

SEVİMSİZ BİR TANISMA

MEGHAN
QUINN

Nasıl tanıştınız?

Tüm çiftlere sorulan temel sorulardan biridir. Cevap da genellikle aşk meleğinin oku ile vurulmuş, çifte kumrular tadında bir aşk hikâyesi olur.

Benim sevimli tanışmam -aslında sevimsiz olan tanışmam- biraz daha farklıydı. Benimle evlenecek birini bulmak için Beverly Hills'in zengin mahallelerinde dolanıyordum:

Beni yeni kovmuş baş düşmanımı kıskançlıktan çatlatmak için; böyle durumları bilirsiniz.

O ise muhteşem bir dev gibi ortalıkta tepinerek dolaşırken yanlış giden bir iş anlaşmasından ve beyaz yalanlarından kurtulmanın yollarını arıyordu.

İşte bu bizim ilk karşılaşmamızdı.

Kıvılcımlar yoktu.

Bir aşkın filizleneceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Karşılıklı iş anlaşması o an için mantıklı gelmişti.

Malikânesinde beraber yaşayıp birbirimize sırılsıklam âşıkmiş gibi davranırken çifte randevulara çıkmamızdan bahsediyorum. Hem de nişanlı olarak. Hayal edebiliyor musunuz? Kesinlikle yürek isteyen bir şeydi.

Gelgelelim insanlar umutsuz olduğunda çılgınca şeyler yapabiliirdi ve ben, baştan aşağıya çaresizlik içerisindeydim.

Bu yüzden bir anlaşma yaptım. Tek büyük hatam.

Büyük mü dedim? Hayır, devasa bir hataydı bu!

Kazara kendimi eşsiz Huxley Cane'e bağlamıştım.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

SEVİMSİZ BİR TANIŞMA

MEGHAN
QUINN

SEVİMSİZ BİR TANIŞMA

MEGHAN QUINN

Giriş

LOTTIE

“Selam, kızım.”

Hmm, sesindeki neşeden hoşlanmadım.

Dudaklarındaki sırtışımdan.

Genzi yakan ağır parfümünü aşırı kullanmasından.

Ofisindeki sandalyelerden birine otururken ihtiyatlı bir endişeyle “Selam, Angela,” diye cevap verdim.

Parlak sarı saçlarını omzuna atıp ellerini birbirine kavuşturdu. Öne doğru eğilip “Nasıl gidiyor?” diye sorarken vücut dili *samimiyetini* belli ediyordu.

Ellerimi parlak kırmızı kalem eteğimin üzerinde gezdirerek cevapladım.

“İyi gidiyor. Teşekkür ederim.”

“Bunu duymak çok güzel.” Arkasına yaslanıp yüzüme gülümsedi ama başka hiçbir şey söylemedi.

Pekâlâ, neler oluyor böyle?

Hemen arkamda, kucaklarındaki dosyalarla kazık yutmuş gibi oturarak konuşmalarımızı dikkatle dinleyen takım elbiseli adamlara baktım. Angela’yı ortaokuldan beri tanıyordum. Bir

küs bir barışık ilerleyen arkadaşlığımız vardı. Ben de bu çalkantılı dostluğun kurbanı olmuştum. Bir gün en yakın arkadaş bendim, ertesi gün finans bölümünde çalışan Blair ya da satış bölümünde çalışan Lauren. Bu döngünün sonunda arkadaşlık sırası bana geri geliyordu. Sürekli birbirimizin yerine geçebiliyorduk. Bu haftaki kankası kim acaba, diye hep merak ederdim ve kanka kartı bana geri döndüğünde hastalıklı, çılgın bir şekilde heyecanlanırdım.

Neden böyle toksik bir arkadaşlığın içinde kaldın, diye mi soruyorsunuz?

Buna verebilecek tam üç cevabım var.

Birincisi, Angela'yla ilk tanıştığımda çok gençtim. Böylesine hareketli bir hız treni yolculuğunda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece tutamakları kavradım ve hayatım pahasına tutundum. Çünkü açıkçası, Angela'yla takılmak heyecan vericiydi. Farklıydı. Bazen cesurca bile sayılabilirdi.

İkincisi, bana iyi davrandığı, arkadaşlığımızın *samimi* olduğu o dönemlerde hayatımın en güzel zamanlarından bazılarını geçirdim. Beverly Hills'te fakir bir kız çocuğu olarak büyümek pek fazla maceraya el vermiyordu; ama boş cüzdanınızı görmezden gelen ve sizi kendi dünyasına kabul eden zengin bir arkadaşla büyümek eğlenceliydi. Sığ biri olduğumu düşünebilirsiniz fakat tüm bu iniş çıkışlara rağmen lisede çok eğlendim.

Üçüncüsü, güçsüzdüm. Konu yüzleşmeye geldiği an, her ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten kaçınıyordum. Bu yüzden –el kaldırıyorum– işte buradayım. Ezik bir kapı paspası olarak hizmetinizdeyim.

“Angela?” diye fısıldadım.

“Hmm?” Yüzünde bir gülümse vardı.

“Beni neden buraya çağırdığını ve neden bu adamların FBI gibi arkamda sıraya girdiğini sorabilir miyim?”

Angela, başını arkaya yatırdı ve elini elime uzatarak içten bir kahkaha attı. “Ah, Lottie. Tanrım, mizahını özleyeceğim.”

Omurgam sertleşerek “Özleyecek misin?” diye sordum. “Ne demek özleyeceksin? Tatile mi çıkıyorsun?”

Lütfen sebebi bu olsun. Lütfen sebebi bu olsun. Bu işi kaybetmeyi göze alamam.

“Evet, tatile çıkıyorum.”

Tanrıya şükr.

“Ken ve ben Bora Bora’ya gidiyoruz. On dakika sonra solar-yum randevum var. O yüzden bu işi hızlı halletmeliyiz.”

Bekle, ne?

“Hangi işi halletmeliyiz?” diye sordum.

Neşeli yüzü, Angela’da pek sık görmediğim türden bir ciddiyete büründü. Evet, Angela yaşam tarzı bloğunun yönetiminde olabilirdi; ama asıl işi yapan, onun dışında kalan herkesti. Bu yüzden asla ciddi görünmesi gerekmiyordu.

Daha dik oturdu, çenesi gerildi ve kalın takma kirpiklerinin arasından bakarak konuştu. “Lottie, sen *Angeloop* için gerçek bir öncüsün. Klavyenin arkasındaki ustalığın bu şirketteki hiç kimseyle kıyaslanamaz ve gelişerek para akıtan bu yaşam tarzı bloğuna getirdiğin mizah, Bora Bora gezisini gerçek kıldı.”

Doğru mu duydum? Benim sayemde mi tatile gidiyormuş?

“Ama ne yazık ki işine son vermek zorundayız.”

Dur biraz... Ne?

İşime son vermek mi?

Bir daha burada çalışmayacağım anlamında son vermek mi?

Üç adam şimşek hızında arkamdan geldi. İkisi, iki yanıma geçerek beni güvenli bir pozisyonda tutmak istermiş gibi aralarına aldılar. Ağır omuzları hareketlerimi kısıtlarken içlerinden biri önümdeki masaya bir dosya bıraktı ve açıp bir kâğıt parçasını ortaya çıkardı. Gözlerim ne yazdığını okuyacak kadar odaklan-

mamıştı ama basit bir tahminde bulunarak bunun bir iş akdi fes-
hi olduğunu düşündüm.

Adam, bana bir kalem uzatarak “Burayı imzalayın,” dedi.

“Bekle bir dakika.” Adamın elini ittim ama eli aynı yere geri
sıçradı. “Beni kovuyor musun?”

Angela, yüzünü buruşturdu. “Lottie, lütfen bunu bir olay hâ-
line getirme. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor
olmalısın.” Parmaklarını şıklattığında sihirli bir şekilde asistanı
ortaya çıkı. Angela boğazını ovuşturup konuştu. “Bu konuşma
beni gerçekten çok yordu. Su lütfen. Oda sıcaklığında. Limon
ve misket limonu da olsun fakat bana getirmeden önce onları
çıkart.” Sözleri biter bitmez asistan gitmişti bile. Angela, arka-
sını döndüğünde beni gördü ve elini göğsüne koydu. “Ah, hâlâ
buradasın.”

Tabii ki hâlâ buradayım.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra, “Angela, neler oluyor? Daha
demin sana bir ton para kazandırdığımı söyledin,” dedim.

“Öyle mi yaptım? Böyle bir açıklama yaptığımı hatırlamıyo-
rum. Çocuklar, ben böyle bir şey söyledim mi?”

Odadakiler başlarını *hayır* anlamında salladı. “Gördün mü?
Ben öyle bir şey demedim.”

*Sanırım... Evet, mmm-hmm, kokuyu alıyor musunuz? Bey-
nimden geliyor. Fazla mesaiden dumanlar çıkarıyor, DELİRME-
MEYE çalışıyor!*

Sakin bir şekilde, olabildiğince sakın bir şekilde, “Angela, lüt-
fen bana neden işime son verdiğini açıklar mısın?” diye sordum.

“Ah,” diyerek güldü. “Sen her zaman meraklı küçük bir şey-
din zaten.” Asistan, Angela’ya bir bardak su getirdikten sonra
aceleyle uzaklaştı. Suyu gereksizce pipetten içen Angela, büyük
bir yudum aldıktan sonra, “Birinci yıl dönümün cuma günü,”
dedi.

“Evet. Doğru.”

“Sözleşmene göre, bir yıl sonra artık kısıtlı değil gerçek miktarda maaş alacaksın.” Omuz silkerek devam etti. “Senin işini daha ucuza yapacak birini bulabilecekken neden sana daha fazla ödeyeyim? Basit pragmatik bir düşünce. Anlıyorsundur.”

“Hayır, anlamıyorum.” Sesim yükselmişti ve iki büyük el uyarmak için omzuma indi.

Tanrı aşkına!

“Angela, bu benim hayatım! Senin oynayacağın bir oyun değil. Senin için çalışayım diye bana yalvardığında bu işin hayatımı değiştireceğini söylemiştin.”

“Öyle olmadı mı?” Kollarını uzattı. “Angeloop herkesin hayatını değiştirir.” Saatine bakarak devam etti. “Beş dakika içinde soyunmam lazım. Solaryum beklemez.” Parmağını yanımdaki adamlara doğru çevirdi. “İşe koyulun çocuklar.”

Sandalyemden kalkmama yardım etmek için iki çift el beni kavradı. Hâlâ ne olduğunu tam olarak kavrayamamış bir hâlde “Ciddi olamazsın,” dedim. “Beni ofisinden güvenlikle mi çıkarttırıyorsun?”

“Benim seçimim değil,” dedi masumiyet timsali Angela. “Düşmanca tavrın güvenliği kullanmama neden oluyor.”

“Düşmanca mı?” diye sordum. “Düşmanca davranıyorsam bu beni sebepsiz yere kovduğun içindir!”

“Tatlım, bu şekilde düşündüğüne inanamıyorum,” dedi o küçümseyici sesiyle. “Bu kişisel bir şey değil. Seni sevdiğimi ve aylık kahvaltı davetini hâlâ beklediğimi biliyorsun. Bu sadece iş.” Bana bir öpücük gönderdi. “Hâlâ en iyi arkadaşımsın.”

Bu kadın lanet olası aklını kaçırmış.

Kapıya doğru sürüklenirken pes etmeyip iki sezon eskimiş Jimmy Choo topuklularımla ayak diremeye karar verdim. “Angela, cidden. Beni kovuyor olamazsın.”

Bana baktı, başını yana eğerek elini kalbine bastırdı. “Ah, şu hâline bak, işin için savaşıyorsun. Tanrım, sen her zaman mücadeleciydin.” Bana bir öpücük daha attı ve el sallayarak seslendi: “Seni arayacağım. Bana korkunç patronunu sonra anlatırsın. Ayrıca lise buluşmamız için lütfen haber vermeyi unutma. İki ay kaldı. Bir yoklama yapmaya ihtiyacımız var.”

Bir anda yenilgi içime işledi, ayaklarım bir şokla havalandı, vücudum gevşedi ve en başta çalışmak istemediğim Angeloop’un, internetteki en aptalca ve saçma yaşam tarzı bloğunun, ofisleri arasında koltuk altlarımdan tutularak sürüklendim.

İş arkadaşlarım beni izlediler.

Güvenlik beni uzun, camlı ön kapıya kadar sürüklerken bir an bile tereddüt etmedi.

Bir sonraki nefesimi alamadan, elimde ofis eşyalarımın kutusuyla, ofisin dışındaki aşırı büyük Angeloop tabelasına bakıyordum.

Bütün bunlar nasıl olmuştu?

Birinci Bölüm

HUXLEY

Takım elbisemin ceketini ofisimden içeri fırlatıp kapıyı çarparken “Sikeyim, en sonunda katil olacağım!” diye bağırdım.

JP, ofisimin geniş pencere duvarına yaslanırken “Toplantı iyi geçmiş gibi görünüyor,” dedi. Hemen ardından Breaker da uzandığı deri koltuğumda “Hem de inanılmaz derecede iyi geçmiş gibi görünüyor,” dedi.

Kardeşlerimin alaycı sözlerine aldırmadan elimi saçlarıma daldırıp Los Angeles manzarasına doğru döndüm. Bugün hava açıktı. Önceki gece yağan yağmur kirli havanın bir kısmını yok etmişti. Palmiye ağaçları gökyüzüne uzanıyor, yol boyunca diziliyor; ancak ofisim diğer binalardan daha yüksekte olduğu için buradan oldukça küçük görünüyorlardı.

JP, bir sandalyeye otururken “Biraz konuşmak ister misin?” diye sordu.

Hem iyi hem kötü günümde yanımda olan iki aptala, yani kardeşlerime doğru döndüm. Hayatımızın iniş ve çıkışlarında hep yan yana olmuştuk. Babamın öldüğünde bize bıraktığı pa-

rayla Los Angeles'taki emlak piyasasını ele geçirmek gibi çılgın bir fikirde bana katılmak için her şeyi arkalarında bırakmışlardı. Bu imparatorluğu birlikte kurmuştuk.

Fakat şu an yüzlerindeki fazlasıyla yapmacık ifadeler, lanet olası siklerini ofisimden dışarı atma isteği uyandırıyor.

“Bu konuda çene çalmak istiyor gibi mi görünüyorum?”

“Hayır.” Breaker sırttı. “Ama biz her şeyi duymak istiyoruz.”

Tabii ki istiyorlardı.

Sonuçta Dave Toney ile görüşmemem gerektiğini söyleyen onlardı.

Zamanımı boşa harcayacağımı söyleyen onlardı.

Bugün onunla bir toplantım olduğunu söylediğimde bana gülen onlardı.

Ve ben kapıdan çıkarken alaycı bir şekilde iyi şanslar diyen de onlardı.

Onlara yanıldıklarını kanıtlamak istiyordum. Dave Toney'i Cane Enterprises ile çalışması gerektiğine ikna edebileceğimi göstermek istiyordum.

Spoiler uyarısı: Onu ikna edemedim.

Kardeşlerimin bakışlarına teslim olarak ben de oturdum ve uzun bir iç çektim. “Kahretsin,” diye mırıldandım.

“Dur tahmin edeyim, senin cazibene kapılmadı mı?” diye sordu Breaker. “Hâlbuki sen çok içten birisin.”

“Bu saçmalığın bir önemi olmamalı.” Sözlerimi vurgulamak için parmağımı yumuşak deri koltuğumun kenarına vurdum. “Bu bir iş, dostlukları besleyen ve insanların birbirinin üzerine titrediği lanet olası bir geçit töreni değil.”

JP, Breaker'a “Sanırım işletme okulunda bir şeyleri kaçırmış,” dedi. “İş ilişkilerini geliştirmek başlı başına bir ders değil miydi?” Alaycılığı sinirlerimi bozuyordu.

“Sanırım öyleydi,” dedi Breaker.

“Oraya gittim ve kıçını öptüm. Daha ne istiyor ki?”

“Ruj da sürdün mü? Sevgilisinin kıçında başka bir çift dudak izi bulmaktan hoşlanacağını sanmıyorum,” diyerek sırıttı.

“Senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum.”

Breaker bir kahkaha atarken JP, “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana söylemiştik kardeşim. Dave Toney herkesle çalışmaz. O, bu şehirde farklı bir tür. Pek çok kişi onun sahip olduğu büyük miktardaki gayrimenkule girmeye çalıştı. Pek çoğu da başarısız oldu. Sen neden farklı olacağını düşündün ki?”

“Çünkü biz Cane Enterprises’ız,” diye bağırdım. “Herkes bizimle çalışmak istiyor. Çünkü Los Angeles’taki en büyük emlak portföyüne sahibiz. Çünkü yıkık dökük bir binayı bir yıl içinde milyon dolarlık bir işletmeye dönüştürebiliyoruz. İşimizi iyi yapıyoruz ve Dave Toney başarılı olsa da elinde, işine zarar veren bazı ölü araziler var. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve o arazileri onun elinden almak istiyorum.”

JP çenesini tutarak “Ona tam olarak ne söyledin? Umarım bu şekilde konuşmamışsındır. Her ne kadar konuşman meme uçlarımı sertleştirse de bu ses tonunu takdir edeceğinden şüpheliyim,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Bu tarz bir şey söyledim.”

“Dave Toney’nin gururlu bir adam olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu Breaker. “Eğer ona hakaret edersen seninle çalışmak istemeyecektir.”

“Ona hakaret etmedim!” diye bağırdım. “Şartları eşit bir oyun alanına girmeye çalışıyordum. Bilirsin, oldukça sıradan biri olduğumu görmesini istedim.”

İki kardeşim de “Ben sıradan biriyim,” diyerek sözlerimle alay etmeye başladılar.

JP ve Breaker bakıştıktan sonra tam da tahmin ettiğim gibi davrandılar. Klasik bir şefkate boğulma anı. Zaman zaman bunu bana da yapmayı severlerdi.

“Seni sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?” diye sordu Breaker. İşte başlamışlardı.

“Bize ne zaman ihtiyacın olursa yanındayız,” diye ekledi JP. Elimi yüzümde gezdirdim. “Şu sikik tavrı bırakın artık.”

“Sen sıradan değilsin. Sen çok başka bir şeysin. Hiçbirimiz sıradan değiliz. Beverly Hills’te yaşıyoruz, sürekli galalara ve ünlülerin toplantılarına davet ediliyoruz ve birçok kez Page Six’in manşetlerinde yer aldık. Bizim sıradan olan bir yanımız yok. Dave Toney ise gerçekten sıradan bir adam.”

“Nasıl yani?” diye sordum. “Ünlülerin davet sonrası partilerinde yer bulamadığı için mi?”

Breaker başını salladı. “Hayır, çünkü o ayakları yere basan biri. Yaklaşılabilir bir yanı var. Onunla bir barda rahatlıkla bira içebilir ve hiçbir endişe duymadan birlikte oturabilirsin. Sense onun tam tersisin. Gösterişlisin.”

“Ben gösterişli değilim.”

JP, başıyla kol saatimi işaret etti. “Güzelmış. Movado değil mi? Yeni mi?”

Kolumu çevirip marka saatime baktım. “Geçen hafta aldım.” Kardeşlerimin bilmiş bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi kaldırdım. “Kıçımı yırtarak kazandığım parayı harcamama izin yok mu?”

“İstediğin şekilde harcayabilirsin,” dedi JP. “Hayatını yaşama şeklin tamamen makul. Ev, araba, saat. Hepsini hakkınla kazandın; ama Dave Toney ile bağlantı kurmak istiyorsan farklı bir seviyeye geçmen gerekecek. Ve hayır; bu kılık değiştirmek anlamına gelmiyor. Çünkü bunun saniyesinde farkına varır. Senin gösterişli bir adam olduğunu zaten biliyor. Seni farklı bir yönden görmesi gerek.”

“Hmm, bunu sevdim,” dedi Breaker. “Farklı bir yön. İhtiyacı olan şey bu.” Çenesine vurdu. “Ama bunun için ne yapmalı ki?”

Sinirlenerek sandalyemden kalktım ve ceketimi fırlattığım yerden aldım. “Siz iki moron bunu düşünürken ben öğle yemeği yemeye gidiyorum.”

JP, “Keşke Toney, Huxley Cane’in asistanından öğle yemeğini getirmesini istemeyip sıradan bir insan gibi Los Angeles sokaklarında yürüyerek kendi yemeğini aldığı bu ânı görebilseydi!” dedi.

Dışarıdaki sıcağa rağmen ceketimi giydim ve kardeşlerimi görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim.

“Bize de yiyecek bir şeyler getirebilir misin?” diye seslendi Breaker.

İç çekerek cevap verdim. “Ne istediğinizi bana mesaj atın.”

Ofis koridorundan asansöre doğru ilerlediğimde, “Turşu. Bütün lanet turşuları istiyorum,” diye bağırdı JP. Neyse ki kapılar önümde kayarak açıldı ve ben de içeri girdim. Lobi düğmesine bastıktan sonra ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak arkama yaslandım.

Farklı bir yönünü göster. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Genel olarak iyi anlaştığım insanlarla çalışırdım, evet ama kesinlikle nefret ettiğim insanlarla da anlaşma yapmışlığım olmuştu. Dave Toney ile aramızdaki fark şu: Paramı kimin aldığı ya da kime bir şeyler sattığım umurumda olmazdı. Benim için iş iştir, anlaşma iyiyse kabul ederdim.

Dürüst olmak gerekirse bugün Dave’e hak ettiğinden çok daha iyi bir anlaşma teklif etmiştim. Elimi sıkıp kabul etmek yerine ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, yanağını kaşımış ve “Bilmiyorum. Bunun hakkında düşünmem gerekecek,” demişti.

Düşünecekti.

Lanet olası teklifim hakkında düşünecekti.

Kimse tekliflerim hakkında düşünmezdi, onları kabul eder ve Cane Enterprises ile iş yaptıkları için Tanrı’ya şükrederlerdi.

Asansör kapıları açıldığında kalabalık lobiden geçerek ofis binasından çıkıp yolun hemen aşağısındaki şarküteriye doğru ilerlemeye başladım. Sadece iki blok ötedeydi. Genelde asistanım Karla'yı bana yemek alması için yollamazdım çünkü insanlar hakkımda ne düşünürse düşünsün, bu bana kendimi bir pislik gibi hissettiriyordu. Ayrıca dışarı çıkıp biraz temiz hava almayı seven biriydim. *Burası Los Angeles, yani insanlar temiz havayı abartırlar.* Ama dışarı çıkmak milyar dolarlık operasyonumuzu, klavyemle kontrol ettiğim masamın başına dönmeden önce bir saniyeliğine de olsa kendime gelmemi sağlıyordu.

Telefonumdan bildirim sesi geldiğinde zahmet etmedim. Çünkü JP ve Breaker'ın siparişleri olduğunu biliyordum. Bana mesaj atmalarına gerek bile yoktu; zaten her seferinde aynı şeyi isterlerdi. Benimle aynı şeyi. Ekstra mantarlı Philly Cheesesteak ve tabii ki turşu. Bu bizim klasiğimizdi. Başka yerde tercih etmediğimiz bir menüydü bu; ama şarküteriye her gittiğimizde değişmeyen siparişimizdi.

Kaldırımlar normalden daha kalabalıktı. Los Angeles'da yaz başlamıştı. Turistler her yerdeydi. Ünlülerin otobüs turları en yoğun dönemini geçirecek ve 101. şeritte araba kullanmak cehennem gibi bir kâbusa dönüşecekti. Şanslıydım ki ofise sadece otuz dakika uzaklıkta yaşıyordum.

Şarküteriye yaklaşırken tanıdık siyah bir SUV araç dükkânın önüne yanaştı. Kapı açıldığında Dave Toney'nin araçtan indiğini gördüm. *İyi insan gerçekten lafının üstüne gelirmiş.* Böyle bir şeyin olma olasılığı neydi?

Olasılıklar her neyse, her şey benim lehime gibi görünüyordu. Anlaşmayı garantiye almak için iyi bir takip süreci gibisi yoktu. Belki de JP haklıydı. Dave Toney, beni öğle yemeği alırken görünce fikrini değiştirebilirdi. *Bu kesinlikle farklı bir yönümdü.*

Ceketimin düğmelerini ilikleyip hızımı artırdım. İş hayatında hiçbir fırsat kaçırılmamalıydı. *Hiçbir zaman.* Yaklaştığımda Dave'in arkasındaki araçtan kadınsı bir el çıktı ve ben buna ür-kütücü bir şekilde hazırlıksız yakalandım. Yavaşladım ve o ele odaklandım. Üzerinde aşırı derecede büyük nişan yüzüğü olan küçük ele.

Hassiktir, Dave nişanlı mıydı?

Sanırım öyleymiş çünkü kadınla el ele tutuşuyordu. Kahret-sin, nişanlı olduğu detayını nasıl kaçırmıştım?

Genelde böyle şeylerden haberim...

Düşüncelerim duraksadı ve nişanlısı nihayet dönüp görüş alanıma girdiğinde birkaç kez göz kırptım.

Hassiktir!

Görünüşe göre günün en büyük sürprizi nişanlı olmaları değildi. Dar elbisesi ve şişkin karnı sayesinde Dave Toney'nin nişanlısının hamile olduğuna hiç şüphem yoktu. Dave Toney nişanlıydı ve bir bebek bekliyordu.

Nasıl? Ne zaman?

Şoföre gitmesini işaret edip aracın kapısını kapattıktan sonra, göz göze gelmemize yetecek kadar arkasını döndü. Kaşları şaş-kınlıkla kalktı ve bana el salladı.

“Cane, seni buralarda görmeyi beklemiyordum.”

Evet, ikimiz de birbirimizi görmeyi beklemiyorduk ama bu yeni gelişmenin şokunun beni sarsmasına izin vermeyecektim.

Şimdi gösteri zamanıydı.

Gülümsememi takındım. “Kardeşlerim ve kendim için öğle yemeği almaya giderken boğucu Kaliforniya güneşinin tadını çı-karıyordum.” Ona doğru yürüyüp elimi uzattım. Kısa bir süre el sıkıştık. “Bu şarküteri bizim favorimiz.”

Dave, şaşkınlıkla “Öyle mi?” diye sordu. “Ellie'nin de favo-risi. Hiç gitmedim ama bana en iyi turşuların burada olduğunu söyledi.”

"Ah, biz de buranın turşusuna bayılıyoruz." Elimi nişanlığına doğru uzattım. "Sen Ellie olmalısın."

Dave, garip bir kahkaha atarak "Kahretsin, ne kadar da kaba-yım," dedi. "Evet, bu Ellie. Ellie, bu Huxley Cane."

Oldukça tatlı güneyli aksanıyla, "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Ellie. Daha önce de duyduğum bir aksandı.

Elini sıktıktan sonra "Dur tahmin edeyim, Georgia'dan mısın?" diye sordum.

Gülümsemesi canlandı. "Evet, öyleyim. Anlayabildin demek." Evet, bu benim için iyiye işaretti.

"Büyükkannem kendini Georgia Şeftalisi ilan etmiştir. Birçok acımasız ve nem dolu yazı onun verandasında geçirdim. Bana kasabanın en yeni dedikodularını anlatırken ikimiz birlikte sallanan sandalyelerde otururduk."

"Gerçekten mi? Neresi?"

"Peachtree City."

Gözleri sevinçle açıldı ve elini göğsüne götürdü. "Ben Fayetteville'de büyüdüm, Peachtree'nin hemen doğusunda. Ah, dünya ne kadar da küçük!"

Evet, gerçekten de öyleydi. Özellikle de büyükkannemin San Diego'da yaşadığı ve Georgia'ya hiç gitmediğim için. Tabii, bu detayları bilmelerine gerek yoktu. Ayrıca üniversitede Peachtree City'den bir kızla çıktığım için onun aksanına aşına olduğumu bilmelerine de gerek yoktu. Bunlar önemsizdi.

Dave'in dünyasında kurduğum küçük bağlantıdan memnun bir şekilde ona doğru döndüğümde fazlasıyla korumacı görünen bir adamla karşılaştım. Hay aksi! Çenesi sıkılmış, kaşları çatılmış, gözleriyse bizim o çok küçük dünyamızda hiç mizah bulamıyormuş gibi görünüyordu. Bu herif kızgın hırıltısıyla kendi bölgesini işaretliyordu. Ellie'nin etrafında dönüp işlemeye başlasaydı, hiç şaşırırmazdım.

Benim hakkımda bildiklerine bakılırsa bir tehdit olduğumu düşünüyor olmalıydı. Çünkü ona göre gösterişli, flörtöz ve –Tanrı’ya şükür son zamanlarda olmasa da– ünlülerin haberlerinin yapıldığı dergilere çıkan biriydim. Onun için asla bir tehdit sayılmazdım. Yani, evet, Ellie ufak tefek bir sarışındı. Güzeldi ve mavi gözlüydü; ama aynı zamanda hamile ve nişanlıydı da. Kısacası tam bir kâbustu. Dolayısıyla ilgimden tamamen uzaktı ama kardeşlerimin söylediklerine bakılırsa Dave muhtemelen böyle düşünmüyordu.

Bu da demek oluyor ki bu durumdan hızlıca sıyrılmalıyım. Ama nasıl? Bunu nasıl başarabilirim ki?

Aydınlanma anı

Şu ışık pırıltısını gördünüz mü? Evet, aklıma bir fikir geldi.

Zekice olmayabilirdi. Kesinlikle aklıma gelen en zekice şey de değildi ama Dave, her geçen saniye daha da gerginleşiyor gibi görünüyordu. O hâlde fikir gerçekleşiyordu.

Umarım laflarım geri dönüp başıma bela olmazlar. Meşhur son sözlerim bunlar oldu. “Fayetteville, ha?” Dudaklarımı ıslattım. İşte başlıyorduk. “Vay canına, çılgınca. Sanırım nişanlığının ailesi Palmetto’dan. Orası Fayetteville’in kuzeyinde kalıyor değil mi?”

Evet, nişanlığım. Zekice bir fikir olmadığını söylemiştim ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Ellie sevinçle, “Evet, Palmetto hemen kuzeyinde,” derken Dave, elini Ellie’nin beline dolayarak koruyucu bir şekilde sarıldı.

Boğazını temizledikten sonra “Nişanlın mı?” diye sordu. “Nişanlı mısın, Cane?” Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu ve omuzlarında biriken gerginlik yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

“Evet.”

“Şaşırdım.”

Onu anlayamıyordum. Bana inanmış mıydı? Beni test mi ediyordu? Buna devam ederek her şeyi daha mı kötü hâle getiriyordum? Böyle olmadığımı umdum. Bu anlaşmayı kaybetmeyi istemiyordum. Bu kadar yaklaşmışken elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. O mülklere sahip olmak –özellikle de onlar için planladıklarımızı düşününce– portföyümüze fayda sağlayacaktı. Oldukça yanıltıcı görünen Dave Toney ile bir anlaşma yapmak beni çok daha güçlü kılacaktı.

Sağduyumu rüzgâra bırakınca iş aklım devreye girdi. Bu yüzden, ağzımdan çıkmak üzere olan şeyle ilgili fikrimi değiştirmeden önce sertçe yutkundum ve “Evet, nişanlıyım ve bir bebek bekliyoruz,” dedim.

Yalan ağzımdan çıkar çıkmaz içimi iğrenç bir his kapladı. Bazı kadınların hamile kalmak için ne kadar uğraştığını biliyordum ve böyle bir konuda yalan söylemek lanet olsun ki doğru gelmese de dediğim gibi sağduyum uçup gitmişti. Buysa, tamamen aptalca bir içgüdüydü.

“Gerçekten mi?” Ellie alkışladı. “Aman Tanrım.” Karnını ovuşturmaya başladı. “Bizim de bebeğimiz oluyor. Dave, bu çok heyecan verici değil mi?”

“Gerçekten öyle.” Dave’in yüzü güven duymayan korumacı bir erkek arkadaştan, daha önce onda görmediğim bir ifadeye dönüştü.

Merhamet. Anlayış. Belki de dostluk diyebilir miydim?

Hayatımın en büyük yalanını söylerken ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. “Evet, büyükannem bizi Peachtree’de tanıştırdı. Beklenmedik sevimli tanışmalardan doğan bir ilk görüşte aşk.”

Ellie, ellerini birbirine kenetledi. “Beklenmedik sevimli tanışmalara bayılırım.”

Omuz silktim. "Aynen, çabucak kaynaştık." Yavaşça yutkundum. Hayali hamile nişanlımı ve onu ne kadar sevdiğimi düşünürken gökyüzüne bakmaya çalıştım. "Sanırım bazı şeyleri yanlış sıralamada yaptık. Hamile kalmayı ön sıraya almak gibi. Ah, şimdi düşününce sanırım biz toplumun zaman çizelgesine göre hiçbir şeyi doğru yapmamışız."

"Aynen," dedi Dave. Bana içtenlikle katıldığını gözlerinde gördüm. Bu benim için yeni bir takdirdi. Kardeşlerimin bahsettiği şey buydu. Dave'in ihtiyacı olan şey buydu; beni bir *insan* olarak görebilmek.

Bu benim. Dave'e farklı bir yönümü gösterdiğim andı. Farklı bir yönümle ilişki kuruyordum. O anda, beni uçarı, ıslah edilmez bir iş adamı olarak değil de bira içmeye davet edebileceği ve baba olma konusundaki endişelerini konuşabileceği biri olarak görüyordu. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Küçük bir sohbet, kimseyi incitmeyecek keskin beyaz bir yalan. Bu hayali kızla gerçekten tanışmak zorunda değildi. Hakkında fazla bir şey bilmesine gerek bile yoktu. Sadece onun var olduğu düşüncesi bile beni Dave için çok daha çekici kılıyordu. Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Belki de bu aslında en saf zekâ örneğiydi.

Sözlerimi bir kenara not edin. Yarın bu saatlerde beni arayacak ve artık teklifimi düşünmeye değil, büyük olasılıkla kabul etmeye istekli olacaktı.

Huxley Cane, sen tam bir dâhisin.

"Dave, Huxley ve nişanlısını akşam yemeğine davet etsen harika olmaz mı?"

Ne? Akşam yemeği mi?

Ellie, tekrar ellerini birbirine kenetledi ve devam etti. "Bizimle aynı süreci geçiren birileriyle konuşmak çok güzel olurdu." Biraz öne doğru eğilerek "Ailem evlenmek için bebek

doğana kadar beklememiz konusunda pek de heyecanlı değil. Oldukça gelenekçilerdir,” dedi.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışırken üst dudağımdan terler boşanıyordu. Bir akşam yemeği randevusu. Hem de *hayali* nişanlımla. Hay sikeyim!

İptal et, Cane. İPTAL ET!

“Bu harika olur,” dedi Dave, neşeli bir gülümsemeyle. *SİKTİR!*

“Cumartesi gecesi nasıl olur?” diye devam etti.

Bu cumartesi gecesi mi? Sikeyim!

Yani dört gün sonra. Sadece bir nişanlı bulmak için değil, hamile bir nişanlı bulmak için de dört sikik gün.

Huxley Cane, sen dâhi falan değilsin, sen tam bir geri zekâlısın.

Ellie, “Kız arkadaşıyla konuşması için ona biraz zaman ver,” dedi. Eğer akşam yemeği fikri Ellie’nin olmasaydı bu anlayışı için Tanrı’ya şükredebilirdim. “Nişanlına sorduktan sonra Dave’e cevap verirsin ve sonra da beni haberdar edersiniz. Yemek yapmayı çok severim. İsterseniz size gerçek bir güneyli yemeği hazırlayabilirim.”

Zihnim şimdiden, yemeğe neden katılamayacağımızla ilgili bahaneler üretmeye başlamıştı. Dave içten bir gülümsemeyle “Belki biz de anlaşma hakkında biraz daha konuşabiliriz,” dedi.

Hay sikeyim. Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Anlaşmayı *hayır* diyerek riske atamazdım. Tanrım!

Ağzım kupkuru olmasına rağmen yutkundum ve başımı sallayarak onayladım. “Evet.” Sesim çatlak çıkmıştı. “Cumartesi kulağa harika geliyor.”

“Harika.” Ellie ellerini çırpı. “Gerçekten sabırsızlanıyorum. En iyi şeftalili turtamı ve karalahanamı yapacağım. Dave sana bilgileri aktarır.”

“Mükemmel,” dedim titrek bir gülümsemeyle. *Kendimi nasıl bir işe bulaştırdım böyle?*

“Bebegim, geç kalacağız. Dersten sonra şarküteriye uğrayalım, olur mu?” diye sordu Dave.

Ellie, Dave’in dudaklarına bir öpücük kondururken “Turşuları iki katına çıkarabildiğim sürece olur,” dedi.

Bu aleni sevgi gösterisi midemi bulandırdı. Onları itici bulduğumdan değildi; sadece az önce kendim için kazdığım çukurun keskin bir hatırlatıcısı olduğu için çok fazla gelmişti. “Tamam, biz doğuma hazırlık dersine gidiyoruz. Sonra konuşuruz,” dedi Dave el sallayarak.

Elimin titriyor gibi görünmemesini umarak ben de onlara el salladım ve şarküteriye girmeden arkamı dönüp ofise doğru ilerledim. Zihnimde bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

Huxley Cane, sen tam anlamıyla bir moronsun.

İkinci Bölüm

LOTTIE

Ellerim direksiyonda, çocukluk evime ve aynı zamanda şu anda yaşadığım yere, yıllardır ailemize ait olan küçük bungalov eve baktım. Gerçekten uzun yıllardır bizde olan eve. Büyükanнем Pru, burayı ellili yıllarda satın almıştı. Sonra da beni ve kız kardeşim Kelsey'i tek başına büyüten anneme devretmişti. Evin beyaz sıvası yıllar içinde solmuştu ve beyazdan çok krem renginde görünüyordu. Kırmızı kiremit çatının annemin –her ne kadar on üç yıldır erkek arkadaşı olan Jeff, çatıyı annem için yenilemek istese de– karşılayabileceğinden daha fazla onarıma ihtiyacı vardı.

O sırada Jeff, büyük boy jean şortu ve klasik beyaz atletikle ön bahçede çimleri biçiyordu. Jeff'in ağzında her zaman yanmamış bir sigara sallanırdı; çünkü hiç içmese bile eğer canı isterse içebileceğini bilmek onu rahatlatıyordu. *Bunun altındaki psikolojiyi bana sormayın.* Annemle arası çok iyiydi. Son on yıldır da bana ve kız kardeşime harika bir danışma dayanağı olmuştu. Yani, sürekli sigara içiyor olsa da sorun yoktu. Sonuçta daha kötüsü de olabilirdi.

Tam şu an Jeff'in ön bahçede olması, bir kutu dolusu eşyayı

ödama sorgusuz sualsiz sokabilmemi engelliyordu. Jeff'in ya da annemin soru sormasını istemiyordum. Angela'nın bana kazık attığını öğrenemezlerdi. Bu çok büyük bir felaket olurdu.

Hayır, asla öğrenemezlerdi. Neden mi? Çünkü yıllardır, toksik ilişki yaşadığım biriyle çalışmamı gerektirmeyen başka bir iş bulmam için yalvarıp yakaran onlardı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Ebeveynler hiçbir şey bilmez, biz her şeyi biliriz ve daha sonra ebeveynleri dinlememiz gerektiğini anladığımızda tükürdüğümüzü yalamak zorunda kalırız. *Evet, maalesef öyle.*

Jeff'in şüphelenmesini istemediğimden harap hâldeki VW Bug'ımdan inip, eşyalarımın olduğu kutuyu arkada bıraktım. Çantamı omzuma astım ve Jeff'in gününe neşe katacağını bildiğim güzel bir gülümseme takındım.

Annemin yıllar önce bana taktığı lakabı kullanarak "Hey, Lottie Bug!" diye seslendi.

"Selam Jeff." Biçme makinesini durdurup güneş gözlüklerini aşağı doğru indirirken el salladım. "Bahçe harika görünüyor."

"Teşekkür ederim. Sanırım güzellik komitesi bu yıl bizi fark etmek zorunda kalacak."

Ah, Jeff her zaman çok umutluydu. Beverly Hills'te, The Flats'ın bir blok ötesinde oturuyorduk. Her yaz, ev ev dolaşarak mahalledeki en iyi bahçeleri seçip onlara ödülleri veren bir komite vardı. Her zaman The Flats'e doğru yürürken gerçek ev sahipleri tarafından değil de profesyonel peyzajcılar tarafından düzenlenen muhteşem güzellikteki çimleri görürdük. Jüri üyeleri yürüyüşe çıkmadan önceki hafta, bizim ev de dâhil olmak üzere ortalık kan gölüne dönerdi. Çünkü güzergâhtaki son ev, caddenin karşısındaydı. Bu sebeple evi görmek için döndüklerinde çalıların hemen arkasından bizim ev görünürdü. Jeff ise fark edilmek konusunda kararlıydı.

"Eğer bir şansın olsun istiyorsan annemin çatıyı onarmasını sağlamalısın."

Bahçemizin fark edilme ihtimali yok denecek kadar azdı. Güzelleştirme komitesi, sokağın karşısına asla bakmayacak bir grup zengin züppeden oluşuyordu. Yine de bu kadar çok çalıştığı için Jeff'e umut vermek güzeldi.

Omuzları yenilgiyle çöktü. "Ona bunu söyledim. Çatının tertemiz olması lazım. O kırık kiremitler asla bize ödül kazandırmaz. Sanırım yakın zamanda arkadaşlarımı çağıracağım ve annen isteyken çatıyı onaracağız. Önce yap, sonra af dile."

"Çok akıllıca bir yaklaşım."

"İş nasıldı?"

Ön kapıya doğru ilerlerken duraksadım. Gülümsememi tüm gücümle koruyarak "Harika. Sıradan bir gün işte," dedim.

Los Angeles sokaklarında dolandığım, eve dönmeden önce zaman öldürdüğüm, annem ve Jeff'in programımdan haberdar olduklarını ve bu yüzden eve normalden daha erken gelirsem şüpheleneceklerini çok iyi bildiğim, sıradan bir gün geçirmiştim. Şansıma, gezintim sırasında; çıplak bacaklarıma kaşlarını çatan *sevimli* evsiz bir adam bana gidip külotlu çorap almamı söylemişti. Biraz naneli dondurma almıştım ki o da Kaliforniya yaz güneşinin kurbanı olarak beyaz bluzuma damlamıştı. Üstüne üstlük bir sokak ızgarasına takıldığım için iki sezon önceki Jimmy Choo ayakkabılarımın topuğu kırılmıştı. Bu yüzden eve yalın ayak giriyordum. Sadece sıradan günlerden biriydi işte.

"Terfi bir hafta içinde, değil mi?" diye sordu Jeff. "Heyecanlı mısın? Nihayet kendine ait kalacak bir yer bulabilirsin." Bu sözün üstüne derin bir iç geçirmek istedim.

Onu başparmağımla onayladım. "Süper heyecanlıyım."

Başka bir şey söylemeden evin kapısını açtım ve hemen annemin ev yapımı balık kroketlerinin kokusunu aldım. *Tanrım, yine mi? Bu kız hiç rahat bir nefes alamıyordu.*

"Jeff, yemek neredeyse hazır."

“Ben geldim anne,” diyerek odama yöneldim ama koridorda fazla ilerleyemeden annem mutfağın kapısından kafasını uzattı.

“Lottie Bug, akşam yemeği için tam zamanında geldin.”

Ona elimi salladım. “Pek aç değilim.” Karnımı ovuşturdum.

“Öğle yemeğini geç yedim. Daha sonra belki bir elma yerim.”

“Saçmalama. Git ellerini yıka ve kıyafetlerine çeki düzen ver. Senin için de bir tabak koyacağım.” *Evet, hâlâ yemekten önce ellerimi yıkamam tembihleniyordu.*

İç çekerek “Teşekkürler anne,” dedim. Odama varınca kapıyı kapattım ve arkasına yaslanarak kışım yere değene kadar aşağıya doğru kaydım. “Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.” Çantamdan telefonumu çıkarıp kız kardeşime mesaj attım.

Lottie: *İçkiye ihtiyacım var. Yarın sabah annem ve Jeff gittikten sonra içelim derim. Sana da uyar mı?*

Annemin ona İrlandalı ikizim demeyi sevdiği Kelsey, benden sadece on iki ay küçük ve gelecek vaat eden bir organizatördü. Evet, bu küçük bilgiyi bana söylediğinde benim de kafam karışmıştı. Temel olarak insanların evlerine giderek onlara kilerlerini ve dolaplarını daha işlevsel olacak şekilde nasıl düzenleyeceklerini, yani nasıl işe yaramayan eşyalarını biriktiren tuhaf insanlara dönüşmeyeceklerini göstermek için kendi organizasyon işini kurmuştu. Ona evleri dekore etme trendine atlayan diğer herkesten ne farkı olduğunu sormuştum ve cevabı beni şaşırtmıştı. Çünkü gerçekten iyi düşünülmüştü. Sürdürülebilir bir şekilde organize olmaya odaklanıyordu. Tüm müşterilerini şeffaf akrilik kutular kullanmaya teşvik etmek yerine, sürdürülebilir kaynaklı organizasyon ürünlerinin yanı sıra tamamen geri dönüştürülmüş malzemelerden yapılmış ürünler sunan bir şirketle çalışıyordu. Böylesi hem çevremiz hem de evimiz için daha faydalıydı. *Anladınız mı?* Şaşırmıştım. Görünüşe göre keşfedilmekten bir ünlü kadar uzaktaydı. Ben ona inanıyordum. Şu anda sadece işini büyütmeye ve Batı

Hollywood'da küçük bir stüdyo daire almaya yetecek kadar kazanıyordu.

Telefonum bir mesaj sesiyle bipledi.

Kelsey: Yarın işte olman gerekmiyor mu?

Yerimden kalktım ve cevap yazmadan önce tişörtümü çıkardım.

Lottie: Gerekiyordu...

Telefonumu yere bırakıp soyundum ve dondurma lekesiyle hiç uğraşmadan kıyafetlerimi çamaşır sepetine attım. Olan olmuştur. Bir şort ve atlet giyip uzun kahverengi saçlarımı topladım.

Kelsey: Sakın bana o orospunun seni işten attığını söyleme.

Lottie: Beni işsiz say.

Kelsey: Sana BUNUN OLACAĞINI söylemiştim. O tam bir... Tanrım! Lottie, eğer onunla bir daha konuşursan seni kardeşlikten reddederim. Beni anlıyor musun?

Lottie: İnan bana, Angela artık benim için öldü. Kendisi her ne düşünürse düşünsün.

Kelsey: Dur tahmin edeyim, o narsist hâlâ arkadaş kalacağını düşünüyor.

Lottie: Evet. Her neyse. Bunu bir şekilde çözene kadar anneme ve Jeff'e söylemeyeceğim. Hâlâ gelecek hafta "terfi" aldığım da taşınacağımı düşünüyorlar, yani işsiz kalmamın tam tersini.

Kelsey: Sırrın benimle güvende. Dokuz gibi tekila ve margarita ile geleceğim.

Lottie: Fikir defteriyle gelebilir misin?

Kelsey: Çoktan yanıma aldım. Arkanı kolluyorum, kardeşim.

Lottie: Seni seviyorum.

Kelsey: Ben de seni seviyorum. Ve endişelenme. Bunu çözeceğiz.

Rahatlamış hissederek telefonumu şifonyerin üzerine bıraktım; çünkü annem yemek masasının yakınında bir yerde telefon görürse onu kapıp tuvalete atıyordu. Böyle bir olaydan sonra

kurtarma operasyonuna sadece bir kez kurban gitmiştim. Tuvalet suyundaki telefonunuzu bir gece pirinçte kuruttuktan sonra bunu bir daha asla yapmamayı çabucak öğreniyordunuz.

Koridordan geçip yemek odasına gittim ve Jeff'i annemin yanağına bir öpücük kondururken yakaladım. Oturmadan önce anneme "Eline sağlık," diye fısıldadı. Kıyafetlerini değiştirmiş ve ellerindeki kirden kurtulmuştu. Yemekten sonra hemen bahçeye çıkıp çalışacağını biliyordum ama annemin masa kurallarına gösterdiği anlayışı takdir ediyordum.

Masaya otururken "Yemek güzel kokuyor," diye yalan söyledim. Jeff, annemin ev yapımı balık kroketlerine bayılırdı. Bense nefret ederdim. Tabii yine de yerdim çünkü bana çok erken yaşta öğretilen şey; *tabağa ne konulursa yenir ve bundan şikâyet edilmez* olmuştu. Yiyecek bir şeyin olduğu için mutlu olmalıydın.

"Afiyet olsun. Tatlı olarak en sevdiğin tarttan yaptım."

İşte bunun için balık kroketleri boğazımdan geçirebilirdim. "Harikasın. Teşekkür ederim."

Annem de oturunca üç kişilik sevimli bir aile olarak el ele tutuştuk. Annem dua ederken biz de ona eşlik ettik ve yemeğe başladık. Neyse ki annem bana daha küçük bir porsiyon vermişti. Taze turta vaadiyle bu porsiyonu kolayca mideye indirebilirdim.

Annem, tabağına bir kepçe tartar sosu koyarken "İş nasıldı, tatlım?" diye sordu. Birer kepçe de biz alalım diye sosu Jeff'e ve sonra da bana uzattı. Tabağımı bolca turşu sosuyla doldurdum çünkü balık kroketlerini ancak bu şekilde çiğneyebiliyordum.

"Harikaydı," diye cevap verdim. Yalanım ağzımdan dışarı çıkar çıkmaz acı bir tat bırakmıştı.

Güçlü, bağımsız bir kadınla büyürken öğrendiğim üç şey vardı. *Yalan söyleme. Aldatma. Her zaman istediğin şey için çabala.* Az önce yalan söylemiştim, evet; gelgelelim doğruyu söylemeyi midem kaldırmıyordu. Çünkü tıpkı Kelsey gibi, Annem ve Jeff de bana Angela'dan iş almanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyle-

mişlerdi. Bir öyle bir böyle davranan Angela. Nursist ve dengesiz Angela. Bana iş piyasasını beklememi, UC Irvine'den işletmede yüksek lisans yaparak mezun olan biri için iyi fırsatlar çıkacağını söylemişlerdi. Bir iş fırsatı gelecekti. Herhangi bir fırsat.

Hiçbir şey gelmedi. *Kesinlikle sıfır fırsat.* Umutsuzluğa kapılmışım. Öğrenci kredileri kapıma dayanmıştı ve sorumluluk bilinciyle yüzleşiyordum. Bir işe ihtiyacım vardı.

Angela benim tek seçeneğimdi. Bana şirkette geçici bir yer, Güney Kaliforniya'da yaşamaya devam edebilmem için beni annemle yaşamaya zorlayan düşük bir maaş ve işimi iyi yaparsam bir yıl sonra maaşımın üç katına çıkacağı bir iş teklif etmişti. Evet, üç katına çıkacak olan bir iş, tam olarak ne kadar maaş istediysen o kadar ediyordu. İlerleyen zamanlarda işimin kalıcılışacağını söylemişti. Annem ve Jeff bunu kabul etmek için aptal olmam gerektiğini net bir şekilde belirtmişti. Angela'nın bana bir şekilde kazık atacağını söylemişlerdi. O an, başka seçeneğim yoktu. Kesinlikle yoktu. Aklımda başka çıkar yolu bulamamıştım. Bu yüzden teklifi kabul etmişim.

Ve harika bir iş çıkardım.

Sonraki birkaç ay içinde yaşam tarzı bloğunun aşırı derecede büyüdüğünü görmüştüm. Ünlüler desteklemeye başlamıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Angeloop oldukça popüler bir isim hâline geldi. Ben de bunun bir parçasıydım. Today Show'daki ilk programımızdan sonra annem ve Jeff'e *size söylemiştim* diye çıkmıştım. Zaman ayırmam gerektiğini ve iyi şeyler olacağını söylemiştim.

Alaycı kahkahalarını şimdi duyabiliyor musunuz?

Sadece param değil, artık bir işim de yoktu. Ayrıca annemle Jeff'e gerçeği söylemek istemiyorsam eğer bir hafta içinde yaşayacak bir yerim de olmayacaktı. *Bu tıpkı Rachel Green*'in de söyleyeceği gibi "Kasığına sarıl, omzuna tükür. Şahane!" değil mi?*

* Friends dizinde bir karakter. -çn.

“Kira kontratını imzaladın mı? Batı Hollywood'da, kız kardeşine yakın beğendiğin bir yer bulduğunu biliyorum.”

Bulmuştum ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bağlanma problemlerim olduğu için kira kontratını imzalamamıştım. Yoksa bu durum daha da çıkmaz bir yola sapardı.

“Orayı pek sevmedim. Güzel bir enerjisi yoktu.”

Jeff güldü. “Maura, yirmi beş yaşındayken güzel bir enerji alacağına dayanarak yaşayacak bir yer aradığını hatırlıyor musun?” Alaycı bir tavırla elini göğsüne bastırdı. “Anılar.”

Annem kıkırdadı ve elini Jeff'in sırtında gezdirdi. “Kore mahallesinde tek odalı bir yer bulduğumu hatırlıyorum. Klozet yatağımın hemen yanındaydı, ben de onu komodin olarak kullanıyordum. İşte o zamanlarda düşünmüştüm ki, vay canına, buranın enerjisi tam da aradığım gibiymiş...” Annem bana baktı. “Tamamen fakir enerjisi yani.”

Jeff, kıkırdarak başını salladı. “Klozet komodini benim anılarımdan daha iyi. Süpürgeli bir komşum vardı, o da benim aldığım enerjiyi sürekli mahvediyordu.”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. “Z kuşağı sınırında olduğumu biliyorsunuz. Alaycılığınız bazen beni çok derin yaralayabiliyor.”

İkisi de güldükten sonra annem, “Sen kırılgan bir milenyum çocuğusun. Sorun yok tatlım. Annen ve üvey babanla istediğin kadar kalabilirsin. Özel hayatımızın kısıtlanmasını seviyoruz,” dedi. Dalga geçtiğini biliyordum. Beni asla evden kovmazlardı fakat bir süredir gitmemi dört gözle beklediklerinin de farkındaydım.

“Eğer mahremiyetin olmamasından hoşlanıyorsan, o zaman bu gece bir pijama partisi verebiliriz. Hepimiz senin büyük boy yatağına sığabiliriz.”

Jeff elini kaldırdı. “Lütfen beni yok sayın.”

Zavallı Jeff, çok iyi bir adamdı ve annemle biraz yalnız kal-

mak istediğini anlayabiliyordum. On beş yaşından beri bizimle birlikteydi. Sanırım annemle ciddi baş başa vakit geçirmeye hazırды. İşte bu sebepten dolayı suçluluk duygum artıyordu. Angela'nın bana kazık atması berbat bir şey miydi? Elbette! Ama daha da berbat olan şey, eğer bunu çözemezsem Jeff ve annem dört gözle bekledikleri özgürlükten mahrum bırakacak olmaları.

Annem durup dururken "Gerçekten çıplak dolaşmak istiyoruz," dedi. Ona dehşet dolu bir bakış attığımda "Kız kardeşinle takılmaya gittiğinde yaptığımız şey bu. Harry Connick Jr. müziklerini açıyoruz, soyunuyoruz ve sonra oturma odasında çıplak bir şekilde dans ediyoruz."

"Aman Tanrım, bunu bana neden anlatıyorsun?" Çatalımı masaya bıraktım. Yemek yeme ihtimalim azalıyordu. Tamam, Jeff de annem de çekici insanlardı. Jeff garajda ağırlık kaldırıyor ve annem de fiziğini koruyordu. *Ama Tanrım!* Bu görüntü hayal etmek isteyeceğim bir şey değildi.

"Sadece neyi dört gözle beklediğimizi bil diye söylüyorum," dedi ve göz kırptıktan sonra bir balık kroketini tartar sosuna daldırdı.

"Bilmeden de yaşayabilirdim." Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Annem çatalını tabağıma doğru salladı. "Hadi ye, tatlım. Unutma, turtan seni bekliyor."

Nasıl unutabilirdim ki?

Bir çalının arkasında saklanmış, dalların arasından bakarken Jeff'in annemi öpmek için ona doğru eğildiğini, kalçasını sıktığını ve sonra ikisinin de arabalarına binip işe gitmelerini izledim. *İy, şu yaşlı insanlar...* Çalıların arasından çıkmadan önce unuttukları bir şey yüzünden geri dönmediklerinden emin olmak

için iki dakika daha bekledim. Bende ki bu şansla, tam da ben cips paketini açarken eve dönerlerdi.

Etrafın güvenli olduğunu düşündüğümde siyah kalem eteği-mi bir dala takmamaya çalışarak çalıların etrafından dolaştım. İyi bir mülakat eteğini kaybetmeyi göze alamazdım. Siyah, lüks topuklu ayakkabılarımla caddenin karşısına geçtim. Yedi met-relik çalılar için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü kimsenin bir şey fark ettiğini sanmıyordum. Parmak uçlarımda kaldırım boyunca yürüyerek eve ulaştım, kapıyı açtım, içeri girdim ve derin bir nefes aldım.

Görev tamamlanmıştı. Gerçi şimdi tüm bu kurnazlıklarla uğraş-mak yerine neden Kelsey'nin evine gitmediğimi merak ediyordum.

Buzdolabının uğultusu oldukça sessiz olan evi dolduruyor-du. Her şey düzenliydi, bir yastık bile yerinden oynamamıştı ve lavaboda tek bir tabak bile yoktu. Annem muhtemelen bunu istiyordu. *Huzur*. Korumak için çok uğraştığı evinin tadını çıkarabilmek. Gürültücü, iğrenç ya da kötü bir *ev arkadaşı* olduğum-dan değildi; ama kendinize ait bir evinizin olması, birinin sizi basmasının riski olmadan istediğinizi yapabilmenizi mümkün kılardı. Annem ve Jeff de bunu çok istiyordu. Bunu biliyordum; neredeyse her gün bundan bahsediyorlardı. Bir iş bulmalıydım, hem de hemen.

Sadece annem ve Jeff'e huzur verebilmek için değil, aynı zamanda bu kızın banka hesabında fazla para olmadığı ve öğ-renci kredileri kendi kendini ödemeyeceği için. Lise mezunlar buluşmamızın yaklaştığından bahsetmiyordum bile. İşsiz, boğa-zına kadar öğrenci kredisine batmış, beş yıl öncesinden kalma bir elbise giymiş ve hâlâ annesiyle yaşayan biri olarak gidersem koltuk altına kaktüs girmiş gibi olmaz mıydım? Gitmemem gibi bir seçenek de yoktu. Eğer gitmezsem Angela nedenini bilecekti ve ben, bu hazzı ona yaşatamazdım. Hayır, bu sorunu çözmem gerekiyordu. Odama gittim ve iş kıyafetlerimi çıkarıp rahat bir

şort ve on yılı aşkın süredir giydiğim eski püskü Taylor Swift tişörtümü giydim.

Oturma odasına geri döndüğümde telefonum bir mesaj sesiyle bipledi.

Kelsey: Herkes gitti mi?

Lottie: Gitti.

Birkaç dakika sonra Kelsey, elinde tekila ve margarita malzemeleriyle kapıdan içeri daldı. “Tüm sıkıntılarını unutturacak şeyler burada.”

Ona doğru yürüyüp tekilayı elinden aldıktan sonra sarıldım. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Kız kardeşler ne içindir? Ayrıca bugün çok yoğun değilim. Sadece birkaç e-postayla ilgileneceğim. Bilgisayarımı da yanımda getirdim. Böylece bazı işleri de buradayken halledebilirim.”

Kaşlarımı kaldırarak “İçerken mi?” diye sordum. “Pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyor.”

Bana sert bir bakış attıktan sonra “Ağırdan alacağız,” dedi. “Alkol acıyı hafifletebilir ama hiçbir şeyi düzeltmez. Anneme ve Jeff’e söylemeye karar vermediysen tabii. Eğer durum buysa seninle hemen şimdi kusana kadar içerim. Söylemen yeterli, iki saat içinde kafalarımız tuvalette yer kapmak için savaşıyor olur.”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, anneme ve Jeff’e söylemeyeceğim.” Margaritalar elimizde, ikimiz de mutfığa doğru yürüdük ve her şeyi tezgâhın üzerine koyduk. “Onlara söyleyecek kadar cesur olduğumu sanmıyorum. Dün gece evin kendilerine kalacağından ve etrafta çıplak dans etme fırsatı bulacaklarından bahsederken yüzlerini görmeliydin.”

“İy!” Kelsey’nin yüzü buruştu.

“Bir de bana sor. Annemin balık kroketlerini boğazımdan geçirmeye çalışırken pek de ihtiyacım olmayan bir görüntüydü.” Dolaptan iki bardak ve bir kokteyl karıştırma kabı aldım. Kelsey, biraz buz almak için dondurucuya doğru yürüdü.

Annem tıpkı çatı gibi buzdolabının da yenilenmesi gerektiğine inanmadığı için dondurucuya ihtiyaç duyuyorduk. “Evden ayrılacağım için heyecanlandılar ve onlara şu anda belli bir tarihin olmadığını söylemek bu tekila şişesinin tamamını içmek istememe neden oluyor.” Elimi yüzüme götürdüm. “Ben tam bir fiyaskoyum, Kelsey.”

Arkama geçerek bana sarıldı. Yüzümü dönüp kollarımı boyuna dolayarak ben de ona sarıldım. Kardeşçe kucaklaşmanın tadını çıkardım.

“Sen bir fiyasko değilsin,” dedi Kelsey. “Sadece yürürken yolda bir tümseğe takıldın.”

“Hepiniz Angela’nın bir noktada bana kazık atacağını söylediniz ve belki başlangıçta ben de öyle düşündüm. Ama işimde bir düzen kurduktan ve şirketteki değerimi kanıtladıktan sonra ona güvenebileceğimi düşündüm. Gerçekten yerimi bulduğumu düşündüm.” Başımı iki yana salladım. “Ben bir aptalım.”

“Sen aptal değilsin.” Beni bırakmadan önce ellerimi okşadı. “Sadece zaman zaman bazı kötü kararlar aldığın oluyor.”

“Çok sık kötü kararlar alıyorum. Senden hoşlandığını söylediğin için Tyler Dretch’e çıkma teklif etmememi söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Yine de seni haksız çıkarmaya çalışarak ona çıkma teklifi etmiştim hani? Bana benim genç hâlimle çıkmak istediğini söylemişti. Bu lisedeyken olmuştu. Lise, Kelsey.”

Kelsey kıkırdadı. “Biliyorum. Sana yapma demiştim.”

“Peki ya o şeftali rengi tuhaf kıyafetlerden aldığım da? Seni onların en yeni moda olduğuna ikna etmiştim ama henüz piyasaya çıkmamıştı ve onlardan birini plajda giymiştim. Eğildiğimde kasık dikişleri kopmuştu. Kıçım, hayatımda hiç bu kadar hızlı açılmamıştı.”

“Okyanus esintisini bacak aranda hissettiğinde yüzünde beliren o korkunç ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyorum. İç çamaşırı giymemen başka bir kötü karardı.”

Ben iyi kararın ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

“Bu doğru değil. Bunlar sadece küçük şeyler. Bazı iyi kararlar aldığın da oldu.”

Margarita malzemelerini karıştırma kabından boşaltırken “Öyle mi?” diye sordum. “Lütfen bana harika kararlarımdan biraz bahset.”

Kelsey, tezgâha yaslanıp çenesine vurdu. “Hmm... Sen... Şey, bir seferinde... Hmm, ah, peki ya şey olduğunda... Yok, sanırım o da değil...”

“Lütfen devam et,” dedim kuru bir sesle. “Tanrım, bütün iyi kararlarımı çat çat yüzüme vuruyorsun. Tüm bu övgüler yüzünden zor nefes alıyorum.”

“Bana bir saniye ver. Ah, işletme alanında yüksek lisans yapmıştın. Bu harika bir fikirdi.”

“Öyle miydi?” diye sordum. “Çünkü geçen yılımı yüklü öğrenci kredilerimi ödemek için cüzi maaş çekimi kullanarak geçirdim. O işletme yüksek lisansı da bana Angela’nın yanında bir iş bulmaktan başka hiçbir işe yaramadı ki onun da nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz.”

“Ah, öğrenci kredilerini unutmuşum. Ödemesi çok mu zor?” Kelsey’nin yüzü buruştu.

Karıştırma kabını sallarken konuştum. “Biriken miktara bakmıyorum bile. Çok korkuyorum. Şu anda otomatik ödemeler.”

“Bankada ne kadar paran var?”

İrkildim. Bu çok kötüydü. Bu soruyu soracağını biliyordum ama bilmem, yine de cevaplamamı kolaylaştırmamıştı. Margaritaları bardaklara doldurdum. “Bilmiyorum. Tekrar aynı şeyi diyeceğim ama bakmaya korkuyorum.”

Kelsey, derin bir nefes aldıktan sonra içkisini eline alıp konuştu. “Eğer ne yapacağını çözeceksek gizem perdesini kaldırıp

neyle yüzleşeceğimize bakmamız gerekcek. Çaresizlik seviyesini bilmemiz gerekiyor.”

Çantasından bilgisayarını çıkarıp ve yemek masasına doğru başıyla işaret etti.

“Vakit geldi,” dedi.

Kahretsin. Korkarım haklıydı. Vakit gelmişti. Öylece durduğum yerde bardağı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım. Buna ihtiyacım olacaktı.

İkimiz de önümüzdeki duvara boş boş bakıyorduk.

Tek bir kelime bile etmeden.

Bir milim bile kımıldamadan.

Sadece bakıyorduk.

Klima birkaç dakikada bir çalışıp ısınan bedenlerimize serin hava üflüyordu. Ama hepsi bu kadardı. Evdeki tek hareket buydu. Saçlarımin hafif bir tutamı, kederli ve inanılmaz derecede şok olmuş yüzüme çarpıyordu.

Dibe vurmak diye bir şey duymuştum. Hakkında okumuştum. Hatta bazı insanlar da görmüştüm. Dün dibe vurduğumu sanmıştım. *Tamamen yanılmışım*. Bu... İşte buradaki hâlim dibe vurmuştu.

Nihayet en az beş dakikalık bir sessizlikten sonra Kelsey, “Öyleyse çaresizliğimizin en üst seviyede olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

İçkimi ağzıma götürüp sonuna kadar içtim. “Evet,” dedim basitçe.

Otuz bin dolardan fazla borcum varken üç bin dolardan az param vardı. Bu para evime çıkmak için depozito ve ilk ayın kirasına bile yetmezdi. Kredilerimi ödemeye devam etmek için de yeterli değildi. Son çare olarak düşünmek için de yeterli değildi.

İmkânsızdı. Çaresizliğimizin en üst seviyede olması tam olarak üstesinden gelmeye çalıştığımız şeydi. Durum, tam olarak bir nükleer savaşa eşitti.

“Gerçekten de pek fazla kazanmıyordun, değil mi?” diye sordu Kelsey.

“Hayır, kazanmıyordum.” Elimi alnıma bastırdım. Durumumun ciddiyeti gerçekten kafama dank etmeye başlamıştı. “Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım striptize başlamalıyım.”

“Ne?”

“Doğru duydun, striptiz dedim. Bu işi yapanların ne kadar kazandığını gördüm. Paraya para demiyorlar.” Tişörtümün yakasını kaldırdım ve vücuduma baktım. “Güzel göğüslerim var. Belki bazılarının hoşlanabileceğinden daha küçük ama yeterince dikler. Çoğu erkek böylesini sever, değil mi? Hem müziğe ayak da uydurabiliyorum.”

“Striptiz kulüpleri Taylor Swift müziği eşliğinde sallanacak insanlar aramıyor, senin kıvrıla kıvrıla dönmeni istiyorlar. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?”

“Yeni bir şeyler öğrenmek için asla çok geç değildir. Kıvrılarak dönmek sadece kalçanı ileri doğru itmekten ibaret, değil mi? Bence birkaç striptiz kulübünü araştıralım ve rekabeti inceleyelim. Bakalım bugünlerde Hollywood’da penisler nasıl kalkıyor?”

“Sana şimdiden söyleyeyim, bu iş senin yaptığın gibi iki adım atıp yan yana dans etmeye benzemez. Hem annem seni öldürür hem de tangayla dans etmek zorundasın ve göğüslerin de herkesin görebileceği şekilde ortada olacak.”

Gözlerimi devirdim. “Striptizcilerin ne yaptığını biliyorum. Aptal değilim.” Çeneme vurdum. “Sence göğüs uçlarımı deldirsem şansım artar mı?”

Kelsey, gerçekten de biraz düşündü. “Belki. Ya da bekle... Hayır.” Başını iki yana salladı. “Striptizci olmayacaksın. Çıplak

göğüslerinle erkeklere kıvrımandan daha iyi bir fikir olmalı.” Ayğa kalktı ve bana elini uzattı. Benim de ayağa kalkmama yardım ettikten sonra “Hadi biraz yürüyelim. Temiz hava kafamızı dağıtacaktır. İçki her zaman unutmak için iyi bir fikir olsa da unutamayız, şu anda gerçekten en çaresiz durumdayız. Fikir-
lere ihtiyacımız var, kedere değil.”

“Kederlenmeye izninin olmadığını mı söylüyorsun?”

Başını tekrar salladı. “Hayır. Boşa harcayacak vaktimiz yok diyorum. Anneme söylemeye hazır değilsen...”

“Hayatta olmaz.”

“O zaman ayakkabılarını giy, çünkü bir an önce düşünmeye başlamamız gerekiyor.”

Spor ayakkabılarla uğraşmadan sandaletlerimi giydim. Kapıyı kilitleyip evden çıktık. Kelsey caddenin karşısına geçip sağa döndü.

“The Flats’e doğru mu yürüyeceğiz?” diye sordum. “Beni depresyona sokmak mı istiyorsun?”

“Zengin, gösterişli evlerle çevrili olmak ihtiyacın olan şey olabilir. Tam bir ilham kaynağı.”

Ayaklarımı sürüyerek onu takip ettim. Los Angeles’ın en özenli ve lüks evlerinin bulunduğu mahallede yürümeye başladık. Kaldırımlar tertemizdi, çimentoda tek bir çatlak bile yoktu ve çimler o kadar düzgün kesilmişti ki hızlı bir bakışta bunların halı saha çimleri olduğu düşünebilirdi. İşte o kadar mükemmeldi. Palmiye ağaçlarıyla yaşlı meşe ağaçları yolları kaplarken basamaklı çalılar ve ferforje kapılar zenginlerin konutlarını koruyordu.

“Bu çok iç karartıcı,” dedim arkamı dönerken.

“Hayır, bu ilham verici. Bakış açını değiştirmeye ihtiyacın var. Kim bilir? Belki bu sokaklarda yürürken bir hayır işinde çalışmak isteyen zengin biriyle karşılaşırız, senin gibi bir hayır işinden bahsediyorum.”

“Ha ha, çok tatlısın.”

Kıkırdadı. "Cidden, kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin. Uçakta bir yatırımcıyla tanışan ve hemen sonrasında ürünlerini ülkedeki tüm zincir marketlerde satan insanlarla ilgili hikâyeleri hiç duymadın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "O hikâyeleri hiç duymadım."

"Böyle şeyler oluyor. Kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin." Gülererek devam etti. "Bu sokaklarda yürürken zengin bir kocayla karşılaşabilirsin." Bir bakış attıktan sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Şey, pek öyle giyinmemişsin ama..."

"Aslında düşünüyorum da bu kötü bir fikir olmayabilir," dedim.

"Hangisi? Zengin bir kocayla tanışmak mı?" diye sordu Kelsey. "Abla, şaka yapıyordum."

Eh, benim için bu bir şaka değildi. *Evet, sebebi tekila olabilir.* Buralarda evlenecek birini arayan erkekler olmalıydı, değil mi? Lüks yataklarında ömür boyu sürecektir bir birlikteliğe dönüşebilecek sevişmeler arzulayan bekârlar? Bir erkeği tavlama için cinsel becerilerimle etkilemeye karşı değildim. Unutmayın, çaresizliğim en üst seviyedeydi.

"Hayır, bu iyi bir şey olabilir."

"Tanrım..." dedi Kelsey bıkkın bir ses tonuyla. "Lottie, çaresiz olduğumu biliyorum ama akıllıca davranmalıyız. Zengin bir koca bulmak senin sorunlarının çözümü değil. Ne yapacaksın, gelecek hafta evlenecek misin?"

"Aşk, hızlı olabilir."

"Seni burada durduracağım. Bu bir çözüm değil. Bize somut bir şey lazım, kontrol edebileceğimiz bir şey."

"Hayır." Etrafımızdaki evleri işaret ettim. "Şu yerlere bak. Bana tüm bu insanların mükemmel bir hayat yaşadığını söyleyebilir misin? Eminim burada geceleri yataklarını sıcak tutacak birini arayan bekârlar da vardır." Göğsümü işaret ettim. "O kişi ben olabilirim. Ben sıcakım. Sıcacık kollarım var ve içlerindeki ateşi de söndürebilirim. Böyle bir tutumla ilgili hiçbir sorunum yok."

“Tanrım, bana yardım et,” dedi Kelsey, ellerini birbirine bastırıp gökyüzüne bakarken.

Telefonumu kaldırdım ve internet tarayıcıyı açtım. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Kelsey.

“Zengin bir kocayı nasıl kapacağımı araştırıyorum.”

“Lottie, aklını kaçırmışsın. Gerçekten, bu senin için tüm zamanların en düşük seviyesi.”

“Kesinlikle, yani bundan sonra sadece yükselebilirim. Ah, bak.” Telefonumu gösterdim. “Zenginleri etkileme üzerine bir makale.” Üzerine tıkladım ve aşağıya doğru kaydırmaya başladım. “Saç örgüleri sevdiklerini söylüyor.” Kelsey’e döndüm. “Zenginler örgü sever mi? Müşterilerinin saçları örgülü mü?”

Kelsey durup düşündü. “Yani... Sanırım saçlarında şirin, minik örgüler olan birkaç kişiyle çalıştım.”

“Tamam, örgüler listeye eklendi.”

“Lottie, ciddi olamazsın.”

Çaresizlik beni tüketiyordu. Bu yüzden beni içinde bulunduğum durumdan kurtaracağını düşündüğüm bir şeye kafayı taktığımda sonuna kadar gidiyordum. Yani evet, ciddiydim.

“Şık kıyafetler, skandal yaratacak bir şey olmayacak.” Tişörtüme baktım. “Sence bu Taylor Swift tişörtünü beğenirler mi?”

“Hayır,” dedi Kelsey. “O tişörtü kimse sevmez. Koltuk altlarında delikler var.”

“Koltuk altlarındaki bu deliklerden gelen esintiyi tecrübe etmediğin sürece bu konuda hiçbir fikrin olamaz. Pekâlâ, zenginlerin bundan hoşlanmayabileceğini de not edeyim.” Makaleyi taradım. “Makyaj, sofistike sohbetler ve çok çeşitli konularda bilgi.” Bunun hakkında düşündüm. “Çok şey biliyor muyum?”

“Ne tür şeyler?”

Makaleyi tekrar taradım. “Söylemiyor. Sadece çok çeşitli konular yazıyor.”

“Yani, magazin programları hakkında bir sürü rastgele bilgi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Neşelendim. “Bu eğlenceli olabilir.”

“Yirmi dört milyon dolarlık bir ev alacak kadar para getiren biri için pek eğlenceli olmasa gerek.”

“Hmm, evet, belki de haklısın. Endişelenme, Wikipedia’yı inceleyip biraz bilgi tazeleyeceğim.”

Kelsey, alaycı bir şekilde “Evet, zaten Wikipedia bunun yapılacağı yer,” dedi ve sonra durup bana baktı. “Bence şu an gerçek işlere odaklanmamız gerekiyor, Lottie. Mantıklı bir fikir bul. Yapmak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama belki Ken’e şeyi sorabilirsin...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestikten sonra ondan uzaklaşıp bakımlı sokaklarda yürümeye devam ettim. “Ken’le bağlantı kuramayacağım.”

“Ama sana bir iş bulabilir. Bunu biliyorsun.”

“Ken söz konusu bile olamaz. Ken’i aramaktansa sarhoş bir adamın suratına mememi sürtmeyi tercih ederim.”

“Angela’yla çıktığı için mi?”

Dudaklarım yana doğru bükülürken çenem gerildi. “Hayır, sadece patronumla tanıştırdıktan sonra beni onun için terk eden eski sevgilimden medet ummak istemiyorum. Dandik bir nakliye şirketinde işe girebilmek için asla ona yalvarmayacağım. Cidden, sarhoş bir adamın suratındaki memem bundan çok daha çekici geliyor.”

Kelsey, “Sana yardım edeceğini biliyorsun,” diye ısrar etti.

Başımı iki yana salladım ve eve dönmek için yönümü değiştirdim. “Bu işe yaramaz. İşe yarar fikirler düşünmeliyiz. Ortalıkta dolaşıp iş için eski sevgilimi aramak gibi fikirler üretmemeliyiz. Dürüst olmak gerekirse Kelsey, bugün en iyi performansını göstermiyorsun.”

"Dün gece pek uyuyamadım ve sanırım o margarita karışımı eskiydi." Karnımı tuttu.

Elini tutup onu kendimle birlikte çevirdim. "Bu temiz hava fikri çok iyiydi."

"Bir sürahi margaritayla kanepede oturmaktan daha iyiydi."

Camları siyaha boyanmış, siyah bir araba bize doğru gelirken "Aynı fikirde değilim," dedim. "Biliyor musun, o arabadaki kişi benim bu karmaşadan kaçışım olabilir. Ben hâlâ zengin bir köca bulmanın en iyi yol olduğunu düşünüyorum."

"Hayal görüyorsun. Bunun farkında mısın? Özellikle de işsiz bir serseri gibi giyinmişken. Bu kılıkla kimse seninle bir şey yapmak istemez."

"Bilmeni isterim ki bu benim en güzel şortlarımdan biri. Sadece üç yıllık."

Kelsey, beni yavaşça alkışladı. "Bravo, abla."

Caddeyi geçtiğimizde telefonuma bildirim geldi. Mesajı okurken kaldırımdan eve doğru ilerliyorduk. Aniden durdum.

Kelsey fark edip "Ne? Ne oldu? Annem ve Jeff evde olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu.

Başımı sağa sola sallayıp ona telefonumu gösterdim. "Angela bana mesaj attı."

"Daha neler!" Kelsey, telefonu elimden alıp şifremi tuşladı. Evet, o kadar yakındık. "Ne için sana yazabilir ki?"

"Bilmiyorum, telefonumu elimden aldın."

Birlikte ekrana doğru eğildik. Kelsey ikimizin de okuyabilmesi için telefonu önümüzde tuttu.

Angela: Hey, kızım! Artık boş vaktin olduğuna göre mezunlar buluşma planlamasında bana yardım etmek ister misin? Sihirli dokunuşunu gerçekten kullanabilirim. Her şeyde çok iyisin.

"Ne oluyor ya?" diye bağırdı Kelsey. "Bir de sana mesaj atıp yardım isteme cüretini mi gösteriyor? Aklını mı kaçırmış? Hem de boş vaktinden bahsediyor! Ona ayıracak boş vaktin yok. Tüm o zamanı yeni bir iş arayarak geçirmek zorundasın."

Kıpırdayamadan mesaja baktım. Bana böyle bir şey söylemesi beni hayrete düşürmüştü. Bana hakaret ettikten sonra bunun sorun olmadığını düşünmesi de. Onun için kişisel bir şey değildi belki; ama benim için kişiseldi.

Başımı salladım. “Sanırım, tanıdığım en kötü insan o.”

“Bunu nihayet fark etmene sevindim.” Kelsey, sırtımı sıvazladı ve eve girmem için beni cesaretlendirdi ama ben hareketsiz durdum.

“O toplantıya gitmemin imkânı yok. Neden biliyor musun? Çünkü tüm vaktini beni aşağılayarak geçirecek.”

Kelsey, beni kendisine doğru çevirdi ve gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Ah... O buluşmaya gideceksin. Beni duyuyor musun? Gideceksin. Kolunda Ken’i lanet bir trol gibi gösterecek, Angela’nın da ağzının suyunu akıtacak, seksiliğiyle alev saçan bir adamla gideceksin.”

“Buluşmaya iki ay var. Şu anda bir işim yok, annemle yaşıyorum ve koluma takacak birini bulma şansım sıfır.” Parmağımı ona doğrultarak “Ve eğer bir eskort tutma konusunda şaka bile yaparsan kardeşliğimiz biter. Anladın mı?” dedim.

Başını salladı. “Anlıyorum. Pekâlâ, eskort bir seçenek değil.” Çenesine dokunarak düşündü. “İçeri girelim, bunu çözelim. Bir plan yapalım. Seni bu karmaşadan kurtaracağız. Bu birkaç hafta boyunca stüdyo dairemin kapısında yatman anlamına gelse bile.”

“Ben de durmuş burada dibe vurduğumu sanıyordum; ama sen yepyeni bir dibe vuruş önerdin.”

Kelsey: İnan bana, stüdyomu ölçtüm. Başka bir ikiz yatak mobilyalarımla buraya sığmaz. Bistro masamın altına birkaç yastık yığsak nasıl olur? Ranza gibi bir şey olabilir.

Lottie: Senin evinde kalmayacağım.

Kelsey: *Dün bütün günü bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdik. Elimden gelenin en iyisi bu. Biliyor musun, eğer param yetseydi seni işe almak isterdim. Böylece sen tüm işlerle ilgilenebilirdin ve ben de müşterilere ulaşmaya daha fazla odaklanabilirdim. Ama paraya ihtiyacın var ve ne yazık ki öyle bir durumum yok.*

Lottie: *Seninle çalışmak rüya gibi olurdu ama annemin evinden çıkmak istiyorsam paraya ihtiyacım var. Merak etme, ben hallederim.*

Kelsey: *Ne demek hallederim? Sana söyledim. Göğüslerin ne kadar güzel olursa olsun, SOYUNMAK YOK!*

Lottie: *Soyunmayacağım. Zaten memelerimin de o şekilde teşhir edilmeye hazır olduğunu sanmıyorum.*

Kelsey: *O zaman planının ne olduğunu sormaya korkuyorum.*

Lottie: *Bunun nihai hedef olduğunu söylemiyorum ama en azından daha fazlasını bulana kadar bir şey.*

Kelsey: *Lottie, ne halt ediyorsun?*

Lottie: *Imm, sadece... Yürüyüş yapıyorum.*

Kelsey: *Aman Tanrım! Şu anda The Flats'te misin?*

Lottie: *Biraz egzersiz yapmanın bir sakıncası yok. Kaslarımı hareket ettirmeliyim, anlıyor musun?*

Kelsey: *Ne giyiyorsun? Topuklu ayakkabı ve elbise dersin oraya gelip seni alacağım. Bu bir Pretty Woman* olayı değil. Beni duyuyor musun? Julia Roberts'ın Edward'la şansı yaver gitti. Bu hayatta bir kez olur.*

Lottie: *Oldukça gerçekçiydi.*

Kelsey: *Her neyse. Ne giyiyorsun?*

Lottie: *[resim gönderildi] Basit egzersiz kıyafetleri.*

Kelsey: *Spor sutyeni giyiyorsun, tişört yok. Bu dikkat çekici.*

Lottie: *Evet, bu insanlar da dikkat çekici. Yüksek atkuyruğu yaptım. Böylece ulaşılabilir ve eğlenceli görünüyorum. Tabii ki*

* Başrollerinde Julia Roberts ve Richard Gere'in oynadığı Amerika yapımı film. -dn.

yan tarafta bir saç örgüm var. Parlak beyaz spor ayakkabılar giydim çünkü tenisi sevdiğimi haykırıyorlar. Dün işten eve geliyormuş gibi yaparken yerde bir Fuji su şişesi buldum. Onu eve getirip temizledim ve pahalı su satın alıyormuşum gibi görünsün diye şimdi onu taşıyorum.

Kelsey: Iyyyy. Ondan mı içiyorsun?

Lottie: Tanrım, hayır. Frengi kapmaya hevesli değilim. Bu sadece bir dekor.

Kelsey: Dekor mu? Pardon, bilmediğim bir filmde falan mı oynuyorsun?

Lottie: Henüz değil ama TV ve sinema için figüran toplayan bir servise başvurdum. Günde 40 dolar kazanabilirim. Kazançlı.

Kelsey: Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim ama vay be!

Lottie: Bu da ne demek şimdi?

Kelsey: Ait olmadığın bir mahallede, olası bekâr; zengin erkekler için sokakları arşınlarken günde 40 dolar kazanma olasılığı seni heyecanlandırıyor. KEN'İ ARA!

Lottie: CESEDİMİ ÇİĞNEMEN LAZIM. Hissedebiliyorum, Kels. Bu benim kurtuluşum. Bugün hayatım değişecek. Bütün gün burada kalıp bu lanet sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürümem gerekse bile. Bu benim çıkışım.

Kelsey: Eve döndüğünde bir acil durum toplantısı görürsen şaşırma. Çünkü bu senin için yeni bir dibe vurma seviyesi.

Lottie: Sözlerini sana yedireceğim. Sadece bekle!

Üçüncü Bölüm

HUXLEY

JP, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Dur bakalım. Şunu bir anlayayım.” Bana baktı. “Sokakta Dave Toney’e rastladın ve ona Georgia’dan bir kızla nişanlandığını, ayrıca kızın hamile olduğunu mu söyledin?”

Dudaklarımı ıslattım. “Aynen öyle.”

Verandada oturmuş, elimizde biralar, kardeşlerime sadece çuvallamadığımı; aynı zamanda nasıl krallar gibi boka battığımı anlatıyordum. Dün Dave’i sokakta gördükten sonra neler yaşandığını onlara hemen anlatmadım. Kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Artık çözüm bulmak için çok az zamanım kaldığına göre de evet, beni bu durumdan kurtarmak için kardeşlerimin yardımı gerekiyordu. Breaker, birasını sandalyesinin koluna dayadı ve “Aklından ne geçiyordu?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bir fırsat gördüm ve hiç düşünmeden değerlendirdim.”

“Var olmayan nişanlının, çocuğuna hamile olduğunu iddia etmek bir fırsat değil; büyük bir hata. Dostum, üç gün içinde onlarla yemeğe çıkman gerekiyor.”

Saçımı tutup oynamaya başladım. “Biliyorum. Sikeyim, ne yapacağım ben?”

JP, “Ona gerçeği, yani bir yalancı olduğunu söyle,” dedi.

“Eminim bunu söylemek anlaşılmayı güvence altına alacaktır.” Gözlerimi devirdim. “Bunu yapamam. Eğer ona yalan söylediyimi öğrenirse itibarımız zedelenir. Kimse bizimle çalışmak istemez.”

“Bunu gidip sahte bir bebek ve nişanlı uydurmadan önce düşünemez miydin?” diye sordu Breaker. “Kahretsin, dostum.”

Evet, biliyorum.

Dün gece uyuyamamıştım çünkü tek düşündüğüm kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımdı. Dürüst olmak gerekirse bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu emlak işi, bizim için—özellikle benim parlak fikirlerimle de birleşince—büyük bir kâr olabilirdi. Ancak bu anlaşma şirket için çok da büyük bir adım değildi. Sanırım içimde sahip olamadığım bir şeyi elde etmek isteyen bir yön vardı. O da şu anda bu mülklerdi. Gözümü onlara dikmişim ve görünüşe göre onları güvence altına almak için her şeyi yapacaktım. İşimizi tehlikeye atmak anlamına gelse bile.

Bu durum sabah saat üçte midemin bulanmasına sebep olmuştu. Kardeşlerim ve ben Cane Enterprises’ı çok çalışarak, çok doğru hamleler ve çokça yatırım yaparak bugünkü hâline getirmiştik. Dün yaptığım bu küçük hata tüm bu emeğimize mal olabilirdi. Özellikle de sektöre yayılırsa.

“Hiç bekâr kadın arkadaşın var mı?” diye sordu Breaker.

“Siz ikinizle takılmak için bile zar zor zaman buluyorum. Bir kadınla arkadaşlık kuracak zamanım olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hey!” Breaker ellerini kaldırdı. “Bana ukalalık yapma. Bu harika fikri ortaya atan sensin.” İçimi çekerek sandalyemden kalktım ve biramı yere bıraktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu JP.

“Yürüyüşe çıkıyorum. Kafamı boşaltmam lazım.”

“İyi,” dedi Breaker da ayağa kalkarak. “Sen bunu yaparken ben de yemek sipariş edeceğim. Ve ne var biliyor musun? Dondurma da alacağım çünkü bu, o özel dondurma anlarından biri.”

Birlikte eve girerken “Beni de say. Canım kurabiye ve kremalı bir şeyler çekti,” dedi JP.

Verandamdan kaldırıma uzanan birkaç basamağı koşarak indim ve sokağa çıktım. Koca giriş kapısını açmak yerine bekçi kapısını kullandıktan sonra sağa döndüm. Saat altıyı biraz geçiyordu. Eve erken gelmişim çünkü ofiste daha fazla oturmaya dayanamazdım ve bunun nedeni, bilgisayarımın ekranında büyük harflerle, Dave Toney’nin evine eşimle katılmam gereken akşam yemeği için bir e-posta durmasıydı. Evet... Eşimle.

Dün aklımı nasıl kaçırdığımın kahrolası bir hatırlatıcısıydı. Otuz beş yaşındayken bu durumu daha sakın karşılayabileceğimi düşünebilirdiniz. Ama durum hiç de öyle olmadı. Üstümdeki baskı beni etkilemişti.

Belki de en iyisi olma ihtiyacı hissettiğim içindi. Otuz beş yaşına girmek bana hâlâ genç ve çok fazla potansiyele sahip olduğumu fark ettirmişti. Bu şekilde anlaşmalar yapmaya devam edersem kolayca sektördeki en genç milyarderler olabilirdik. Para bir motivasyon kaynağı olmamalıydı tabii ki; ama sağladığı prestiji öyleydi.

Hayal kırıklığı içinde enseme ovuşturdum. Babam muhtemelen bana bakıp gülerek bu sefer başımı fena hâlde belaya soktuğumu düşünüyordu. En büyük çocuk ben olmama rağmen aynı zamanda tam bir baş belasıydım. Sınırları zorlayan biriydim. En büyük çocuğun tipik özelliklerinden biri değildi ama ben, bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalana kadar iter, iter ve iterdim. Sonra da sıkıştığım yerden kurtulmaya çalışırken babam arkasına yaslanıp gülerdi. Her seferinde kurtulmayı başarırdım fakat bu kez bunu başarabileceğimden pek emin değildim.

Önceden kendi payıma düşen mucizeleri gerçekleştirdiğim

olmuştu ancak bana âşık olacak, teklifimi kabul edecek ve üç gün içinde hamile kalacak bir kadın bulmak biraz zor gibi görünüyordu. Keşke bir kadın tam da kucağıma düşse, benimle bu oyunu oynamaya istekli ve hazır olsaydı. Biri, herhangi biri...

Köşeyi döner dönmez, aklı havada gezen bir esmere çarptım. “Ah, pardon,” diye özür dilerken çimenlere devrilmesini önlemek için kadının iki kolunu birden kavradım.

Geri çekilirken “Hey, nereye gittiğine dikkat et!” diye tersledi.

İki elimi de havaya kaldırarak “Tanrım, sakın ol,” dedim. “Bu bir kazaydı.” Kendini toparladı ve uzun, kahverengi atkuyruğunu düzeltti. Onu çabucak süzdüm. Ufak tefek, minyon bir şeydi. Kafası çeneme ancak ulaşıyordu. Cildinde, sahile ya da havuza gitmeye vakti olduğunu gösteren Kaliforniya parıltısı vardı ve kollarına bakınca spor salonuna gitmeye de vakti olduğunu gördüm. Muhtemelen yürüyüşe çıkmış, kocası ofisten geç çıkıp eve gelmeden önce vakit geçirmeye çalışan bir ev kadınıydı.

Yüzünü bana çevirdiğindeyse... Siktir. Açık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsümden vuruldum. Denizköpüğü rengindeydi. O kadar açık renkteydiler ki doğal ve kalın siyah kirpiklerine karşı neredeyse ürkütücü duruyordu.

Lanet olsun.

Gözleri hızla vücudumda gezdikten sonra tekrar benimkilerle buluştu. Bu sefer düşmanca değil de daha çok sinirli bakıyordu.

“Üzgünüm. Ben sadece... Imm... Kayboldum. Yüksek ihtimalle hiç tanımadığım birine kaybolduğumu söylememeliyim, bu benden faydalanmak için bir davetiye olur; ama telefonumun şarjı bitti ve hangi yöne gideceğimi hatırlayamıyorum.”

“Yani buralarda yaşamıyor musun?” Alay ediyor olmalıydı.

“Marketten aldığım dört yıllık taytı giyiyorum. İnan bana, buralarda yaşamıyorum.” Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi “Aslında ben buralıyım. Ben, imm... Ben havalı biri falanım.” Derin bir nefes verdikten sonra omuzları çöktü ve elleri kalça-

larına dayandı. “Kimi kandırıyorum ben? Bu aptalca bir fikirdi ve şimdi kayboldum. Açım ve yakında eve dönmezsem annem polisleri arayacak.”

Kahretsin, bu kız kaç yaşındaydı? Vücudunu inceleyebildiğim kadarıyla büyük olduğunu varsaymışım ama annesi onun için endişeleniyorsa...

“Okul saatine göre geç olduğu için neden endişeleneceğini anlayabiliyorum,” dedim. “İstersen benim telefonumu kullanabilirsin.”

Duruşunu dikleştirdi. “Okul saati mi? Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?”

Ensemi sıvazladım. “Bilmiyorum. Annenin endişeleneceğini söyledin.”

“Çünkü o aşırı korumacı bir anne ve ben de zengin bir koca bulmaya çalışırken zengin bir mahallede kaybolan yirmi sekiz yaşında bir eziğim.”

Sözleri beni güldürdü.

“Ne?” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu da zaten muhteşem olan spor sutyeninin içindeki göğüslerini daha da dikleştirdi. “Bugün zengin bir koca aramaya çalıştım. Altın avcısı falan değilim ama yanlış anlama. Sadece bir lise buluşması için intikam peşindeyim. Böyle şeyleri bilirsin.”

“Zengin bir koca bulma ihtiyacına aşına değilim.”

“Yani eşcinsel değil misin?”

Kaşlarım yukarı kalktı. Bu kız lafını sakınmıyordu. “Öyle mi görünüyorum?”

“Demek istediğim şey, görünüşüne bakarsam hayır, görünmüyorsun. Daha çok yönetim kurulu odasında bulabileceğin bir alfa pisliğine benziyorsun. Saç kesimin ve saatin yüzünden.”

Önce saatime sonra da ona baktım. Saat gerçekten pahalıydı. “Toplantı odasındaki alfayı anladım ama neden pislik olanı?”

Beni süzdü, burnu kırıştı ve “Parfümün yüzünden. Çok güzel kokuyor. İyi erkekler asla bu kadar güzel kokmaz,” dedi.

“Dediklerine bakılırsa zengin koca arayışında hiç aday bulamadığını varsayıyorum.”

A harfini uzatarak “Hayır,” dedi. “Aslında bugün karşılaştığım ilk erkek sensin. İnanılır gibi değil. Yine de buradaki kadınlardan bir sürü yargılayıcı bakış aldım.”

“Muhtemelen dört yıldır giydiğin taytın yüzündendir,” diye şaka yaptım.

“Evet, bu tür şeyleri hemen anlıyorlar.” Başını yana doğru eğdi. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette,” diye yanıtladım. Bu tuhaf karşılaşmanın tadını çıkarıyordum.

“Zenginsin, değil mi?” Cevap vermeyince gözlerini devirdi ve devam etti. “Endişelendiğin buysa, tırnaklarımı çıkarıp üzerine atlamayacağım. Zengin bir erkeğin nasıl tavlanacağına dair bir makale okudum ve önerilerden birinin yanlış olduğunu hissediyorum.”

Ellerimi cebime soktum ve rahatça “Param var diyelim,” dedim.

Homurdandı. “Evet, eminim vardır.” Başını sallayarak “Tamam, paran var. Orası belli. O yüzden buradan ilerleyelim. Bilmek istediğim bir şey var. Zengin erkekler saç örgüsü sever mi?”

Kafam karışmış bir şekilde “Saç örgüsü mü?” diye sordum.

“Bilirsin işte.” Başının yan tarafını işaret etti. Saçını yanlardan küçük birer örgüyle örüp devam eden kısmını da saç kuyruğuyla bağlamıştı. “Saç örgüleri. Bunları sever misin?”

“Ah bilmiyorum, belki. Çok bayıldığım söylenemez ama nefret de etmiyorum.”

“Biliyordum,” diye fısıldadı parmaklarını şaklatırken. “O makale tamamen bir tuzaktı. Sayfayı her aşağı kaydırıldığında karşıma çıkan milyonlarca reklamdan anlamıştım. Yine de kandırıldım.”

“Olayı bilmem gerekiyor mu?”

“Muhtemelen hayır.”

Topuklarımın üzerinde biraz sallandım. “Demek zengin bir erkek arkadaş arıyorsun, ha?” Bana şüpheyle baktı.

“Evet.”

“Belirtmek isterim, ben bekâрім.”

Biliyorum, biliyorum. Aklından neler geçiyor Huxley? Sokakta zengin bir erkek arkadaş arayan rastgele bir kadındı bu. Tek bildiğınse bir servet avcısı olabileceğiydi. Kötü birisi olabilirdi. Birinin minibüsle gelip beni soyması için bir yem olabilirdi. Bu mahallede daha önce yaşanmıştı. Ayrıca taytının karnını sıkıca sarmasına bakılırsa hamile olmadığı kesindi. Dolayısıyla bu planımı katlanarak daha da kötüleştiriyordu. Ama o anda başka bir seçenek göremiyordum.

Bekâr ve kadın olması, o anda aradığım en önemli iki özellikti.

Hâlâ şüpheci bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturuyordu.

“Bekârsın.”

“Evet. Yıllardır bekâрім.”

“Peki, bunu bana neden söylüyorsun?”

Evet. Bunu ona neden söylüyorsun ki Huxley? Neden tamamen yabancı birine bekâr olduğunu söylüyorsun ve onu kendi yararına kullanmak istiyorsun?

Çünkü benim yardıma ihtiyacım olduğu gibi onun da yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ayrıca iş dünyası hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da iş anlaşmalarının doğru yapıldığında ve her iki tarafa da fayda sağladığında uzun bir yol katedebileceğiydi. Pekâlâ, elimde yeni bir anlaşma olabilirdi.

“Biliyor musun, bence gidip bir şeyler yemeliyiz.”

Kımıldamadı. Gözünü bile kırpmadı. “Tamam, ne tür bir sapıksın sen?”

“Pardon?” diye sordum.

Parmağıyla beni işaret etti. “Sana zengin bir erkek arkadaş aradığımı söyledim. Kaçıyor olmalıydın. Muhtemelen beni buradan çıkarıp annemin mütevazı bungalovuna götürmeleri için

polisleri aramalıydın. Benimle bir şeyler yemek istemenin m. kânı yok. Ee, ne oyunlar çeviriyorsun o zaman?”

Cesur ve açık sözlüydü. Ayrıca tanıdığım hiçbir kadına benzemediği de kesindi. Haklıydı da. Korkuyor olmalıydım. Bir e. keği dize getirecek türden bir azme sahip gibi görünüyordu fak. bu bir yana aradığım şey için nitelikli bir aday gibi duruyordu. Malum akşam yemeği randevusuna üç gün kalmıştı. Şansımı de. nemeye hazırdım. “Oyun çevirdiğim yok.”

“Boş kelime kalabalığı yapma.” Vay canına, gerçekten ağzı. na geldiği gibi konuşuyordu. “Sadece bana çevirdiğin oyunun ne olduğunu söyle.”

Bunun nereye gideceğini görmek için “Peki,” dedim. “Sahte bir nişanlıya ihtiyacım olabilir.” Hamilelik meselesini şimdilik kendime saklayacaktım.

“Sahte bir nişanlı mı? Neden?” diye sordu.

Etrafımıza bir göz attım. “Böyle mahallenin ortasında iş konuşacak değilim. Eğer bu konuyu konuşmak istiyorsan neden benimle bir saat sonra Santa Monica ve Beverly’deki Chipotle’de buluşmuyorsun?”

“Chipotle mi?” diye sordu şaşkın bir şekilde. “Zenginsin –öyle olduğunu varsayıyorum– ve akşam yemeği için orada mı buluşmak istiyorsun?”

“Burrito severim,” dedim omuz silkerek. “Ayrıca, başka hiçbir yer dört yıl öncesinden kalma bir tayt ve spor sutyeni giyen birini işletmelerine kabul etmez.” *Spor sutyeni göğüslerini hari. ka gösteriyor olsa bile.*

Hemen cevap vermedi. Biraz düşündükten sonra konuştu. “Bu mantıklı. Chipotle’ye daha uygun bir şeyler giyebilmem için bana evime nasıl gideceğimi göstermek ister misin?”

“Elbette.” Telefonumu çıkarıp *Haritalar* uygulamasını açtım. Sonra telefonu uzatıp kendi başına bulması için biraz zaman verdim. “Bu arada adım Huxley.”

Gökten benunkilere kaydı. "Huxley, demek! İlginç bir isim. Huckleberry Finn'den mi geliyor?"

"Bildüğün kaktarıyla hayır." Telefona geri döndüğünde, "Senin adın ne?" diye sordum.

Telefona yakınlıktı ve yönünü bulmaya çalışarak sokaklara bakarken "Lottie," dedi.

"Lottie. İsmi bir lolipoptan mı geliyor?"

Başını kaldırıp bana baktığında kaşları kalktı. "Hayır. Aslında Leiselotte'un kısaltması fakat hiç kimse bana böyle seslenmez. Hem de hiç kimse. Ailem bile." Parmağını bana doğrulttu. "Sakin bana öyle seslenmeyi aklından geçirme. Anladın mı?"

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Anladım."

"Güzel." Telefonumu bana geri verdi ve "Şimdi nereye gittiğimi biliyorum. Yaklaşık bir iki km uzaktayım."

"Geri dönmen için bir saat yeterli olur mu?"

"Sence sürünerek mi gidiyorum?"

Fazla kızgın.

Fazla ateşli.

"Hayır, sadece düş almanın ne kadar süreceğinden emin değilim."

Kaşları yukarı kalktı. "Koktuğumu mu ima ediyorsun?"

Tanrım.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Hayır, ben sadece... Hazırlanmak için ne yapman gerektiğini bilmiyorum."

Bir elini kaldırdı. "Güven bana, uzun sürmez. Buraya kimseyi etkilemeye gelmedim." Bir adım geri attı. "Chipotle, bir saat içinde." Beni işaret etti. "Sen ısmarlıyorsun."

Koşmaya başladıktan sonra *nedense* gözlerimi onun kalp şeklindeki kalçalarına diktim. İş. Fırsat. Cane. Odaklanmam gereken şey buydu. Kimsenin-Leiselotte-Diye-Seslenmediği-Küçük-Hanımfendi tam da ihtiyacım olan kadın olabilirdi.

Zeki.

Hızlı kararlar alan.

Çaresiz.

“Ne demek dışarı çıkıyorsun?” diye sordu JP, yemek masasında otururken. “Ve neden böyle giyindin?”

Gömleğimin düğmelerini iliklerken “Nasıl yani?” diye sordum.

Breaker, birasından bir yudum almadan önce “Sanki bir randevuya çıkmak üzereymişsin gibi,” diye cevap verdi.

“Eh, aynen öyleyim.”

Her iki kardeşim de sandalyelerinde doğruldu ve biralarını sandal ağacından yapılmış yemek masasının üzerine koydular. Tasarımcım bu masayı benim *stil anlayışıma* uyduğu için satın almıştı.

“Ne demek randevuya gidiyorsun?” diye sordu JP. “Az önce dışarıdaydın. Kendini içinde bulunduğun karmaşadan kurtarmaya çalışıyordun. Hani şu Dave Toney ile olan. Yürüyüşe çıktın ve şimdi de randevuya mı gidiyorsun?”

“Evet,” dedim ayakkabılarımı giyerken.

“Nasıl?” diye sordu Breaker.

“Kaldırımda birine rastladım. Zengin bir erkek arkadaş arıyordu. Ben de zengin biriyim. Bu yüzden her şey mükemmel gidiyor.”

“Ne?” diye sordu JP. Sesi kuşku dolu çıkmıştı. “Dur bakalım. Kaldırımda bir kızla tanıştın, kız sana açıkça zengin bir erkek arkadaş aradığını söyledi ve şimdi onunla randevuya mı çıkıyorsun?”

Ayakkabımı bağlayıp ayağa kalktım ve arduvaz grisi şortumu düzelttim. “Evet.” Tam ağızlarını açacaklardı ki onlara sert bir bakış attım. “Daha iyi bir fikriniz var mı? Bu iş için sıraya giren başka kadın var mı?”

“O, iş için sırada mı?” diye sordu JP.

“Sahte bir nişanlıya ihtiyacım olduğunun farkında.”

“Bilmiyorum,” dedi Breaker. “Bu gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyor. Tanımadığın biriyle çıkmak...”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Dostum, biriyle ilk randevuya çıkmak da böyle bir şey zaten.”

“Ama bu farklı. O zengin bir erkek arkadaş istiyor. Senin de sahte bir nişanlıya ihtiyacın var. Senden faydalanmayacağını kim söyleyebilir? Kafanda kurduğun her şeyi kabul edip sonra da medyaya gidip itibarımızı zedeleyecek bir şey yapmayacağını nereden biliyorsun?”

Telefonumu cebime soktum ve “İşte bu yüzden avukatlarımızı aşırı miktarda para ödüyoruz, bunun olmasını engelleyecek sözleşmeler yapabilsinler diye,” dedim. Breaker hâlâ tedirgin görüldüğünde, “Dinle, ona soyadımı vermedim ve o da beni tanımıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden biraz ağzını arayacağım ve ilgilenip ilgilenmediğini göreceğim. Eğer ilgilenirse Harvey’e bir gizlilik sözleşmesi hazırlatıp ikimizin de imzalayacağı bir anlaşma yapacağım,” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi Breaker, sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Yine de gözüme çok riskli görünüyor.”

“O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle. Başka bir planın var mı?” Kollarımı iki yana açarak sordum.

“Dave’e nişanlının bu hafta sonu müsait olmadığını söyle. Önümüzdeki iki hafta boyunca uzakta olacağını da ekle. Böylece yemek randevusunun ertelenmesi gerekir. Gerçi ben olsam en başta yalan söylemezdim,” dedi Breaker.

“Bunun için çok geç,” dedim ve hışımla anahtarlarımı aldım. Bu anlaşmanın bir an önce bitmesini istediğimden bahsetmiyordum bile. Muhtemelen sahte bir nişanlı bulmaya hiç yaklaşamayacağım iki hafta daha beklemek istemiyordum. Garaja giderken, “Geri döneceğim. Eğer çıkarsanız kapıyı kilitleyin,” dedim.

Haklı olduklarını kabul etmekten nefret ediyordum. Bu çılgınca, biraz aptalca ve inanılmaz derecede riskliydi. Eh, sonuçta kendi çukurumu kendim kazmıştım. O hâlde içine de girebilirdim.

Dördüncü Bölüm

LOTTIE

Lottie: AMAN TANRIM! KELSEY!

Kelsey: Ne oldu? Annem ve Jeff öğrendi mi? Yemin ederim ben hiçbir şey söylemedim.

Lottie: Hayır, zengin bir adam buldum.

Kelsey: Ne?

Lottie: Fazla zamanım yok. Telefonum şarj oluyor ve onunla yirmi beş dakika içinde sokağın aşağısındaki Chipotle'de buluşacağım. Evet, zengin bir adam buldum.

Kelsey: Bekle. Ne demek zengin bir adam buldun? Ne yapıyordun?

Lottie: **Göğsümü kabartıyorum** Yürüyüşe çıkmıştım. Kayboldum ve sonra BAM! Günü kurtaracak zengin bir adam. Flats'te yürürken birini bulabileceğimi söylemiştim.

Kelsey: Benimle taşak geçiyorsun.

Lottie: Geçmiyorum, yemin ederim. Şu anda biraz rimel sürüyorum ve rahat bir kıyafet mi giysem yoksa yazlık elbise mi giysem diye karar vermeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu etkilemeye ihtiyacım yok. Bir şeyleri tartışmak isteyen o.

Kelsey: Tartışmak mı? Bu da ne demek oluyor? Neden seni aradığımda telefonuna cevap vermiyorsun? Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek.

Lottie: Konuşamam. Annem ve Jeff'in beni duymasını istemiyorum. Adam sahte bir nişanlı arıyormuş. Benim için gayet uygun.

Kelsey: Ne? Lottie, şu anda kendini duyuyor musun? Bunun gerçekten güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? Kaldırımda rastgele bir adam buldun ve o da sahte bir nişanlı mı arıyor? Bunun ne kadar tesadüfi olduğunu görmüyor musun?

Lottie: Şans böyle bir şey değil mi?

Kelsey: Aman Tanrım... Öldürüleceksin.

Lottie: Yok artık. Adam benimle Chipotle'de buluşacak. Guacamole sosu için fazladan para ödenen bir yerde beni öldürmez.

Kelsey: Guacamole sosunun bunlarla ne alakası var?

Lottie: Alakası yok. Ama bilinmesini isterim ki guacamole için ekstra ücret almanın çok anlamsız olduğuna inanıyorum. Neyse, gitmem gerek. Oraya kadar yürüyeceğim ve terli görünmek istemiyorum. Acele etmeden gitmek istiyorum. İşim bitince sana mesaj atarım.

Kelsey: Lottie! Çaresiz olduğunu biliyorum ama bu anneme ve Jeff'e söylemekten daha iyi değil. Gururunu bir kenara bırak ve onlara söyle. Rastgele bir yabancıyla yemeğe çıkmak doğru değil.

Lottie: İnsanlar yemeğe her zaman yabancılarla çıkar. Çıkmak da böyle bir şey zaten.

Kelsey: Onunla çıkmıyorsun!

Lottie: Henüz çıkmıyorum. Sonra mesaj atarım Kels. Seni seviyorum.

Evet, bu aptalcaydı. Kabul ediyorum.

Kelsey'nin endişelenmek için her türlü nedeni vardı çünkü

bu durum kötü kararlarımın en üst noktasıydı. İyi bir insan sarrafı olduğumu düşünmeyi seviyordum ve bu adam bana *katil* tir. reşimleri vermiyordu. Hatta gözleri benimkilerle aynı çaresizliği yansıtıyordu. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı. İşte tam da bu, böyle bir saçmalığı sürdürmek için gereken şeydi: Karşılıklı muhtaçlık.

Açıkçası, annem beni aptal yetiştirmemişti, elbette zoru oynayacaktım. Çünkü Jeff ve annemin evinden kurtulmak, yeni bir iş bulmak ve buluşmaya ateşli bir herif getirmek buradaki nihai hedefimdi. Hem aynı zamanda bu adamın ne söyleyeceğini de öğrenecektim. Onu yoklayacaktım ve eğer teklifi ya da hikâyesi yeterince iyi değilse çıkıp gidecektim.

O buluşmada imajımı korumaktan yanayım, evet fakat ruhum karşılığında değil.

Köşeyi döndüm ve caddenin karşısındaki Chipotle'yi buldum. Bembeyaz binayı ve yanık kırmızıbiber logosunu görünce midem guruldadı. İşler kötü giderse en azından iyi bir yemek yemiş olacaktım. *Burrito, bekle beni. İşte geliyorum.*

Evdeyken hızlıca duş almış, saçlarımı sıkı bir topuza sarmış, ardından kısa bir jean şort ile basit bir Aerosmith tişörtü giymiştim. En sevdiğim Birkenstock terliklerimi giymiş, onlara uyan birkaç da bilezik takmıştım. Tüm bunları etraftaki zengin insanların kullanılmış kıyafetlerini süper ucuza satan Thrifty Shopper'dan bulmuştum. Hazırlandıktan sonra dışarı çıkmıştım.

Telefonumu, hızlıca ayrılmam gerekirse, acil bir durumda ihtiyacım olursa ya da kaçırılırsam diye arama yapabilecek kadar şarj etmişim. Şimdi karşıdan karşıya geçiyordum, neredeyse gelmişim. Stres yüzünden karnıma küçük ağırlar giriyordu. Çoğunlukla güçlü bir özgüvene sahiptim ancak bu özgüvenin bozulduğu ve kırılganlığımın ortaya çıktığı zamanlar da oluyordu. Tam şu anda da bunun sarsıntılarını yaşıyordum.

Yolun diğer tarafına geçtiğimde derin bir nefes alıp restorana girdim ve Huxley'i hemen fark ettim. Fark edilmemesi zor biriydi. Adamın son derece çekici olduğunu kabul etmeliydim. Uzun boyluydu. En az 1.80 olmalıydı. Teni altın sarısı, saçları güzel bir kestane kahvesiydi. Evet, güzel dedim; çünkü öyleydi. Ayrıca toplantı odasında ya da sokakta herhangi bir insanı ikiye bölebilecekmiş gibi görünen o koyu, delici gözlere sahipti. O anda telefonuna bakıyordu. Bir bacağına yaslandığı duvara dayanmış, üzerinde koyu gri şık bir şort ve onu tam da olması gerektiği yerlerden saran açık mavi bir gömlek vardı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve üstten iki düğmesi açık olduğu için erkeksi göğsü gözüküyordu. Kaba gözükecek kadar değil ama ilgimi çekecek kadar iyiydi.

Onu potansiyel bir eş olarak görmek için burada olduğumdan değil; ama kesinlikle seksi oluşunun göz önünde bulundurulması gerekiyordu. Ve...

İnanılmaz derecede yakışıklıydı.

Angela'nın ağzının suyunu akıtacağı kesindi.

Gözlerini telefonundan hafifçe kaldırıp benimkilerle buluşturduğunda tehlikeli bir şekilde bedenimin üzerinde gezdirdi ve her bir santimimi içine aldığını hissettim. Nihayet göz göze geldiğimizde duvardan uzaklaştı ve telefonunu cebine sokarken bana doğru yürümeye başladı.

“Geldin,” dedi.

“Seni ekerim, diye korktun mu?”

“Biraz,” diye itiraf etti. Sesi sanki bir endişe nöbeti geçirmiş ama geleceğini başından beri bildiği için duyduğu güven sarsılmamış gibiydi. Büfeye doğru başıyla işaret etti. “Sipariş verip sonra işe koyulmak ister misin?”

“Bu midem için harika olur.”

Sıraya girdik ve centilmenliğini göstererek önden gitmeme

izin verdi. Ben de tavuk, siyah fasulye ve fajita sebzeli klasik burrito kâsemi sipariş ettim. Parayı *sözde sevgili adayım* ödediği için guacamole sosunu da üzerine eklettim. Huxley arkamdan biftekli burrito isterken içine barbunya, tonlarca marulla salsa sosu koydurdu ve pilav istemedi. Guacamole sosu da yoktu. Sosu sevmiyor muydu yoksa fazladan para ödemek istemiyor muydu? *İşte asırlık bir soru.*

Kasaya gittiğimizde ikimiz için de birer bira, cips ve salsa sosu aldıktan sonra ödemeyi yaptı. *Amex Siyah Kart**’ını çıkarıp okuttuğunu gördüğümde zengin olup olmadığına karşı duyduğum endişe ortadan kalktı. Evet, adam zengin olduğu konusunda yalan söylememişti. Bildiğim iyi olmuştu.

Elimizde yiyecek ve içeceklerle yürürken Huxley, bize cam kenarında bir masa buldu. Burası bize yeterince mahremiyet sağlıyordu. Bu yüzden birazdan yapacağımız türden bir konuşma için oldukça rahat hissediyordum.

Oturduktan sonra, “Burritonda guacamole sosu olmadığına göre pek sevmediğini varsayıyorum,” dedim.

Kafasını salladı. “Çok yapışkan. Dokusuna katlanamıyorum.”

“Kaliforniya’nın yerlisi misin?”

Başıyla onayladı. “Evet, Santa Monica’da doğdum.”

Ona yumuşak bir bakış atarak “Büyüleyici,” dedim. “Daha önce guacamole sevmeyen bir Kaliforniyalıya rastladığımı hiç sanmıyorum.”

“Sıra dışıyım. Kardeşlerim benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Yani benim hakkımda böyle düşünen tek kişi sen değilsin.”

“Tuhaf olduğunu düşünmedim, sadece ilginçsin. Ayrıca pilav da almadın.”

* Asıl adı American Express Centurion Card olan ve sadece belirli kriterleri sağlayan müşterilere, özel davetiye ile verilen bir banka kredi kartı. –dn.

“Pirince de çok hayran değilim.” Burritosunu açarken bana baktı. “Siparişimle ilgili analiz etmek istediğin başka bir şey var mı?”

“Kola yerine bira aldın. Ya çok gerginsin ya da self-servis yapan bir restoranda alkollü içecek sipariş etmekten utanmayan birisin.”

“Gergin olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum,” dedi. Sesi o kadar sakin ve pürüzsüzdü ki ona gerçekten inandım. Bu hızlı ve ani cevaba dayanarak bu duyguyu bilmediğinden emin oldum. “Ayrıca utanç da hissetmiyorum. Bu hisler benim için zihinsel enerjiyi boşa harcamak demek.”

O ilk ısırığını alırken ben de çatalımı alıp burrito kâsemde gezdirdim. “Ah, nasıl biri olduğunu anladım.”

Çiğnemeyi bitirip yutkundu ve ardından peçetesini ağzında gezdirdikten sonra “Öyle mi?” diye sordu. “Beni de bilgilendir lütfen.”

“Sen şu güçlü adamlardan birisin.”

“Güçlü adamlar mı?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Hani şu hakkında okudukların, çılgın bir yönetime sahip ve başarılı olanlar. Haftada bir kişisel gelişim kitabı okurlar, her gün spor yaparlar, yönetim kurulu odasında acımasız olurlar ve o kadar çok su içerler ki mesaneleri sarı çişin ne olduğunu bilmez.”

“The Challenge’ın yeni sezonu çıktığında bir kişisel gelişim kitabını bitirmem bir buçuk haftamı alıyor,” derken burritosu ağzının yarısına kadar gelmişti.

Sonra burritosundan bir ısırık aldı ve dürüst olmam gerekirse, yüzündeki ifade hiç değişmediği için doğru söyleyip söylemediğini anlayamadım. Bari bilgisini test edeyim, diye düşündüm.

“The Challenge’ı izliyor musun?” Yavaşça başını salladı.

“Sonuna kadar Chris Tamburello.”

*Tamam, tamam, sakın ol. Bu dehşet verici . . . Chris Tambur-
rello!*

“O benim hayalimdeki adam,” dedim kendimi durdurama-
dan. “Ağır Boston aksanı, sorunlu bir geçmişi var, orta yaşların-
da olmasına rağmen belirgin olan o kasları... Tam bir ateş parça-
sı. Onu çok seviyorum. Sen de onu bu yüzden mi seviyorsun?”

Ağzını sildi ve kuru bir ses tonuyla “Evet. O sıkı kışına do-
yamıyorum,” dedi.

Şuna bak, aramızda komik bir adam varmış! Bu hoşuma gitti.

Bu tavrı kendimi rahat hissettirmişti.

“Senin bir kalça adamı olduğunu biliyordum.”

“Nasıl anladın?”

“Gözlerinde öyle yoğun bir parıltı var ki... Kalça sever, diye
bağırıyor.”

Birasını dudaklarına götürürken “Birinin bakışlarından onun
kalça sever olduğunu anlayabileceğini bilmiyordum,” dedi.

“Hem de kolayca.”

“Komik.” Biraz daha bira yudumladıktan sonra şişeyi bıraktı
ve “Çünkü kalçalar seksidir falan filan ama ben, boyun seve-
rim,” dedi.

Dolu çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişken “Boyun
mu?” diye sordum. “İnsanları boğmayı mı seviyorsun?”

“Hayır, ama sevgilinin boynunu tutabilmenin çok seksi ve
çok *sahiplenici* bir yanı var.”

Bu adamı anlamaya çalışarak, “Sahiplenicisin demek, öyle
mi?” diye sordum.

“Benim olanı sahiplenmeyi tercih ederim.”

“İlginç. Eğer öyleyse neden sahte bir nişanlı arıyorsun? Se-
nin olanı sahiplenmek, hafife alamayacağın yoğun bir duyguy-
muş gibi görünüyor.”

“Hafife almıyorum. Bu yüzden doğru kişiyi bulamadım. Flört hayatımı ya da bunun eksikliğini ciddiye alıyorum. Vücudumda onu sahiplenmek için içten gelen bir arzu hissetmediğim biriyle zamanımı boşa harcayamam.”

“Sanırım bu mantıklı.” Onu inceledim. “Peki, o zaman neden sahte bir nişanlı arıyorsun? Sana bir buluşma için erkek arkadaşım gibi davranacak birine ihtiyacım olduğunu söyledim. Senin gerekçen ne?”

“O konuya geleceğiz,” dedi. “Önce senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu söylemeden önce sana güvenebileceğimi hissetmeliyim.”

“Tamam, ben de sana soru sorabildiğim sürece olur.”

“Her soruya karşılık bir soru. Bu senin için uygun mu?”

Uzlaşması kolay biri olmasına şaşırdım. Pek de öyle bir hava vermiyordu, özellikle de sahiplenici olmakla ilgili konuşmalarından sonra. *Bu adamla gerçekten çıkmak istediğimden falan değil; fakat onunla ilgili bu detayın bütünüyle tahrik edici olduğunu belirtmek isterim.*

“Bana uyar. Önce sen sor.”

“Ne iş yapıyorsun?” Burritodan büyük bir ısırik aldı. Gerçekten *klas* bir adam olmasına rağmen burritoyu resmen midesine indiriyordu.

“Şu anda işler arasında gidip gel...”

“Yani işsizsin,” diye araya girdi.

Ben de hemen savunmaya geçtim. “Benim seçimim değildi.”

“Kovuldun mu?” diye sorarken kaşlarını kaldırdı.

Oturuşumu dikleştirdim. “Aslına bakarsan, işimi yapamadığım için değil; aptal patronum işimi daha az ücretle başkasına yaptırabileceğine inandığı için kovuldum.” Şeytani bir gülümsemeyle “Umarım tüm şirketi yanıp kül olur,” dedim.

Kısık bir kahkaha attı. “Kulağa kötü yönetilen bir işmiş gibi geliyor.”

“Öyle de diyebilirsin. Patronum büyürken en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Çalkantılı bir arkadaşlıktı, çok toksikti. Bir dakika içinde onu sevebilir ve ondan nefret edebilirdim. Bana kovulmamın kişisel bir mesele olmadığını söyledi ve ertesi gün planladığı lise buluşması için ona yardım edip edemeyeceğimi sordu. Anlarsın, artık boş zamanım varmış ya hani.”

Yüzünü buruşturdu. “Acımasızca.”

“Evet. O şeytanın öz kızı.”

“Sana bir iyilik yapmış gibi görünüyor.”

Başımı iki yana salladım. “Bana kazık attı.” Gülümsedim. “Neyse, bunu daha sonra konuşabiliriz. Soru sorma sırası bende. Ne iş yapıyorsun?”

“Emlakçılık,” diye basitçe cevapladı.

“Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?”

Birasından bir yudum aldıktan sonra “Üzgünüm, işimi kaybetmemle ilgili anlatacak trajik bir hikâyem yok,” dedi.

“Benimle alay mı ediyorsun?”

Yüzlerimizi hizaladı ve gözlerini doğrudan benimkilerle birleştirdi. “Burada sahte nişanlım olmayı kabul etmeni sağlamaya çalışıyorum. Gerçekten seninle alay edeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Sanırım hayır.”

“Sıradaki soru: Herhangi bir şekilde romantik bir ilişkin var mı?” diye sordu.

“Romantik bir ilişkim olsaydı, buluşmaya götürecek birini bulmaya çalışmazdım, değil mi?” Burrito kâseminden bir kaşık daha aldım ve keşke bu adamın yanında kibar olmaya çalışmasaydım, diye düşündüm. Çünkü tavuk çok lezzetliydi ve ağzıma sokuşturmak istiyordum.

“Öyleyse cevabın hayır. Söylediğini duymam gerek.”

Ne kadar da resmî bir herif. “Cevabım hayır. Kimseyle romantik bir ilişkim yok.” Vücudumu işaret ettim ve Titanik’teki yaşlı kadının sesiyle “Bu göğüslere dokunulmayalı seksen dört yıl oldu,” dedim.

Pis pis sırıttı ve başını salladı. “Güzel.”

“Peki, ya sen?” diye sordum. “Sahte bir nişanlı aradığın için aptalca bir soru gibi görünüyor ama kim bilir? Belki de ters giden bir uyuşturucu işine bulaştın ve eşini kurtların önüne atmak yerine seni bu durumdan kurtaracak sahte bir nişanlıya ihtiyacın vardır. Bu yüzden mahallede yem olarak kullanabileceğin masum bir kadın bulmuştur. Onu ekstra guacamole sosu ve güzel kokulu parfüm vaatleriyle cezbetmeye çalışıyordur.”

Eğlenmiş gibi görünüyordu. Ağzını sildi ve peçetesini masaya fırlatmadan önce sandalyesinde geriye yaslandı. “Kafanın içinde başka neler döndüğünü bilmekten korkuyorum.”

“İnan bana, içinde kaybolmak isteyeceğin bir yer değil.” Sırıttım ve ağzıma biraz daha tavuk tıktırdım. *Sevgili Chipotle tatarları, bugün kendinizi aştınız. Resmen şefin öpücüğü niteliğinde.*

“Görünüşe göre öyle. Soruna cevap vermem gerekirse, hayır. Kimseyle romantik bir ilişkim yok. Çünkü zamanım yok.”

“Ooo... İşkolik, ha? İşleyle evli bir adam, bekâr bir kadın için her zaman bir avdır.”

“Beni işimden alıkoyacak birini bulamadım.” Burritosunu bitirdi ve eğer bu adam şu anda benim kardeşim olsaydı, yemeğini bitirebildiği için ona bir beşlik çakardım. Etkilenmiştim.

“Diyorsun ki doğru kadını ya da erkeği bulsaydın...”

“Kadını,” diye araya girdi, birasını yudumlarken.

“Sadece tekrar kontrol ediyordum. Asla tam anlamıyla emin olamazsın. Eğer doğru kadını bulsaydın eve erken gelir miydin?”

“Doğru kadını bulsaydım, monoton e-postalara cevap vermek ya da iş ortağıma bir içki ismarlamak yerine onu evimin her köşesinde sikmekle meşgul olurum.”

Peki. Tamam.

Bu bir tür bilgilendirmeydi.

“Demek sevişmeyi seviyorsun. Bunu bilmek güzel,” dedim garip bir şekilde başımı sallayarak.

“Sevişmekten hoşlanmıyor musun?” diye sordu. Daha önce onun gibi biriyle tanıştığımı sanmıyordum. Cesur, küstah ve otoriterdi. Aynı zamanda içinden çekip çıkarabilirdiniz eğlenceli bir tarafı da vardı.

“Şey, bilirsin... Seksen dört yıl kadardır sevişmenin ne kadar keyif verici bir şey olduğunu bana hatırlatacak herhangi bir deneyim yaşamıyorum.”

Yavaşça başını salladı ama bundan sonra bir şey söylemedi. Onun yerine beni inceledi ve o güçlü bakışların altında kendimi çıplak hissettim. Sanki aldığım her nefeste beni soyup çınlıplak bırakıyordu.

Aman Tanrım.

“Peki, soru sorma sırası bende mi? Pek takip edemedim,” dedim.

“Tabii. Sor bakalım.”

Başımınla onayladım ama zihnim bomboş kalmıştı.

Çünkü tek düşünebildiğim şey, bana o hiç esirgemeyen gözlerle bakışıydı. Öyle talepkârdı ki neredeyse aklımı başımdan alıyordu. Kararlı, tereddütsüz, bakışlarıyla gerçeği haykıran, aleviyle yok eden. Çenesindeki belli belirsiz siyah sakallar onu katlanarak daha korkutucu hâle getiriyor ve sanki bu alanı sahipleniyormuş gibi bir elini masanın üzerine rahatça koyması beni şaşırtıyordu. Ona soracak bir şey bulamıyordum

Ağızma kocaman bir çatal dolusu yemek tıktırmadan hemen önce “Neden sırayı sen almıyorsun?” diye sordum. “Hadi, sen bir soru sor?”

“Benim yanımda rahat mısın?”

Bu soruyu beklemiyordum. Gerçi beklemem gerekirdi çünkü aklına geleni söyler gibi görünüyordu. Onunla gerçeklerden kaçmak mümkün değildi.

Çiğnemeyi bitirdim, yutkundum. “Senin yanında kendimi rahat hissetmemem gerektiğini biliyorum. Annemin beni uyardığı her özelliğe sahipsin. İsteddiği her şeyi elde eden alfa işkohl, baskın, hiçbir şeyden çekinmeyen, korkutucu. Görüntün *aile babası* diye bağırıyor, alnında *özenli erkek arkadaş* yazmıyor ama aynı zamanda seni güvenilir gösteren bir havan da var ve bunun rahatlatıcı mı yoksa korkutucu mu olduğundan emin değilim.” dedim.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Masanın karşısında öne doğru eğildi ve ağzına ilk kez bir cips attı. İkimiz de onlara dokunmadan konuşmamıza dalmıştık. “Benimle rahat hissetmene ihtiyacım olacak, Lottie. Güvenine ihtiyacım olacak.”

“Güvenin kazanılan bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet. Niyetimin kötü olmadığını bilmeni isterim, belki tuhaf ama asla kötü değil. Bu toplantıya başlarken çok şey isteyeceğimi biliyordum ama her şeyi masaya yatırmadan önce senin buna istekli olduğundan emin olmalıyım. Senin de bu anlaşılmaya istekli olmana ihtiyacım var.”

Hah!

Şimdi gerçekten ilgimi çekmişti. Daha önce de ilgimi çekmişti tabii ki. Sonuçta bedava bir yemek yedim. Huxley, onun gibi bir adamın çok sık göstermediğinden emin olduğum hafif bir kınıklanlık belirtisi gösteriyor gibiydi.

“Var mısın, Lottie?”

Çatalımı bırakıp peçetemi ağzımda götürüp getirdim. “İşsizim, annemle yaşıyorum ve şu anda hiçbir şeyim yok. Önüme çıkan her şeye istekli olduğumdan eminim.”

Başımı salladı ve sonra daha da öne eğildi. “Büyük bir hata yaptım ve şimdi kırımı kurtarmaya çalışıyorum.”

“Ooo, hatalı olduğunu bilen bir adam. Rahat bir nefes alabilirim.”

Gülümsemedi, hatta daha da ciddileşti. “Bu hata sadece benim değil, kardeşlerimin ve birlikte inşa ettiğimiz her şeyin itibarına mal olabilir.”

Öne doğru eğilerek “Tam olarak ne yaptın?” diye sordum. Bu yemeğe gelirken en yeni dedikoduları alacağımı düşünmemiştim fakat şimdi kesinlikle öğrenmek zorundaydım.

“Kısa hikâye, bir anlaşma yapmaya çalışıyordum. Birlikte çalışmak istediğim adam buna yanaşmıyordu ve kardeşlerim bunun sebebinin benimle kişisel bir bağ kuramaması olduğunu söyledi. Toplantıdan sonra onunla sokakta karşılaştım. Nişanlısıyla tanıştım ve ne olduğunu anlamadan ona benim de nişanlı olduğumu söyledim.”

İrkildim. “Aklınla düşünmeden ağzınla konuştun.”

“Evet, öyle de denebilir. Her neyse, beni ve nişanlımı akşam yemeğine davet etti. Bu, adamla toplantıdan sonraki ilk görüşmem olacak. Sorun şu ki, yemek cumartesi günü.”

“Bu seni gerçekten zor durumda bırakıyor, değil mi?”

“Öyle de denebilir.” Gözleri benimkilere dikildi. “İşte burada sen devreye giriyorsun.”

“Seninle bu yemeğe gelmemi ve nişanlınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?”

“Evet ve anlaşma yapılana kadar bu oyunu oynamanı da istiyorum.”

“Anlaşmanın gerçekleşmesi ne kadar sürer?”

Omuz silkti. “Bir hafta da sürebilir, daha uzun da.”

Bunu düşünerek yavaşça başımı salladım. “Bu oyun neleri içerecek? Senin için Julia Roberts’ı oynamam mı gerekecek?”

"Julia Roberts mı?" diye sordu, kafası karışmış bir hâlde

"Bilirsin işte, *Pretty Woman*, Richard Gere, Julia Roberts'ı
en önemli iş toplantılarında emrinde olması için işe alıyor. Fil-
mi hiç izlemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Basitçe, Richard Gere ile birlikte bir otele taşınıyor ve ona
nerede ihtiyaç duyarsa oraya geliyor."

"Benim yanıma taşınmana gerek yok," dedi

Annemle Jeff'in evinden kurtulamıyordum. O kadar da deli
değildim; hiç tanımadığım birinin yanına taşınmazdım zaten de
işte, kahretsin.

"Sadece sana ihtiyacım olduğunda müsait olmanı istiyorum."

"Anlıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İşim olmadığı için bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bağlantılarım var. Sana bir iş bulabilirim."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Senin hayır işine ihti-
yacım yok. Kendi kariyerimi kendim elde etmeyi tercih ederim."

"Buna saygı duyarım." Çenesi gerildi. "Eğer sana bir iş ayar-
layamazsam karşılığında ne verebilirim? Sonuçta bu bir iş an-
laşması olacak."

Barınacak bir yer tercihim olabilirdi. Öğrenci kredilerimi öde-
mek için para da harika olurdu fakat bunu asla isteyemezdim.

Bana gerçekten sunabileceği tek şey lise buluşmasına gelme-
siydi ama bu yeterli olur muydu? Bu pek bir şeyi çözmüyordu.
Sadece bana süper bir üstünlük sağlıyordu. Yine de para sorunu-
mu ya da annemin evinden taşınma olayını çözmüyordu.

Ah, gerçekten zengin bir koca ararken ne düşünüyordum ki?
Asıl amacım neydi? Ne kadar çok düşünürsem, gerçek bir ama-
cım olmadığını o kadar çok fark ediyordum. Bu dikkat dağıtma-
lık bir şeydi.

"Emin değilim," dedim.

“Buluşmana gelebilirim, âşıkmışız gibi davranabilirim ya da her neye ihtiyacın varsa.” Sesine çaresizlik karışmıştı.

“Buluşmaya gideceğimden bile emin değilim,” dedim. “Bunun gerçekten bana göre olduğundan bile emin değilim. Ödemem gereken öğrenci kredilerim var. Bu yüzden bir iş bulmam gerekirken birinin emrine amade olabileceğimi sanmıyorum.” Sandalyemde arkama yaslandım ve masaya baktım. “Tanrı, buraya gelirken ne düşünüyordum ki? Bir iş, odaklanmam gereken tek şey bu. Bir iş bulmak, aptal bir lise buluşmasında nasıl görüldüğüm hakkında endişelenmek değil.” Kaşları sıkınlıkla birbirine yaklaşan Huxley’e baktım. “Bu bir hataydı. Özür dilerim.”

Masadan kalktığı anda Huxley konuştu. “Bekle. İkimizin de yararına olacak bir şey bulabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. Sonuçta bu, zengin birinin fakir birini kullanarak istediğini elde ettiği bir başka durumdu. Şu anda anneme ve Jeff’e yalan söylüyor olsam da yalan söylemekten nefret ediyordum. Daha fazlasını yapabilecek, yeteneklerimi kullanabileceğim bir iş bulabilecek zekâyâ sahiptim. “Kulağın gurur yapıyormuşum gibi geleceğini biliyorum ama şu anda yardım almam gerektiğinden emin değilim. Hayatımda ne yapacağıma karar vermeliyim.” Masaya bakıp cips paketini kaptım. “Ama bedava yiyecek almayacak kadar da gururlu değilim.” Paketi göstererek “Tüm bunlar için ve bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. İyi günler, efendim,” dedim.

Sonra topuklarımın üzerinde dönüp yola çıktım. Elimi çantaya daldırıp ağzıma bir cips atmadan önce yaya geçidine varana kadar dayandım. Tuzlu cips o anda tek tesellimdi.

Lottie: Hayattayım.

Kelsey: Tanrıya şükür. Sormaya cüret edebilir miyim? Nişanlı mısın?

Lottie: Hayır. Çok cazip geldi ama gerçekten kariyerime odaklanmam gerekiyor. Beni bu kâbustan kurtaracak olan şey buydu, aptal bir sahte nişanlı saçmalığı değil.

Kelsey: Belki de... O kadar kötü olmazdı.

Lottie: ŞAKA yapıyor olmalısın. Aklını mı kaçırdın sen?

Kelsey: Sen yemekten düşünüyordum da belki bu sahte nişanlılık işini yapabilir ve aynı zamanda benim için çalışabilirsin. İşleri büyütmeye çok yakınım. Gerçekten yardımına ihtiyacım olabilir. Yakında ödeme yapabilecek hâle gelebilirim ve birkaç hafta benimle yaşayabilirsin. Bu işi yürütebiliriz. O adam da sana yardım edebilir.

Lottie: Aklını kaçırmışsın. Ama sorun yok, canım. İyi bir uyku çek ve sabah beni ara. Seni seviyorum.

Kelsey: Ciddiyim.

Lottie: İyi geceler.

“Selam tatlım. İş nasıldı?” diye sordu annem. Mutfakta yemek hazırlıyordu.

Angela’yla uğraştığım zor bir gün geçirmiş gibi davranarak “Aynı şeyler işte,” dedim.

“Terfiden hâlâ haber yok mu?”

Sertçe yutkundum. “Hayır, yok.” Mutfakta bir köşeye oturdum ve annemin ev yapımı olduğunu iddia ettiği ama öyle olmadığını bildiğim spagetti sosunu karıştırmasını izledim. Kendi baharatlarını eklediğini söylüyordu. Bu da onu ev yapımı yapıyormuş ama lavabonun yanındaki boş *Prego* kavanozları aksini gösteriyordu.

“Eminim yakında hallolur. Peki ya daire arama işi? O nasıl gidiyor?”

Evet, anladım anne. Beni dışarı atmak istiyorsun.

“Kelsey’e yakın şirin bir yer buldum. Düşünüyorum.” Yalan dudaklarımdan usulca kayıp gitti.

“Birbirinize yakın oturmanız harika olur,” dedi.

“Evet,” diye mırıldandım.

Jeff, ön bahçedeki peyzaj işleriyle uğraşıyor sanıyordum ki ön kapıdan içeri girdi.

“Lottie, bunları açıklamak ister misin?” diye sordu. Elinde büyük kırmızı bir gül demeti tutuyordu.

Bu da neydi böyle?

“Bana mı gelmiş?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet, üzerinde senin adın yazıyor.”

“Belki de Angela seni terfi ettiriyordur.”

Tanrım, herkesin mi aklı terfideydi?

Yerimden kalkıp Jeff’ten buketi aldım ve masanın üzerine koydum. Küçük beyaz zarfı alıp içindeki kartı çıkardım. Eğik, neredeyse okunaksız ama çok erkeksi bir el yazısıyla yazılmıştı. *Lütfen tekrar düşün. H.* yazıyordu ve altında bir telefon numarası vardı.

Nerede yaşadığımı nasıl biliyordu?

Zengin insanların biz taşralıların erişemediği şeylere erişebildiğini biliyordum fakat adam, hakkımda ne soyadımı ne de kim olduğumu anlamaya yetecek kadar bir şey biliyordu.

Annem arkamdan gelip “Bunlar kimden?” diye sordu.

Zarfı göğsüme bastırdım. “Hiç kimse,” deyip hemen çiçekleri kaptığım gibi odama koştum. Kapıyı kapattım ve bir kez daha sürünerek yere yığıldım. Bu kez ise elimde çiçekler vardı.

Bu da neydi böyle?

Beşinci Bölüm

HUXLEY

“Dave Toney telefonda,” diye ofisimin kapısını çalarak haber verdi Karla.

JP’ye dönmeden önce “Hatta bağla,” dedim. “Biraz yalnız kalabilir miyim, dostum?”

Başını salladı. “Bu konuşma için burada olmayı tercih ederim.” Kalkmaya yeltenmeyince şaka yapmadığını anladım.

Gözlerimi devirerek telefonu açtım. “Dave, sesini duyduğuma sevindim,” diye rahat bir sesle cevap verdim. “Nasılsın?”

“Çok iyiyim. Dün gece Ellie’yle konuşuyordum ve nişanlının yiyeceklere karşı herhangi bir alerjisi ya da tiksintisi olup olmadığını öğrenmem konusunda çok kararlıydı. Ellie, hamile kaldığından beri patates kızartmasıyla aynı odada bile kalamıyor. Ciddi anlamda tiksiniyor. Ama patates cipsinde sorun yok. Pek anlamasam da idare ediyorum.”

Harika bir soru. Gerçekten harika lanet bir soru.

Eğer bu alternatif bir gerçeklik olsaydı ve ben gerçekten hamile bir kadınla nişanlı olsaydım ne yapardım? Onun yanında

olmayan bir şeye aşerdiğini varsayıyordum ama hamile bir nişanlım olmadığı için verecek bir cevabım yoktu.

Bilmediğim bir sebepten Lottie'ye güveniyordum, ondan henüz haber alamamış olsam da. Çiçeklerin teslim edildiğini biliyordum. Teslimat faturasını istemiştım. Bu yüzden ondan yakın zamanda bir haber almalıyım. En azından narsist tarafım böyle düşünüyordu. Beklemeye de devam edecektim çünkü teklifimle ilgilendiğini biliyordum. Yardıma ihtiyacı vardı. Sadece onu ikna etmek için doğru yolu bulmam gerekiyordu. İstedikimi elde etmek için kirli oynamaya karşı değildim. İçinde bulunduğum durumdan da anlaşıyordu.

Bu yüzden alerjiler hakkında cevap vermek yerine, sözde aşerdiği şeyler hakkında cevap verecektim. Konuyu Lottie'nin yiyeceğini bildiğim bir şeye doğru itebilirsem o zaman alerjik reaksiyon gösterebileceği yemeği yemesinden kaçınacağımı garanti edebilirdim.

"Bildığım kadarıyla alerjisi yok. Birlikte olduğumuz süre boyunca alerjik reaksiyon göstermediği için Tanrı'ya şükretmeliyim, öyle değil mi?"

Dave güldü. "Ah, randevuyu kesinlikle mahvedebilirdi."

Adamın sesinin bu kadar neşeli çıkması mide bulandırıcıydı. Ne kadar da rahattı! Sanki önceden etrafta gezinip işini kıcına sopa yemiş gibi yapıyordu da ben hamile nişanlımla ortaya çıktığımdan beri neşeli bir baba, tasasız bir adam ve *New Balance* ayakkabılarıyla dolanıp hayatının en güzel zamanlarını yaşayan birine dönüşmüştü.

"Evet, neyse ki böyle bir şey yaşamadık. Çok şükür. Son zamanlarda canının burrito kâsesi çektiğini söyleyebilirim. Dün ona Chipotle'den bir tane almak zorunda kaldım." Yalan değildi ve kâsedeki her şeyi ağzına tıktırmıştı.

"Bu delice gelecek ama Ellie'nin de canı son zamanlarda

Chipotle çekiyordu. Dün gece orada yedik. Acaba cumartesi akşamı için yemekleri oradan mı alsam, diye düşünüyorum. Ellie'nin güneye özgü yemekler yapmaktan bahsettiğini biliyorum ama son zamanlarda çok yoruldu ve bu onun için kolay bir çıkış yolu olabilir. Nişanlının Chipotle'den neler sevdiğini biliyor musun?"

Biliyordum. Gülümsedim ve telefonu açtığımdan beri JP'nin karşımda oturduğunu ilk kez fark ettim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle benim kıvranmamdan fazlasıyla keyif alıyordu.

"Evet, neler sevdiğini biliyorum," dedim sırtımı JP'ye dönerken. "Burrito kâsesini seviyor." JP arkamdan kıs kıs güldü. Siktirip gidebilirdi. "Tavuk, siyah fasulye, marul ve her şeyin üstüne bolca guacamole sosunu yığmayı seviyor. Ekstra pahalı olduğu için hep endişelenir ama bilirsin..." Sertçe yutkundum. "Bebeğim ne isterse onu alırım."

JP burnundan güldü. Yakıcı utanç duygusu ensemden yukarı tırmandı. Bu cümle için başıma gelmeyen kalmayacaktı.

"Mükemmel," dedi Dave. Sanki not alıyormuş gibi lafını uzatıyordu. "Peki ya sen?"

Hayatım bu hâle gelmişti. Başka bir adama Chipotle siparişimi anlatıyordum. Hem de herhangi bir adama değil, birlikte iş yapmak istediğim adama. Artık iş konuşmayı ya da ofiste kâr peşinde koştuğumuz anlaşmalar yapmaya çalışmayı bırakmıştık. Artık Chipotle siparişlerimizi kararlaştırıyorduk.

Siparişimi verdikten sonra "Cips sever misiniz?" diye sordu.

"Bayılırım," dedim. Aslında dün gece, o cipsleri eve götürmeyi ve odamda tek başıma havuza bakıp hayatı düşünerek yemeyi planlıyordum. Ama Lottie ben onu durduramadan cipsleri bir veda hediyesi olarak kapmıştı. Sinirlenmem gerekirdi ama

bu beni eğlendirmişti. Daha önce hiçbir kadının bana karşı bu tür bir cips atağı yaptığını söyleyemezdim.

“Harika! O zaman bir sürü alacağımdan emin olabilirsiniz. Ellie’nin canı şu anda tuzlu şeyler çektiği için cipslerin tam ona göre olduğunu biliyorum. Bu yemeğin senin için sorun olmayacağından emin misin? Ellie, muhtemelen misafirlerimize servis etmek üzere fast food sipariş ettiğimiz için dehşete düşecektir ama hamile kadınların gerçekte nasıl olduklarını da biliyorum.”

“Güven bana, Lottie çok sevinecek.”

“Lottie, bu ismi sevdim,” dedi Dave. “İsmi ilk kez söylüyorsun. Charlotte’un kısaltması mı?”

“Aslında Leiselotte.” JP’nin yanan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Aklı milyonlarca soruyla dolup taşıyordu.

“İsmi çok güzelmiş,” dedi Dave. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Cumartesi, saat altı uygun mu?”

Hayır.

Hiç uygun değildi. Aslında şu anda peşinden koşmaya çalıştığım kızdan biraz daha istikrarlı birini bulmak için zamanım olsaydı uygun olurdu. Ama zamanımı buna ayırmayı göze alamazdım. Bir an önce iyi bir izlenim bırakmalıydım ki o lanet olası anlaşmayı yapabileyim.

“Bu harika olur. O zaman görüşürüz.”

“Mükemmel.”

Sandalyemde döndüm ve JP’yi tamamen görmezden gelecek telefonu kapattım. Faremi masamın üzerinde hareket ettirecek bilgisayarımı açtım ve doğrudan kendimi en rahat hissettiğim yer olan, gelen kutuma, yeni gelen e-postalarımı bakmaya başladım.

JP, hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izledi. Birkaç dakika geçtikten sonra iyice sinirlerim bozuldu ve “Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey. Ağzımdan bir şey çıkmadı.”

Sınır bozucu büyüklükteki sınıtışına doğru döndüm. "Bir şey söylemene gerek yok zaten. Her şey gözlerinden anlaşılıyor."

"Sadece hayran kaldım, hepsi bu. Çünkü hamile nişanlın hakkında yalan söylemekle kalmadın, Dave'e bir isim vererek kendine daha da büyük bir çukur kazdın. Hatta sadece öylesine bir isim değil, onun tam ismini. Ve ona Chipotle siparişini verdin. Çok cesurca, gerçekten çok cesurca. Özellikle de kadın kabul etmemişken."

"Edecek," dedim.

"Peki, bundan emin misin?"

"Eminim. Zayıf noktasını biliyorum ve kullanmam gerekirse kullanırım."

"Birine bir şey yaptırmak için mükemmel bir yol. Zayıf noktasından vurmak." JP alkışladı. "Sen gerçekten bambaşka bir şeysin, Hux." Sandalyesinden kalktı. "Bence en akıllıca şey ona yalan söylediğini söylemek olurdu." Takım elbisesinin ceketindeki düğmeleri ilikledi. "Her şeyi berbat etmemen için dua ediyorum. Bu işi kurmak için çok çalıştık."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bu yüzden kışımızı kurtarıp bu işi düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Yapsan iyi edersin," dedi JP. "Ve Lottie o yemekte seninle birlikte olsa iyi olur çünkü hastaymış gibi davranmanın mantıklı bir hareket olacağından şüpheliyim. Tekrar yeni bir davet alacak ve geceyi baştan yaşamak zorunda kalacaksın."

Haklıydı. Bu da bir seçenektir ama Dave'i bir izlenim bırakma ihtiyacını anlayacak kadar tanıyordum. Nişanlımla tanışmak istiyordu ve tanışana kadar da bunu istemeye devam edecekti.

"İyi şanslar kardeşim, buna ihtiyacın olacak." JP, ofisimden çıkarken ben de sandalyemde arkama yaslanıp içimde biriken öfkeyi dışa vurdum.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

Gözlerimi masaya diktim ve bir sonraki hamlemi düşündüm. Belli ki çiçekler işe yaramamıştı. Bu da kirli oynamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Benden nefret edecekti ama bu normaldi. Onu yemeğe getirebildiğim ve beni aptal durumuna düşürmediği sürece başka hiçbir şey umurumda değildi.

Bu gerçekten aptalcaydı ve az sonra yapacağım şeyi gören herkes bana hak verecekti. Ama çaresizlik kapıma dayanmıştı ve ben de onu içeri davet ediyordum.

Elimde çikolatalar vardı. Dürüst olmak gerekirse, kadınların nelerden hoşlandığını bilmiyordum ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Lottie’nin ön kapısına giden küçük patikadan yukarı yürüdüm. The Flats’in hemen köşesinde, kusursuz bir bahçesi olan küçük bir bungalovda yaşıyordu. Ev şimdi bir servet değerinde olmalıydı. Özellikle de böyle güzel bir parselde, zengin bir mahallenin hemen yanında dururken.

Kapıyı çaldıktan sonra nefesimi tuttum.

Lottie’nin kapıyı açmadan hemen önce “Tamam anne,” diye seslendiğini duydum.

Üzerinde pamuklu bir şort ve Rolling Stones tişörtü vardı. Saçlarını yüzüne gelmeyecek şekilde toplamıştı. Beni görünce gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

“Selam bebeğim,” dedim şeytani bir gülümsemeyle. “Seni özledim.”

Sıkıdığı dişlerinin arasından “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye sordu.

“Beni içeri davet etmek istemiyor musun?”

“Hayır. İstemiyorum,” dedi sinirli bir ses tonuyla. Görünüşe göre işim zordu.

“Lottie, kim o?” diye sordu evin içinden bir kadın sesi. “Kimse yok,” diye seslendi Lottie. Kapıyı çarpmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Bu yüzden bir adım öne çıkıp kapı aralığında durdum ve kapıyı aniden kapatmasını engelledim.

“Kimse yok mu? Nişanlına böyle mi davranıyorsun?” diye sordum. “Senin için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum?”

“Sen delisin,” diye fısıldadı. “Yaşadığım yeri nereden biliyorsun? Beni takip mi ediyorsun? Beni takip etmesi ve her hareketimi izlemesi için birini mi tuttun? Zengin insanlar böyle şeyler yapabilir. Ne tür bir güce sahip olduğunu biliyorum.”

Gülümsememi engellemeye çalışarak “Adresini Google Haritalara yazmıştın. Aranan eski adresler bölümündeydi,” dedim.

“Ah.” Yavaşça başını salladı. “Evet, bu doğru.”

Tanrım.

“Lottie, tatlı hazır. Ah, merhaba.” Lottie ile yanındaki kadın arasındaki büyük benzerlikten, kadının Lottie’nin annesi olduğunu varsaydım. “Peki, bu kim böyle?”

Lottie, bir şey söyleyemeden elimi uzatıp “Huxley, efendim. Lottie’nin erkek arkadaşıyım.”

“Erkek arkadaşı mı?” diye haykırdı annesi şaşkınlıkla. Ardından kızına dönerek “Ne zamandan beri erkek arkadaşın var?” diye sordu.

“Üç aydır,” diye cevap verdim bir kez daha. “İlişkimizi çok gizli tuttuk. Birilerine açıklamadan önce birbirimizi tanımak istedik. Özellikle de üst düzey bir işim olduğu için.”

“Vay canına, çok şaşırdım. Lottie’nin biriyle çıktığını bile bilmiyordum ama bu harika bir haber.” Elini uzattı ve “Ben Maura,” dedi.

Elini nazikçe sıktım. “Huxley. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

"Huxley, ah, ne harika bir isim. Lütfen içeri gel. Tatlı ~~bize~~ bize çelik etmeni çok isterim."

Ona çikolataları uzattım. "Belki ben de tatlı masasına bunları ekleyebilirim," dedim ama Maura çikolataları alamadan Lottie elimden kaptı.

Gözlerinde doyumsuz bir bakışla "Bunlar benim," dedi.

Annesi kıkırdadı. "Lottie ile tatlılarının arasına kimse ~~gri~~ grmez. Misafirimiz için bir tabak daha çıkarayım. Hadi gel, içeri geç, Huxley."

Ben de öyle yaptım. Şirin bungalovlarına girdim ve siyah Tom Ford ayakkabılarımı, ardından da siyah ceketimi çıkardım. Gömüğümün kol düğmelerini açıp kollarını dirseklerime kadar kıvırdım ve bir yandan da gözlerinden nefret fişkırlarak bana bakan Lottie'ye baktım.

"Selam güzelim," dedim tekrar, bu sefer gülümseyerek.

"Sen tamamen aklını kaçırmışsın," dedi sessizce. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hile yapıyorum. İyi oynamaya çalıştım ama sen istemedin. Bu yüzden işte şimdi buradayım. Senin yüzünden hile yapıyorum."

"Hile yapmana izin vereceğimi sana düşündüren ne?" Çenesini kaldırdı.

"Çünkü bir işin olmadığını biliyorum ve annenin bunu bilmesini istemiyorsun."

Yüzü bembeyaz oldu ve o anda kendimi biraz kötü hissettim. Lottie'nin zor bir dönemden geçtiği çok belliydi ve Chipotle'de ne yapacağını bulmaya çalışırken vicdanıyla mücadele edişini izlemiştim. Buna saygı duymuştum. Ne yazık ki onun ne yapacağına karar vermesi için zamanım yoktu. Benim başımın ondan daha büyük bir belada olması bu saçmalığa son verecek kadar kötü hissetmemi engelliyordu.

"Bana şantaj mı yapacaksın?"

"Hayır, sadece istediğim şeyi elde etmeme yardımcı olacak araçları kullanıyorum. Senin de buna ihtiyacın yokmuş gibi davranma."

"İhtiyacım yok. Bu yüzden geri aramadım, seni psikopat," diye tersledi.

Gülerek biraz daha yüksek sesle "Ben de seni özledim be-begim," dedim.

"Neden ikiniz de buraya gelmiyorsunuz?" diye mutfaktan seslendi Maura.

Gülümseyerek uzandım ve Lottie'nin elini tuttum. Elini çekmeye çalıştı ama onu o kadar sıkı tutmuştum ki hiçbir yere gide-
medi. Kulagina doğru eğilerek "Yemin ederim, senin için buna
değecek bir şey yapacağım," diye fısıldadım.

Geri çekildiğimde şaşkın gözleri kısa bir an için benimkilerle
buluştu. Sonra onu el ele tutuşurken mutfığa doğru çektim.

Annesi döndü ve dört kişilik küçük masaya bir tabak daha
ekledi. Masa, bakımlı arka bahçelerinin geniş manzarasını su-
nan büyük bir pencerenin altında duruyordu. Ağaçlardan oluşan
bir gölgelik ve eski bir sıva duvar, onları komşularının birbirine
yakın mahallelerinden ayırarak mahremiyet sağlıyordu. "Jeff bu
gece geç saate kadar çalışacak. O yüzden Lottie ve ben Jeff'in
laktoz intoleransı olduğundan o yokken biraz dondurma yiyelim
dedik."

Jeff'in, Maura'nın kocası olduğunu varsaydım.

"Sanırım Lottie bundan bahsetmişti," dedim. "Laktoz into-
leransım olsaydı ne yapardım bilemiyorum. Dondurmayı çok
severim."

"Ben de," dedi Maura. "Sindirim sistemim bunu kaldırabildi-
ği için minnettarım. Lütfen ikiniz de oturun."

Önce Lottie için bir sandalye çektim. Bir kadınla çıkma ko-
nusunda çok tecrübeli olmasam da görgü kurallarını biliyor-

dum ve kız arkadaşınız için bir sandalye çekmek tatlı bir jestti. Maura'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı fikirde olduğumuzu varsayabilirdim. Lottie yerleştğinde ben de oturdum ve kaşığı-mı aldım.

“Vay canına, kendimi şımartılmış hissediyorum,” dedim. “Bu harika görünüyor.”

“Sana da tüm malzemelerden ekledim. Tıpkı kendime ve Lottie'ye hazırladığım gibi. Umarım yer fıstığına alerjin yoktur. Önceden sormam gerekirdi.”

“Sorun yok.” Kâseyi çevirdim. “İçinde neler var?”

“Vanilyalı dondurma, sıcak çikolata sosu, dövülmüş yer fıstığı, bir kaşık vişne suyu, çırpılmış krema, çikolata parçaları ve vişne.”

“Harika görünüyor. Elinize sağlık.” Kaşığı-mı kâseye daldırdım ve büyük bir porsiyon alıp ağzıma attım. *Kahretsin, gerçekten çok güzel.* En son ne zaman dondurma yediğimi hatırlamıyordum ama görünüşe göre çok şey kaçırmıştım. “Gerçekten güzel.”

Lottie sanki burada olduğuma, annesinin mutfağında dondurma yediğime ve hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığıma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Aslında tam olarak olan buydu. Keşke düşüncelerini duyabilseydim.

Tahminimce içinden *onu öldüreceğim* diye tekrarlayıp duruyordu.

“Lottie, yemek istemiyor musun?” diye sordu annesi.

Elimi bacağına koyup biraz bastırdım ve “Muhtemelen şoktadır. Benden bahsetmeye hazır olduğundan emin değildim. Bana mesaj attığında evde kimsenin olmadığını düşündüm ve uğramak istedim,” dedim. “Üzgünüm, bebeğim. Artık olan oldu.”

“Tatlım, endişelenecek ne var ki?” diye sordu annesi.

İkimiz de far ışığında kalmış bir geyik gibi görünen Lottie'ye

baktık. "İtibarım," dedim onu koruyarak. "Yani, itibarım pek de iyi değil ve bu kesinlikle benim suçum değil. Cane Enterprises'ı duyup duymadığınızı bilmiyorum."

Maura'nın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Cane mi? Sen Huxley Cane misin?"

Hemen Lottie'ye baktım. Hiçbir şey anlamamış gibi görünüyordu. İlginçti.

"Evet. Magazin sayfaları bir geceden diğerine koluma hangi kızı taktığımı haber yapmayı sevse de bu haberler doğru değil. O tür yerlerde okuduğunuz hiçbir şeye lütfen inanmayın." Neyse ki bir süredir benden bahsedilmiyordu çünkü bu Lottie ile olan hikâyem için iyi olmazdı.

"Ah, Hoda Kotb'un kendisinden gelmediği sürece hiçbir ünlü dedikodusuna inanmam." Maura elini reddedici bir şekilde salladı.

Lottie, nihayet canlanıp konuştu. "Anne, o dedikodu sayfalarında söylenenlere hep inanıyorsun. Geçen gün bana Jennifer Aniston'ın üçüzleri olduğunu ve onları Will Arnett'e sattığını söyledin."

Maura, gergin bir şekilde güldü. "O bir şakaydı." Boğazını temizledi. "Her neyse, bu yüzden mi taşınma konusunda bu kadar gizli saklı işler çeviriyorsun?" diye sordu Maura. "Huxley'nin yanına taşınmayı düşündüğün için mi?"

Hay sikeyim!

"Sana bunu düşündüren ne?" diye kızgınlıkla sordu Lottie.

"Çünkü Kelsey'ye yakın dairelere baktığımda hiçbir yer bulamadım. Sen de sanki bütün bu konuşmadan kaçıyormuşsun gibi görünüyorsun ve bilmiyorum, bir erkek arkadaşın olduğunu öğrenmek bana birlikte yaşamayı planlıyor olabileceğinizi düşündürdü." Maura bana doğru döndü. "Beni yanlış anlama, Lottie'nin burada olmasından memnunuz ama aynı zamanda

onun terfi alması için de heyecanlıyız. Bu sayede nihayet kendi evine çıkabilecek."

İlginç. Yani kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Geçen gece bana söylediği bu değildi. Terfi almayıp kovulduğunu annesine söylememesi mantıklıydı. Sanırım Lottie'yi tam istediğim noktaya getirmiştım.

Maura bana sinsi sinsi sırıttı. "Jeff ve ben gerçekten evde çıplak dolaşmak istiyoruz."

"Anne!" Lottie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Eğildim ve göz kırptım. "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum." Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Lottie'ye evime taşınmayı teklif ettim ama; hâlâ yanıtını bekliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Maura. Gözlerinden heyecan fışkırıyordu. "Vay canına, bu çok heyecan verici! Tatlım, evet diyecek misin?"

İkimiz de ağzı dondurmaya dolu olan Lottie'ye baktık. Bakışları aramızda gidip geldi ve beni gerçekten öldürmek istediğini anladım. Çünkü bakışlarıyla bunu başarabilseydi ben çoktan göçmüştüm.

Temkinli bir şekilde yutkunduktan sonra konuştu. "Emin değilim. Huxley bana, benim ona olduğumdan daha bağlı." Ağzına biraz daha dondurma tıktırdı.

Maura, dehşete düşmüş bir hâlde "Lottie. Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye sordu. Fısıldayarak "Hem de kendisi tam önündeyken," diye ekledi.

"Ah, sadece şaka yapıyor," dedim Lottie'nin üzerindeki baskıyı kaldırarak. "Aslında ilk seni seviyorum diyen oydu."

Maura'nın gözleri büyüdü. "Vay canına, ben bilmiyorum... Bilmiyordum." Maura Lottie'ye döndü. "Bu konuda bana güvenemeyeceğini düşünmene üzüldüm." Ah, kahretsin! Annesinin üzülmelerini istemezdim.

“Bu benim hatam,” dedim hemen. “Kimseye söylememesi için ona yalvardım. Gerçekten gizli kalmasını istedim. Sana ve Jeff’e söylemek istedi ama ben söylememesini istedim. Lütfen ona kızma. Eğer birine kızacaksan bu ben olmalıyım.”

Bu Lottie’nin bana yumuşak bir bakış atmasına neden olsa da çok uzun sürmedi. Dondurmasına dönüp ağzına biraz daha attığında gözlerindeki yumuşama yok olmuştu bile.

“Bana karşı dürüst olduğun için minnettarım, Huxley.” Tanrım, gerçekte olanları bilseydi... “Peki.” Maura ellerini masanın üzerine koydu. “Nasıl tanıştınız?”

Dave’e söylediğim bu olmasa da “Yürüyüşte,” dedim. Tanrım, bu zaten karmaşık ve boktan bir olaydı. En azından *yürüyüşte* dediğim kısım doğrudu. “Kaybolmuştu ve eve dönüş yolunu bulmasına yardım ettim ama o gitmeden önce numarasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kendimi ona bakmaktan alamadım. O yeşil gözleri beni büyülüyor.”

Lottie, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğru baktı. Evet, küçük şeylere dikkat ederdim. Bana sadece çok kısa bir süreliğine bakmış olsaydı bile o gözleri hatırlardım.

“Ne kadar tatlı. Lottie, sen bir şey söylemiyorsun.”

Çünkü o bir şey söyleyemeden ben araya giriyordum. Ona yardımcı olmam için bana ihtiyacı olduğunu bilsem de kendini kaybedip kimliğimizi açığa vurmayacağından tam olarak emin değildim.

“Sadece Huxley’i gözlemliyorum,” dedi. “Çevreme nasıl uyum sağladığına bakıyorum.” Kaşığıyla kâsesini karıştırdı. “Uyum sağlayıp sağlamadığından emin değilim.”

“Lütfen kızımın kusuruna bakma. Görünüşe göre hiç terbiyesi yok. Lottie, bu adam senin erkek arkadaşın.” Maura iyi bir kadındı.

“Sorun değil, Maura. Lottie sık sık ağzıma sıçar. Kaba konuştuğum için özür dilerim.”

“Ah, buradayken özür dilemeye zahmet etme. Biz de sürekli terbiyeli davranıyor değiliz. Sanırım Lottie, bu tavrını benden alıyor. Ben de zaman zaman Jeff’in canına okurum.”

“Özellikle geceleri bana sarılmak için kıvrıldığında ve o tatlı dudakları benimkilerle buluştuğunda çok daha eğlenceli hâle geliyor. Tüm bunlara değiyor çünkü kadınının beni sevdiğini biliyorum. Beni gerçekten seviyor.”

Ve Oscar’ın sahibi Huxley Cane oluyor.

Lottie elinde kâseyle masadan kalktı. “Dondurmam bitti. Huxley, sana odamı göstereyim.”

“Bu çok cüretkâr,” diye takıldım dondurmadan koca bir lokma alırken. Bana ters ters bakınca yerimden kalkıp “Maura, izinle kız arkadaşım benimle biraz özel zaman geçirecek. Kâsemi lavaboya bırakayım mı?” diye sordum.

Bana el salladı ve “Hayır, ben hallederim. Siz devam edin,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Lottie’nin elini tuttum ve koridorda soldaki son odaya kadar bana rehberlik etmesine izin verdim. Kapıyı açıp beni içeri sürükledikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

Küçük ama tamamen dekore edilmiş odaya baktım. Rock gruplarının posterleri her duvarda asılıydı. Beatles’tan ELO’ya ve Boston’a kadar her gruba ait posterler vardı. Hatta tavanda bile. Yatağı toplanmamıştı. Yerde kıyafetler vardı. Şifonyeriyse makyaj ve cilt bakım ürünleriyle doluydu. Kendimi yirmi yıl öncesine, kız arkadaşlarımdan birinin odasına ışınlanmış gibi hissediyordum. Dağınıklık tüm odaya hâkimdi. Sevdiği her şeye dair duvara yapıştırılmış bir şeyler vardı. Odada black light* ol-

* Gözle görülemeyen ve çarptığı nesnelerden yansıyan ışıkla fark edilen bir tür lamba. -dn.

namasına rağmen kapısını bir telle çevreleyen led ışıklar vardı. Bu kız benden o kadar da küçük olmamasına rağmen öyle hissettiriyordu.

Yüzümü ona dönerek “Kaç yaşındaydın sen?” diye sordum. Oldukça öfkeli görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış, ayaklarını yere vuruyordu.

Kahretsin, bu kız gerçekten de sadece bakışlarıyla cinayet işleyebilirdi. “Burada ne halt ediyorsun?”

“Ona birazdan geleceğiz. Önce kaç yaşında olduğunu bilmem gerek.”

Gözlerini devirdi. “Merak etme *bebeğim*, yirmi sekiz yaşındayım. Avukatlarını aramana gerek yok.” Yanımdan geçerken omzu benimkine çarptı ve toplanmamış yatağına doğru ilerleyip oturdu. Üzerinde minik kalpler olan çarşafının üstündeki yorganı simsiyah ve kadifemsiydi. Bu kızı anlamaya çalışıyordum ama onu bir türlü çözemiyordum. Her şeyi karmakarıştıktı.

Rock posterleri. Kalpli çarşaflar.

Somurtkan tavırlar. Ailesine verdiği değer.

Masanın karşısından size hırlar sonra da önüne konan her şeyi yalayıp yutar. İşte böyle biriydi.

“Şimdi bana ne halt ettiğini sanıyorsun, onu söyle,” dedi.

“Sana bir iyilik yapıyorum.” Ellerimi pantolonumun cebine soktum.

“Anneme yalan söylemek benim için nasıl bir iyilik? Gerçekten sevgili olduğumuza inanıyor.”

“Bu da benim kusursuz oyunculuğum sayesinde oldu. Bazı değişiklikler yapabilirsin.”

Kaşları çatıldı. *Alay etmeyi kes dostum, şu anki durum buna uygun değil.*

“Chipotle’de sana ilgilenmediğimi söylediğimi sanıyordum.”

“İlgileniyordun,” dedim. “Ama korkmuştun. Seni neyin kor-

kuttuğundan emin değilim ama sende bir değişim gördüm. Bu işi kafanda tamamen bitirmediğini biliyordum. Sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardı. Çiçeklerin amacı da buydu, cesaretlendirmek.”

“Hı hı. Peki, bugünün amacının ne olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bugünün amacı ikna ediciliğimi konuşturmamdı.”

“İkna edilmeye ihtiyacım yok. Buna benden daha çok ihtiyacı olan sensin.”

Artık bilginin getirdiği ukalalıkla “Gerçekten mi?” diye sordum. “Çünkü gördüğüm kadarıyla annen bu evden ayrılman için saniyeleri sayıyor. Ayrıca yakında bir terfi alacağına inanıyor gibi görünüyor. Ama aslında işsizsin. Neden böyle düşündüğünü söylemek ister misin?”

Lottie çenesini ileri geri hareket ettirdi ama bir cevap vermedi.

Başparmağımla kapıya doğru işaret ettim. “Yoksa gidip kendim mi sorsam?” Gitmek için hamle yaptığım anda büyük bir hışımla yataktan fırlayıp elimi tutarak beni durdurdu.

“Sakin anneme bir şey söyleme.” Yatağa oturdu ve kendini geriye doğru attı. “Tanrım, bu nasıl bir kâbus?”

“O kadar da kötü olmak zorunda değil,” dedim. “Gerçekten kolay olabilir. Birbirimize yardım edebiliriz ama nedense buna imkân tanımıyorsun.”

“Çünkü seni tanımıyorum,” diye tısladı. “Senin nişanlın olmamı, görünüşe göre seninle yaşamamı ve emrine amade olmamı istiyorsun. Yaşamam gereken bir hayatım var, senin zengin oyununu oynayacak vaktim yok.”

“Bu benim için bir oyun değil,” dedim. “Aslında bu benim açımdan büyük bir hata ve bunu herkes için daha düzgün bir hâle getirmeye çalışıyorum. Ayrıca benim emrime amade olmak zorunda değilsin. Sadece birkaç akşam yemeği, belki bir hafta

sonu, bu anlaşmayı güvence altına almaya yetecek kadar zaman geçirelim ve sonra bana siktir olup gitmemi söyleyebilirsin.”

Dirseklerinin üstünde doğruldu. “Peki, karşılığında ne alacağım?” diye sordu.

“Ne istersen,” dedim. Çünkü o noktadaydım. Sınırın gökyüzü olduğunu bilmesini istiyordum çünkü henüz hamilelik konusundan bahsetmemiştim bile. “Kalacak bir yere mi ihtiyacın var? Yedi yatak odalı bir evim var. Lise buluşman için bir partnere mi ihtiyacın var? Aradığın adamım. Eski patronunu arayıp seni bırakmakla büyük bir hata yaptığını söylememi mi istiyorsun? Senin için yaparım. İş mi istiyorsun? Sana bir tane bulabilirim.”

“Senden iş istemiyorum,” dedi. “Gerçekten istediğim şey...” Başını sallayıp pencereye doğru bakarken lafını yarım bıraktı.

Gerçekten istediği bir şey vardı. Uzaktaki bakışlarında bunu görebiliyordum. Arzulu, umutlu, o boğucu gözlerin ardında gerçekten ama gerçekten istediği bir şey vardı.

Bu fırsatı değerlendirip yatakta yanına oturdum. Bu benim için bir dönüm noktası olabilirdi. Onun o sert kabuğunu kırabilirdim. “Ne istiyorsun, Lottie? Güven bana, hemen hemen her şeyi gerçekleştirebilirim.”

Benimle göz teması kurmaktan kaçınırken dudakları yana doğru kıvrıldı. Kaşlarının birbirine yaklaşmasından bana istediği şeyi söylemeyi düşündüğünü anladım. Zorlamak yerine bekledim.

Ve bekledim.

Ta ki...

“Kız kardeşime yardım edebilmek istiyorum,” dedi usulca. “Kariyerimde iyi bir yere gelmek ve yaptığım işte takdir edildiğimi hissetmek istiyorum. Bunu Kelsey ile yapabileceğimi biliyorum. O benim kardeşim, en iyi arkadaşım ve onunla çalışmak en büyük dileklerimden biri.” Bana baktı. “Ama beni işe alacak parası yok ve benim de para kazanmam lazım.”

“Ne iş yapıyor?” Sesindeki kırılganlığı takdir ediyordum. Kınayc ve alaycılığın arkasına saklanmadığı zamanlarda tanıdığım en açık sözlü insandı. Ben Alaaddin’in meşhur lambasıyla karşı sındaydım ve onun dileği kız kardeşine yardım etmektir. Gerçek bir fedakârlık. *Vay be!*

“Kendi organizasyon şirketi var. *The Home Edit*’in yaptıklarını düşün ama Kelsey bunu sürdürülebilir bir şekilde yapıyor.”

“*The Home Edit* nedir?” diye kafam karışmış bir şekilde sordum. Bu bilmem gereken bir şey miydi?

“Ah, erkekler...” diye mırıldandıktan sonra “*The Home Edit* evleri tamamen düzenlemek, eşya kullanımını azaltmak ve kaotik bir hayat yerine düzenli bir hayat yaşamayı sağlamakla ilgilenebilir. Kilerleri cennete, buzdolaplarını başyapıtlara dönüştürüyor. Gerçekten muhteşem. Kelsey, ilerleme kaydetmek ve tek kişilik bir işletmeden daha fazlası olmak istiyor ama işin yoğun temposuna ayak uydurmakta zorlanıyor. İşte bu noktada ben devreye girmek istiyorum.”

“Anlıyorum.” Ona baktım. “Tahmin edersin ki pek çok iş bağlantım var. Sadece kardeşlerimin bile evlerini organize edecek birine ihtiyaçları olabilir. Ofislerimizin elden geçirilmesi gerekir. Kız kardeşinin işinin sadece onun hizmetleri için çok para harcayacak türden insanlar tarafından görülmesini sağlamakla kalmayıp aynı zamanda gelişmesini sağlayabilirim.”

“Hayırseverliğini istemiyorum.”

“Bu hayırseverlik değil. İnsanlara kardeşinle iş yapmalarını söylemiyorum ama iş hayatında bir yere varmak istiyorsan Lottie, bağlantıların her şey demek olduğunu bilmelisin. Bazen tek ihtiyacın olan tek bir kişidir. İsmi ateşleyecek bir kişi, çünkü o bir kişi beş kişiyi tanıyabilir ve o beş kişi de bir başka beş kişiyi. Her iş ilk başta böyle büyür, kulaktan kulağa. Ben o ilk kişiyim ve beş kişiden çok daha fazlasını tanıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana yardım etmek istediğimi söylüyorum.” *Bana inanmasını nasıl sağlayabilirdim?* “Şuna ne dersin? Nişanlım gibi davranıp bana bu iş etkinliklerinde destek olursun. Karşılığında da benim evimde kalırsın.”

“Seninle yaşamayacağım. Kelsey’in yanına taşınabilirim. Tanımadığım bir yabancıyla yaşamamın imkânı yok.”

“Tamam. Sen işi kabul et ve onun yanına taşın. Ben de ikini-ze bazı bağlantılar konusunda yardımcı olayım.”

Dudakları iki yana doğru gerilirken düşündü.

“Ve şey...” diye ekledim boğazımı temizleyerek. “Eğer bir de hamile kalabilirsen bu harika olur.”

“Ne?” diye sordu. Tamamen doğrulup oturmuştu ve yüzündeki şok ifadesi çok açıktı. “Aklını mı kaçırdın sen? Beni hamile bırakmana izin vermiyorum.”

“Siktir, hayır. Öyle demek istemedim. Hamileymiş gibi davranırsın. Numara yaparsın. Seninle sevişecek falan değilim.”

Kaşları çatıldı. “Neden hamileymişim gibi davranayım ki?”

“Çünkü iş yapmaya çalıştığım adama hamile olduğunu söyledim.”

“Neden? Bunu neden söyledin?”

İç çekerken bir elimi enseme götürdüm. “Nişanlısı hamile. Ben de adamla yakın bağ kurmaya çalışıyordum.”

“Hamile bir nişanlın olduğu yalanını uydurarak mı? Vay canına Huxley, gerçekten boka batmış durumdasın değil mi?”

“Öyleyim. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Ne istersen iste benden, Lottie.” Kollarımı uzattım. “Ne istiyorsan söyle, senin olsun.”

“Ne istediğimi bilmiyorum.”

“Tamam.” Yataktan kalkıp odasını turlamaya başladım. “Kursuz bir dünyada olsaydık şu anda neye sahip olmak isterdin?”

Yüzümü ona dönerek bir parmağımı havaya kaldırdım. “Kız kardeşinle çalışmak, değil mi?”

Başını salladı.

“Annen ve Jeff”le yaşamamak.”

Tekrar başını salladı.

“Seni kovan şu patronuna haddini bildirmek.”

“Başından beri toksik bir arkadaştı. Ona gününü göstermeyi çok isterdim.”

Kıkırdadım. “Tamam, bu ayarlanabilir. Başka ne var?”

“Kusursuz bir dünyada mı?” diye sordu tereddütle.

“Evet, kusursuz dünyada.”

Sanki sözcükler ağzından zorla dökülüyormuş gibi konuştum. “Kız kardeşimle çalışacağım, annemin evinden çıkacağım, Angela’ya gününü göstereceğim, öğrenci kredilerim ödenecek ve yağmur yağdığı anda utanmadan altına yatıp ıslanabileceğim bir yer isterim.”

“Tamamdır,” diyerek yanıtladım.

“Ne?” diye sordu kuşkuyla.

“Hepsi tamam. Tüm bunları sağlayacağım. Kız kardeşinin işlerine yardım edeceğim ki onunla çalışabilesin. Onunla birlikte yaşayacaksın, böylece barınma sorununu da halledeceğiz. Sonrasında da Angela’ya gününü göstermek için mükemmel bir plan yapacağız, öğrenci kredilerini kolayca ödeyeceğim ve yağmur altında özel olarak uzanabileceğin mükemmel bir yer biliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Öğrenci kredilerimi ödemeyeceksin.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü ben bir hayat kadını değilim.”

Başımın arkasını kaşıdım. “Benimle yatman için sana para ~~vermi~~ ekli ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Söylemedin ama garip geliyor. Eskortun olmam için bana ~~para~~ ödüyormuşsun gibi.”

“Öncelikle, sen bir eskort değilsin. Bu terimi bir daha kullanmayalım, tamam mı? İkincisi, bu benimle ilgili değil. İkimizle de ilgili. Bu bir anlaşma. İki kişi arasında bir iş. İkimiz de adil bir konuda anlaşacağız ve birbirimize karşılıklı yardımcı olacağız. Hepsi bu, daha fazlası değil. Güven bana, seni ikna etmek için yüklü miktarda para öderim. Eminim öğrenci kredileri o kadar da kötü değildir. Ne kadar borcun var?”

Yüzünü buruşturdu ve “Otuz bin dolar,” dedi.

Hafifçe gülümsedim. “Üç beş kuruş, Lottie.”

Gözleri büyüdü. “Otuz bin dolar borcuma *üç beş kuruş* mu diyorsun?”

“Milyarlarım olduğunu söylediğimde bana güven, diyorum.”

Kafası karışmış bir şekilde sordu. “Bunu bana neden söylüyorsun? O milyarları senden zorla alabilirim.”

“Muhtemelen ama yapacağını sanmıyorum. Öyle birine benzemiyorsun.”

“Değilim,” dedi bıkkın bir ses tonuyla. “Keşke olsaydım. Bu işi çok daha kolaylaştırırdı.”

Kıkırdadım. “Başkalarına bel bağlayan biri olmamana sevindim. Bu benim için iyiye işaret.” Ellerim ceplerimde, öylece durdum. Başım eğik, sadece gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Lütfen evet de.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “İşin bittiğinde yine de bana yardım edeceğini nereden bileceğim?”

“Avukatlarıma bir sözleşme hazırlatacağım. Oldukça basit.”

Hâlâ emin değil gibi görünüyor, ellerine bakıyordu. “Bilmiyorum.”

“Bana neden kabul etmek istemediğini söyle,” dedim. Onu bu tekliften caydıran şeyi itiraf etmesi gerekiyordu.

“Sadece yanlış olduğunu hissediyorum. Tüm sorunlarımı çözmek için çılgınca zengin bir koca arayan bendim. Bunu bi-

liyorum. Ama şimdi bu durum kısmen yaşandığı için yanlış geliyor. Kazandığım her şey için çok çalıştım. Bu bana zahmet kazandırmış gibi geliyor ve içime sinmiyor.”

Bu duyguyu anlayabiliyordum. Eğer babamdan gelen para olmasaydı bugün bizim olan hiçbir şeye sahip olamazdık.

“Hayatta kazandığın her şey için çalışmaktan duyduğun gururu biliyorum. Bunu çok iyi anlıyorum. Ama kardeşlerimle işe nasıl başladığımızı biliyor musun?”

Başını sağa sola salladı. “Açıkçası sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bir fikir ve babamın sigorta parasıyla gerçekleşti hepsi. O sigorta parası olmasaydı bugün bulunduğumuz yerde olmamızın imkânı yoktu. Tabii ki sıkı çalışmak, sabırlı olmak ve iyi düşünmüş kararlar vermek bu paranın büyümesini sağladı; ancak bu para desteğine, böyle bir yardıma ihtiyacımız vardı. O başlangıç noktası her şeydi. Herkesin zaman zaman hem güçlü bir başlangıca hem de yeterli bir desteğe ihtiyacı olur. Buna zahmetsiz kazanılmış bir şey olarak bakma Lottie, bir destek olarak bak.”

“Sanırım bu mantıklı.” Gözleri benimkilere kaydı. “Bana hayatımın anlaşmasını teklif ediyor olabilirsin ama bir şeyi bilmeni istiyorum.” Yatağından kalktı ve benden oldukça kısa olmasına rağmen yine de bana doğru yürürken göz korkutucu görünmeye çalıştı. “Sana imzaladığım anlaşma dışında hiçbir şey borçlu değilim ve bugün yaptığın bu küçük numara da bir daha olmayacak. Şantaj yaptığın, sırlarımı bana karşı kullandığın ve bu tür tüm saçmalıkların yüzünden senden pek hoşlanmıyorum.”

“Haklısın,” dedim. “Yine de yaptığım şey için özür dilemeyi reddediyorum.” Bakışları gözlerime odaklandı. “Yaptığım bir şeyden pişmanlık duymadığım sürece özür dilemem. Bundan pişman değilim. Bir iş adamı olarak hedefime yaklaşmak için en iyi kararları veririm.”

“Yani bu bir iş anlaşması mı?”

“Başka bir şey değil.”

“Güzel,” dedikten sonra kapıyı işaret etti. “Artık gidebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “İyi deneme, Lottie. Ama gitmeden önce sana dair bazı bilgilere ihtiyacım olacak. Bunlar arasında telefon numaran, kız kardeşinin adresi, elbise bedeninin ve ayakkabı numaran da var.”

“Bunlara neden ihtiyacın var?”

Bir adım daha yaklaşıp eski rock grubu tişörtünü çekiştirdim. “Bunlar üzerinde seksi durmadığından değil ama benimle dolaşacaksan biraz daha pahalı bir şeylere ihtiyacın olacak.” İşaret parmağımınla çenesini yukarı kaldırdım. “Ayrıca yüzük ölçüne de ihtiyacım olacak. Nişanlığım düzgün bir yüzük takacak.”

Sertçe yutkundum. “Tamam. Benim de sikinin kaç santim olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Bu neden gerekli?” diye sordum.

“Çünkü sadece mutlu bir nişanlı gibi mi yoksa gerçekten tatmin olan bir nişanlı gibi mi davranmam gerektiğini bilmem gerekiyor,” dedi gülümseyerek.

Kahretsin, şu kadının cesaretine bak! En son ne zaman bir kadınla bu kadar dürüst, açık sözlü bir konuşma yapmıştım?

“İnan bana, tatmin olan bir nişanlısın,” dediğimde ensem alev aldı.

Omuz silkti. “Sanırım sözüne güvenmek zorundayım.”

Komodininin yanına gidip bir kâğıt ve kalem çıkararak bir şeyler yazmaya başladı. Dağınık odasında gezinirken “Kız kardeşin organizasyon konusunda uzmanlaştıysa senin odan nasıl böyle bir felaket?” diye sordum.

“Bana yardım etmeye çalıştı aslında ama ben umutsuz bir vakayım. Benimle yaşamadığına sevin.”

Kız kardeşin için umutsuz bir vaka olsan da benim zaferim olabilirsin, Lottie.

Altıncı Bölüm

LOTTIE

Annem: *[fotoğraf gönderildi] İşte Jeff ve benim oturma odasında çıplak bir fotoğrafımız. Sadece boyundan yukarısını çekerek gözlerini korudum. Ama özgür ve esintili bir hayat yaşıyoruz.*

Yüzümü buruşturup telefonumu yere bırakırken “Neden, anne? Neden?” diye söylendim. Kelsey kutularımdan birini karıştırırken “Ne oldu?” diye sordu.

“Ben taşındıktan iki saat sonra oturma odasında çırılçıplak dolaşmaya başlamışlar.”

Kelsey, öğürür gibi bir ses çıkardı. “İnsanların kendilerini oldukları gibi göstermesinden yanayım ama annemizin kızlarıyla paylaşmaması gereken şeyler de var.”

Kelsey’nin küçük stüdyo dairesinin duvarına yaslanırken “Katılıyorum,” dedim. “Ve onu ziyarete gittiğimizde hâlâ o mobilyaların üzerine oturmak zorundayız.”

Bir kutuyu diğerinin üzerine iterken homurdanmaya başladı. “Bundan sonra ayakta duracağım,” dedi Kelsey.

Evinde eşyaları sığdıracak pek alan yoktu. “Kels, endişelenmeye başlıyorum.”

“Bu akşam gitmen gereken yemek yüzünden mi? Az önce imzaladığım sözleşme yüzünden mi? Yoksa senin de burada yaşayabilmen için kutulardan bir kale yapmamız gerekeceği için mi?”

Evet, doğruydı. Sözleşmeden doğan tüm yükümlülükler yerine getirilinceye kadar kendimi Huxley Cane’e bağlayan bir sözleşme imzalamıştım.

Ve evet, bu gece delilercesine âşık bir nişanlı gibi davranacaktım.

Kelsey’nin dairesinde hiç yürüme alanı olmadığından bahsetmiyorum bile. Neden daha büyük olduğunu düşünmüştüm ki? Neden buranın iki kişi için yeterince büyük olduğunu düşünmüştüm?

“Üçü de sayılır,” diye cevap verdim. “Sence büyük bir hatamı yaptım?”

“Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.” Kelsey, derin bir nefes verdi. “Her şeyin kendine göre avantajları ve dezavantajları olduğunu düşünüyorum. Anlaşmanın şartlarını sağlayana kadar Huxley denen adamla takılmak büyük bir risk. Ancak bunun getireceği faydaları da bir düşün. Sadece iş alanından bahsetmiyorum. Öğrenci kredilerinden kurtulacağını da düşün.”

“Evet, bu konuda hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum.”

Kelsey, giysi kutularından birini ayakkabı kutusunun üstüne bıraktı. “Bir de şöyle düşün. Huxley muhtemelen bu anlaşmadan çok para kazanıyordur. Yoksa bu anlaşmayı sağlamak için bu kadar uğraşmazdı, değil mi?”

“Doğru.”

“Öğrenci kredisinin parasını ona yardım ettiğin için aldığın komisyon olarak düşün.”

“Hmm, sanırım bu şekilde düşünebilirim.”

“Gördün mü?” Bir kutu daha kaldırdı. “Bizim için mükemmel bir depolama şekli bulana kadar bunların buraya konması gerekecek.” Yerdeki yatağımı işaret etti. “Yastıkların üzerinde

uyumanın sakıncası olmadığına emin misin? Sırayla yatakları değişebiliriz.”

Elimi sallayarak reddettim. “Hayır, sorun yok. Bak yatağı da ne kadar şirin yapmışsın. Benim için uygun.” Derin bir iç çektim. “Beni kabul ettiğin için teşekkürler.”

“Annem ve Jeff ne yaptığını sanıyor?”

“Huxley’in yanına taşındığımı sanıyorlar.”

“Yeni evini ziyaret etmek istediklerinde ne yapacaksın?”

“Bir gün ayarlayacağız, bazı kişisel eşyalarımı götüreceğim ve bir süreliğine orada yaşıyormuş gibi yapacağım. Tamponlarımın dolapta ve güvende olduğundan emin olmak için tuvaletleri kontrol edecek değiller ya.”

“Doğru.” Kelsey güldü. “Bunu hayal etmemiştim. Görünüşe göre her şeyi planlamışsın. Peki ya bu gece? Hazır mısın? Hikâyene çalıştın mı?”

“Ne hikâyesi?”

“Nasıl tanıştınız, nasıl evlenme teklif etti, bebek kaç haftalık?”

Tanrım, bizim bir hikâyemiz yoktu. Sözleşmede hiçbir şey yoktu.

Geçen gün evimden ayrıldığından beri Huxley’den sadece bir kez haber almıştım. Ki bu yüzden kendimi daha rahat hissetmiştim.

Alaycılığı hissedebiliyor muydunuz? Çünkü çok sertti.

Geçmişimizle ilgili hiçbir şey konuşmadığımızı fark ettiğimde endişem zirveye çıktı. Birbirimizle konuştuğumuz tek şey sözleşme ve onu imzalayıp imzalamadığımdı. Avukatıyla uzun bir konuşma yapmıştım ve beni gizlilik sözleşmesiyle tehdit etmişti. Ona Kelsey’in de bu gizlilik anlaşmasına dâhil olup olmadığını sormuştum ve Huxley ile ayrı konuştuktan sonra gerekli olmadığını söylemişti. Ama sonrasında Kelsey’e de bir gizlilik anlaşması imzalatmışlardı. Tam bir eziyetti.

“Herhangi bir hikâye kararlaştırmadık.” Boğazımda yükselmeye başlayan safrayı bastırmaya çalışarak parmağımı kemirdim.

Kelsey yüzünü buruşturdu. “Hmm, ben olsam ona mesaj atar; yemeğin ne zaman olduğunu, seni ne zaman almayı planladığını ve hikâyenizin ne olduğunu sorardım. Çünkü senin yüzünden gerçekleşen herhangi bir hatadan memnun olacağından şüpheliyim. Sözleşmede karaktere bağlılıkla ilgili bir şey söylememiş miydi?”

“Söylemiş miydi? Tanrım, daha iyi okumalıyım.”

“Sözleşmeyi okumadın mı?” Kelsey dehşete düşmüş bir hâlde bana baktı.

“Yirmi sayfaydı, Kels. Tek seferde okumak için çok fazla hukuki jargon vardı.”

“Tanrım, Lottie. Okumadan hayatını etkileyecek bir belgeye imza mı attın?”

“Ana fikri anlamıştım.”

“Belli ki anlamamışsın.”

Dilimdeki safranın tadını artık alabiliyordum. “Durumu daha iyi hâle getirmiyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?” Telefonuma uzandım ve Huxley’e panik içinde bir mesaj attım.

Lottie: *Hikâyemiz nedir? Nasıl tanıştık? Nasıl bir teklif yaptın? Bebek kaç haftalık? Dışarıdan bakınca belli etmeli miyim? Oğlumuz mu olacak, kızımız mı? Birlikte yemek yiyeceğimiz insanların isimleri ne? O lanet olası sözleşmeyi neden imzaladım ki?*

Telefonumu yere atıp iki kişilik meşeden yapılmış bistro masaya oturdum. “Bu kötü bir fikirdi,” dedim. “Karakterime sadık kalacağıma söz verdim ve karakterimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir sözleşme imzaladım, Kelsey.”

“Yalan söylemeyeceğim, senin için cidden endişeleniyorum.”

“Bu hiç yardımcı olmuyor.” Onu bakışlarımla iğneledim.

Tak. Tak.

Kelsey, kapıya doğru zıplayarak "İşte yemeklerimiz geldi," dedi. "Şu stresini üstünden at derim. Çin böreğinin yanında yitmez."

Stres, herhangi bir yemekle iyi gider miydi ki?

Kapı açıldığında başımı sadece bir saniyeliğine duvara yaladım. Sonra hemen kaldırdım çünkü Kelsey'nin irkilme sesini duymuştum. Kapının diğer tarafında ne olabileceğinden korkarak, birkaç elbise ve ayakkabı kutusuyla dolu çantaları daireye taşıyan bir adamı görmek için tam zamanında öne doğru eğildim. Onları Kelsey'nin iki kişilik yatağının üzerine koydu ve Huxley oldukça şık ve ciddi bir ifadeyle öne çıkarken adam odadan ayrıldı. Huxley'in gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatıldığını fark ettim. Neden bana kaşlarını çatıyordu ki?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Kelsey.

Kelsey'e döndü ve "Sen Kelsey olmalısın," derken çatıdığı kaşları biraz düzeldi. Elini uzatarak "Ben Huxley. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Aman Tanrım!" dedi Kelsey elini sıkarken. Omzunun üzerinden bakıp bana doğru fısıldayarak "Ne kadar yakışıklı olduğunu söylemedin," dedi.

"Fısıldıyor olsan da seni duyabiliyor."

Huxley, kıkırdadı ve kapıyı arkasından kapattı. Gözleri küçük tuhaf alanda gezindi. Nötr ifadesi her geçen saniye yavaş yavaş hoşnutsuz bir kaş çatmaya dönüşüyordu. Pek mutlu görünmüyordu.

"Burada mı yaşamayı planlıyorsun?"

"Bununla ilgili bir sorun mu var?"

Bir adım daha attı ve eleştirel incelemesi yerdeki yastıktan yatağa kaydı. Ayakkabısıyla yatağı dürttü. "Burada mı uyuyacaksın?"

"Beğenemedin mi?"

Bana cevap vermeyerek tehlikeli bir şekilde sallanan, kutu-

dan kalenin yanından geçip gitti. “Peki, bu kutuları nereye koymayı planlıyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez. Kelsey her şeyi organize edecek. O bir profesyonel, unuttun mu?”

O yargılayıcı bakışlarının ardından “Mesleğine ve becerilerine hakaret etmek istemem ama tüm bunların bu küçük apartman dairesine nasıl sığacağını ve alanın hâlâ nasıl yaşanabilir olacağını görmek isterim. Kelsey’nin bu yüksek tavanların sunduğu bazı alanları zaten kullandığını görüyorum ancak odanı ve yaratabileceğin felaketleri gördüm,” dedi.

Ne kadar da harika bir giriş yapmıştı oysaki değil mi?

“Kelsey, ona haddini bildirmek ister misin?” diye kayıtsızca sordum. Bu fiyaskoyu çözebilecek biri varsa o da Kelsey’di. Konu organizasyon olduğunda o bir modern zaman mucizesiydi. Depolama alanını diğer insanların göremediği şekilde görüyordu. Bunu başarabilecek biri varsa, o da Kelsey’di.

“Bu kadar çok kutu getireceğini düşünmemiştim,” dedi Kelsey. Pek de kendinden emin görünmüyordu. “Hem kim bilir Huxley’nin bıraktığı o kutuların içinde ne var?”

“Kelsey!” duruşumu dikleştirdim. “Senin uzmanlık alanın bu.”

“Biliyorum.” Ellerini birleştirip Huxley’e döndü. “Yaptığım işte iyi olmadığımı düşünmeni istemem çünkü gerçekten iyiyim. Ama bazen işleri yoluna koymak için biraz temizliğin gerekli olduğunu da kabul etmelisin. Ben bir minimalistim ve sanırım bu işi yürütebilmek için önce bazı eşyalarından kurtulmamız gerekebilir, Lottie.”

“Eşyalarımı atmaktan mı bahsediyorsun?” Böyle bir şey yapma fikri beni hayrete düşürmüştü. “Yanımda sadece gerekli eşyaları getirdiğimin farkında mısın? Kıyafetlerimin hepsini getirmedim bile. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeyleri getirdim sadece.”

“Bununla ben ilgilenirim.” Huxley telefonunu çıkarıp bir

şeyler yazmaya başladı. "Andre'ye gelip kutularınızı almanızı söyleyeceğim."

"Ne demek onları almak? Onlarla ne yapacak?"

Huxley, telefonundan başını kaldırdı. Tek kaşını kaldırmıştı ve o boğucu gözleri içimi yakıyordu. "Onları benim evime götürecektik."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz, hayır. Mümkün değil. Senin yanına taşınmayacağımı söylemiştim."

"Saçmalama. Yedi yatak odalı bir evim var. Kutularının her biri için bir oda alabilirsin."

"Tanımadığım bir adamla aynı yerde kalmam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Birbirimize baktık ve aramıza bir inat çizgisi çektik.

Huxley ile yaşamak daha mı kolay olurdu? Elbette. Yani, muhtemelen. Ama onu tanıımıyordum. Hangi çılgın insan tamamen yabancı birinin yanına taşınırdı ki?

Ben değil.

Ve kız kardeşim buna asla izin vermezdi.

"Biliyor musun, bu kötü bir fikir olmayabilir," dedi Kelsey. *Çenemi yerden kaldırırken beni görmezden gelin. Şaka mıydı bu? Kötü bir fikir değil miydi?*

"Kelsey," diye fısıldadım. Şok içinde "Ne oluyor? Benim tarafımda olman gerekiyordu," dedim.

"Senin tarafındayım." Kutuları işaret etti. "Ama bir hafta sonu böyle sıkış tıkış geçerse birbirimizden nefret etmeye başlarız. Hem Huxley'e bir baksana. Yeterince iyi biriymiş gibi görünüyor."

Şaşkınlık içinde "Yeterince iyi mi?" diye sordum. "İhtiyacın olan tüm nitelikler bu kadar mı? Yeterince iyi, ha?"

"Ayrıca cennet gibi kokuyor ve kim olduğunu biliyoruz. Yani bir şey yapmaya kalkışırса onu ihbar edebiliriz ve bu da itibarını zedeler. Belli ki bundan kaçınmak için büyük çaba sarf edecek."

Bunda doğruluk payı vardı ama yine de...

“Ne yapmam gerekiyor, gidip bu adamın malikânesinde mi yaşamalıyım?”

Kelsey sırıttı. “Ah, evet. Kulağa bir rüya gibi geliyor.”

Kelsey’e doğru eğilerek fısıldadım. “Ondan hoşlanmıyorum bile.”

O da fısıldayarak “Seni duyabiliyor,” dedi.

“Benimle iş yapmak için benden hoşlanmak zorunda değilsin. Unutma, bu bir iş alışverişinden başka bir şey değil. Ne kadar çabuk bu şekilde düşünmeye başlarsan duygularını işin içinden çıkarman o kadar kolay olur.”

Fazla rahat görünen, topuklarının üzerinde sallanan, elleri cebinde duran Huxley’e kaşlarımı çattım.

“O haklı,” dedi Kelsey. Ben yanıt vermeyince devam etti. “Peki ya şuna ne dersin? Bir hafta dene, sonra geri gelmek istersen stüdyo dairem sana her zaman açık. Yastıktan yatak ve her şey dâhil.”

“Ciddi misin? Kalmamı istemiyor musun?”

“Sana zarar vermeyecek,” dedi Kelsey.

“Şimdi böyle söylüyorsun ama yarın kayıp kardeş haberleri internette dolaşacak.”

“Saçmalıyorsun. Onun hakkında her şeyi biliyoruz. Bir şey yapmaya kalkışırsa itibarı yerle bir olur. Güven bana, insanları okumakta iyiyimdir. O aptal birisi değil.”

Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum ama ikisine de tek baktığımda kendimi giderek daha fazla evet demeye meyilli hissediyordum. Malikâne yüzünden değil, Kelsey’nin benden nefret etmesini istemediğim ve bu küçük dairede birkaç gün geçirdikten sonra beni kardeşlikten reddedebileceğini bildiğim için. Burada yaşamak belki kolaydı ama aynı dairede hem çalışmak hem de yaşamak bambaşka bir şeydi.

Derin bir iç çektim ve parmağımı Huxley’e doğrulttum.

“Tamam ama seninkine en uzak odayı istiyorum. Bu konuyu ciddiye aldım.”

“Kendini çok bir şey sanma,” dedi kayıtsızca. Sonra da elbise kutularını karıştırmak için yatağa doğru yöneldi. Benim başımdan buhar çıkarken Kelsey, kahkahasını tutmak için ağzını kapattı.

“Peki, sen de... Sen de kendini çok bir şey sanma,” dedim.

“Ooo, acıttı,” dedi Kelsey alaycı bir şekilde. “Ona gerçekten haddini bildirdin.”

Şakaklarımı ovdum. “Kelsey, benim tarafımda olsaydın çok memnun olurum.”

“Öyleyim zaten. Bu yüzden laf sokmana karşılık daha çok destek vermeye çalışıyorum. Tepki vermeden önce düşün, onu acıyan yerinden vur. Kötü yönlerine odaklan. Mesela saçı... Hayır, saçı güzel. Belki, takım elbisesi... Hmm, kusursuz bir şekilde dikilmiş. Bekle, bu bir iltifat. Çenesi çok sıkı. Hayır, aslında oldukça simetrik. Hatta tüm yüzü simetrik. Sanki özenle yaratılmış.”

“Vay be.” Yavaşça alkışladım. “Teşekkürler, Kelsey. Süper destek oldun.”

Huxley’in gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Acınası laf sokma denemeleriniz bitti mi?”

“Acınacak hâlde olan sensin,” diye karşılık verip onay için Kelsey’e baktım. O da beni başını sallayarak onayladı. *Hah, onu iyi yakalamıştım işte!*

Çenesi kasıldı. “Kıyafetleri denemene ihtiyacım var.”

“Daha nazik bir şekilde sorabilirsin.”

“Bu bir iş. Seni kazanmaya ya da sana kur yapmaya çalışmıyorum. Şu anda senin patronun benim. Bu yüzden benim emirlerime uyacaksın.”

Kelsey, yüzünü yelpazelerken içimde öfke kabardı.

“Vay canına, bu otoriter konuşmadan sonra sana *babacığım* diye mi hitap etmeli?”

“Kelsey. Tanrı aşkına!” Utancımdan yüzüm kızarmıştı. “Lütfen düşüncelerine hâkim olur musun?”

Kapı bir kez daha çaldı ve Kelsey, “Bu kez yemek olmalı, tabii kapının arkasında beni bekleyen başka biri yoksa,” dedi. Kaşlarını oynattıktan sonra gelen farkındalıkla düzeldi. “Dostum, gerçekten düşüncelerime hâkim olmam gerekiyor.” Kapıya gidip yiyecekleri aldıktan sonra mutfığa yöneldi.

Huxley, kıyafet kutularını açtı ve beli saran, oldukça hoş pelerin kollu, yeşil ve güzel uzun bir elbise çıkardı. Göğüs dekoltesi normalde giydiklerimden daha açıktı ama kumaşı çok tatlı görünüyordu. Elbiseyi deneyecektim.

“Giy şunu. Seni içinde görmek istiyorum.”

Sandalyemden kalkıp elbiseyi ondan aldım ve “Biliyor musun, lütfen demek sana zarar vermez,” dedim.

Banyoya girdiğimde hızla üzerimdekileri çıkarıp attım. Kelsey bu dağınıklığı görürce dehşete düşecekti. Sonra elbiseyi giyip pürüzsüz kumaşın kıvrımlarını sarmasına izin verdim.

Elbiseyi aynada incelerken “Vay canına,” diye fısıldadım. Üzerime eldiven gibi oturuyor, belimi ortaya çıkarıyor ve göğüslerimi muhteşem gösteriyordu. Sanırım para gerçekten her şeyi satın alabiliyordu; çünkü daha önce hiç böyle bir silüet satın alamamıştım.

Patrona gösterme zamanıydı.

Kapıyı açıp banyodan çıktım ama kendimi tuhaf hissediyordum. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için onları kibarca önümde tuttum. “Aradığınız şey bu muydu, efendim?” diye sordum.

Yüz ifadesi değişmedi ya da en ufak bir takdir belirtisi göstermedi. Sert bir sesle “Bu gece için iş görür,” dedi.

Babe filmindeki çiftçi de olabilirdi. Başımı okşayıp, “Bu iş görür, domuzcuk. Bu iş görür,” demesi gibiydi. *Aman be!*

En azından şu anda beklentileri belirliyordu. Bu bir işti. Bu,

beni paçavralar arasından çıkarıp bir prensese dönüştürdüğü bir tür peri masalı değildi. *Öyle bir şey istediğimden de değil zaten* Bu hayatı gerçekten kazanmak istiyordum. Ama tahmin edersiniz ki biraz nezaket ya da genellikle eksik gözüken göğüs dekoru temin dikkate alınması iyi olurdu.

“Diğer elbiseler farklı durumlar için. Kutularda onları ne zaman ve nasıl giyeceğine, ayrıca onları hangi ayakkabılarla eşleştireceğine dair notlar var ama artık benimle yaşayacağın için evden çıkmadan önce son onayı ben vereceğim.”

“Son onay mı?” diye sordum. “Bunun benim bedenim olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Bunun senin bedeninin olduğunun fazlasıyla farkındayım. Ama aynı zamanda bir iş etkinliğine katılmadan önce tüm kıyafetler için son onayı benim vereceğimi belirten bir sözleşme imzaladın.”

“Bunun sadece sembolik olduğunu sanıyordum.” Elimi gelişi güzel salladım.

“Sözleşmeyle ilgili hiçbir şey sadece sembolik değildir,” diye bana çıkıştı. “Bu hemen öğrenmen gereken bir şey, özellikle de kız kardeşinin işinin idari kısmında çalışacaksan. Yasal jargona oldukça aşina olman senin yararına olacaktır.”

“Aşınayım zaten,” diye karşılık verdim. “Hiçbir şey bilmediğimi sanma.”

“Sözleşmemizi sembolik görerek geçirirsen bu konuda eğitilmen gerektiğini düşünürüm. Özellikle de kardeşinin sıfırdan kurduğu işi üstlenirken böyle bir şeyle dalga geçemezsin.”

“Dalga geçmiyorum.”

“Bunu ciddiye almalısın,” dedi o emir verici ses tonuyla.

“Ciddiye alıyorum.”

“Bu sadece bir oyun değil, Lottie. Bu yakalaman gereken bir fırsat. Hayatında bir sonraki bölüme geçmek ve seviye atlamak için bir fırsat. Eğer dalga geçeceksen...”

“Dalga geçtiğimi de nereden çıkardın?” diye lafını keserek kollarımı iki yana açtım. “Burada giymemi istediğin bir elbiseyi giyiyorum ve bir adamın, senin isteğin üzerine buraya gelip kutularımı evine taşımasına izin veriyorum. Bu akşam bir yemeğe katılacağım ve açıkçası katılmaktan korkuyorum. Bir hata yaparsam, yanlış bir şey söylersem, senin için her şeyi berbat ederim, diye korkuyorum. Garip bir nedenden sana bunu yapmak istemiyorum.” Aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmağımı göğsüne dayadım. “O yüzden beni dalga geçmekle suçlama. Beni anladın mı?”

Bir çiğneme sesi odadaki sessizliği doldurdu ve Huxley ile aynı anda, bir elinde bir kutu Çin eriştesi diğerinde yemek çubukları olan Kelsey’e döndük. Bize gülümseyip “Ah, özür dilerim. Sadece gösterinin tadını çıkarıyordum. Çin eriştesi isteyen var mı?” diyerek kutuyu uzattı.

Sinirlenerek topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kez daha soyunduğum banyoya geri yürüdüm. Bu sefer yarı çıplak şekilde klozet kapağının üstüne oturdum.

Bu adamın yüzüzlüğü inanılır gibi değildi. *Gerçekten de o sözleşmeyi okumanın zamanı gelmişti.*

Arabadaki klima, vücudumu kasıp kavuran cehenneme karşı hiçbir şey yapmıyordu.

Bunun bir iş olduğunu biliyordum. Altında başka şeyler de aramıyordum ama en azından uzun saçlarımı kıvırmak için ne kadar uğraştığımı takdir etse ölür müydü? Kabul ediyorum, saçlarımı maşalı ve makyajımı da sade yapmamı kendisi istemişti ama yine de gördükten sonra onay verseydi iyi olurdu.

Sizce onay alacak mıydım?

Banyodan çıktığımda çok iyi görünüyordum; fakat Huxley *hadi gidelim* dışında hiçbir şey demedi.

Kelsey, ayrılmadan önce cesaretlendirmek için bana sarıldı ve dairesine geri dönmem gerekirse onu aramamı söyledi. Kuttularla ne yapacağımızı düşünürken yüzünde beliren endişeli ifadeye bakarsak bunun boş bir davet olduğunu varsayabilirdim.

Huxley, arabayı sekiz bir sokağa doğru sürdü. Görkemli sütunları ve tavandan sarkan büyük aydınlatmalarıyla *The Fresh Prince of Bel Air**'deki eve benzeyen büyük beyaz bir evin yanına yanaştı.

Arabadan inmek için kapı koluna uzandığımda "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bilmem, akşam yemeği randevusuna saçma bir şekilde erken geliyorum sanırım?" Saati gösterdim. "Cidden, kim bir saat erken gelir ki? Biz taşralıların bilmediği bir zengin davranışı mı bu?"

"Ses tonundaki alaycılığı kesersen iyi olur."

"Sen pislik gibi davranmayı kestiğinde benim de alaycılığım kesilir. Yani top sende Huxley."

Aramızdaki düşmanlık güçlü görünüyordu ve ne zaman başladığını tam olarak kestiremiyordum. Kelsey'nin dairesine gelip bir elbise denememi istediği sıralarda bir yerdeydi sanırım. Her ne zaman başladyysa şimdi de tüm havada hissedilir durumdaydı.

Gerginlik çok yoğundu, orası kesin.

Çenesi sıkıştı ve dikkatle bana doğru döndü. İri gövdesi orta büyüklükteki arabasına uyum sağlıyordu. "Burası onların evi değil. Dave yolun aşağısında oturuyor. Faydalı olması açısından bana mesaj olarak attığın bazı soruları konuşabiliriz, diye düşündüm ama erkenden gelip tuhaf bir çift gibi görünmek istiyorsan tabii ki öyle de yapabiliriz."

Parmağımı ona doğrulttum. "Böyle konuşarak pislik tavrını kesmiş olmuyorsun."

* 10 Eylül 1990'dan 20 Mayıs 1996'ya kadar NBC'de yayınlanan bir Amerikan televizyon dizisi. -çn.

"Sen bu işi ciddiye aldığın zaman ben de o pislik tavrımdan kurtulacağım."

"Ciddiye alıyorum," diye bağırdım. Saçıma ona doğru savurdum. "Bu saçı kıvrırmak için ne kadar çaba harcadığının farkında mısın? Bunu nadiren yaparım ama sen kız kardeşimle Çin eriklerinin tadını çıkarırken ben banyoda canavar gibi terliyorum, kendimi senin koluna girebilecek kadar şık hâle getirmeye çalışıyordum. Magazin sayfası için yeterli olmadığım için üzgünüm ama yardım etmem için beni sen seçtin. O yüzden elindekiyle idare et."

Gözleri sert bakıyor, yüz ifadesi katı duruyordu. Bir an için yüzünü dürtmek, ben farkında olmadan donup kalmadığını kontrol etmek istedim. Ama gözlerini konsoldan aldığı telefonunda gezdirerek "Nasıl tanıştığımızı bilmek istiyorsun," dedi.

Yani saçımı yapmamın ne kadar sürdüğünü konuşmayacak mıydık? Tamam, sadece bundan emin olmak istemiştım. Buraya göz devirdiğimi ekleyebiliriz.

"İhtiyacım olabilir çünkü sorulacağından eminim. Sadece yürüyüşte karşılaştık hikâyesiyle mi devam edeceğiz? Çünkü heyecandan yoksun olsa da anlatması kolay bir hikâye ama benim versiyonumda sen bir pisliksin. Dur tahmin edeyim, senin-
kinde de ben şirret biriyim?"

"Buna yakın," diye mırıldandı ve sonra "Georgia'da tanıştık," dedi.

"Georgia mı?" diye tiz bir sesle sordum. "Neden Georgia'da tanıştık ki? Oraya hiç gitmedim bile."

"Gitmedin mi?" diye sordu. Sanki böyle saçma bir cevabı anlayamıyormuş gibiydi.

"Disneyland'e hiç gitmemiş bir Kaliforniyalı değilim tabii ki. Yine de şu ana kadar doğuya doğru gittiğim en uzak yer Nevada iken, Georgia'yı sırf öylesine ziyaret etmek için Birleşik Devletler'i baştan sona uçarak geçmedim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hepimiz bir hevesle her şeyi bırakıp bir yerlere uçamıyoruz. Huxley. Ayrıca sen... Benden yaşlısın. Bir yerleri keşfetmek için daha çok zamanın oldu."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Beni mi araştırdın?"

Tırnaklarına baktım ve onları süslerken yaptığım harika işi inceledim. Merak ediyorsanız, mat beyaza boyamıştım. Yeni trendleri takip ediyordum ve buna bayılmıştım. "İşe yarayacağını düşündüm. Senin bir genç kadın avcısı olmanı beklemiyordum. Yedi yaş fark da gerçekten çok fazla."

"Aralarında yirmi beş yaş olan evli arkadaşlarım var. Yok yaş hiçbir şey değil."

"Yirmi beş yaş mı? Tanrım, babaları bile olabilirler."

"Neden sadece erkeklerin yaptığını varsayıyorsun?" diye sordu.

"Şey... Bilmiyorum," dedim, haklı olduğunu düşünerek. "Sanırım erkekler hayatlarında daha canlı şeyleri seviyorlar."

"Yaşlı kadınlar da yatak odalarında canlılık ister."

Evet, yani hen de böyle bir canlılığı geri çevirmezdim. "O zaman bahsettiklerin kadın mı? Bir grup genç erkek avcılarını."

"Aslında erkekler."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Aman Tanrım! Bütün bu konuşmanın amacı neydi o zaman?"

"Seni asla varsayımda bulunmaman konusunda eğitmek. Özellikle de iş hayatında. Bu huy seni gerçekten mahvedebilir."

Bir hışımla soludum. "Sevgili Tanrım, lütfen kendimi içine soktuğum bu kâbustan kurtarmama yardım et." Birkaç dakika kendimi toparladıktan sonra tekrar doğrulup ona gülümsedim. "Tatlım, lütfen bana Georgia'da nasıl tanıştığımızı anlatır mısın?"

"Bana tatlım deme, bundan hoşlanmıyorum. Eğer benim için sevimli bir isim bulman gerekiyorsa Hux diyebilirsin."

"Yaratıcı." Başparmağımla onu onayladım.

"Dave'e büyükannemin Georgia'da yaşadığını söyledim. Tam olarak Peachtree City'de. Sen de oranın kuzeyinde büyümüşsün."

"Büyümek mi?" Şoka girmiştim. "Daha önce hiç gitmediğim bir eyalette büyümekten nasıl bahsedebilirim ki? Sadece yürüyüş hikâyesiyle devam edemez miyiz? Neden farklı bir eyaleti işin içine katalım ki? Güneyli aksanım bile yok."

"Çünkü onlara Georgia'yı ziyaret ederken büyükannemin bizi tanıştırdığını söyledim."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu çok aptalca olmuş."

"Tüm sohbet başından beri sorunluydu. Yine de bunu telaş edebiliriz, Georgia'yı, aileni ve başka yerleri ziyaret ettiğini söyleyebiliriz. Kaliforniya'ya on yaşındayken taşınmışsın. Bu aksan konusunda yardımcı olur ve sen de Kaliforniya'ya daha aşina olabilirsin. Ama büyükannem bizi tanıştırdığında ikimiz de ailemizi ziyaret ediyorduk. Anneannem, senin anneannen Charlotte ile en iyi arkadaşlar. İkimiz de Los Angeles'ta yaşadığımız ve aynı zamanda onları ziyaret ettiğimiz için bunun ideal olacağını düşündüler."

Başımı salladım. "Tamam, bu işe yarayabilir. Tanıştığımızda ne oldu? Güzelliğin seni etkiledi mi?"

Gözlerini benimkilerden ayırmadan "Evet," dedi. "Gözlerinin ne kadar büyüleyici olduğunu düşünmeden edemedim."

Hmm... Bu ikinci kez gözlerimden bahsediydi. Bu talep-kâr pisliğin gerçekten de güzel gözlerim olduğunu düşünebileceğine inanmaya başlıyordum. Umursadığımdan değildi de... Anlarsınız ya, güzel gözlere sahip olduğunuzu bilmekten asla zarar gelmez.

"Sadece gözlerim, başka bir şey yok mu?" Kirpiklerimi kırıştırarak sordum.

"Eğer iltifat bekliyorsan alamayacaksın."

"Tanrım," dedim. "Birlikte Chipotle yedigim o hoş adama mı oldu? Ya da evime gelip anneme kur yapan adama?"

"O sahte bir oyundu. Tıpkı iş ortaklarıma yaptığım gibi."

"Vay be!" Onu alkışladım "Aferin sana. Gerçekten iyi bir adam olduğunu düşündürerek beni kandırdın."

"İyi biriyim. Sadece çalışırken hoş sohbetlere ihtiyacım yok. Doğrudan konuya girmeyi severim."

"Anladım." Ona gülmüsedim. "Bunun senin için işe yaramasını istiyorsan bazı hoş sohbetlere ihtiyacım olacak. Bunun bir iş olduğunu anlıyorum ama hıyar gibi davranmana gerek yok. Tüm bunlar senin fikrin olmasına rağmen teknik olarak bu işte ortağız. Emir vermek yerine biraz daha farklı bir şey deneyelim, olur mu? Belki zaman zaman *lütfen ve teşekkür ederim* diyebilirsin?"

Önce saatine, sonra da bana baktı. "Senin saçma sapan toplantı yönetme tarzına ayıracak vaktimiz yok. Bu konuyu konuşarak bile zaman kaybettik. Sessiz ol ve sadece tanışma hikâyesine kulak ver. İyice özümse. Gerekirse ekleme yap. Diğer saçmalıklara ihtiyacımız yok."

Sözleşmeyle kendimi bağladığım şu dünya tatlısına da bakın. Ne şanslıyım ama!

"Şimdi, tanışma hikâyemiz... Odaklan ve dinle. Çünkü Dave'in nişanlısı Ellie Georgia'lı."

İnleyerek başımı koltuk başlığına yasladım. "Sen tam bir moronsun, biliyor musun?"

Cevap olarak bir şey söylemediğinde içten içe benimle aynı fikirde olduğuna inanmak istedim.

"Unutmadan..." Huxley üzerimden torpido gözüne doğru uzandı ve küçük bir kutu çıkararak bana uzattı. "Al, tak şunu."

Ne kadar romantik, değil mi?

Kadife kutuyu açtım ve o güne kadar gördüğüm en büyük

elmas ortaya çıktı. Devasa elmanın etrafını daha küçük elmaslar kaplıyordu ve yüzüğün parmağına saran kısmı, yine elmaslarla kaplı güzel bir pembe altından yapılmıştı.

Ağzım bir karışık açık kalmıştı. Elime alıp daha yakından inceledim. "Bu da ne böyle?"

"Bir nişan yüzüğü," dedi kayıtsızca.

"Bu bir nişan yüzüğü değil. Bu beş kişilik bir aile için buz pateni pisti." Ona baktım. "Sen ciddi misin, Huxley? Bunu tamamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Öylece evet diyorsun. Altında bir sebebi yok mu?" diye sordum.

"Sebebe ihtiyacın var mı?"

"Huxley, bu şeyi gördün mü?" Yemin ederim ki parmaklarımin arasında en az bir kilo ağırlığındaymış gibi hissettiriyordu.

"Evet, kendim seçtim. Tabii ki gördüm. Hiçbir kusur olmadığından emin olmak için çok yakından inceledim."

"Ve bunun uygun bir yüzük olduğunu mu düşünüyorsun?"

Oturduğu yerde kıpırdanıp bana baktı. "Sen bir milyarderle sahte nişanlısın, Lottie. Bu yüzük banka hesabımdaki paraya çok uygun. Bundan daha azı saçma ve komik dururdu. Şimdi onu lanet parmağına tak ve sakın çıkarma."

Sesindeki keskinlik karşısında afallayarak kutuyu yere bıraktım ve yüzüğü parmağıma geçirdim. "Vay be, bir gün böyle kusurağuz bir evlenme teklifi alacağımı tahmin edemezdim. Sadece *lanet parmağına tak ve sakın çıkarma*, çok romantik."

Arabasının kapısını açmaya yeltendiğinde ben de kendi kapıma yönelmiştim ki sesi tarafından durduruldum.

"Dışarı çıkma."

"Dışarı çıkma mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, dışarı çıkma."

“Yani... Bütün gece arabada mı kalmamı istiyorsun? Bu bir saati boşa geçirmiş oluruz o hâlde.”

Elini yüzünde gezdirdi. “Arabada kal ki sana kapıyı açayım.”

Ah.

Huxley giderken içimden kıkırdadım. Omuzlarında gerginlik vardı. Ona *evet efendim* diye seslenmek istemiştım ama kapı çoktan kapanmıştı ve arabanın etrafından dönüyordu. Bugün kışında kurt varmış gibi davranıyordu.

Arabamın kapısını açtığında elini bana uzattı ve “Elimi tut,” dedi.

“Lütfen diyebilirsin,” dediğimde gözleri ölümcül bir şekilde bana dikildi. “Ya da demezsin.” Elini tuttum ve arabadan çıkmama yardım etti. Yeşil elbisemi üzerime tam oturacak şekilde düzeltirken kapıyı arkamdan kapatmıştı.

Birlikte, tüm ön cephesine sarmaşıkların tırmandığı görkemli bir taş eve doğru yürüdük. Kapıdan içeri girdiğimizde neredeyse bir İngiliz köyüne taşınmışız gibi hissettim. İnce gövdeli, dalları sarkan ağaçlar ve çakıllı araba yolunu çevreleyen taş duvarlar vardı. Çok gizli bir bahçe gibiydi.

“Sence bu sarmaşıkların bakımı nasıl yapılıyor?”

“Lütfen böyle sorular sorma,” dedi Huxley. “Seni kültürsüz gösteriyor.”

“Beni nasıl bulduğunu unuttun mu? Zengin bir koca bulmak için sokakları arşınılıyordum. Dibe vurmuştum, Hux.”

Bana baktı. “Senin pek de dibe vurmuş olduğunu söyleyemem.”

Elimi göğsüme koydum. “Ah, bir iltifat. Gece boyunca senin gözlerinden kalpler fişkırان hamile nişanlını oynamaya çalışırken bunun hakkını vereceğim.”

Beni evin önüne götürüp kapının zilini çaldı. Sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi elimi sıkıca tutuyordu. *İnanın bana, bunu düşünmüştüm.* Buraya gelirken birçok kez *hareket hâlin-*

~~Araba~~ arabamın dışına doğru yuvarlanmayı düşündüm. Ancak iki şey beni böyle aksiyonlu bir hareket yapmaktan alıkoydu. Birincisi, kaza geçirme konusunda endişeliydim. İkincisi, beni yerimde tutan kapı gibi sözleşmeydi. Kısacası, eğer bunu yapmazsam her şeyimi kaybederdim. Ayrıca annem, Kelsey ve henüz doğmamış çocuklarım bile bundan etkilenirdi.

Merak ettiğim tek şey onun da gergin olup olmadığıydı.

Öyle görünmüyordu. Yine de duygularını nasıl göstereceğini bildiğini sanmıyordum. Çok soğukkanlıydı. Kaldırımında karşılaştığım ve birlikte yemek yediğim adamdan tamamen farklıydı. Gerçek Huxley Cane kimdi? Bir parçam, elimi tutan bu duygusuz adamın o şişkin ve gururlu göğsünün altında yatan şeyi korumak için rol yaptığına inanmak istiyordu.

Kapılar açıldığında zengin banliyö yaşamının en iyi örneği olan iki insan ortaya çıkarken içimden bir stres fırtınası geçti. Dave kolunu Ellie'nin omuzlarına dolamış, Ellie de elini Dave'in göğsüne bastırmış bir şekilde kapıda duruyorlardı.

Aşk içinde gülümsüyorlardı.

Mükemmel tenleri ve dişleriyle hayat doluydular.

Ev dekorasyonları dergilerinde yayınlanmaya hazır bir pozdaydılar.

Kim kapıyı böyle açardı ki? Sanki diğer tarafta bir fotoğrafçı bekliyormuş gibi? Kesinlikle mükemmel görünüyorlardı.

Dave, inanılmaz yakışıklıydı. Sarı saçlı, mavi gözlü, inek finansçı havası vardı. Ellie ise hayatımda gördüğüm en muhteşem varlıktı. Mükemmel dalgalar hâlinde kıvrılmış sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Makyajı onu aydınlatıyor ve beyaz dökümlü üstüyle tatlı küçük kırmızı eteği ona meleksi bir hava veriyordu.

“Evimize hoş geldiniz,” dedi Dave, kocaman gülümsemesiyle. “Gelebilmenize çok sevindik.”

Bu inanılmaz derecede uzun bir gece olacaktı. Bunu şimdi hissedebiliyordum.

*Pheasantville**'de akşam yemeği. Buranın arkasına yaslanıp karnımızı sıvazlayacağız ve "Tanrım, ağzıma bir taco daha ıktırtıramayacağım," deyip masanızdan alınmadan hemen önce son tacoyu çabucak kapacağımız bir yer olmadığından emindim.

Peçetesini gömleğinin yakasına sıkıştıran Jeff ve bize en son ünlü dedikodularını anlatmayı seven annemle, sırtta çıkan sürpriz bir ben ya da grotesk komşularımızın çitin üzerinden ne tür bir tavuk kemiği attığı gibi konular etrafında dönen küçük sohbetler yaparak yemek yemeye o kadar alışmıştım ki dirseklerimi masadan çekmek gibi görgü kurallarını hatırlayacağımdan emin değildim.

Beni neredeyse durduğum yerde ürperten hoş bir sesle "Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz," dedi Huxley. "Bu Lottie. Lottie, bunlar Dave ve Ellie."

Dave öne çıkıp bana elini uzattı. "Lottie, seninle tanışmak büyük bir zevk," dediğinde elini sıktım.

"O zevk bana ait," dedim çünkü filmlerde insanlar böyle diyorlardı. Oysa bu adamla tanışmaktan gerçekten hiç zevk almamıştım. Aslında bu zevkin tam tersiydi. Bu... Bu hoşnutsuzluktu. Evet. Onunla tanışmaktan hoşnutsuz olmuştum. "Ve Ellie, hamile olan başka biriyle tanışmak çok güzel. Bütün arkadaşlarım hayatlarının tamamen farklı bir evrelerindeler."

Ellie elimi sıkarak "Seni kesinlikle anlıyorum," dedi. "Ben de aynı durumdayım. İçeri gelin lütfen. Devamını içeride konuşabiliriz."

Huxley'nin elini tutmak için arkamı döndüm ve eve girerken gözlerinde küçük bir takdir parıltısı yakaladım.

Belki de artık bana karşı daha nazik olurdu.

* 1998 yapımı Amerikan filmi. -dn.

Yedinci Bölüm

HUXLEY

Lottie, masadan kalkarken kulağıma "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Yanımdan geçerken eli omzumu şefkatle okşadı.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedim. Bardağımyı alıp yenisinden doldurmak için mutfağına giderken gözlerimi ondan ayırmadım. Ellie'nin aksine *erkeğıne hizmet etmekten hoşlanmıyordu*. Pekâlâ.

Lottie genel olarak hiçbir şeyden hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu.

Gülümseyerek Ellie ile Dave'in aşk hikâyesiyle ilgileniyormuş gibi davranma konusundaki muhteşem yeteneğı olmasaydı biliyorum ki kaşlarını çatır, alaycı yorumlar yapar ve belki de kızgın ellerini oraya buraya savururdu.

Çok çabuk parlayan birisiydi. Küçük bedenine göre de güçlü bir yumruğı vardı.

Arabada bana sinirlendiğinde yüzümü sakın ve ciddi tutarken zorlanmıştım. Sinirlenmesine gülmemin bana puan kazandırmayacağını varsayıyordum.

“O harika biri,” dedi Dave. “Büyükkannenin seni neden tanıştırdığını anlayabiliyorum. Ellie de onu çok sevmiş gibi görünüyor.”

“Evet, oldukça şanslıyım,” dedim içtenlikle. Bu kadar kısa bir süre içinde, yani tam olarak dört gün içinde, hamile nişanlı rolünü üstlenmekte ve bana yardım etmekte hiçbir sorun yaşamayan birini bulabildiğim için çok şanslı bir orospu çocuğuydum.

Tam anlamıyla şanslı bir orospu çocuğu.

Lottie, elinde bir bardak su ve yüzünde bir gülümsemeyle odaya geri dönüp bana doğru yürüdü. Elbisesi üzerinde mükemmel duruyordu. Onunla ilk tanıştığım andan beri harika göğüsleri olduğunu biliyordum fakat onları bu elbisenin içinde görmek nasıl mıydı? Gerçekten çok güzeldi. Fazla büyük değil, bir avuçtan daha az, mükemmel boyuttaydılar. Omuzlarının etrafında gevşek dalgalar hâlinde uçuşan güzel kestane rengi saçlarıyla gerçekten muhteşemdi. Dediğim gibi şanslı bir orospu çocuğuydum.

Bana bardağı uzattıktan sonra oturdu. Kulağına eğilip “İçine tükürdün mü?” diye sordum.

Oda benim kulağıma doğru “Ellie yanımda olmasaydı bardağın kenarını yalayıp içine tükürür, sonra da lezzetli bir dokunuş olsun diye sirke eklerdim,” diye fısıldadı.

Geri çekilip Dave’in beni duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle “Mükemmelsin,” dedim.

Eli yanağıma uzandı ve enseme okşadı. “Biliyorum.”

Dave yüksek sesle gülerken Ellie de kıkırdadı. “Böylesine güçlü bir adam için mükemmel bir yanıt,” dedi Dave. “Huxley’i birkaç yıldır tanıyorum ve kurduğu imparatorluk nedeniyle olması gerektiği gibi kendini çok beğeniyor. Ona sen de mükemmelsin, diye cevap vermemen... Beni çok fazla eğlendirdi.”

Eminim eğlenmişsindir Dave.

Lottie bana gülümsedi ve Dave ile Ellie’ye doğru dönerken

gönlüğünde huzur bir parıltı gördüm. "Bunu söylesem beni öldüreceğini biliyorum."

Satan söyleme o zaman.

"Ama Huxley mükemmel olmaktan çok uzak birisi." Öne doğru eğilerek "Bu adam çoraplarını nasıl toplayıp sepete koyacağını bilmiyor," dedi.

Ellie, şaşkınlık içinde Dave'i işaret ederek "Dave de öyle," dedi.

Dave, utangaç bir bakışla elini kaldırdı. "Suçluyum. Ama artık daha iyi oldum. Dırdır etmesi işe yaradı."

"Hmm, belki de daha fazla söylenmeliyim," dedi Lottie. Eli uyluğuma düştü ve tırnakları ciddiye alacağım kadar fazla baskı uyguladı. Özellikle de elini yukarı doğru götürürken. *Hey, dikkatli ol.* "Ne düşünüyorsun, Hux? Dırdırcı bir nişanlıyla uğraşmak ister misin?"

"Zaten öyle yaptığımı sanıyordum," diye göz kırparak cevap verdim. Dave ve Ellie'nin sadece ona takıldığımı anlamalarını sağlamak istemiştim.

"Çok çekici değil mi?" diye sordu Lottie. "Beni etkileyen de bu oldu. Doğuştan gelen cazibesi. Bir de büyükanmem onun, hayatında biraz eğlenceye ihtiyacı olan üzgün ve yalnız bir adam olduğunu söylerdi."

Söyledikleri umurumda değildi. Rahatladığımı görebiliyordum. Samimi oluyorduk. Bu beni biraz ürküttü gerçi; çünkü Lottie'nin pervazsız olduğuna şüphe yoktu.

"Hepimiz üzgün ve yalnız değil miyiz?" Dave başını sallayarak sordu. "Bu iş inanılmaz derecede insafsız olabiliyor. Bazen se gaddarca. Geceleri eve geldiğimizde bizi seven, iş konuşmak yerine bizim ve ilişkimiz hakkımızda konuşmak isteyen birinin olması..." Ellie'nin elini kaldırıp öptü. "İstediğim şey bu. Buna ihtiyacım vardı. Eminim sen de aynısını istiyorsundur," dedi Dave bana doğru.

Hı hı, aynen ondan. Kesinlikle.

Başımı salladım. “Ofiste geçirdiğim uzun geceler beni bıktırdı. Lottie, sihirli bir şekilde hayatıma girene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.”

Ellie iç geçirdi. “En iyisi de böyle değil mi?” diye sordu Lottie’ye.

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Lottie mide bulandırıcı bir gülümsemeyle.

“Peki, ne zaman evleniyorsunuz?” diye sordu Ellie. “Son zamanlarda bir mekân bulmak zor oluyor. Siz de zor zamanlar geçirdiniz mi?”

Elimdeki su bardağını yere bırakıp elimi Lottie’nin bacağına koydum. “Küçük bir şey düzenlemeyi düşünüyorduk. Belki benim arka bahçemde olabilir.”

“Ah, bu rüya gibi olurdu,” dedi Ellie. “Ama Dave’in annesi tören ve resepsiyonun tantanalı olmasını istiyor. Oğlu için her şeyin en iyisini istiyor. Canlı orkestradan gecenin sonunda patlatılacak havai fişeklere ve daha önce hiç kimsenin görmediği kadar çok kurabiye sunan tatlı masalarına kadar.” Eğilip “Kurabiyeler beni heyecanlandırıyor ama diğer şeyler, tüm o insanlar beni geriyor,” dedi.

Dave sakince “Evet ama ben de orada sizinle olacağım tatlım,” dedi. “Söz veriyorum, sadece sen ve ben olacağız.”

Dave’in bu yönünü görmek çok aydınlatıcıydı. İş düzeyinde bağlantı kuramamamıza şaşmamalı. Çok hassas biriydi. Onunla toplantılara girerken beklediğim bir şey değildi. Benim yaklaşımım da böyle olmamıştı. Bunun yerine iş konuşmuş, rakamlardan bahsetmişim ama bu gece onunla geçirdiğim zamandan sonra onun rakamlardan daha fazlası olduğunu görmüştüm. O, kalbi olan biriydi ve belli ki benim açık açık iş konuşma yaklaşımım ona göre değildi. Anlaşmanın kalbini görmek istiyordu.

Gözlerimi devirdim.

Bundan nefret ediyordum.

Bu bir işti. Duyguları işin içinden çıkarmalıydın. Anlaşmalar finansal açıdan iyi veya kötü olurdu. Ya fayda sağlar ya da sağlamazdı. Eğer uygun bir iş anlaşması değilse yoluna devam ederdin.

İnanın bana, Dave'e sunduğumuz şey ona büyük fayda sağlıyordu. Bacak bacak üstüne atıp bana doğru yaslanan Lottie "Hayalinizdeki düğün nasıl?" diye sordu.

Onun küçük dokunuşlarını takdir ediyordum. Vücut dili, bana bakışları, elinin sürekli üzerimde oluşu. Yaptığı işte çok iyiydi ve bundan memnun mu olmalıydım yoksa dehşete mi düşmeliydim bilemiyordum.

Ellie, Dave'in bakışlarıyla karşılaştı ve ona çekici bir şekilde gülümsedi. "Bir yatta evlenmeyi çok isterim. Dave bana Malibu'da, gün batımında, suyun üzerindeyken evlenme teklif etti ve o an zihnime en mükemmel an olarak kazındı. Bir yat kiralamayı ve ailelerimizin törene katılmasını çok isterdim. Güneş batarken karı koca olarak öpüşürdük."

"O zaman neden böyle yapmıyorsunuz?" diye sordu Lottie. Koltuğumda hareket ettim ve bacağını daha sıkı kavradım. Çift arasında herhangi bir kavga başlatmasını istemiyordum. Ellie, zaten Dave'in ailesinin, onlara büyük bir düğün yapmaları için baskı yaptığını söylemişti. Rahatsız edici gibi görünen bir konuyu gündeme getirmek kimse için iyi olamazdı. Ama Lottie ipucunu almış gibi görünmüyordu. Daha çok umursamıyor gibi görünüyordu çünkü elimi tutup bacağından çekti ve yüzündeki gülümsemeyi korudu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ellie.

"Yemek hazır mı?" Konuyu değiştirmek için araya girdim. "Benimkinin acıkmasına izin veremem." Lottie'yi işaret ettim. "Aç olduğunda agresifleşiyor."

Dave, kıkırdayarak Ellie'yi işaret etti. "Benimki de."

Ellie, şakacı bir şekilde Dave'in elini itip tekrar Lottie'ye döndü. "İki düğün yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Buna geri mi dönüyorduk? Kahretsin!

"Neden olmasın?" diye sordu Lottie. "Yani, Dave'in ailesi için çok özel bir an gibi görünüyor ve buna tamamen saygı duyuyorum." Lottie elini karnına koydu ve "Bu ufaklık evlendiğinde inanın bana, bebeğimin evlendiğini herkese duyurmak için göklere yazdırabileceğim bir reklam panosu sipariş edeceğim. Ama acaba kendi aranızda küçük, samimi bir tören yapamaz mısınız? Sadece sizin aranızda kutlanır ve ertesi gün de planlanan töreni yaparsınız," dedi omuz silkerek. "Sanırım düşünülmesi gereken bir şey. Bu şekilde herkes mutlu olur."

Dave, Ellie'ye dönerek "Bu seni mutlu eder mi tatlım?" diye sordu.

Ellie, gülümseyerek başını salladı. "Aslında, evet. Bunu gerçekten çok isterim."

Lottie, bana döndüğünde yüzünde kocaman bir *siktir git* bakışı vardı. Ben de ukala olanın ben olduğumu sanıyordum.

"O zaman annemle konuşup ona planlarımızı anlatacağım. Bunu kabul etmesi gerekecek."

Ellie, heyecanla Dave'i öptüğü sırada kapı çaldı. "Yemek geldi. Sen alır mısın Dave? Lottie ile birlikte yemek odasına geçebiliriz."

"Tabii ki."

Sandalyemden kalkarken Dave'e "Sana yardım edeyim," dedim ve Lottie'ye kalkması için yardım teklif ettim. O da memnuniyetle kabul etti.

Ellie, Lottie'nin koluna girerek "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Birlikte yemek odasına doğru ilerlerken Dave, beni omzumdan tutup ön kapıya doğru yönlendirdi. "Dürüst olmak gerekirse Ellie'yi hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Lottie,

“Ardım, o başka bir şey. Büyükannen seni onunla tanıştırmakla akıllılık etmiş. Senin kusurlarını kapatıyor ve odaya ıyık saçı-
yor. Tam bir afet.”

Bir de gerçekleri bilseydi...

Yine de hakkını vermeliyim ki Lottie bu gece tamamen ha-
rıkaydı.

O, bir afetten daha fazlasıydı. O, her şeyiyle mükemmeldi.

“Ee, hamilelik ne kadar ilerledi?” diye sordu Ellie. “Çok faz-
la olmadığını varsayıyorum çünkü hiç göstermiyorsun.”

“Sekiz haftalık,” dedi Lottie ve sonra omzuyla beni dürterek
“Huxley kimseye söylememeliydi ama görünüşe göre ağzından
kaçırıp duruyor.”

Chipotle’lerimizi mideye indirdik. Hatta Lottie ve Ellie ye-
meklerini bizden önce bitirdi. Bilmesem Lottie’nin, Ellie’nin
doymak bilmez iştahına eşlik etmesine bakıp hamile olduğunu
düşünürdüm. Artık arka tarafta oturuyorduk. Önümüzde küçük
bir ateş yanıyordu. Lottie ve ben bir koltukta, Dave ve Ellie
diğerindeydi. Lottie yanıma kıvrılmış, saçları yanağımı gıdık-
larken eli göğsümde duruyordu. Lottie gerçekten de çok küçük
bir şeydi ve bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bunu ona
asla itiraf edecek değildim, övündüğünü duymak büyük bir acı
olurdu. Ama bana doğru kıvrıldığında bu iyi hissettiriyordu.

Anlaşılan, bir sevgiliye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu
unutmuştum. Gerçek anlamda hiç sahip olmamıştım zaten ama
birkaç kişiyle çıkmıştım ve o kadınsı dokunuşa, ilgiye sahip ol-
mak güzeldi.

Dave, “Ben de haberleri gizli tutmakta zorlandım,” dedi.

“Sevgilinin hamile olduğunu öğrendiğinde bunu çatılardan haykırmamak çok zor.”

“Ben de aynı öyleyim,” dedim. “Çenemi kapalı tutamıyorum.”

“Bebek için bir şeyler aldın mı?” diye sordu Ellie.

“Henüz almadım. Ama Pottery Barn’dan dikkatimi çeken birkaç beşiğe baktım. Kız kardeşim tamamen yenilenebilir ürünlerle ilgileniyor ve Pottery Barn mobilyalarının çoğunu yeniden kullanılmış ahşaptan yapıyor.”

“Vay canına, buna bayıldım! Dave, Pottery Barn’a bakmalıyız.”

“Nasıl istersen, tatlım.”

Dave, Ellie söz konusu olduğunda tam bir evetçiydi. Keşke iş konusunda da öyle olsaydı. Belki de onu Ellie’nin taktikleriyle yağlamalıydım.

Kardeşlerim beni Dave’in koltuk altına kıvrılmış, yavaşça bacağına okşarken ve başımla ona doğru sokulurken görseler ne yaparlardı acaba?

Ayrıca Lottie gerçekten beşiklere mi bakıyordu? Sırf sohbetten dışlanacağı korkusuyla doğru olmayan bir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Peki, yeniden kullanılan ahşap beşikleri nereden biliyordu?

“Bunu duydun mu?” diye bana sordu Lottie. “Dave, Ellie’ye istediği her şeyi alacakmış. Bizim için de aynı şey geçerli mi?” Lottie eliyle göğsümü okşayarak bana baktı. Aramızda birkaç santim vardı ve dışarıdan bakan biri olsaydım tam anlamıyla bir çift gibi görüneceğimizi biliyordum. Hepsi Lottie sayesindeydi.

“Ne istersen alabileceğini biliyorsun,” diye karşılık verdim. “Ne zaman hayır dedim ki?”

Parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynadı. “Daha dün gece, şey istediğimde...”

“Dave ve Ellie’nin yanında olmaz,” dedim. Ne söyleyeceğinden emin değildim ama ağzından söylememesi gereken bir şey çıkmadan önce durdurmak istedim. Lottie tam bir bilinmezlik

küresiydi. Evet, bütün gece en iyi davranışını sergilemişti ama yakında bu tavrın değişme potansiyeli olduğunu görebiliyordum.

Dave kıkırdadı. “En iyisi biz tatlı almaya gidelim. Lottie de Huxley’i her ne istiyorsa onu yapmaya ikna etsin.”

Lottie göz kırparak “Bu çok iyi olabilir,” dedi.

Dave ve Ellie evin içine çekildiler. Kapı kapandığında Lottie yerinde kalmıştı ama ses tonundaki tatlılık gitmişti. “Yanlış bir şey söyleyeceğimi düşündüğünde bacağımı sıkmandan hoşlanmıyorum. Her yerim moraracak,” dedi.

“Abartma.”

Parmağı yanağını okşuyor, tırnağı boynuma sürtünüyordu. “Burada takımı gerçekten ben taşıyorum. Dave’in seninle iş yapmak istememesine şaşmamalı. Gömlek giymiş ölü bir balık gibisin.”

Kaşlarım çatıldı. “Ölü balık gibi falan değilim.”

“Biraz insanlık göstermeni sağlamak deveye hendek atlatmak gibi. Cidden, Chipotle’deki adam nerede? Bütün gece bakıcılık yaptığım bu adamdan çok daha eğlenceliydi.”

“Bana bakıcılık yapmıyorsun.”

“Yapıyormuş gibi hissediyorum.” Parmağı alt dudağımı okşadı. “Bir noktada öpüşmemiz gerekecek mi? Çünkü bunu gerçekten istemiyorum. Ölü bir balığı öpmek, yapmak isteyeceğim bir aktivite değil.”

“Ben lanet olası bir ölü balık değilim,” diye sızlandım.

“Aksine inandırabilirmişsin gibi,” dedi. “Neredeyse hiç gülüyorsun bile. Bunun yardımı olur. Bilirsin hani gülmek, etkileşim kurmak, arada bir şaka yapmak. Onunla iş ortağı olduğunu biliyorum ama neşelen biraz dostum. Hayret bir şey!”

“İş etkileşimlerini bana bıraksak ve sen de her ne yapıyorsan onu yapmaya devam etsen, nasıl olur?”

“O bezelye kadar beyninle bana sahte evlenme teklifi ede-

cek kadar mantıklı olduğun için mi seni daha sempatik gösteriyorum?”

“Seninle olmak berbat bir şey,” dedim.

Kaşları havaya kalktı ve sonra gözleri öfkeyle büyüdü. “Benimle olmak berbat bir şey mi? Hem suçlusun hem güçlü. Ayrıca, son iki saattir yaşadığımız bu *borderline* konulu filmin başrolü olduğum açıkken benimle birlikte olmanın nasıl berbat olabileceğini anlayamıyorum.” Fısıldamaya devam ederek “Yirmi sekiz yaşındayım ve evlilik, bebekler ayrıca yatağında ne tür çarşafklar kullanmaktan hoşlandığım hakkında konuşmak zorundayım. Öldür. Beni. Hemen.”

“O zaman sevdiğin bir şey hakkında konuş,” dedim.

“Ah, bunu mu yapmamı istiyorsun? Egzotik bir internet sitesinden en son aldığım dildo hakkında konuşayım mı? Çünkü vakumlu bir ağzı var ve onu duşta kullanmaya bayılıyorum.”

Aman.

Tanrım.

Koltuğumda kayarak ona doğru döndüm. “Bu konuyu açma.”

Sırıttı. “Ama sevdiğim şeyler hakkında konuşmamı istediğini sanıyordum.”

“İşte bu yüzden seninle olmak kötü.”

“Bunu kışına sopa girmiş gibi dolanan birisi söylüyor.” Gözleri dudaklarımda gezindikten sonra tekrar yukarı baktı. “Hiç hoş değilsin.”

“Aklını kaçırmışsın.”

“Ağzını açtığın anda insanları uyutuyorsun,” diye tersledi.

“Patavatsızsın.”

“Pisliksin.”

“Küstahsın.”

“Zorbasın.”

“Şunlara bak,” dedi Ellie içeri girerken. “Çok tatlılar, değil mi Dave?”

"Birbirleri için mükemmel görünüyorlar."

Ah, bir bilseydiler!

Lottie'ye gülümsedim. Yanağını sevgiyle okşadıktan sonra Ellie ve Dave'in içeri getirdikleri tatlı tepsisine doğru döndüm.

"Şeftalili tart yapacaktım ama daha dün şeftaliler midemi bulandırmaya başladı. O yüzden umarım herkes çilekli kurabiye sever." Ellie, Lottie'ye döndü. "Lottie, tarifi seninle paylaşmam gerek. Uğruna ölünecek bir şey."

Lottie, üstümden kalksa da eli hâlâ bacağımdaydı. "Buna kesinlikle hayır demem, Ellie." Otururken bacağıma sıkıca bastırdı ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Ellie'den yemek tarifi almaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Akşamın en kötü yanı neydi biliyor musunuz?

Ellie'nin her yönden gelen çift sorularından kaçmak zorunda kalmak değil.

Dave'in Ellie'nin hafif şişkin karnına yaptığı gibi Lottie'nin şiş olmayan karnına dokunuyormuş gibi yapmak zorunda kalmak değil.

Yönetim kurulu odasında saygı duyduğum bir adamın Ellie'nin söylediği her şeye uyan bir köleye dönüştüğünü görmek zorunda kalmak değil.

Lottie'nin duşta kullandığı lanet olası bir vakumlu dildonun kafamın içinde uçuşması fikri de değil.

Bunların hepsiyle başa çıkabilirdim.

Başa çıkamadığım şey; Dave ile yalnız kalmaktı. Bir dakika bile geçirmek zordu. Anlaşma hakkında bir kez bile konuşamamıştım. Bahsedememiştim bile. Çünkü bu, Ellie ve Lottie'nin yanında yapabileceğim bir şey değildi. İş, *aile zamanından* ayrı tutulmalıydı bu yüzden bir noktada Dave ile gizlice kaçabilece-

ğimi düşünmüştüm. Ne zaman baksam Ellie, pençelerini Dave'e geçirmişti ve o da bu durumdan çok memnundu.

Ellie esnedi. "Ah, ne geceydi ama! Harika vakit geçirdim."

"Ben de öyle." Lottie de esnedikten sonra göğsümü okşadı. "Ama artık gitsek iyi olacak. Seni güzellik uykundan alıkoymak istemeyiz, değil mi Dave?"

Dave, gülerek başını salladı. "Evet, Lottie. O güzellik uykusuna ihtiyacım var yoksa sabahları katlanılması zor bir kâbus oluyorum."

Lottie "Senin konumundaki bir adam için gözdağı vermek asla kötü bir şey değildir," dedi. "Ama akşamı seninle geçirdikten sonra bunun senin yöntemin olmadığını varsayacağım."

"Haklısın. Çok anlayışlısın, Lottie."

Eğilir gibi yaptı. "Teşekkür ederim." Sonra bana döndü. "Hazır mısın, tatlı yanak?"

Bu lakap da umurumda değildi.

"Hazırım." Sandalyemden kalkıp elimi uzattığımda Lottie de elimi tuttu ve böylece ben de kalkmasına yardım edebildim. Sonra Dave'e dönüp elimi uzattığımda gecenin sonuna gelmemize rağmen hiçbir şey konuşmadığımızı fark ettim. "Dave, bu gece bizi ağırladığın için teşekkür ederim. Ellie'yi tanımak bir zevkti."

"Gelebildiğinize çok sevindim."

Bizimle çıkışa kadar yürüdüler ve kapıya vardığımızda Ellie, Lottie'ye sarıldı. Bu arada Dave bir kez daha elimi sıktı. Her şey çok içten, şehir hayatından uzaktı. Bu bana kendimi kapana kısılmış hissettiriyordu. Boğazım düğümlendi. Lottie onlara bir kez daha veda ederken ben sadece başımı salladım. Sonra da ona kapıyı açmak için arabama doğru yürüdüm. Lottie binerken elimi sırtına koydum ve yerleştikten sonra ben de arabaya binip kapıyı kapattım. Dave ve Ellie kapıda durmuş, kalçaları birbirlerine yapışırken bize gülümsüyorlardı. Eğer bir nişanlıya sahip

olmak bu şekilde evimen ve insal bir tavır gerektiriyorduyssa Lottie ile aramda asla böyle bir şey olmayacağı için çok mutluydum. Asla böyle bir şey olmayacaktı. Mutlu.

Arabayı çalıştırıp çakıllı patikadan inip asfalt yola geçmeden önce bir kez daha el salladım. Sonrasında nihayet derin bir nefes alabikdim.

Lottie de aynı şekildeydi ama koltuğunda duruşunu rahatlatırken "Sanki nihayet gevşeyebilirmişim gibi hissediyorum," dedi. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Tüm bu deneyim gerçek dışıydı. Sanki başka bir bedene ısınlanmışım. O beden de her sözümü ve eyleyimi kontrol ediyormuş gibiydi. Çünkü kendi bedenimde olsaydım yüzünü tekmeleyerek Ellie'nin kurabiyesini elinden kapardım. Kurabiye çok iyiydi. Gerçekten güzeldi. Yerken kendimi vahşi biriymişim gibi hissettim. Ve Ellie'nin tarifi benimle paylaşacağını söylemesi! Hayır, tarifi istemiyorum. Tarifi birinin benim için yapmasını istiyorum."

"Daha fazlası için suratını tekmelememen beni mutlu etti."

"O kadar yavaş yiyordu ki... Yemin ederim gözümüzün önünde bir tür cinsel oyun oynuyorlardı."

"Önümüzde cinsel bir oyun oynamıyorlardı," diyerek bu düşünceyi çabucak çürüttüm.

"Bundan emin misin? Dikkatini veriyor muydun? Çünkü orada gerçekten bir robot gibiydin. Cinsel bakışlar atarak kaşığı yavaş yavaş yalıyordu. Birkaç kez koltukta hareketlendiğini gördüm. Bahse girerim çoktan kıyafetlerini çıkarmışlardır ve şu anda giriş kapısında sevişiyorlardır. Gerçi Dave kapıya dayayıp sevişecek bir tipe benzemiyor." Bunu düşündükten sonra "Ama aslında yatakta çılgın olanlar genellikle sessiz tiplerdir," dedi ve bana doğru döndü. "Sen de sessizsin, yatakta çılgın mısın?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil," diye cevap verdim.

"Tanrım," diye inledi hayal kırıklığı içinde. "Kaçamak cevap için teşekkürler. O zaman kendim bir sonuç çıkaracağım."

Tahminimce ufacık bir pipin var ve onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun.”

Direksiyonu daha sıkı kavradım. “Hiç konuşmasak nasıl olur?”

Suratımı asıp kendi kendime sessizce söylenmek istiyordum. Güya bir iş toplantısına gitmiştim, bir anlaşma yapmak üzere olduğumu düşünüyordum ve bir kez bile iş hakkında konuşmamıştık. Bunun yerine krem renginin farklı varyasyonları, yemek odasındaki basit bir halının yaratabileceği etki ve avokado tostunu servis etmenin farklı yolları hakkında konuşmuştuk. Tanrım...

“Ah, demek damarına bastım. Gerçekten de minicik bir pipin var. Muhtemelen bu yüzden bekârsın ve ofiste bu kadar çok zaman geçiriyorsun. Bu yüzden sana yardım etmesini isteyebileceğin bir kadın tanımıyorsun ve sokaklarda rastgele birini bulmaya kalkışıyorsun. Tüm bunlar şimdi çok mantıklı geliyor.”

“Lottie, yeter,” dedim ama durmadı.

“Düzgün konuşursan daha fazla kadın bulabileceğinin farkındasın, değil mi? Tavrını değiştirebilirsin. Ne de olsa burada ortamız. Seni arkadaşlarımla görüştürsem ve seninle, benimle konuştuğun gibi konuşsam hoşuna gider miydi?”

Cevap vermedim. Bunun yerine Dave’in nasıl rahat göründüğünü düşünüyordum. Kendi alanındaydı. Toplantılarda beceriksiz olduğundan değil ama hiç rahat görünmüyordu da. Neredeyse huzursuz ve endişeliydi. Ama arka bahçesinde otururken, Ellie hemen yanındayken gardını indirmişti.

“Eminim böyle bir tavrı hoş karşılamazsın. Başkalarıyla kendinle nasıl konuşulmasını istiyorsan öyle konuşmalısın. Bunu istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum. Ve bunu yaparken başkalarına kendine davranılmasını istediğin şekilde davran...”

“Bir saniyeliğine çeneni kapatır mısın?” diye sordum. Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

“Pardon?” diye sordu kollarını kavuşturarak. “Bunu tekrar

söylemek ister misin? Çünkü evlerine gidip önlerinde negatif çıkacak bir hamilelik testi yapmamı istemiyorsan tam şu an tavrını değiştirsen iyi edersin.”

“Sözleşmen var.”

“Ee, ne olmuş? Sanırım ailem bir pislik tarafından sözlü saldırıya uğramamdansa her şeyi kaybetmemizi tercih eder. Ben bir insanım Huxley, bana insanmışım gibi davran,” diye tersledikten sonra koltuğunda dönerek pencereden dışarı bakmaya başladı.

Hay sikeyim!

Suçluluk duygusu içimi kapladı çünkü haklıydı.

O da bir insandı ve bugün harika bir iş çıkarmıştı. Genelde pislik biri değilimdir. Nasıl medeni olunacağını bilirdim. Peki, konu Lottie olunca neden tüm nezaketi bir kenara bırakmıştım?

Ona şöyle bir baktım. Kendini kapatmış durumdaydı. O anda söyleyebileceğim hiçbir şey onun ördüğü duvarı delip geçemezdi. Bu yüzden yarım yamalak bir özür dilemeye çalışmak yerine araba yolculuğunun geri kalanında sessiz kalıp kendi düşüncelerime gömüldüm ve geceyi yeniden yaşamaya odaklandım.

Dave evde, Ellie’yle birlikteyken en anlayışlı hâlini alıyor gibi görünüyordu. Onun yanında iş konuşmayacağı açıktı. Peki, bu ikisini nasıl birleştirebilirdim?

Normalde böyle bir anlaşmanın peşine düşmezdim. Hiç kovalamazdım, gerçekten. Aslında, daha önce hedeflerime ulaşmak için kimseye yalan söylemek ya da tam bir pislik olmak zorunda kalmamıştım. Ama gözlerim bu anlaşmanın sağlayacağı on milyon dolarlık kâra dikilmişken duracağım yoktu. Cane Enterprises’ın bu mülklere ihtiyacı vardı. Önceliğim *buydu*.

Bu işin sonunda benim olacağına garanti verebilirdim.

Sekizinci Bölüm

LOTTIE

Ondan nefret ediyordum.

Ondan fazlasıyla nefret ediyordum.

Orada durmuş canımı dişime takarak Ellie bana Dave'in çok sevdiği ıspanak köftesini anlatırken ıspanak ile taze ıspanak arasındaki farkı önemsiyormuşum gibi bir performans sergilemiştim. Gülümseyerek dinlemiş, sorulara düşünceli şekilde yanıt vermiş ve hatta Ellie bahsettiği yemek tariflerini gönderebilsin diye e-posta adresimi vermiştim.

Peki, gecenin sonunda Huxley'den ne aldım?

Bir teşekkür mü?

Bir övgü mü?

Başarılarımı kutlanmasını beklemiyordum ama birazcık nezaket göstermesinden memnun olurdum. Görünüşe göre nezaket Huxley Cane'in repertuarında yoktu.

Bu harikaydı. Kesinlikle harikaydı. Çünkü bilin bakalım ne olmuştu? Artık ne beklemem gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey.

Ondan hiçbir şey beklememeliydim.

Beverly Hills'e doğru yol alırken arabayı sessizlik kapladı. Huxley bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda, yol kenarındaki tüm hız sınırlarını hiçe sayarak sokaklarda uçuyordu. Ona baktığımda elinin son derece kaliteli direksiyonu sıkıca kavradığını, çenesinin çelik gibi sert olduğunu ve kaşlarını çatıldığını fark ettim. Neden bu kadar tedirgindi? Bugün en çok zorlanan bendim.

Huxley, orada öylece oturmuş ve emirler vermişti.

Yavaşlamaya başladığımızda gözlerimdeki sinirli bakışları önüme çevirdim. Büyük, ahşap bir kapının önünde durduk. Arabadaki bir düğmeye bastığında kapı yavaşça sağa, sarmaşıklarla kaplı beyaz bir taş duvara doğru açıldı. *Tabii ki.*

Ah, burası *evim güzel evim* olmalıydı. Kafamda, sütunları; iğrenç büyüklükte fiskiyeleleri, altın süslemeleri ve duvarları dâhil her yeri mermer olan gösterişli bir ev vardı. Çünkü bunlara parası yetiyordu. Ama araba yoluna döndüğümüzde karşıma çıkan ev beni tamamen şaşırttı. Siyah çerçeveli pencereleri, ana kapının her iki yanında sıralanan büyük lambaları ve basit siyah kiremit çatısıyla beyaz bir sahil eviydi burası.

Hiç de beklediğim gibi değildi.

Çok şık.

Modern.

Tarz sahibi.

Büyüklüğü dışında gösterişli bir yanı yoktu.

Huxley, arabayı park ettikten sonra birisi yaklaşıp ona kapıyı açtı. "Bay Cane, evinize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, Andre." Huxley ona anahtarları uzattı. "Her şey hazır mı?"

"Evet, efendim."

"Geç saate kadar kaldığın için teşekkürler. Eve gidebilirsin."

"Gitmeden önce arabanızı garaja park edip şarj edeceğim. İyi geceler."

“Sana da,” dedi Huxley. Ben de neredeyse çenemi yerden toplamak zorunda kalacaktım. Nasıl oluyordu da Andre’yle normal bir insan gibi konuşulurken benimle konuşulmuyordu?

Huxley, benim için kapıyı açıp elini uzattı ama artık Dave ve Ellie’nin gözleri altında olmadığımız için onun yardımını görmezden gelerek arabanın kapısını kapatmaya çalıştım ama kapıyı tutarak buna engel oldu.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye sordu.

“Kapıyı kendim açıp kapatabilirim.”

Bana doğru eğilerek “Evin etrafında bizi izleyen çalışanlarım var. Bu yüzden hâlâ nişanlım gibi davranmalısın,” dedi.

“Pardon?” diye sordum. “Bu anlaşmanın bir parçası değildi.”

“Sözleşmenin tamamını okudun mu?”

Şu lanet olası sözleşme. Daha kaç kere geri gelip beni kıcımdan tekmeleyecekti?

“Tabii ki okudum.” Okumamıştım.

Bugünlerde sözleşmeleri gerçekten kim okuyordu ki? Avukatlar, bir tek onlar. Önemli kısımları okumuştum, en azından okuduğumu sanıyordum. Personel hakkında bir bölüm vardı ama ben onu es geçmiştim. Kendisinin özel çalışanları olduğunu sanıyordum, bu yüzden, bilmiyordum... Nazik olmamı isteyen bir şeylerdi sanırım.

“O zaman o bölümü fark etmişsindir. Andre benim güvenilir sağ kolum. Anlaşmamızı bilen tek kişi o.”

“Çalışanlarının gizlilik sözleşmesi yok mu?” diye sordum.

“Evet, var. Ama bazı şeyler hep ağızdan kaçır. Medyaya bilgi verdikleri için birkaç çalışanımı işten çıkardım. Bu yüzden evimdeki herkese hâlâ tam olarak güvenmiyorum.”

“Bana aptalca geliyor.” İsteksizce elini tuttum. “Yani yabancıların evine gelmesine ve seninle ilgilenmesine izin veriyorsun ama onlara güvenmiyorsun. Evet, gerçekten mantıklı.”

"Güvendiğim çok az insan var."

Büyük girişine doğru yürürken "Bana güveniyor musun?" diye sordum. Siyah kapı, sizi karşılayan sakı çiçeklerine rağmen inanılmaz derecede korkutucu geliyordu.

"Hayır," diye cevapladı hiç düşünmeden.

"Vay canına, bu çok kötü hissettirdi."

"Seni çok az tanıyorum. Neden güveneyim ki?" Ön kapıyı açarak beni geniş bir giriş, açık sarı zeminler, beyaz duvarlar ve evin arka tarafına uzanan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük sürgülü cam kapıların güzelce aydınlatılmış bir havuza ve komşu mülklerdeki gözleri engelleyecek kadar yeşillikle dolu rüya gibi bir arka bahçeye açılan düz bir görüntüye ulaştırdı. Elini sırtıma koydu ve "Güvenimi kazanmalısın," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve "Güven kazanması gereken tek kişi sen değilsin," dedim.

"Güvenini hemen sunsaydın berbat bir iş kadını olurdun. Güvenini kazanmamı sağladığın için sana daha çok saygı duyuyorum."

Alaycı bir tavırla "Ah, yaşasın! Saygını kazandım," dedim eve girerken. Kişisel olmayan dekora ve her bir eşyanın hesaplı yerleştirilişine baktım. Büyük vazolar, şık görünümlü kâseler ve yeşillikler tamamen kendinden uzak bir tasarım olduğunu öne sürüyordu. Muhtemelen bu süslemelerin yarısının varlığından bile haberi yoktu.

Girişi geçtikten sonra ev, beyaz kiremitlerle kaplı yüksek tavanları ve hafif lekeli ahşap kirişleri olan büyük bir odaya açıldı. Ev renkten yoksun, sadece beyazın varyasyonlarıyla dekore edilmişti. Kenarda köşede siyah ve yeşil eklemelerle canlandırılmaya çalışılmıştı. Kendisinin sulamaya tenezzül etmediğinden emin olduğum birkaç bitki vardı. Mutfak çok büyüktü. Mermer tezgâhı ve siyah dolapları etrafı tamamen çevreliyordu.

Duvarların etrafındaki üst ve alt kısımlar modern, siyah ve beyaz karışımıydı. Tam da hayallerdeki gibi bir mutfaktı ve eminim Kelsey bu evi görseydi ağzının suyu akardı.

“Mutfakta istediğin her şeyi yapabilirsin. Şefim önceden yemekleri hazırlar ve buzdolabına koyar. Herhangi bir isteğin olursa bana söyle, ben de hazırlandığından emin olayım.”

“Kendi yemeğimi kendim yapabilirim.”

“Benim nişanlım olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Ona doğru döndüğümde onu elleri cebinde yakaladım. Evi ni incelerken biraz savunmasız görünüyordu. Eğilip fısıldadım. “Sahte nişanlın.”

Yorumumu duymazdan gelerek “Evde hiçbir şey yasak değil. Benim olan senindir.”

“Yani batı kanadından uzak durmam için beni tehdit etmeyecek misin?” Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Bilirsin, *Güzel ve Çirkin*’deki gibi.”

“Beni Çirkin’le mi kıyaslıyorsun?”

“Pek sayılmaz. O, esiriyle uğraşırken daha kibar davranıyor gibiydi.”

“Bence hiç komik değil.”

“Çok şaşırdım,” dedim ve buzdolabına doğru yürüdüm. Devasa yemek kaplarından birini açtım. Tıpkı söylediği gibi buzdolabında tamamen hazırlanmış ve üstlerinde tarihleri işaretlenmiş yemekler vardı. Dostum, para insana ne tür şeyler aldırabiliyordu böyle! “Brüksel lahanası sever misin?” diye sordum kaplarda bir sürü olduğunu görünce.

“Sağlık için iyi bir şey.”

“Ben de öyle duydum.” Buzdolabını kapattım ve “Odam nerede?” diye sordum. Sonra aklıma geldi. “Ah, bekle... Aynı odayı mı paylaşacağız?” Elimi kaldırdım. “Çünkü buna itiraz

“Alıyorum. Seninle aynı yatağı paylaşmanın imkânı yok. Kendi alanıma ihtiyacım var.”

“Bu taraftan,” dedi ve büyük oturma odasının hemen dışındaki merdivenlere doğru yürümeye başladı.

“Bu bir cevap değildi. Aynı yatakta mı yatıyoruz? Sana hemen söyleyeyim, bunu istemezsin. Ben çıplak uyumayı severim.”

“Benim için problem değil,” diye mırıldandı merdivenlerden çıkarken.

“Bu bir iltifat mıydı?” Arkasından takip ederek sordum. “Güzel bir vücudum olduğunu mu söylüyorsun? Bekle. Söylemiş olsan da fark etmez. Sapıklık yapma.”

“Sapıklık yapmıyorum. Çıplaklık konusunu açan sendin.”

“Sana neden yatakta iyi bir partner olmadığımı anlatmaya çalışıyorum.” Duraksadım ve sonra dedim ki “Bekle, öyle demek istemedim. Ben yatakta gerçekten iyi bir partnerim. Bu ellerle bir erkeği nasıl göklere çıkaracağımı biliyorum. Ellerimin mucizevi işler yaptıkları söylenir. Cinsel açıdan iyi bir partnerim. Merak ediyorsan söyleyeyim, oral seks konusunda da harikayım.”

“Merak etmiyordum.”

“Ama öyleyim. Ayrıca cinselliğim konusunda çok rahatım. Çok maceraperestim. İş gerçekten yatmaya gelince... Seks değil, gerçek anlamda uyumak... İşte o zaman işler sarpa sarıyor. Düzensizim. Yatakta yan yatarım. Birini yerimden çekmek için tekmelemekte sorun görmem ve kimseye sarılmam. Yani seninle aynı yatağı ve odayı paylaşmak iyi bir fikir değil.”

Merdivenlerin tepesine vardığımızda sağa döndü ve uzun bir koridora yöneldi.

“Beni duydun mu?”

“Seni duydum.”

Ona yetiştim. “O zaman neden bana cevap vermiyorsun?”

“Çünkü durmadan konuşman beni rahatsız ediyor.”

"Vay canına, sen gerçekten de tam bir pisliksin," dedim sol taraftaki kapıyı açarken.

Odaya adım attığımda yumuşak beyaz çarşafları ve kabank yastıklarıyla odada dikkat çeken modern, açık renkli sayvanlı yatak beni hemen büyüledi. Yatağın ayakucunda yastıklı bir sehpa, yatağın karşısındaysa orta yüzyıl tarzında bir siyah sandalye ve şömine vardı. Sağ tarafta, mutfak gibi mermer döşeli olduğuna emin olduğum bir ebeveyn banyosu vardı. Asıl dikkatimi çeken ise ön bahçeye bakan büyük pencerenin altındaki şifonyerdi. Çünkü üstünde üç tane dildo vardı. Biri pembe, biri mor, biri de yeni aldığım vakumlu penisti.

Yüce Tanrım, bunların dışarıda ne işi vardı? Ve onlara kim dokunmuştu?

Huxley'e baktım ve şanssızlığıma bakın ki o da benim zevk koleksiyonuma bakıyordu.

"Eşyalarımı çalışanların mı yerleştirdi?"

"Evet," dedi.

"Görünüşe göre oyuncaklarıma rastlamışlar."

"Onlara böyle mi diyorsun?" diye sordu.

"Seni daha rahat hissettirecekse dildo da diyebilirim. Onlara sahip olmam senin için pek de iyi değil, değil mi?" Dirseğimle onu dürttüm. "Bilirsin, nişanlım olarak beni tatmin etmen gerektiğine göre."

"Onlar için yeni bir şey değil. Oyuncaklarım olduğunu biliyorlar."

Bekle... Ne?

Doğru mu duydum? Huxley Cane'in oyuncakları mı vardı?
Bu her şeyi değiştirecek bir şeydi.

"Hah, ne? Nerede?" Odanın etrafına baktım. "Onları komodine mi saklıyorsun?" Bir tanesine doğru yürüyüp açtım ve hiçbir şey bulamadım.

“Burası benim odam değil.”

Duruşum dikleşti. “Bekle, yani aynı odayı paylaşmıyor muyuz?”

“Hayır. Benim odam koridorun tam karşısında.”

“Anlıyorum.” Kollarımı kavuşturdum. “Peki, çalışanların bu konuda ne düşünecek?”

“Düğünümüze kadar bakir kalmaya çalıştığımız konusunda bilgilendirildiler.”

İçimden yüksek sesli bir homurtu çıktı ve burnumu kapattım. “Eminim bu onlar için gülünçtür.”

“Neden gülünç olsun ki?” diye sordu.

“Bilirsin...” Elimi ona doğru salladım. “Sen zaten eve hep kadın getirmiyor musun?”

“Hayır.”

“Ah.” Bunu düşündüm. “Sanırım bu benim için iyi. Gezinen gözlerin beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmama gerek yok.”

Aramızdaki mesafeyi kararlı, emredici adımlarla kapattı. Eli köprücük kemiğimin hemen üstüne düştü ve beni sıkıca kavradı. Parmaklarıyla omuzlarıma bastırdı. Bu pozisyon sadece dikkatimi toplamakla kalmamış, aynı zamanda ciğerlerimdeki nefesi de çekip almıştı.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi tehditkâr sesiyle. “Benim gözüm başkalarında gezinmez, asla olmadı ve de asla olmayacak. Ve seninle bir sözleşme imzaladım. Bu, anlaşmamızdaki yükümlülüklerimiz yerine getirilene kadar benim sana ve senin de bana ait olduğun anlamına geliyor. Anlıyor musun?”

Sözleri beni delip geçti. Anlamları güçlü ve dokunaklıydı.

Anlaşmamız sona erene kadar başka kimseye bakmayacak, kimseyi becermeyecekti. Bana söylediği buydu ve bunun benim üzerimde herhangi bir etkisi olmamalıydı. Ama nedense omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyordu.

Sessizliğimden rahatsız olarak bir adım daha yaklaştı ve vücudu benden bir santim uzakta olunca durdu. Eli boynumdan yukarı kaydı ve başparmağı çenemin altında kilitlendi. Başımı yukarı kaldırarak beni onunla göz göze gelmeye zorladı. “Anlıyor musun, Lottie?”

Tanrım, ona bu kadar yakın olmak, o uğursuz ve baskın gözlerine bakmak zorunda kalmak... O anda, ne kadar çok şeyi tehlikeye attığımı fark ettim. Çünkü kişiliği kibirden başka bir şey ifade etmese de benimle böylesine ikna edici konuştuğunda, beni elleriyle sahiplendiğinde bir şeyler hissetmekten kendimi alamıyordum. Kendimi böylesine sürekli otorite ihtiyacı duyan bir adama âşık olurken asla hayal edemezdim.

Sertçe yutkunarak “Zamparalık yok. Anladım.”

“Sana sadık kalacağım, ben de aynı saygıyı talep ediyorum.”

“Sanki kızımdaki ateşi çıkarmak için kapıda sıraya girmiş erkekler varmış gibi davranıyorsun. Güven bana, endişelenmene gerek yok.” Odadaki gerilimi azaltmaya çalışarak göğsünü okşadım ve nefes alabilmek için bir adım uzaklaştım.

Bu çok yorucuydu. Aklımda tutmam gereken bir şeydi. Bir odaya hükmettiğinde, dikkatime hükmettiğinde, her hareketime hükmettiğinde, kendimi onun varlığında boğulurken görebiliyordum. Buna hiç şüphe yoktu.

Dildolarıma doğru yürüyerek onları incelemek için teker teker elime aldım. Huxley, değişken tavırlı iğrenç bir adam olsa da inanılmaz derecede çekiciydi ve az önce benimle konuşma şekli, o alfa tonuyla? Çok seksiydi. *Devam edin, eleştirin beni.* Onunla ilgili hiçbir şeyin seksi olduğunu düşünmemem gerektiğini biliyordum, özellikle de son etkileşimlerimizden sonra. Ama derin ve boğucu gözleri, üzerimde yükselme şekli, sesinin baritonu... Evet, titreşen arkadaşlarımdan birinin yardımını gerektirecek her türlü şeyi yapıyordu bana.

Belki bu gece mor dildomu kullanırdım. Yaptığı bükülme hareketine bayılıyordum. Gerçi vakumlu penisim beni çağırıyordu ama o en iyi duşta iş görüyordu. Onu bu yüzden almıştım, en sevdiğim pozisyonlardan biri olan, arkadan boşalabilmek için.

“Ne yapıyorsun?” Huxley elimi mor dildomun üzerinde aşağı yukarı gezdirirken beni izliyordu.

Onu test etmenin eğlenceli olduğunu düşündüğüm için “Bu gece kendimi hangisiyle tatmin etmek istediğime karar veriyorum. Anlarsın ya, nişanım bakir olduğu için bir şekilde boşalmam gerekiyor. Çalışanların büyük ihtimalle bu durumu anlıyordur.” Vakumlu penisi elime aldım ve elimi ucunda gezdirdim. “Tanrım, bunu arkadan almaya bayılıyorum ama şu anda duş alamayacak kadar yorgunum.” Mor olanı tuttum. “Görünüşe göre ben ve Thor bu gece biraz eğleneceğiz.”

Huxley’e baktığımda sıkı bir çene ve sinirli bakışlarıyla ödüllendirildim.

Mükemmel. İntikam zamanıydı.

Burada bir güzellik kraliçesi olduğumu, attığım her adımda bu adamı tahrik ettiğimi söylemiyordum ama erkekler hakkında bir şey biliyordum. Kim olursanız olun, bir erkeğin önünde bir dildoyu okşarsanız, seksi şeyler düşünürdü ve seks hakkında düşündüğünde tahrik olurdu. Tahrik olmuş bir pisliğin yatağa yalnız gitmesi benim için tatmin ediciydi. *Umarım acı çekerdi... Sadece bu gece yaşadığım kötü anıların acısını çıkarabilmem için.*

“Kahvaltı yarın sabah yedi buçukta. Yetiştikten emin ol.”

“Yedi buçuk mu?” diye bağırdım. “Hem de pazar gününde?”

“Konuşmamız gereken şeyler var.” Bunu söyledikten sonra kapımı kapattı. Koridorun karşısındaki odasına girdiğini ve kapıyı arkasından sertçe kapattığını duydum.

Birilerinin öfke sorunlarıyla ilgili yardıma ihtiyacı vardı.

Belki de yanılmıştım, belki de bana Çirkin'in Belle'e davran-
dığı gibi davranıyordu.

Thor'u yatağa yatırırken "Talep etmek yerine rica etse iyi olurdu," diye mırıldandım. Dolaba doğru yürüdüğümde giysi-
lerimden tek bir parçanın bile asılı olmadığını fark ettim. Onun
yerine uçuşan elbiselerden daracık gece kıyafetlerine, bluzlar-
dan kot pantolonlara kadar her şey tasarım kıyafetlerden oluşu-
yordu. Ayrıca bir sürü de ayakkabı vardı. Tamam, bu biraz hoştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak bir tanesini elime alıp göğ-
süme bastırdım. "Louboutin. Yüce Tanrım!" Dikkatlice yerine
koyarken küçük bir sevgi gösterisinde bulunmadan edemedim.
"Sen çok güzelsin. Bunu hep hatırla, özellikle de dikkatsiz ayak-
larım seni aşındırdığında. Çünkü bazen yeni doğmuş bir geyik
yavrusu gibi yürüyebiliyorum."

Dolaptaki çekmeceleri açtım ve... *Ah, vay canına!* Beyaz
dantel bir tangayı alıp ışığa doğru tuttum.

"Bu neredeyse hiçbir şey giymemekle aynı olurdu." Aşağı
baktım ve başka bir çekmeceyi açıp altlarıyla eşleşen sutyenleri
buldum. "İç çamaşırları gerçekten önemli mi?" Eğer çamaşırları
onun çalışanları yıkıyorduyorsa muhtemelen benim uyumsuz eş-
yalarımın ortalıkta uçuşmasını istemiyordur.

Bu kadar kısa sürede bu kadar titiz olması sinir bozucuydu.

Giysileri çekmecelere geri attım ve sonra hiçbir yerde göre-
mediğim pijamalarımı aradım. Çekmecelere baktıkça özellikle
bir şeyi daha fark ettim. Bir sürü iç çamaşırı vardı ama büyük
boy tişörtlerimden, müzik grubu gömleklerimden ya da kişili-
ğimden tek bir iz bile yoktu.

İki parçalı ipek bir takımını havaya kaldırdım. Kıçımı zar zor
örteceğinden emin olduğum mini bir şort ve ona uygun dar bir
üst. Giymemi beklediği şey bu muydu?

Giysiler elimde, odamdan fırlayıp kapıdan çıktım ve korido-
run karşısına geçip kapısına sertçe vurdum.

"Seninle konuşmam gerek." diye bağırdım.

Kapıyı açması sadece birkaç saniye sürdü, beni elimden tutup içeri çekti ve kapıyı kapatırken beni duvara yasladı.

Şortundan başka bir şey giymiyordu. Dimdik duruyor ve kussuz kaslı göğsü bana bakarken yükselip alçalıyordu. Vücudundan zorba, iri ve öfkeli bir enerji yayılıyordu. Birisi spor salonunda vakit geçiriyordu ve adı Huxley Cane olmalıydı çünkü ... *Kay canına. Sadece vay canına.*

Göğüs kaslarının bu kadar iri olabileceğini kim bilebilirdi? Eminim koşarken zıplıyorlardır.

"Ne diye bağıırıyorsun?"

Ah... Ne diyecektim?

Özür dilerim ama önümde duran mutlak Tanrı dikkatimi dağıttı. Evet, onun çekici bir adam olduğunu görmek çok basitti. Çekici olmadığını söyleseydim yalan söylemiş olurum. Ama gömleğinin altında çok daha fazlasını sakladığını hiç fark etmemiştim. Yani çok daha fazlasını.

Iri, sert göğüs kasları, geniş omuzlar, yontulmuş mermer gibi görünen pazılar. Bir sörfçünün fit yapısına sahipti. Boynundan aşağıya mükemmel şekilde tanımlanmış karın kaslarına ek olarak kalçalarındaki girintili çıkıntılı V'ye kadar tamamen kaslı bir vücudu vardı. Hayat kesinlikle adil olmadığı için giydiği boxer, şortunun başladığı yerin hemen üzerinde belini sarıyordu.

Sahte nişanlım tam olarak *ideal* bir erkekti.

Tanıdığım en büyük pislik olması çok üzücüydü.

Hâlâ öfkeli şekilde "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Doğru ya. Ona kızmam gerekiyordu.

Bir elim kalçamda, sabahlığı kaldırarak "Bunu giymemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

Gözleri elimdeki siyah ipeğe takıldı ve sonra tekrar bana baktı. "Bunda bir sorun mu var?"

"Bunlar pijama değil."

"Çıplak uyuduğumu sanıyordum, ne var bunda?"

"Rastgele bir yabancıymın evinde çıplak uyumayacağım."

"O zaman elindekinin uygun olması gerekir."

Gözlerim kısıldı. "Kıyafetlerim nerede?"

"Depoda."

"Neden?"

Elini yüzünde gezdirdi. "Çünkü oynaman gereken rol için uygun değillerdi. Bunu konuştuk. Ben yatmaya hazırlanırken neden bu konuyu açıyorsun?"

"Çünkü en azından kendi giysilerimi giyebileceğimi düşünüyordum."

"Gerek yok. İhtiyaç duyabileceğin her şeye sahip olduğundan emin oldum. Şimdi hepsi bu kadarsa, biraz uyumak istiyorum."

Daha fazla pislik olabilir miydi?

Muhtemelen.

Bahse girerim bu, onun için buzdağının sadece görünen kısmıydı. Bahse girerim çok daha fazla pislik olabilirdi. Bu da onu ne kadar zorlayabileceğimi merak etmeme neden oluyordu. Görünüşe göre bunu öğrenmek için biraz zamanım vardı.

Yeni pijamalarımı tutarak "Korkunçsun, biliyor musun?" diye sordum.

"Sen de pek ılık saçıyor değilsin."

Benden en az bir karış uzun olmasına rağmen ona yaklaştım, başımı geriye attım ve "Umarım uykusuz bir gece geçirirsin," dedim.

"Tatlı kâbuslar," diye cevap verdi. Sesi o kadar alaycıydı ki dengimle karşılaşmış olabileceğimi düşündüm.

Asıl bilmediği şeyse, ben de kirli oynayabilirdim.

Evet, onunla sözleşmeli bir anlaşmam olabilirdi ama hayatını bir korku filmine çevirebileceğimden emindim ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

Dokuzuncu Bölüm

HUXLEY

JP: Dün gece nasıldı? Senden hiç haber alamadık ve ben de Lottie işi batırdı diye endişelendim. Batırdı mı? Batırdı değil mi?

Kardeşimden gelen mesaja bakarken dumanı tüten sade kahve bardağımı elime aldım. Kahveye üfledikten sonra fincanımın kenarını dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldım ve acı ama yumuşak içeceğin boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

Lottie dün gece işi batırmış mıydı?

Hayır.

Hiçbir şeyi ateşe atıp mahvetmemişti. Ne demek istediğimi anladınız sanırım.

Dürüst olmak gerekirse seçtiğim elbisenin içinde bu kadar iyi görünmesini beklemiyordum. Dalgalı saçları ve büyüleyici gözlerini vurgulayan ince makyajıyla kız kardeşinin banyosundan bir tanrıça gibi çıkmasını da beklemiyordum.

Ayrıca kesinlikle dün gece, onu saatler boyunca o lanet vibratörle düşünmeyi beklemiyordum. Yatağa girdikten sonra sırf onun kendini tatmin ettiğini duymayı umarak zar zor nefes aldığuma yemin edebilirdim.

Otuz dakika sessiz kaldıktan sonra sikim kaya gibi sertleşmişti ve kendimi rahatlattıktan sonra yatağa gitmişim.

Üç dildo. Hangi kadının üç farklı dildoya ihtiyacı olur ki?

Lottie, tabii ki. Çünkü dikkatsizce yaptığım hatalarla tüm girişimimi mahvetmekle kalmadım, aynı zamanda beni kolayca sinirlendiren bir kadını seçmek zorunda kaldım. Sinir bozucu, baş ağrısı, güzel ve inatçı. Tam bir yabani. Ağzından çıkan her kelimeyle nefesimi tutmama neden oluyor ve sonra dehasıyla beni şaşırtıyordu.

Çok yorucuydu.

Kahvemi bırakıp saate baktım. Kahvaltıya iki dakika gecikmişti. Beklerken JP'ye mesaj attım.

Huxley: Başarısız olmadı. Sinir bozucu bir şekilde beklentileri aştı, Dave ve Ellie'yi kendisine âşık etti. Ayrıca beni iyi gösterdi.

Kardeşlerim geri mesaj atarken kahvemden bir yudum daha aldım.

Breaker: Bunun neresi sinir bozucu? Mutlu olman gerekmiyor mu?

JP: Hmm, yoksa ... Cennette bir sorun mu var?

Huxley: O lanet bir hap gibi.

Breaker: Hahaha. Bu beni çok mutlu etti.

JP: Birlikte çalışması zor mu?

Huxley: Öyle de denebilir. Her şeye meydan okuyor ve kahvaltıya geç kalıyor.

Breaker: Kahvaltı için bu saati mi ayarladın? Dostum, bugün pazar.

JP: Dur tahmin edeyim, ona tam bir pislik gibi davranıyorsun. Klasik Huxley.

Huxley: Pislik gibi davranmıyorum. Aramızdaki ilişkiye iş anlaşması gibi davranıyorum. Çünkü bu bir iş.

Breaker: Çok romantiksin.

Huxley: Bu anlaşmanın romantik bir yanı yok.

Breaker: Yani onu hiç çekici bulmadığını mı söylüyorsun?

JP: Nasıl birine benziyor ki?

Huxley: Fark eder mi?

Breaker: Evet.

JP: Yüzde bin fark eder.

Huxley: Neden?

Breaker: Çünkü bu anlaşmanın ikinizin sevişmesiyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını bilmemiz gerekiyor.

JP: Avukatları hazırlamalıyız, beklemede olduklarından emin olmalıyız.

Huxley: Bu işin sonunda sevişme olmayacak. Güvenin bana.

Tam o sırada parke zemin üzerinde kayan terliklerin çıkardığı ses dikkatimi merdivenlere doğru çekti. Lottie sanki ölümden yeni dönmüş gibi yemek alanına doğru sürüklenerek geliyordu, sıkeyim... O pijamaları giymişti.

Şortu şort bile sayılmazdı. Kalçasıyla uyluğunun birleştiği yerden kayıyor, kıvrımlarını hafifçe örtüyordu. Tişörtü göbeğinin hemen üzerindeydi. Göbeğinin bir kısmını gösteriyor ve göğüslerini minimum düzeyde örtüyordu. Kumaş o kadar inceydi ki eğer beyaz olsaydı kumaştan dışarı fırlayan o diri, küçük meme uçlarını görebileceğimi biliyordum.

Saçları hâlâ dalgalıydı ama yüzü temiz ve dün gece yaptığı makyajdan arınmıştı.

Darmadağınık... Rahat... Tam anlamıyla bir bela gibi görünüyordu.

Masada yanımda bir yer vardı. Tek kelime etmeden sandalyeye çöktükten sonra kahvemi aldı ve sandalyesinde kamburlaşmış başını arkaya yaslamadan önce bir yudum içti.

"Geç kaldın," dedim. "Ve o benim kahvem."

Kahveye uzandım ama kuduz bir canavar gibi bana tısladı. Bu, mutlak bir korkuyla geri çekilmeme neden oldu.

Derin ve sanki ele geçirilmiş bir sesle “Dokunursan seni parçalarım,” dedi.

Pekâlâ, sabah insanı değil. Not edildi.

Birkaç saniye geçtikten ve kahveden birkaç büyük yudum aldıktan sonra bardağımı bıraktı ve yavaşça bana doğru döndü. “Yedi buçuk kahvaltın tam bir saçmalık.”

Gerçekten sabah insanı değildi.

Mutfaktan şefim Reign iki tabak kahvaltı getirdi. Her tabakta bir dilim avokadolu tost, bir porsiyon çırpılmış yumurta ve mükemmel bir şekilde sunulmuş bir meyve salatası vardı.

“Teşekkürler Reign,” dedim. Gitmek üzereyken yanımdaki şeytanın vücut bulmuş hâlini işaret ederek “Bu benim nişanım, Lottie. Lottie, bu Reign. Bizimle çalıştığı için çok şanslıyız. Yemekleri kusursuzdur.”

Gece boyunca biriktirdiği sinir ve stresi üstünden atıp biraz daha dik oturdu, saçlarını kulağının arkasına sokuşturdu ve “Merhaba Reign. Yemek yemeyi çok severim, bu yüzden çok yakın arkadaş olacağımızı düşünüyorum,” dedi.

“Bayan Lottie, buna çok sevindim. Lütfen benden bir şey istemekten çekinmeyin. Damak tadınıza göre her çeşit yemeği sunarak hangi yiyeceklerden daha çok hoşlandığınızı bilmiş olacağım.”

Lottie gülümseyerek “Teşekkür ederim,” dedi. Reign gittiğinde bana dönerek kaşlarını çattı ve “Burada başkalarının da olacağını söyleyebilirdin. Neredeyse çırılçıplak geldim,” dedi.

“Sana evde çalışanlarım olduğunu söylemiştim.”

“Hafta sonları da mı?” diye tısladı. “Seni canavar.”

“Son derece iyi maaş alıyorlar.”

“Harika! Paraları var ama sürekli senin için çalışıyorlarsa nasıl bu paranın keyfini sürecekler?” Peçetesini açıp kucağına serdi.

Onu inceledim. Çenesinde kibirli bir sertlik, göğsünde gururlu bir kabartı, omuzlarında da inatçı bir duruş vardı. “Madem giydiklerinle insanların seni yargılayacağı konusunda bu kadar endişelisin, o zaman neden kahvaltıya bu kıyafetle geldin? Ben de senin çok yakın olduğun birisi değilim.”

Çatalını yumurtasına daldırırken gözleri bana kaydı. “Eğer dildolarımı gördüysen hemen hemen her şeyi görmüşsün demektir.”

“Her şeyi değil,” dedim. Kupamı kaldırdım ve bir yudum alırken göğüslerine baktım. Lottie bakışımı yakaladı.

“Bunun beni eritip bitirmesi mi gerekiyor? Ayaklarına mı kapanamayım? O kısık bakış, sesindeki o derin ton? Bundan daha çok çabalaman gerekiyor.”

Kupamı bırakarak “Çabaladığımı kim söyledi?” diye sordum.

“Dün gece odana girdiğimde nefes nefese kalan sesin.”

“Sanırım beni kendinle karıştırıyorsun. Çıplak bedenime bakarken nefesi kesilen, göğsü inip kalkan sendin.”

“Off, tamam Huxley.” Ağzına bir çatal dolusu yumurta tıktırdı.

Harika bir savunmaydı. İsteddiği kadar inkâr edebilirdi. Dün gece ne gördüğümü biliyordum. Çok doğru bir şekilde gösterdiği gibi benden nefret ediyor olabilirdi ama bana arzuyla bakmaktan da çekinmiyordu.

“Bu muhteşem sohbetten sonra artık işe koyulalım.”

Bana ters ters baktı ama bir şey söylemedi. Solumdaki masanın üzerinde duran dosyayı açıp ilk kâğıdı çıkardım ve ona uzattım. Aldığında kafası karışmış görünüyordu.

“Bu ne?” diye sordu.

Bir parça avokadolu tost alıp “Öğrenci kredilerinin ödendiğini bildiren mektup. Kayıtların için saklayabilirsin,” dedim.

Kâğıdı incelerken ağzı açık kaldı. Gözleri sıfır yazan borç

miktarına odaklandığını hemen anladım çünkü bir anda yüzü değişmişti. “Hepsi ödendi mi?”

“Sözleşmede böyle yazıyordu, değil mi?”

“Öyleydi ama... Gerçekten ödendi mi?”

“Sözümün eri olmadığını mı sanıyorsun?”

“Potansiyel bir iş ortağını hamile bir nişanlın olduğu yalanıyla kandırıyorsun. Biraz şüpheli olduğum için kusura bakma.” Kâğıdı yere bıraktı.

“Seninle bir sözleşme imzaladım. Bunu hafife almam. Benimle yemeğe çıktın, borcunu ödedim. Artık önümüze bakacağız.”

“Öylece ilerleyecek miyiz? Nasıl? Birbirimizden nefret ediyor gibiyiz.”

“Birinden nefret ederken yine de onunla çalışabilirsin. Duygularını işin dışında tutmayı öğrenmelisin.”

“Beni çırağın yapmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Bu benim için ölüm fermanı olur. Senin saçmalıklarınla uğraşacak vaktim yok.”

“Saçmalık mı?” diye sordu tam da Reign yemek odasına yeniden girerken.

“Her şey nasıl?” diye sordu Reign.

Lottie’nin kızgın yüzü Reign’e bakarken gülümsemeye dönmüştü ve “Kesinlikle harika. Teşekkür ederim,” dedi.

“Güzel. Bay Cane, her şey istediğiniz gibi mi?”

Başımı salladım. “Her zamanki gibi. Bir fincan kahve daha alabilir miyiz? Lottie’nin dudaklarının fincanımın her yerinde olmasından hoşlansam da çok fazla içiyor.”

Reign güldü. “Elbette. Benim hatam. Bayan Lottie, kahvenizi nasıl alırsınız?”

“Tıpkı Huxley’ninki gibi.”

Reign başını salladıktan sonra mutfığa döndü.

“Kızgınlıktan hoşnutluğa bu kadar çabuk geçebilmen ürkütücü,” dedim.

“Kendi adına konuş. Sen modern zamanların Dr. Jekyll ve Mr. Hyde’sın.”

Reign, Lottie’nin kahvesini bırakıp bizi yeniden yalnız bıraktıktan sonra konuyu tekrar işe getirdim. “Sözleşmemizin zaman çizelgesinin nasıl olacağından emin değilim. Görünüşe göre Dave bu pazarlığı ilerletmek için acele etmiyor ve ben de şansımı zorlayıp ona baskı yapmak istemiyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi, ağzı yemekle dolu bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanırken.

Benim yanımdaki tavrının bu kadar farklı olması garipti. Rahatına bakıyor ve sandalyesinde kambur dururken ya da ağzından yemek çıkarken konuşmaktan hiç utanmıyordu ve daha da tuhafı, ben bunu hiç de itici bulmuyordum. Aksine ilgi çekiciydi. Gerçekten davranışlarına dikkat etmiyor muydu? Terbiyesine? Oysa dün gece Dave ve Ellie’yle birlikteyken çok şıktı. Bu tezat inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

“Dave dün gece tamamen Ellie’ye odaklanmıştı. Senin de işin bozulmuş oldu.”

“Aynı şekilde senin de öyle. Eminim yarın Dave’den o geceyle ilgili bir yanıt alacağım. Anladığım kadarıyla Ellie senden hoşlanmış. Muhtemelen seninle yalnız zaman geçirmek için seni bir yerlere davet etmek isteyecektir.”

Çatalı ağzının yarısına gelmişti ki Lottie duraksadı. “Nasıl yani? Sözleşmede bu yoktu.”

“Ek geziler kapsamına giriyor,” dedim. Avukatlarım her şeyi düşünmüştü.

“Yani bana onunla kahve içeceğimi mi söylüyorsun? Onunla iş dışı zaman mı geçireceğim? Gerçek hayatta hiçbir ortak noktamız yok. O daha çok... Banliyöde yaşıyor ve ben de... Yani benim... Foreigner şehre geldiğinde en ucuz biletlerden alıp konsere gidebilmek için birikim olarak kullandığım bir kavanoz

dolusu bozuk param var. Ellie'nin Foreigner'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığına eminim. Senin var mı?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve "Ben de *Cold as Ice*'ı severim," dedim.

Kaşları kalktı. "Tanıyormuşsun. En azından çok sevilen şarkılarından birini biliyorsun."

"*Agent Provocateur* en sevdiğim albümleri."

Duruşunu dikleştirdi. "Demek öyle, ha?" Gülümsemesi seğirdiğinde ilgisini çektiğini anladım. "Senin bir Foreigner hayranı olduğunu tahmin etmezdim."

"Tahminin ne olurdu?"

"Bilmiyorum, sanki kafanda sürekli *The Imperial March* çalıyor gibi."

Tabağıma baktım. Darth Vader*'ın tema şarkısıyla dolaşma düşüncesi komik olduğu için istemsizce gülümsedim. "Bunu ikinci tercihim olarak düşün." Boğazımı temizledim ve toplantıya devam etmeye çalıştım. "İşinle ilgili olarak..."

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Kız kardeşinin işine yardım edeceğimi söyledim. İhtiyacı olan bağlantılara sahibim. Egon ve gururun, benimle oturup bu iş hakkında konuşamayacak kadar büyük mü?"

Çenesinin duruşuna bakınca bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum ama ne yazık ki anlaşma anlaşmadır.

"Hayır ama aracı olmana ihtiyacımız olduğundan da emin değilim."

Kupamı dudaklarıma götürürken "Kardeşin sana ne kadar ödüyordu?" diye sordum. Lottie'nin şu an için hiçbir ödeme almadığının tamamen farkındaydım.

"Tanrım, tam bir pisliksin. Foreigner'ı sevdiğin için bir anlığına normal olduğunu düşündüm ama sonra gelip böyle bir şey

* *Star Wars* film serisindeki bir kötü karakter. -dn.

söyledin.” Başını iki yana salladı. “Her işin bir başlangıç noktası vardır. Bu yüzden yargılamaya başlamadan önce...”

“Yargılamıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum ama sen buna izin vermiyorsun.”

“Yardımlarını istemiyorum.”

“O zaman neden buradasın?” Sesimi alçaltarak karşılık verdim. Cevap verecek gibi oldu ama sonra ağzını kapatıp sandalyesine yaslandı. Birkaç saniye tabağına baktı. Sonra peçetesini alıp tabağının üzerine attı ve başını kaldırıp sandalyesinden kalktı. Ardından yemek odasını terk edip merdivenlerden yukarı çıktı.

Harika. Sadece harika.

Onuncu Bölüm

LOTTIE

Sabah Huxley ile karşılaşmadan evden çıkmıştım. Üzerimde fazlasıyla rahat hissettiren ipeksi bir elbise vardı. Elbisenin kumaşı sanki bir bulut gibi üzerimde hafifçe uçuşuyordu. Lanet olsun bu pahalı kıyafetlere.

Huxley ile hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bana soru sormasını da istemiyordum.

Dün korkunçtu. Kahvaltıdan sonra odama kaçmıştım. Kelsey'nin işiyle ilgili tüm fikirlerimi ve işi nasıl geliştirebileceğime dair bazı bilgileri yazmıştım. Öğle ve akşam yemeklerini Huxley'nin yanında sessizce oturarak geçirdikten sonra hemen sıvışmıştım. Dün akşamki yemekten beri onu görmemiştim ve böyle olmasını tercih ediyordum.

Bu sabah Kelsey'e gitmek için arabama yürüdüğümde tabii ki de orada olmadığını fark etmişim. Ben de aşağı yola kadar yürüyüp beni Batı Hollywood'a götürmesi için bir Uber çağırmıştım.

Şimdi, elimde ikimizin de en sevdiği kahvelerle Kelsey'nin dairesine doğru yürüyordum. Kelsey'i görüp ona tüm detayları

anlatmak için heyecanlıydım. Kapıyı çaldıktan sonra bir süre bekledim. Saat erkendi ama uyanıp güne başladığını umuyordum.

Kapı açıldı ve...

Kapının diğer tarafında duran Huxley'i görünce "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Alaycı bir ses tonuyla "Bana bir hoşça kal öpücüğü vermedin," dedi.

Onu iterek "Kendi testislerinin üzerinde sürünerek geber," dedim. Kelsey'i mutfakta bulduğumda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle simit yiyordu. "Neden dairene girmesine izin verdin?"

"Bir sorun olduğunu, sana bir şey olduğunu düşündüm. Sonra ona veda etmediğini söyledi ve kendimi kötü hissettim."

Huxley'e ters ters bakmak için arkamı döndüm. O gün için koyu mavi bir takım ve beyaz bir gömlek giymiş, üstüne de arduvaz rengi bir kravat takmıştı. Saçının tek bir teli bile dağınık değildi ve yine de korkutucu görünebiliyordu.

"Nasıl oldu da çoktan giyininip hazırlandın?"

"Benimle aynı odayı paylaşıydın güne başlamak için sabah dörtte uyandığımı bilirdin."

"Tanrım, sen delisin!" Kelsey'e kahvesini uzattım ve "Yavaş yavaş çektiğim işkenceden hoşlanıyor gibi görüldüğün için bunu sana vermemeliydim bile," dedim.

"Aslında oldukça iyi biri," dedi Kelsey.

"Kime karşı? Sana karşı mı? Tabii ki öyle. Çünkü seni kuklası olarak görmüyor. İnan bana, sen de benim gibi bir savaşta olsaydın farklı düşünürdün."

Kelsey, kolumu sıktı. "Tasarımcı kıyafetleri giyerek kendini savaşta mı görüyorsun?"

Huxley, kendini beğenmiş bir şekilde ellerini ceplerine soktu ve aptalca yakışıklı yüzündeki sırıtışla topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

“Onunla uğraşmaktansa çıplak olmayı tercih ederim.”

Huxley, “Bunu gerçekleştirebiliriz,” diyerek kız kardeşimin kıkırdamasına neden oldu.

“Hey!” diye çıkıştım Kelsey’e. “Sen kimin tarafındasın?”

“Senin tabii ki. Her zaman senin tarafındayım, ablacığım. Ama bu çok eğlenceli.”

İnleyerek Huxley’e döndüm ve “Neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama gitmeni istiyorum ki kız kardeşimle senin arkandan konuşabileyim,” dedim.

Pantolonunun cebinden siyah bir kart çıkartıp önümde tuttu.

“Nedir bu?”

“Arabanın anahtarı.”

“Bu bir anahtar değil, bir kredi kartı.”

Başını iki yana salladı. “Arabanın kilidini açan bu kart ve arabayı sürmek için de ihtiyacın olan şey bu. Yani evet, bu bir anahtar. Binanın önündeki otoparkta duran beyaz Model 3’ün anahtarı. O arabayı kullanmanı istiyorum. Kullanmak için ihtiyacın olan PIN numarası da masanın üzerindeki zarfın içinde yazılı.” Kartı ondan almadığım için bana doğru yaklaştı ve kartı göğüs dekoltemden içeri soktu. “İyi günler hayatım.”

Sonrasında gitmişti.

Kart, hâlâ göğüs dekoltemde dururken kapalı kapıya baktım.

Ağzım bir karış açık arkamı döndüğümde Kelsey kıkırdadı ve “Bu benim için gerçekten çok eğlenceliydi,” dedi.

“Söylesene, neden kötü bir kardeşsin?”

Gülerek elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. “Ben kötü bir kardeş değilim, sadece geçirdiğin yeni dönemden keyif alıyorum.”

Huxley’nin az önce çıktığı kapıyı gösterdim. “O adama dair keyiflenecek hiçbir şey yok.”

“Bilemiyorum.” Sırtıttı. “Bazı iyi nitelikleri var gibi görünüyor.”

Kollarımı kavuşturdum. “Gerçekten mi? İyi görünüş sadakatını mı satın alıyor?” Elimi göğsüme götürdüm. “Ben senin kız kardeşinim. Sadakatin bana ait.”

Kartı göğüs dekoltemden çekip alırken “Sakin ol,” dedi ve beni bistro masasındaki sandalyelerden birine yönlendirdi. “Senin tarafında olduğumu biliyorsun ama ona bir şans vermen gerektiğini söylemeliyim. Onun yanında bu kadar sinirli olma. Sana yardımcı olmaya çalışıyor.”

“Ben de ona yardımcı oluyorum.”

“Bu işte ikiniz de birliktesiniz. Ama senin için yaptığı şeye bir bak. Sana kullanman için yeni bir araba verdi. O hurda yığını Bug zar zor gidiyordu. Ayrıca yeni kıyafetlerin var. Bu da bize yardımcı oluyor çünkü kaba olmak istemem ama artık iş toplantıları için daha şık görünüyorsun. Hem unutmamalısın ki sana kalacak bir yer verdi. Bu sayede burada benimle ya da daha kötüsü, annem ve Jeff ile yaşamak zorunda değilsin. Ayrıca öğrenci kredilerini de ödedi ve iş bulma konusunda endişelenmene gerek kalmadı. Böylece artık benimle çalışabilirsin. Senin için çok şey yaptı, Lottie. Sense sadece iş anlaşmasına yardımcı olmak için onunla bir yemeğe gittin. Taraf tutmuyorum ama senin için çok şey yapıyor gibi görünüyor.”

“Şey... Böyle söylediğinde tabii ki bir aziz gibi görünüyor ama öyle değil. İnan bana. O kendini beğenmiş bir pislik. Bazen kaba ve aşağılayıcı olabiliyor. Bana saygılı davranmıyor.”

“Peki, sen ona saygı mı gösteriyorsun yoksa her zaman kavgaya mı ediyorsun? Seni tanıyorsam muhtemelen ikincisidir.”

Kız kardeşim beni çok iyi tanıyordu.

“O başlattı,” dedim. “Bana saygısızca davrandı. Ne yapmam gerekiyordu? Öylece oturup sineye mi çekseydim? Tabii ki hayır. Hayatımı mı zorlaştırıyor? Ben de aynısını yaparım.”

“Evine taşınırken olgunluğunu kaybetmediğine çok sevin-

dim,” dedi Kelsey, alaycı bir tavırla. “Ve bu Huxley Cane konusu eğlenceli olsa da yapmamız gereken bazı işler var.” Bilgisayarını masaya getirip bana doğru çevirdi.

“Bununla ne yapmamı istiyorsun?”

“İşleri organize etmeye başlamamız gerekiyor ve tuhaftır ki bu işte en berbat olduğum kısım da bu. Bugün ilerleyen saatlerde potansiyel olarak büyük bir müşteriyle toplantımız var ve her şeyi kontrol altında tuttuğumuzdan emin olmak istiyorum. Böylece soru sorarlarsa onlara kesin rakamlar verebiliriz.”

“Kesin rakamlar...”

“Bilirsin, envanter ve finansal gibi şeyler işte.”

Ona şüpheyle baktım. “Bunu neden önemsesinler ki?”

Gözlerini devirdi. “Zengin insanlar senin ne kadar başarılı olduğunu bilmek ister. Beni kâğıt üzerinde başarılı göstermene ihtiyacım var.”

“Tamam... Sen ne yapacaksın?”

IPad’ini çıkarıp gülümsedi. “Tasarım tabii ki!”

“Tabii ki.” İç çekerek bilgisayarını açtım. Bilgisayarında ihtiyacımız olan tüm dosyalar en altta ve açılmaya hazırды. “Bundan sonra senden nefret edecek miyim?”

“Muhtemelen. Ama sevdiğin kısım da bu.”

“Garip bir şekilde öyle.” Parmaklarımı çıtlattım. “Hadi, işe koyulalım Kels.”

Bir tür *kapatma* düğmesi arayarak “Bu araba nasıl kapatılıyor?” diye sordum.

Omzunun üstünden çantasını geçirirken “Kapatıldığını sanmıyorum,” dedi Kelsey.

“Kapatılmıyor da ne demek? Bir yerlerde *kapatma* düğmesi olmalı.”

Başını salladı. "Aynı arabaya sahip bir adamla çıkmıştım. Arabayı park edip inmişti ve kilitledikten sonra uzaklaşmıştı. Araba artık içinde olmadığını anlıyor." Kelsey, arabadan inince ben de arabayı park edip indim ve sonra kendi kendime homurdandım.

Huxley'nin bana verebileceği onca araba varken kendi akli olan bir araba vermişti. Anahtar kartını camın kenarına bastırdım ve yan aynaların arabaya doğru kıvrılmasını izledim.

"Kilitli mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Kelsey saatini kontrol etti. "Hadi, bu şeyle daha fazla oyalanırsak geç kalacağız."

Halen tuhaf bulduğum arabanın kartını çantama atarak binanın yolunu yarılamış olan Kelsey'e yetiştim.

"Bu arada kiminle buluşuyoruz? Bana hiç bilgi vermedin. Tek bildiğim muhasebecinin ciddi bir yardıma ihtiyacı olduğu ve bazı kaba rakamları bir araya getirebildiğim."

Cevap vermek yerine büyük cam kapılardan geçip modern ve şık bir lobiye girdi. Ön masadaki resepsiyon görevlisi dışında görünürde kimse yoktu.

Tabela yoktu.

Marka reklamı yapan hiçbir şey yoktu.

Nerede olduğumuzu gösteren bir ipucu bulamadım.

"Bayan Kelsey ve Bayan Lottie, gelebildiğinize sevindim," dedi resepsiyonist. "Lütfen üçüncü asansörle onuncu kata çıkın. Sizi bekliyorlar."

"Teşekkür ederim," dedi Kelsey, asansöre doğru hızlı adımlarla yürürken.

Ona yetişmek için acele ettim ve kapılar arkamdan kapanırken zar zor asansöre binebildim. "Tanrım, çok mu acelemiz var?"

"Geç kalamayız. Bizi kötü gösterir."

Saatine bakmak için Kelsey'in bileğini kaldırdım. "İki dakikamız var. Sakin ol."

Gözlerimin içine baktı. “Bu önemli, Lottie. Bu bizim için büyük bir fırsat olabilir, tamam mı? Lütfen bunun büyüklüğünü anla.”

Küçük kız kardeşimin gözlerindeki çaresizliği görünce “Hey, bunun önemli olduğunu biliyorum. Bunu bozacak bir şey asla yapmam. Sadece seni sakinleştirmeye çalışıyorum. Oraya çıldırmış gibi gitmenin de bir faydası olmayacak,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Haklısın. Bu da tıpkı yaptığım diğer görüşmelere benziyor.”

“Aynen öyle. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz ve ben de yardım etmek için yanındayım.”

“Teşekkür ederim.” Elim sıkıldı. Asansörün sesi duyulduktan sonra kapılar açıldı ve tam karşımızda, bir konferans salonunun önünde; uzun boylu, geniş omuzlu, üç korkutucu adam duruyordu.

İçlerinden birisinin kim olduğu çok açıktı.

Gözlerim Huxley’e takılınca “Bu da ne böyle?” diye mırıldandım. Kelsey, beni asansörden kendisiyle birlikte çekerken “Terbiyeli ol,” diye fısıldadı.

“Kelsey, Lottie, gelebildiğinize çok sevindim,” dedi Huxley sırtarak. Arkasındaki konferans salonunu işaret etti. “Burada olacağız.”

Kelsey, konferans odasına doğru ilerlerken elini tuttum ve parmağımı Huxley’e doğru uzattım. Acı verici bir gülümsemeyle “Lütfen bize bir dakika izin verin. Hemen geliyoruz,” dedim.

Başını salladı ve üç adam da konferans odasına girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Kapıya sırtımı döndüm ve ölüm çığlıklarıyla dolu bir bakış attım. “Ne oluyor Kelsey? Huxley neden burada?”

Yüzüne yayılan bir sırıtışla ve yaşanan hiçbir sorun olmadığından emin olarak “Bu sabah gelme nedenlerinden biri de buydu. Bizimle bir iş görüşmesi ayarlamak ve arabayı sana vermek için tabii ki,” dedi.

“Ne için bir görüşme?”

“Ofisleri için.” Gülümsemesi daha da arttı. “Muhtemelen ofislerini organize etmem ve daha sürdürülebilir hâle getirmem için beni işe almak istiyor. Bu çok büyük bir iş olabilir, Lottie. Doğru ve verimli bir şekilde yapılırsa, bu bize en iyi fırsatları sunabilir.”

Gözlerindeki heyecan ve içinde yeşeren umut beni bir panik hâline soktu. Çünkü bu doğru gelmiyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu ve ablası olarak onu zarar görmekten korumak istiyordum. Ama onun umutlarını baltalamaya çalışıyormuşum gibi görünmeden endişelerimi nasıl ifade edebilirdim?

Huxley’e güvenmiyordum. Onun iyi niyetlerine de güvenmiyordum.

Birini kandırıp anlaşma yapmak için ne kadar ileri gidebileceğini görmüştüm. Aynısını kız kardeşime de yapmayacağını kim söyleyebilirdi? Kels’in yalvarıp yakaran gözleri, güçlü irademi yıkıyordu. Bunu istiyordu, büyümek için bu şansı istiyordu ve ne kadar tedirgin olursam olayım bunu ondan alamazdım.

Tereddütlerimi bir kenara iterek “Tamam ama temkinli ilerleyelim. Bunun nelere yol açabileceğini bilmiyoruz ve Huxley’in kurnaz bir iş adamı olduğunu da unutmamalıyız,” dedim.

Sırttı. “Güven bir günde inşa edilmez, anlıyorum.” Elimi eline alıp sıkıca tuttu. “Hadi oraya gidelim ve siklerini zevkten havaya uçuralım.”

Kıkırdadım. “Gerçek anlamda değil, değil mi?”

Gözleri kocaman açıldı. “Doğru, gerçek sikleri zevkten uçurmak yok.”

Birlikte konferans salonuna girdik ve masanın ucunda, yakışıklı üç adamın karşısında durduk. Hepsi son derece çekici olsa da gözlerim ortada oturan ve ellerini masaya dayamış olan Huxley’e takıldı.

Kelsey, "Bay Cane, bugün bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için sevindik," dedi ve onun Bay Cane ifadesini kullanması karşısında kahkahamı tuttum. Ah, iğrenç. Ona böyle mi hitap etmem gerekecekti?

Ayrıca bu iki adam benim kim olduğumu biliyorlar mıydı? Huxley'nin yanına gidip ona bir öpücük mü vermem gerekiyordu?

Kahretsin. Gerçekten de öyle miydi? Bu bir testin parçası mıydı?

Huxley'e baktığımda beni süzüyordu, gözleri parmağımdaki yüzüğe takılmıştı, sinirden parmağımda çevirip duruyordum.

Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Bu bir ipucu muydu? Buraya geldiğimizde onu başımızdan savdım, biraz yalnız kalmak istedim. Ya bana sarılmaya niyetlenmişse? Bu adamların nişanlı olduğumuzu bildiğini varsaymalı mıydım? Yoksa bu bir iş ortamı mıydı? Evdeki çalışanları nişanlandığımızı biliyordu.

Tanrım, kız kardeşim veya Huxley'den bir uyarı harika olurdu.

Öne doğru bir adım atarken boynum terlemeye başladı ve utanç kulaklarımı ısıttı. Bir adım daha atarken Huxley'i dikkatle izledim. Kendinden emin bir nişanlıdan çok yağlanmamış bir robot gibi görünüyordum. Aslında sadece protokolü bilmiyordum.

LANET OLASI PROTOKOL NEYDİ?

"Lottie, iyi misin?" diye sordu Kelsey.

Yavaşça ve beceriksizce bir adım daha atarak mesafeyi kapattım.

"Evet, harikayım. Sadece şey, merhaba dediğimden emin olmak istedim. Bilirsin..." Yutkundum. "Benim... Benim tanıdığım." Huxley'i işaret ederek bir adım daha attım. "Düşünmeden duramadığım adama." Bir adım daha atarak tam sandalyesine gelmişim ki diğer iki adamın bana garip garip baktıklarını fark ettim. Huxley'in omzuna vurdum. Hareketlerim dengesizdi. Vücudumda düzgün duran tek bir kemik bile yoktu. "Merhaba, sevgili tatlı... Kalçalar." Gülümsedim. "Harika görünüyorsun."

Odadaki tüm gözler beni izlerken eğildim ve dudaklarım başım tepesiyle buluşana kadar gittikçe yaklaştım. Anında nefis parfümünün ve saç ürünlerinin erkeksi kokusuyla karşılaştım. "Ah, çok güzel kokuyorsun." Başını okşadım. "Hiç de ağır bir kokun yok. Sadece... Bilirsin, bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyorsun. Dağ kokulu ve zengin. Çok zengin kokuyorsun." Garip bir şekilde başının üstünü öpmeyi bitirdim ve uzaklaşıp başparmağımla onu onayladım. "Gün içinde araya biraz şefkat sıkıştırmaya bayılıyorum... Nişanlım." Göz kıptım ve sırtımdan bir ter damlası süzülürken bir adım daha geri çekildim.

Bu hiç de sorunsuz gitmemişti.

"Tanrı aşkına, bana Dave'in önünde böyle davranmadığını söyle," dedi sağdaki adam.

Huxley, sandalyesinde arkasına yaslandı ve dik duruşunu bozarken çenesini eliyle destekledi. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama cumartesi günü yaptığı şey bu değildi."

"Affedersiniz?" Adamların arasına bakarak soruyordum.

"Lottie, belki buraya geri gelebilirsin." Kelsey kolunu salladı. "Böylece, bilirsin; profesyonel davranabilir ve sunuma başlayabiliriz."

Huxley'e dönerken "Bekle," dedim ve kız kardeşimi elimi kaldırarak durdurdum.

Lacivert takım elbisesi, o simsiyah konferans masası sandalyesinde otururken onu daha da tekinsiz gösteriyordu. Duruşu rahat ama sertti. Gözlerini bana dikmişken tereddüt etmiyordu.

O ciddiye alınması gereken bir güçtü ve benim bu adama karşı durmakla ilgili bir sorunum yoktu.

Diğer iki adama işaret ettim. "Biliyorlar mı?"

"Tam olarak neye atıfta bulunuyorsun?" Huxley, sesinde öyle bir kendini beğenmişlikle sormuştu ki uzanıp bacağına tekme atsam gelmişti.

Mide bulandırıcı bir ses tonuyla "Nişanımızı tabii ki, tatlı ya-

nak," diye cevap verdim. "Heni dünyanın en mutlu kadını yaptığının farkındalar mı?" Ellerimi birbirine kenetleyip *mutlu* tuttum.

Kelsey boğazımı temizledi. "Lottie, Huraya gel."

"Pek mutlu görünüyorsun, özellikle de ananörden çıktığında fazlasıyla mutsuzdun." Huxley'nin işaret parmağı yüzümün yan tarafından şakağına doğru ilerlerken başparmağı çenesimin hemen altına yerleşti. Bu bir güç gösterisiymiş gibi geliyordu, sanki odaya rahat bir şekilde hükmetmeye çalışıyordu... Bana da hükmetmeye çalıştığı gibi... Ve eğer bana hükmedebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

Ellerimi kalçalarımın koyup konuştum. "Neden böyle dedin? Seni görünce şok oldum, hepsi bu. Günün ortasında böylesine bir karşılaşmayı beklemiyordum."

Kelsey, bana *gel* işareti yaparak "Lottie," diye fısıldadı ama onu duymazdan geldim.

Huxley'nin yanındaki iki adam koltuklarında ciddi şekilde oturup gösteriyi izlerken fazlasıyla eğleniyorlardı.

"Anlıyorum." Huxley'nin gözleri üstümde kaldı. "Peki, nişanlını gördüğüne özellikle sevindin mi?"

Ne yapıyordu bu? Nasıl bir oyun oynuyordu?

Bu onun için pek profesyonelce görülmiyordu. Sanki benimle alay ediyor, beni sınıyordu.

Bil bakalım ne var, dostum? Bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Dudaklarımı ıslattım. "Çok... Heyecanlıyım." Cevabımı imalarla süsledim ve gözlerimi yavaşça göğsünden kasıklarına indirip tekrar yukarı kaldırdım.

İşte.

Bakalım şimdi ne yapacaktı.

"Ablama izin verir misiniz? O..."

Kelsey'i susturmak için "Kelsey, sorun yok. Olan oldu artık," dedim. "Biz nişanlandık. Bazıları için şok edici olabilece-

beni seviyorum ama..." Huxley'e doğru yürüdüm ve elini elime aldım. "Biz birbirimize çok aşığız."

Adamlardan birine baktığımda elinin altında kıs kıs gülüyordum. Çok kahaydı.

Diğer adama baktığımda ağzı kulaklarına varmıştı. Bu neşeli bir gülümseme değil, daha çok alaycı bir ifadeydi. Ne haltlar yapıyordu burada?

"Uğurlum," dedim, bir süre durakladıktan sonra. "Aşkımız için bir alkış falan bekliyordum, bilirsiniz işte." Tüm gözler hâlâ üzerimdeydi ve Huxley hiç de yardımcı olmuyordu. Huxley'nin kucasına oturana kadar yavaşça eğildim. Eliyle beni yandan kavradı ve ben de kolumu boynuna doladım. Güzel parfümünü içime çekerken "Çok seviyorum," dedim. Bu kadar güzel kokmasından nefret ediyordum.

Elini kalçama koyan Huxley, gözlerini benden ayırmadan diğerlerine "Bize biraz mahremiyet verir misiniz lütfen?" diye sordu. Ne demişti öyle?

Kelsey'e baktığımda sinirlenmekten de öte görünüyordu ama eşyalarını toplayıp odadan çıktığında diğer iki adam da onu takip etti.

Kapı kapandıktan sonra Huxley, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. Kucğından kalkmak için hamle yaptım ama beni kendine doğru çekti. Eli kalçamı kavırıyor ve beni vücuduna sıkıca bastırıyordu.

"Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum." Konferans salonunu gösterdim. "Bugün benimle ve kız kardeşimle buluşacağımı bana söyleyemez miydin?"

"Kız kardeşin açıkça söyleyebilecekken ben neden söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum, toplantıda kimlerin olabileceğı konusunda beni uyarabilirdin. Sevecen nişanlıyı mı oynamalıyım, yoksa sinirli cadalozu mu?"

“Sinirli cadalozdan ne kadar hoşlansam da az önce ortaya koyduğun gösteriye sevecen nişanlı mı diyorsun? Ne yapacağımı bilemeyen garip bir kadındı o.”

“Çünkü beni o duruma sen soktun. Nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bizi kimin bilip kimin bilmediğini bilmiyorum. Ne zaman rolde olmalıyım ya da ne zaman olmamalıyım...”

“Benim yanımda her zaman *oyuna hazır* olmalısın.”

Gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirerek baktım. “O tür bir oyun değil. Tanrım, seni sapık.”

“Ben o tür bir oyundan bahsetmiyordum...”

“Evet, tamam, pekâlâ,” diye kelimeleri uzatarak olgunca bir cevap verdim. “Ne olursa olsun, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Beceriksizliğim beni ele geçirdi ve sana bu hâlimi gösterdim. Hazırlıklı olsam nasıl davranacağımı bilirdim ama asansörden çıktığımda seni orada dikilirken görmek beklediğim bir şey değildi ve beni bir anda oyun dışında bıraktı.”

Yavaşça başını salladı. “Seni heyecanlandırdım mı?”

Eli uzanıp saçımı kulağımın arkasına iterken “Hayır,” diye cevap verdim. “Ne yapıyorsun sen?” Parmağının yanağımı sıyırmasıyla kolumdan aşağı bir ürperti dalgası inerken panik içindeydim.

Başını yana eğerek “Herkes bizi görebilir,” dedi. “Ve ofisimde olduğumuza göre herkesin bizi birlikte ve samimi görmesi gerekmez mi? Çünkü tüm bu saçmalığın ana noktası bir iş anlaşması yapabilmem, öyle değil mi?”

“Hı hı,” dedim düşünerek. “Evet, sanırım bu mantıklı.”

“Anlaman gereken bir şey var Lottie, ben her zaman mantıklı davranırım.”

Gözlerim onunkilerle birleşti. “Çok narsistsin.”

“Kendinden emin,” diye cevap verdi.

“Bir sik deliği.”

Kaşları kalktı. “Sik deliği de ne demek?”

“Kendini beğenmiş pislik demek. Bu yüzden sen de bir sik deliğisin.”

Eli kalçamı okşadı ve tekrar yukarı doğru kayd. Hissettirdiği şeyden nefret etmem gerekiyordu ama iğrenç bir nedenden dolayı etmiyordum. Büyük avucunun kırımın üzerinde gezinmesi umurumda değildi.

Tanrım, yardım et bana. Bende bir sorun var.

“Yani ne istediğimi, nasıl istediğimi ve ne zaman istediğimi bildiğim için bu beni bir sik deliği mi yapıyor?” Gözleri dudaklarına kayd ve sonra tekrar yukarı baktı.

Göğsümün tam içinde bir boşluk oluştu. İçini gerginlik, karcıncalanma, ağır ve çarpıntılı bir his doldurdu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

“Hayır.” Yutkundum ve nedense bir an için ben de onun dudaklarına baktım. Harika dudakları vardı. Bir erkeğe göre çok dolgun değillerdi ama dudaklarını benimkilerin üzerine koyacak olsa, bunun kötü bir öpücük olmayacağını bilmemi sağlayacak kadar iyiydiler. Sadece konuşma tarzından, üzerimde kurduğu böyle bir hâkimiyetle, aklımda onun çok iyi öpüşen birisi olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. “Bu bir şeyi değıştirmez. Sen bir sik deliğisin çünkü insanlara nazik davranmıyorsun.”

“Anlıyorum.” Bakışları tereddütsüzdü. “Şunu açıklığa kavuşturalım, ben insanlara nazik davranmıyorum. Peki, sağlam bir ulaşım aracın olduğundan emin olmak ne anlama geliyor sence? Ya da annenle Jeff’e sonunda evlerinde yalnız kalabildiklerini kutlamak amacıyla gönderdiğim çiçeklere ne demeli?”

Onlara çiçek mi göndermişti? Annem bir şey söylememiştii.

“Ya da rahat edeceğinden emin olmak için evimde yaptıklarına ne demeli?” *Nasıl yani?*

“Ya da bugün kız kardeşinle yaptığım görüşmeye, bu görüşmenin ayarlanabilmesi için programımı tamamen yeniden düzenlememe? Buna ne diyorsun?”

Ahhh...

Tam cevap verecektim ki konferans odasının kapısı açıldı. Bir kadın sesi "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Cane ama Bower birinci hatta." derken Huxley omzumun üzerinden baktı.

Başını sallayıp "Teşekkür ederim, Karla. Hemen geliyorum," dedi.

Kapı kapandı ve Huxley beni bıraktı. Sandalyesinden kalkıp takım elbisesinin ceketindeki düğmelerini iliklemeden önce ayakta durmama yardım etti.

Gözlerini bana dikerek "Evde görüşürüz," dedi.

Uzaklaşmaya başladı ve ben de "Bekle, toplantı ne olacak?" diye sordum.

"Görünüşe göre tüm vaktimi harcadın."

"Ne?" Peşinden gidip iri gövdesinin önüne geçtim. Şirketin dört bir yanından gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Bu yüzden elimi ceketinin yakasından yukarı kaydırırken hayal kırıklığımı uzak tutmaya özen gösterdim. "Huxley, kız kardeşim bütün gün bu toplantı için hazırlandı. Seninle görüşmezse hayalleri yıkılacak."

"Bunu önceden düşünmen gerekirdi."

Tekrar harekete geçti ama onu durdurdum. "Lütfen, Huxley."

Gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir an için içlerinde bir parça insanlık görmüştüm. Bu adamın gerçekten bir ruhu vardı. Tam orada, çikolata kahvesi gözlerinin arkasında.

"Evde görüşürüz," diye tekrarladı ve ilerlemeye devam etti. "Bu arada, eğer kız kardeşinin başarılı olmasına yardım edecek-sen görüşmeye gittiğin her müşteri hakkında mutlaka araştırma yapmalısın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yanımda oturan adamlar. Onlar benim kardeşlerim, çalışanlarım değil ve hayatımda olup biten her şeyi biliyorlar."

Gözlerim kısıldı ve kendimi tutmaya çalışarak sordum. "Yani rol yapmama hiç gerek yok muydu?"

"Hayır, yoktu. Senin kim olduğunu ve benim için ne yaptığını çok iyi biliyorlar ama gerçekten hazırlıklı olsaydın bunu bilir-
din. Bu iş ortamında gerçekten profesyonelce davranabildiğini gösterdiğinde belki kız kardeşinle bir görüşme daha yaparım."

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissederken öfke başımın tepesine fırladı. "Senden nefret ediyorum," dedim. Öyle bir kinle konuşmuştum ki ona duyduğum nefretin tadını dilimin ucunda alabiliyordum.

"Bana karşı olan hislerinin gayet farkındayım. Sürekli tekrarlama-
na gerek yok." Bu sözlerin ardından konferans odasından çıkıp Kelsey'nin yanından ikinci bir bakış bile atmadan geçerek ofisinin derinliklerine doğru ilerledi. Elinde dizüstü bilgisayarı ve portföyüyle orada tek başına duran ve yenilmiş bakışları dik-
katimi çeken Kelsey'e baktım.

İşte o zaman kafama dank etti. Onun için her şeyi berbat etmiştim. Gerçekten çok kötü batırmıştım.

Kelsey, arabadan çıkmak için uzandı ama onu kolundan tutup durdurdum. "Lütfen, Kelsey. Lütfen sadece konuş benimle."

Başını eğip sağa sola salladı. "Şu anda sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Çok üzgünüm, yanlış bir şey söylemek istemiyorum."

"Özür dilerim, Kelsey. Gerçekten üzgünüm."

Omzunun üzerinden baktığında gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Jilet gibi keskin bir cam içimi kesiyormuş gibiydi.

"Şu anda tuhaf bir durumda olduğunu anlıyorum. Güvendiğini düşündüğün biri tarafından kovuldun, çok otoriter bir adamla; pek de iyi anlaşılmadığın bir adamla garip bir anlaşmaya sürüklendin ve bu karmaşada yolunu bulmaya çalışıyorsun. Ama bu sana mağduru oynama hakkını vermiyor."

“Mağdur mu?” Şaşkınlıkla sordum. “Ben mağduru oynamıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu, koltuğunda dönüp bana bakarken. “Çünkü oturduğum yerden oldukça rahat görünüyorsun. Sana verilen fırsat çok az insana veriliyor. Sadece son derece seksi bir adamla bir malikânede yaşamakla kalmıyorsun, aynı zamanda üniversite kredilerin de ödendi. Herhangi bir masraf için endişelenmene gerek yok ve sana bilgi hazinesi olan bir iş adamıyla yaşama şansı verildi. Onun milyarlar değerinde olduğunun farkında mısın, Lottie? Milyarlar! İşini kardeşleriyle birlikte sıfırdan kurdu ve sen bundan, deneyiminden, adamın üniversitede dört yılını harcadığın alandaki uzmanlığından faydalanmak yerine onu öfkeliendiriyorsun. Bunu yaparken de sevdiğin insanlara zarar veriyorsun.”

“O kadar da basit bir mesele değil,” dedim.

“Gardını düşürmek, ayağına kadar gelen bu inanılmaz fırsatı görmek ve minnettar olmak zor mu?” diye sordu. “Çünkü senin yerinde ben olsaydım, tam olarak böyle yapardım.”

“Böyle söylüyorsun ama benim yerimde olmadan bunu bilemezsin.”

Başını salladı. “Haklısın, ne yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var ki bugün büyük bir toplantımız vardı ve egonu bir kenara itmek yerine bizden bu fırsatın alınmasına izin verdin. Bu büyük bir fırsat olabilirdi dediğimde ciddiymdim, Lottie. Cane Enterprises sadece milyarlarca dolar değerinde değil, aynı zamanda Los Angeles’ın her yerinde olmakla birlikte diğer eyaletlerde de işletmeleri ve gayrimenkulleri var. Yani, eğer bir fırsat yakalasaydım ve yaptıklarımızı beğenselerdi; bizi sadece ofisleri için değil, sahip oldukları her mülk için işe alabilirlerdi. Ama konferans salonunda şov yapmaya çalışırken bunu düşünmedin, değil mi?”

"Nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye karşılık verdim. "O, sürekli kafamın içinde. Ona nasıl yaklaşıcağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Biraz saygılı olmayı dene," dedi Kelsey, kapısını açarken.

"O odada beni kışkırtan oydu," dedim, hâlâ kendimi savunarak.

"Çünkü ona izin verdin. Benim durduğum yerden o gayet iyi görünüyordu. Aptal gibi görünen sendin." Arabanın kapısını çarparak apartmanına doğru yürümeye başladı.

Camı açıp "Dizüstü bilgisayarını unutmuşsun," dedim.

"Sende kalsın. En azından web sitesini düzenleyebilirsin," dedikten sonra apartmana doğru yürüdü.

Öfke, hayal kırıklığı ve utanç aynı anda içimde çarpışıyordu. Göğsümün içinden boğazıma doğru ilerliyor, yanaklarımı ısıtıyor ve sonunda gözlerimde yaşlar biriktiriyordu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken sessizce "Siktir," dedim. Huxley ve Kelsey'nin söyledikleri tamamen doğrudu. Her toplantı için hazırlıklı olmalıydım. Kiminle görüşeceğimi bilmeliydim. Kendi sunumumuzun içeriğini ve dışını bilmeliydim. Kendime güvenerek gitmeli ve olası her soruyu yanıtlamaya hazır olmalıydım. Bunlar temel toplantı gereklilikleriydi ve ben hiçbirine uymamıştım. *Yıllarca süren çalışmalarla alay etmişim.* Neden? Bu kadar profesyonellikten ve hazırlıktan yoksun bir şov sunacağım kişiler vardıysa onlar da Cane Enterprises'in sahipleri olmalıydı. *Hay sikeyim!*

Ve Kelsey'nin işi...

Kelsey ve ben kavgalarımızdan payımıza düşeni almıştık ama nedense bu seferki çift basımlı şurup ekletebileceğimiz bir çikolatalı milkshake ile düzeltilebilecekmiş gibi gelmiyordu. Bu daha derin hissettiriyordu.

Bu yıkıcıydı.

Ve beni her şeyden çok korkutuyordu.

On Birinci Bölüm

HUXLEY

“Bir sorum var,” dedi Breaker ofisimde otururken. JP de hemen arkasından gelip yanına oturdu.

“Ne soracaksın?” diye sordum, geçirdiğim günün yorgunluğuyla.

“Lottie’nin senden kesinlikle nefret etmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?”

“Zaten ediyor. Bunu başarmak için bir şey yapmama gerek yok,” dedim gelen kutumdan çıkıp bilgisayarımı kapatırken.

“Hiç onun, ne bileyim, senden hoşlanmasını sağlamayı düşündün mü?” diye sordu Breaker.

“Neden benden hoşlanmasını isteyeyim ki? Bu bir iş anlaşması. Daha fazlası değil.”

JP, “Bunu cinsel anlamda söylemiyor,” dedi. “Ama birbirinizin gırtlığına sarılmasaydınız birlikte çalışmak daha kolay olmaz mıydı sence?”

“Muhtemelen,” diye cevap verdim.

“O zaman neden her fırsatta onu kızdırıyorsun?” diye sordu

Breaker: "Bu öğleden sonra yaptığın şey var ya?" Başını salladı. "Çocuklarlıktı, dostum."

"Evet, aslında kız kardeşi için kötü hissettim. Çok bozulmuş görünüyordu," diye ekledi JP.

"Başka seçeneğim yoktu," dedim. "Bower aradı. Konferans odasından ayrıldığımdan beri onunla çalışıyorum."

Breaker hareketlendi. "New York'ta her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. Bower bizim saha müdürümüzdü, sadece bir sorun olduğunda program dışı bizi arardı. "Hayır. Bana 95. Cadde'deki lokasyonda elektrik kaynaklı bir yangın çıktığından bahsetmek için aramıştı. İtfaiye aranmış, bina boşaltılmış, birkaç kişi FDNY* tarafından tahliye edilmek zorunda kalmış." Elimi alnıma bastırdım. "Tam bir kâbustu. Bütün öğleden sonrayı iyi olduklarından emin olmak için yangından etkilenen tüm çalışanlara ulaşarak geçirdim."

"Kahretsin." Breaker, elini ağzına götürdü. "Ciddi yaralanma var mı?"

"İki kişinin kollarında üçüncü derece yanıklar var ama durumları iyi görünüyor. Neyse ki diğer herkes iyi."

"Tanrım," dedi JP. "Bir şey gönderdik mi?"

Başımı salladım. "Evet, hastaneye bir şeyler gönderdik. Adamlardan biri 9. Cadde'deki belli bir pizza türüne bayılıyor-muş, diğeri de Gray's Papaya'ya takmış durumdaydı. İkisine de akşam yemeği ve Magnolia Bakery'den kek göndermeyi ihmal etmedim. Ayrıca ailelerine de bir şeyler gönderdim. Karla, hafta boyunca ekibin akşam yemekleriyle ilgilenecek. Neler olduğunu bildirmek için sigortayla temasa geçtim." Sandalyemde arkama yaslandım. "Karla'ya, Kelsey ile bir randevu daha ayarlamasını söyleyeceğim çünkü şirket ve muhtemelen gelecekteki ofisler için neler yapabileceğini görmekle oldukça ilgileniyorum."

"İlginç bir işi var gibi görünüyor," dedi JP.

*New York Şehri İtfaiye Departmanı. - ç.n.

hi birine benziyordu ve seni delirtmesini izlemekten büyük keyif alırdım."

"Beni zaten delirtiyor."

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik. "Bilmiyorum. Senin aralarında bir şey var," dedi JP. "Fark ettin mi Breaker?"

Breaker, başını salladı. "Fark ettim."

"İkiniz de saçmalıyorsunuz."

Asansörle özel otoparkımıza çıktık. Kapılar açıldığında arabama doğru giderken kardeşlerimi bekleme zahmetine girmedim.

JP, "Asansörden indiğinde, konferans salonunda sana yaklaştığında ve kucığına oturduğunda ona bakışların farklıydı," diye seslendi. "Gözlerinde sıcaklık vardı."

Onu görmezden gelerek arabamın kapısını açtım ve bindim. İhtiyacım olan son şey iki aptal kardeşimin aklıma fikirler sokmasıydı. Lottie ile aramızda iş ortaklığından başka bir şey yoktu.

Onu çekici buluyor muydum? Bulmamak için kör olmak lazımdı. Çok güzeldi ama bunu görmezden gelebilirdim.

Peki, bugünkü elbisesinin içinde çok mu güzel görünüyordu? Evet, gerçekten de harikaydı ama bir kez daha bunu görmezden gelebilirdim çünkü ben bir profesyoneldim ve çekicilik ile işi nasıl ayıracağımı biliyordum.

Camıma vurulunca irkildim. Breaker, arabamın hemen dışındaydı duruyordu. Camı açtım ve "Ondan hoşlanmıyorum, tamam mı?" dedim.

Breaker, gülümsedi ve kollarını kapıma dayamak için eğildi. "Bu konuda bir şey söylemeyecektim ama savunmacı ses tonun sağlam bir gerekçe vermiyor." Tam camı kapatacakken beni durdurdu. "Karla'nın o randevuyu ayarladığından emin ol. Sunumlarını kaçırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Biz böyle şeyler yapmayız."

"Biliyorum."

"Ve Lottie'nin de bunu bildiğinden emin ol. Ona neler olduğunu açıkla."

"Bilmesine gerek yok."

Breaker başını salladı. "Var. Sana güvenebilmesi gerekiyor. Hux. Eğer bu iş yürüyecekse ikinizin de nefreti bir kenara bırakıp birbirinizle daha uyumlu çalışmayı öğrenmeniz gerekecek. Eğer yapamazsanız, er ya da geç Dave bunu anlayacak ve uğruna çalıştığın her şeyi kaybedeceksin. Ve bunun isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum."

Konferans odasında olanları hatırlayıp "Gerçekten de seven bir nişanlı olmaya çalışırken bile yanlış enerjiye sahipti," dedim.

Breaker, tekrar başını salladı. "Sakinleşmelisin dostum. Özel hayatını ve işini birbirinden ayrı tutmayı sevdiğini biliyorum ama hence şu an bunu yapamayacağın bir zaman. Ona senin de insan olduğunu göstermelisin, yoksa bu iş asla yürümez."

İşte ben de bundan korkuyordum, ona gerçekte kim olduğumu göstermekten. Çünkü ona olan ilgimi inkâr etsem de içimde bir yerde, eğer onu tanırsam ve o da beni tanırsa aramızda bir şeyler olabileceğini biliyordum.

Kişisel ilişkileri, işe karıştırmak büyük bir riskti. Çizgiler bulanıklaşır, sözler kaybolur ve asla işe yaramazlardı. Hem de asla. Bu yüzden mesafemi korumalıydım, bu yüzden ikimiz de mesafemizi korumalıydık.

"Biraz düşüneceğim," dedim, düşünmeyeceğimi bildiğim hâlde.

Lottie'yle, Chipotle'de yediğim tek bir yemekten sonra onun farklı olduğunu anlamıştım. Başıma bela olabileceğini biliyordum. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu. Özgürdü, aklından geçenleri söylüyordu, dağınıklığından pişmanlık duymuyordu,

diğer dâvâkî ve her şeye lazımdı. Onun yanında kendinizi tutamıyordunuz. Bu yüzden metanetli kalmam, aramızda mesafe bırakmaya devam etmem gerekiyordu. Bunu yapmazsam sonunda mahvolacağımı biliyordum.

Lottie, beni mahvedebilirdi. Ama bunu kardeşime söylememin imkânı yoktu. Lanet olsun ki Breaker çok ileri görüşlü biriydi.

"Bayan Lottie de yemeğe katılacak mı?" diye sordu Reign.

Başımı salladım. "Evet, şu anda işini bitirmek üzeredir." Ev yapımı pizzaya baktım ve "Harika görünüyor," dedim.

"Afiyet olsun. Tatlı olarak da bitter çikolata, ahududulu mus yaptım. Hazır olduğunuzu söylediğinizde getireceğim. O zamana kadar buzdolabında soğuyor."

"Teşekkürler, Reign." Reign çıktıktan sonra telefonuma uzandım. Beş dakika önce Lottie'ye mesaj atıp yemeğin hazır olduğunu bildirmiştim. Eve geldiğimden beri onu görmemiştim. Anladığım kadarıyla eve gelmiş ve doğruca odasına gitmişti. O zamandan beri de orada saklanıyordu. Yapmak isteyeceği şeyin benimle akşam yemeği yemek olduğuna şüphe yoktu, özellikle de bugün olanlardan sonra. Yine de yemek yemesi gerekiyordu.

Merdivenlerden indiği sırada neredeyse sandalyemden kalıp onu kendim getirmek üzereydim. Üzerinde onun için satın aldığım ipek bornozlardan biri vardı. Rengi, göz rengiyle uyumlu, koyu yeşildi. Son birkaç adımı atarken bornozun yırtmacısının bronzlaşmış çıplak bacağının üzerinde gezinmesini izledim. Gözlerim, bornoz ipinin sıkıca bağlandığı ve minyon bedenini sardığı beline gitti. Sonrasındaysa bakışlarım, Lottie ana kata inerken hafifçe sallanan göğüslerine takıldı.

Gözlerim yanılmıyorsa bornozun altına hiçbir şey giymemişti.
Gözleri benimkilerle buluştuğunda "Mesaj attığında banyo yapıyordum," dedi. Sesi monoton, hayattan yoksundu. Bakışlar somurtkan ve o bornozun içinde çekici görünse de normalde olduğu gibi kendinden emin bir şekilde kasılmıyordu.

Breaker'ın sözleri aklıma gelip göğsüme sertçe çarptı.

Ona senin de insan olduğunı göstermelisin, yoksa bu iş asla yürümez.

Lottie, sandalyesini çekip oturdu. Yer düzenini, beni, hatta yemeği bile görmüyor gibiydi. Bunun yerine peçetesini açıp kucığına koydu, sonra da çatal ve bıçağını alıp küçük bir parça pizza kesti. Dudaklarının yuvarlak bir şekil almasını ve dumanı tüten pizzaya üflemesini izledim.

Mizah yoktu, öfke yoktu, hiçbir şey... Kişiliğine dair hiçbir şey yoktu. Sanki az önce aldığı banyo, son birkaç gündür tanıdığım Lottie'nin tüm kalıntılarını yıkayıp götürmüş gibiydi.

Alaycılığı gitmişti.

Nefreti gitmişti.

Tartışma ortamı asla yoktu.

İçi boştu. Bunu ona ben mi yapmıştım?

Etrafımda olduğu her saniye sinirlerimi bozmuş olsa da eski Lottie'yi, bu Lottie'ye her gün tercih ederdim.

Sanırım bugün olanlar onu kırmıştı ve bu benim için iyi değildi. Zaman zaman acımasız bir piç olabilirdim ama bu doğru gelmiyordu.

Söz konusu iş olduğunda katı bir şekilde koyduğum kurallar, ona bugün olanları anlatmak, gözlerinden kaybolan hayatın bir kısmını geri getirmek için içten gelen bir ihtiyaç hissettiğimde bocaladı. "Yapmam gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı." Gözlerim ona kaydı, herhangi bir tepki vermesini bekliyordum.

"Eminim vardır," dedi sessizce. Ses tonunda sanki bana inanmıyormuş gibi bir gerginlik vardı.

Kendimi açıklamama gerek yoktu. Ona isim ve işi yapış şekliyle ilgili herhangi bir açıklama borçlu değildim ama yine de içim kıpır kıpır yiyordu. Gözlerindeki o ateşi tekrar görmek istiyordum.

“Kız kardeşimden daha önemli ne olabilir diye sormayacak mısın?”

Bana doğru baktı, o kısık gözleri yemeğine dönmeden önce kısa bir an yüzümde gezindi. “Bunu neden sorayım ki? Cevabı zaten biliyorum.”

“Peki, neymiş o cevap?” diye sordum.

“Bu beni ilgilendirmez.” Çatalını ve bıçağını bırakıp “Senin değer cetvelinde nerede durduğumu biliyorum, Huxley. Açıklamaya gerek yok,” dedi.

Masadan kalkıp merdivenlere yöneldi. “Yemeğini bitirmedin.”

“Aç değilim,” dedi. Merdivenleri çıkarken bornozu bacaklarını sıyrıp hareketleniyordu.

Öylece çekip gidecek miydi?

Söyleyecek başka bir şeyi olmadan?

Karşılık vermeden mi?

İğneleyici bir yorum yapmadan?

Bana doğru öfkeli bir bakış atmadan?

Bu olamazdı.

Gözlerim hâlâ merdivenlerde, zihnim telaşla ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. İş söz konusu olduğunda duygularla hiç ilgilenmemiştim. Bu yüzden o an keşfedilmemiş bir bölgedeydim. Ayrıca Breaker’ın haklı olabileceğini kabul etmekten nefret ediyordum. Lottie’nin bu planın sağlam bir ortağı olmasına ihtiyacım vardı ve üzgün hissederken benimle ihtiyacım olan şekilde çalışmaya istekli olacağından emin değildim.

Peki, hislerimi fazla karıştırmadan onu nasıl mutlu edebilirdim ki?

Hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldım ve masadan kalkıp

onun arkasından merdivenleri tırmandım. Ne yapacağımı emim değildim ama bu çekikle çekip gitmesine izin veremedim.

Ona yettiğimle neredeyse odasına varmıştı. Başka ne diyeceğimi bilemeden "Yatağa aç gitemezsin," dedim.

"Canım ne isterse onu yaparım," dedi. Seni biraz gergin etmişti.

Duyamak istediğim şey buydu. Hızlı bir karşılık. *Zırlamaya devam et, Hux.*

Uzanıp elini tuttum ve daha fazla ilerleyemeden onu kendime doğru çektim. Bana doğru döndüğünde yüzünde yok ifade vardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. Sesindeki külcüm artık tam gücündeydi.

Daha iyi.

"Sana kimin sözünün geçtiğini hatırlatıyorum."

Elini çekmeye çalıştı ama bırakmak yerine elini kaldırıp arkasındaki duvara dayadım.

Bileklerini sıkıca üzerinde tuttuğumda gözleri büyüdü.

"Bana kimin sözünün geçtiğini hatırlatmana gerek yok. Senin başkalarını önemseme konusundaki yetersizliğin oldukça açık. Sen ne dersen o olur."

"Öyle mi?" Onu daha da zorlamak, gerçek kişiliğini tekrar ortaya çıkarmak isteyerek sordum. Bu yüzden boştaki elimle kalçasını kavradım ve onu duvara yasladım. "O zaman nasıl oluyor da beni sürekli sınıyorsun?"

"Seni sınıyor muyum?" diye sordu. Göğsü daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Bunu uygun bir akşam yemeği kıyafeti olarak mı görüyorsun?" Soruyu sorarken bormozunun ipiyle oynadım ve tepkisini ölçerken içimde bir şey doğdu. İlkel bir şey ve bu ilkel taraf onun kişiliğini ortaya çıkarıyormuş gibi görünüyordu. Huysuz kişiliğine yeniden hayat veriyormuş gibiydi.

Benim istediğim de buydu.

Lottie'yi geri istiyordum.

Bunun çizgiyi aşmak olduğunun farkındaydım. Ona dokunmak, onu bu şekilde duvara yaslamak aşınmamı gereken bir sınırdı. Yine de onu bu kadar somurtkan, bu kadar çaresiz görmek içinde bir şeyleri uyandırmıştı. Bu gibi durumlarla iyi başa çıkamıyordum, birini nasıl neşelendireceğimi bilmiyordum. Empati göstermek yerine onu sıkıştırmamdan da belliydi. Beynim bu konularda gerektiği kadar çalışmıyor gibiydi.

“Akşam yemeği için kıyafet kuralı olduğunu bilmiyordum.” Takım elbiseme, pantolonuma ve kollarını kıvırdığım gömleğime baktı. “İş kıyafeti mi bekliyorsun? Elbisemi geri giymemi mi tercih edersin?”

“Aşağı inip yemeğini bitirmeni tercih ederim.”

“Sana aç olmadığımı söyledim,” diye karşılık verdi.

Sertçe konuşarak “Ben bunu yanımda olmaman için bir bahane olarak görüyorum. Bu bir işti, Lottie. Kişisel algılamana gerek yok,” dedim.

“Kişisel algılamamak mı?” diye sordu. “Tanrım, bu saçmalıkları söylemenden bıktım usandım.” Hareket edecek oldu ama onu yerinde tuttum. “Yaptıkların beni duygusal olarak etkilediğinde kişisel olarak algılamamak zor. Senin gibi siyah ve beyaz olamam. Benim de duygularım var, Huxley.”

“O zaman bana ne hissettiğini söyle.”

Çenesini yukarı kaldırdı. “Benim hissettiklerimle başa çıkamazsın.”

“Dene bakalım.”

Duraksadı.

Beni inceledi.

Sonra...

Dudaklarını ıslattı. “Tamam o zaman. Bu karmaşaya karıştığım için kendime kızgınım. Kız kardeşimin bugünkü toplantısını berbat ettiğim için yine kendime kızgınım. Kısa bir süre

de olsa buna hazırlanmak için çok çalışmıştı. Anneme hakkı olduğunu, Angela ile o işi asla kabul etmemem gerektiğini söyleyecek kadar cesaretim olmadığı için kendime öfkeliyim. Gururumun gerçeklerden daha önemli olmasından nefret ediyorum. Ve en önemlisi..." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Ben ce soğuksun, umursamazsın ve kendinden başka kimseye değer vermiyorsun. Sana güvenmek zorunda olmamdan, senin bana güvenmek zorunda olmandan ve en önemlisi de..." Soluğunu tuttu ve parmakları kolunu duvara sabitleyen elimin etrafında kıvrıldı. "Seni çekici bulmaktan da nefret ediyorum."

Onu zorla kendime doğru çekme isteği duyarken ensemden hafif bir ter birikintisi hissettim.

Daha önce bana nasıl baktığını görmüştüm. Gezinen gözlerini fark etmiştim ama bunu hiç dile getirmemişti. Bu beni zayıf hissettiriyordu. Yenik düşecek kadar zayıf.

"Kızmana gerek yok. Kız kardeşinin bir şansı daha olacak. Sana söyledim, bu telefon görüşmesi önemliydi." Dudaklarının beni baştan çıkarmaya yetecek kadar hafifçe aralanmasını izlerken ses tonum kısılmıştı.

Beni çılgına çevirmeye yetecek kadar. İrademi kırmaya yetecek kadar.

"Sana inanmıyorum." Sesi sert çıktığı kadar yumuşaktı. Bu ses tonu duvarımı bir kez daha çatlattı.

Elimle kalçasına daha sert bastırdım.

Başparmağım bornozunun yumuşak kumaşını okşuyordu.

Beni tatmin edecek şekilde dudaklarından alçak, neredeyse duyulmayan bir inilti çıktı.

"Karla, başka bir buluşma ayarlamak için kız kardeşinle çoktan iletişime geçmiş olmalı." Parmaklarım ona daha fazla dokunmak, bornozunun altından kaymak için yanıp tutuşurken

aramızdaki çekim yoğunlaştı. “Bu konuyu hallettik. Annene gerçeği söylemediğin için duyduğun suçluluk duygusuna gelince, bu seninle alakalı ve beni hiç ilgilendirmez.”

Duvara yasladığım bileğini daha sıkı kavradım ve elini elimden aldığında parmakları kıvrılarak benimkilere geçti. Böylece bir parçam daha çözülmüştü. Bu kadına duyduğum ihtiyaç beni darmadağın ediyordu ve kendimi pamuk ipliğine bağlı hissediyordum.

Devam ettim. “Ve bana olan nefretin... Bu nefretin karşılıklı olmadığını bilmelisin.”

Delici gözleri benimkilerde sabitlendi. “Bana karşı sadece hoşnutsuzluğunu ifade ettin,” derken sesi titredi. Ama sesindeki bu dalgalanma, kalçasında duran elimi tutup yavaşça içeri doğru kaydırırken hareketlerindeki cesaretle uyuşmuyordu.

Ta ki parmaklarım bornozunun ipine dolanana kadar devam etti.

Siktir, sakın beni kışkırtma.

İş ve zevki birbirinden ayırabilirdim ama çizgi bulanıklaşmaya başladığında ve zihnimi karışık hissettiğimde beni durduracak hiçbir şey kalmayabilirdi.

Şu an zihnim fazlasıyla karışık.

Lanet olasıca zihnimi bulanık hissediyordum.

Bedenim kararsızlıkla uğulduyor, yanlış kararlar beni ona daha da yaklaşıtıyordu.

“Kızgınlığımı, hayal kırıklığımı, sinirimi dışa vurdum ama nefretimi değil. Nefretini dışa vuran sensin.” Parmağım ipek kurdeleyle oynadı. “Seninle bir sorunum yok.”

“Yalancı,” dedi.

“Neden bana güvenmiyorsun?”

“Bana güvenmem için bir sebep vermedin,” dedi. Eli göğsümden yukarı kaydı, omzumda durdu ve ardında yakıcı bir iz bıraktı.

Bornozunun ipini hafife çektiğinden dişlerim alt dudaklara bastırıyordum.

Letimce ile itiraz etmiyordum.

Onun yerine vücudumu benzerine yaklaştırıyordum.

Her sekrem, kontrolü zor zor sağlıyordum ve her an kaybetmeye hazırdım.

Yanmaya hazırdım.

"Neyi istediğin herhangi bir sözden geri döndüm mü?"

"Hayır," dedi nefes nefese. Sırtı duvardan uzaklaştı. Bu hareket bornozun kumaşını çekti. Gözlerim göğüslerine kaydık. Bornozun yakası tehlikeli bir şekilde açıldı. Kahretsin, o mahrem memeler çıplakken nasıl görünüyordu? Hassas mıydılar? Onları ağzıma alsam memnuniyetle inler miydi?

Kendimi tutamayarak ipi bir kez daha çekip bir ucunu gevşettim. Küçük açıklık beni kızkırtarak daha da baştan çıkardı. Damarlarımda zorkılayan ateşi tutuşturdu.

Sikeyim. Ne yapıyorsun, Huxley?

Yapılamazın gereken bir şeyi.

Sikeyim, fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Bornozunun altında pürüzsüz vücudundan başka bir şey olmadığını biliyordum. Göğüslerine baktım ve kumaşın ipeğine sürtünen sertleşmiş meme uçlarını görmek beni tatmin etti. Çok küçük ve çok da seksiydiler.

Konuşmamıza odaklanmaya çalışarak "Madem şimdiye kadar verdiğim hiçbir sözden dönmedim, neden bana güvenmiyorsun?" diye sordum.

Eli enseme gitti ve saçlarımin kısa telleriyle yavaşça oynadı. "Çünkü sen bir hilekârsın."

"Normalde değilim." Parmaklarım, bornozun açılması için ipini bir kez daha çektiirmeye hevesliydi. Ama hareket etmeden durdum.

"Sözüne güvenemeyeceğim için kusura bakma."

Dişlerimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek sordum. “Peki, bana gülenebileceğini sana nasıl kanıtlayabilirim?”

Elini boynumdan çekip vücudundan yukarı, göğsünü zar zor örtten kumaş aralığına doğru uzatırken gözleri büyüdü. Beni kıskırtarak parmaklarıyla göğüs dekoltesini okşadı. Lanet olası ağzım sulandı. “Sözünden dönme.”

“Zaten dönmedim.”

Gözleri benimkilerle birleşti ve “Konuşmadan verdiğin sözlerden bile,” dedi. Sonra beni şaşırtarak bornozunun ipini çözdü. Bornozu iki yana doğru açıldı ve vücudunun orta hattını meydana çıkardı.

Siktir.

Amına koyayım.

Saniyeler içinde sertleşmiştim. Ama uzaklaşmak ya da onu hırpalamak yerine kendime işkence etmeye karar vererek onu yavaşça süzdüm. Göğsünden başladım. Bornozu göğüslerinden sarkıyor, onları zar zor örtüyor, bana işkence ediyordu. Sonra aç gözlerim sıkı karnından aşağıya, tamamen pürüzsüz amına indi. Onu görünce ağzım sulandı. Sadece kısa bir gösteri sunuyordu ama bu beni çıldırtmaya yetmişti. Beni lanet olası sınırın ötesine itmek için bu yeterliydi.

Beni sınıyordu. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyordu.

Çok az şey biliyordu.

Bunu ben başlatmıştım.

Onu duvara dayayan bendim.

Bornozun ipini çeken bendim.

Bunu bitirmesi gereken de ben olmalıydım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Başladığın şeyin sonunu getiremiyorsun. Aynı iş toplantısı gibi.”

“Sana söyledim, bugün olanları engelleyemezdim.”

"Yapabiliydin, yapmamayı seçtin."

Dışlerim gıcırdadı.

"Şu anda burada, önünde neredeyse çıplıplak duruyorum. İstedigin bu değil miydi? Beni kontrol etmek? Hedenimi kontrol etmek? Ve sen bunu yapmak yerine hareketsiz kalıyorsun."

Şu an benimle dalga mı geçiyordu?

Sadece lafta mı olduğumu sanıyordu?

Beni ne kadar da az tanıyordu.

"Hareketsiz kalmıyorum, Lottie." Bir adım daha yaklaştım. "Kaskatı... Kaskatı kesiliyorum." Bununla birlikte elimi çıplak kalçasına kaydardım. Elini başının üstünde tutmaya devam ettim.

Ani dokunuşundan nefesi kesildi ve elimi arkasına, o tatlı kıçına doğru kaydırduğunda alt dudakımı ısırdı.

"Ve bunu ben başlatmadım," dedim, durumun tam tersi olsa bile. "Akşam yemeğine bu bornozdan başka bir şey giymeden geldin."

"Dün de sabahlıkla gelmiştim. Bununla ne farkı var?"

Elimi sırtının alt kısmına götürürken bir parmağımı çatalının yakınında gezdirdim ve onu sıkıca kavrayıp kendime doğru çektim.

"Bu kasıtlıydı."

"Her ne kadar inanmak istemesen de Huxley, niyetim seni tahrik etmek değildi. Seninle mümkün olduğunca az zaman geçirmekti."

"O zaman neden şimdi çıkıp gitmiyorsun?" Elim vücutunun ön tarafına götürdüm ve parmaklarımı yumuşak bir şekilde kalça kemiginin hemen üstüne ilerlettim. Bir şehvet dalgası onu çarpı ve bacaklarını hafifçe açarak geriye doğru kaydı. "Bana bu şekilde dokunamazsın."

"Nasıl dokunamam?" Parmağımı tahrik olmuş klitorisinin çevresinde hafifçe gezdirdim.

Başı duvara yaslanıp kalçasını ileri doğrulturken derin bir nefes aldı.

“Böyle mi dokunamam?” Bir parmağımı daha gezdirdim ama bu sefer daha derine ilerleyerek klitorisiyile birleştirdim ve üzerinden geçtim. *Hay sikeyim. O kadar yumuşaktı ki.* “Yapabileceklerimi asla hafife alma.” Vücudunun dokunuşuma ne kadar duyarlı olduğunu izleyerek “Bana daha fazlasını istediğini söyle.” dedim.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Seni asla tatmin etmem.”

“Peki.” Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Onu sabit tutarak iki parmağımı bir araya getirip klitorisinde aşağı yukarı kaydırırken pürüzsüz amına baktım ve klitorisini parmaklarımın arasında sıkıştırdım. Yavaşça sıktım ve ovuşturdum.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı. Başı yana doğru savruldu ve elimi daha sıkı kavradı.

Parmaklarımla giriş deliğini yokladım. Benim için biraz daha açıldı ve bunu bir davet olarak kabul ettim. Böylece bir parmağımı içine soktum.

Sikeyim, evet. Daracıktı.

Aynı zamanda ıslaktı.

Hem de sırlıslıkladı.

Daha da yaklaşıncı dudaklarımı sıcak tenine bastırmak istedim ama bundan kaçındım. Bu, bir noktayı kanıtlamakla ilgiliydi. Bu, ona sadece elimle vücuduna neler yapabileceğimi göstermekle ilgiliydi.

Parmağımı çektim ve sonra başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Daha fazla baskı uygulayıp küçük, dairesel hareketler yaptığımda nefesini tuttu.

“Evet,” diye fısıldadı. Kalçaları daha fazlası için yalvarıyordu. Ama dokunuşumu hafif tuttum, üzerindeki nazik baskının onu çıldırtmasına izin verdim.

Yavaş daireler çizdim.

Çevresinde gezindim.

Onu yükselttim.

Üstünde baskı kurdum.

Gittikçe delirtmeye devam ettim.

Dişlerini alt dudağına bastırıyordu. Göğsü inip kalkıyor, banozu artık göğüslerini zar zor örtüyordu. En ufak bir hareketinde her yerini görebiliyordum. Duvara sabitlediğim eliyle, elimi o kadar sıkı kavıyordu ki sabah morluklar oluşabilirdi.

Ama buna değecekti.

Çünkü onu böyle izlemek, bana teslim olması; ona dokunma izin vermesi ve zirveye çıkması her şeye değerdi.

“Daha fazla,” diye fısıldadı. “Bana daha fazlasını ver.”

Tam da duymak istediğim şeydi. Elini bıraktım ve itiraz etmeden onu duvara bakacak şekilde ters çevirdim. Yanağı duvarın yüzeyiyle hafifçe buluşurken iki elini de yana açtım. Arkadan amını avuçladım ve kalçalarını kasıklarımın doğru çektim. Böylece ne kadar sertleştiğimi hissedebilirdi.

Parmağımı klitorisinin üzerinde tekrar tekrar kaydırırken hırıltılı nefesi bana zevk veriyordu.

“Şu anda benden nefret ediyor musun?” diye sordum. Aynı zamanda klitorisini okşayarak tüm vücudunun benimkine karşı titremesini sağlıyordum.

“Şu an her zamankinden daha fazla nefret ediyorum.”

Dudaklarımı kulağına bastırarak “Sana nasıl zevk vereceğimi bildiğin için mi?” diye sordum.

“Evet.” İki parmağımı içine soktum. Kısık bir inilti çıkardı.

“Şu anda seni parmaklarımla sikmiyor olmamı mı isterdin?”

Parmaklarımı geri çıkarmaya başladım ama hemen tepki gösterdi. “Hayır, istiyorum.”

“Neyi istiyorsun?” Sikim o kadar sertleşmişti ki pantolonunun fermuarına acı verici bir şekilde bastırıyordu.

“Sikmeni. Beni sikmeni istiyorum.”

Diğer elimle boynunu okşadım ve başımı geriye eğdim. Eğinip doğrudan kulağına konuştum. “Yani benden nefret ediyorsun ama seni sikmemi istiyorsun.” Başparmağım klitorisine bastırıldı ve boğuk bir nefes vermesine sebep oldu. “Ne kadar yakınsın?”

“Yakın,” diye fısıldadı. Vücudu tutuşum altında titriyordu. “Çok yakın.”

“Güzel,” dedim elimi amından çekmeden hemen önce.

“Ne yapıyorsun?” Şaşkın soluğu bana büyük bir zevk verdi.

“Neden sana bir orgazm tattırayım ki, Lottie? Neden senin için bunu yapayım?”

“Çünkü yapmazsan piçin tekisindir.” Başı öne eğilirken avuç içleri duvara yaslandı. Her kası, varlığının her parçası gergindi.

Parmağımı tekrar klitorisinin üzerinde gezdirdim. Duruşunun daha da gerilmesini, sırtının kavislenerek eğilmesini dikkatle izledim. Onu sınıra, düşmek üzere olduğu noktaya getirmek istiyordum. “Zaten benim bir piç olduğumu düşünüyorsun, ne fark eder ki? Benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun, Lottie. Eğer boşalmana izin verirsem, benim hakkımda yine en kötüsünü düşüneceksin.”

“Ama en azından bedenime hükmedebileceğini bileceğim. Ve senin istediğin de bu değil mi? Kontrol!”

Benimle nasıl konuşacağını biliyordu, ne duymak istediğimi biliyordu ve bu korkutucuydu. Çünkü haklıydı, kontrol istiyordum. Gözlerini bana dikmesini ve yanmasını istiyordum. Odaya girdiğimde beni arzulamasını istiyordum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, bunun kesinlikle iş olduğunu biliyordum ama bu gece içimdeki bir şey serbest kalmıştı. Şimdiyse kendimi çaresiz hissediyordum.

“Söyle bana.” Klitorisini sıktığımda ondan yüksek sesli bir inilti çıktı. “Ben odaya girdiğimde vücudun alev alıyor mu?”

Hemen cevap vermedi, nefesini verip konuşması bir saniyesini almıştı. "Hayır," dedi.

Tüm bedenimi onunkine bastırarak "Neden peki?" diye sordum.

Klitorisini parmaklarımın arasında ovalarken "Çünkü..." diye nefes nefese kaldı. "Siktir," diye mırıldandığında nefesi ağırlaşmıştı. "Çünkü beni ne kadar şiddetli boşaltabileceğini bilmiyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordum. Klitorisini serbest bıraktım ve neredeyse göğsüme yığılmasına neden oldum. Tüm vücudu titriyordu ve tam da olmasını istediğim noktada olduğunu biliyordum. Tam da ona ihtiyacım olan yerdeydi.

"Bu bir rica," dediğinde sesi o kadar kırılganlık doluydu ki onu orgazma ulaştırma ve kendini boşaltması için orada bırakma fikri aklımdan uçup gitti. Ardından kendini boşaltmak için vibratörlerden birini kullanacağını biliyordum ama aslında; yalvarmasını, yakarmasını ve sonra öfkeyle çekip gitmesini görmek istesem de haklı olduğunu, bedenine hükmettiğimi bilmesini istiyordum.

Elimi tekrar amına götürdüm ama altımda titremesine rağmen elimi sabit tutmaya dikkat ederek onu kavradım.

"Beni dinle, Lottie." Beni dinlediğine dair bir şey söylemeyince onu daha sıkı kavradım. "Dinliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi nefes nefese.

"Boşalmana izin vermeyecektim, ağlayıp daha fazlası için yalvarana kadar seni oyalayacaktım ama bana güvenmemen ve hatta saygı duymaman rahatsız edici." Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken dudaklarımı tam kulağına bastırdım. "Ben iyi biriyim. Bunu şimdi göremiyor olabilirsin ama göreceksin."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi.

Bacakları elimin etrafında kasılırken ve vücudu daha da gerilirken "Bu koca bir yalan," dedim. "Bu her şeyi değiştirecek.

Hâlâ benden nefret ediyor olabilirsin, hâlâ bana bakmak istemiyor olabilirsin ama beni arzuladığını çok iyi bileceksin.”

Daha fazla baskı uygulayıp gittikçe daha da hızlanarak hareket ettim. Ta ki etrafımda kenetlenip duvara karşı inleyene kadar. Boşalmıştı.

Çok şiddetli boşalmıştı. Elim onun ıslaklığıyla sıtılsıklam olmuştu ve bana doğru sürünürken inlemeleri duvar tarafından bastırılıyordu. Tamamen boşalana kadar orgazmını ve her bir kasılmasını elimde hissettim.

Elimi çekip onu tekrar döndürdüm ve sırtını duvara yasladım. Gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini yukarı kaldırdığımda az önce amını okşayan parmaklarımı dilimin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımın her santimini yalayıp tatmamı izlerken gözleri döndü.

“Çok lezzetlisin.” Bornozunun ipine uzandım ve iki ucunu birbirine bağlayarak nefis vücudunun görüntüsünü kapattım. “Eğer Karla, kız kardeşinle başka bir randevu ayarlamazsa bana haber ver. Sunumunu yapacağından emin olmak istiyorum.” Yanağını okşayıp büyüleyici gözlerini inceledikten sonra “İyi geceler, Lottie,” dedim.

Ona hâlâ açtım. *Artık o inanılmaz tadına açtım.* Ama onu orada bırakıp yemek odasına döndüm. Parmaklarımda onun kokusunu alabiliyordum. Elimdeydi. Dilimdeydi. Sanki hâlâ dudaklarımdan birkaç milim uzaktaymış gibiydi ve biraz daha tadına bakmak istiyordum. Onu o duvara karşı sikmek istiyordum.

O. Sana. Göre. Değil.

Aklım Lottie’nin neler düşünüyor olabileceğiyle ilgili son sürat çalışıyordu. *Beni istiyor muydu? Benden hâlâ nefret mi ediyordu?*

Hâlâ benden nefret etmesini istiyor muydum?

On İkinci Bölüm

LOTTIE

Derin bir nefes alarak Kelsey'nin kapısını çaldım.

Dışarıda gergin bir şekilde beklerken elimde kahve ve donutlar vardı.

Dün gece ona mesaj atmamıştım, onunla iletişime geçme zahmetine bile girmemiştim çünkü kız kardeşimin nasıl çalıştığını biliyordum. Sinirlendiğinde zamana ve alana ihtiyaç duyardı. *Umarım beni bir gece görmezden gelme onun için yeterlidir. Çünkü Tanrı aşkına, konuşacak birine ihtiyacım var.*

Hem de çok.

Huxley ile koridorda olanlardan sonra içimi dökmeye ihtiyacım vardı ve Kelsey hayatımda gerçekte neler olup bittiğini bilen tek kişiydi.

Dün gece kendimi yenilmiş hissetmiştim. Tüm ailemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmiştim ve yapmak istediğim son şey Huxley ile akşam yemeği yemekti. Yemeğe gitmezsem bunu çok büyüteceğini biliyordum, o yüzden dayanabileceğim en az süreyi geçirmiş ve sonra da ayrılmıştım. Peşimden geleceğini dü-

şimmemiştim ve beni parmaklarıyla boşaltmak şöyle duran, bormu çıkarmaya kalkışacağını da kesinlikle düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse bormu giymemin onu kızdırmak için olup olmadığından pek emin değildim.

Alt dudagımı ısıtırken hâlâ güçlü, buyurgan sesinin kulagıma nasıl geldiğini; elinin vücudumda nasıl büyük hissettirdiğini, dudaklarının boynumda ve çenemde gezinmesini nasıl umutsuzca istediğimi düşünüyordum.

Adamdan gerçekten nefret ediyordum, bundan hiç şüphem yoktu. Yine de, *aman Tanrım!* Çok ateşliydi. Sesini ve vücudunu, herkesi ayaklarına düşürecek şekilde nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Buna ben de dâhildim.

Ve o orgazm... Tanrım, Sadece parmaklarını kullanmıştı ama yine de beni tarif bile edemeyeceğim şekilde boşaltmış gibi hissetmiştim. Sanki bir büyü'nün etkisi altındaymışım ve bundan kurtulmanın tek yolu orgazm olmakmış gibi hissetmiştim. Bu orgazm gerçekleşmişti de. O kadar iyi, o kadar tatmin ediciydi ki odama geri döndüğümde tekrar tahrik olmuşum ve Huxley'in baskın sesinin kafamda tekrar tekrar çaldığı anıyla bir kez daha Thor'a binmek zorunda kalmışım.

Ama dünyamı asıl sarsan şey sadece sonrasında söyledikleri değil, bunu bana söyleme şekli olmuştu. Yavaşça çenemi tutarak gözlerinin içine bakmamı sağlamış ve kız kardeşimle ilgileneneğini anladığımdan emin olmuştu. Kelsey'e sunumu için bir şans daha verecekti.

Gittiğinde orada öylece kalakalmışım, afallamışım.

Sert bir ton yoktu, iğneleyici bir laf yoktu, sanki Chipotle'ye geri dönmüştüm ve ilk tanıştığım adamla konuşuyordum. Kafa karıştırıcıydı. İşte bu yüzden Kelsey'nin beni affetmesine ve kapıyı açmasına ihtiyacım vardı.

Kapı açılana kadar sabırsızca ayaklarımı zemine sürttüm ve

nefesini tuttum. Kelsey, diğer tarafta belirdi ama her zamanki kıyafeti yerine bir çift pamuklu şort ve bir atlet giymişti.

Tanrım, ne olmuştu?

Seriçe yutkunarak gülümsedim ve kahveyle çörekleri uzattım. “Özür dilerim.”

Elimdeki eşyalara baktıktan sonra beni içeri almak için kapıyı biraz daha açtı.

Birinci adım tamamlanmıştı, dairenin içindeydim. Mutfığa gidip tabakları aldım ve her şeyi yemek masasına koydum. Karşıma oturdu, bacaklarından birini göğsüne doğru çekti ve her bir çöreği dikkatlice çıkarmamı; aramızdaki tabağa koymamı, poşeti yere bırakmamı ve sonra ona sevdiğini bildiğim kahveyi uzatmamı izledi. Kahve, süt köpüğü ve biraz da karamel şurubu içeriyordu. Bir yudum aldı ve ben de dev bir parça donut, elmalı çörek, akça ağaç şuruplu Long John ve tabii ki klasik Boston kremalı tatlının bulunduğu tabağı kaldırdım.

Tahmin ettiğim gibi o elmalı çöreği aldı, ben de Boston kremalı tatlıyı.

“Gerçekten üzgünüm, Kels. Dün çok çalıştığın sunumu mahvettim ama söz veriyorum bir daha olmayacak. Bütün gün web sitesi üzerinde çalıştım ve sana göstermek istediğim bazı şeyler var, hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı şeyler...”

“Karla aradı.”

Durakladım. Bu ismi nereden biliyordum? Karla... Karla...

“Huxley’in asistanı,” diye hatırlattı.

“Ah... AH! O mu aradı? Huxley arayacağını söylemişti. Başka bir görüşme ayarladı mı?”

Kelsey başını salladı. “Ayarladı. Bu cuma saat üçte. Hazırlanmak için daha fazla zamanımız var, yani bu iyi oldu. Şimdi harika bir sunum hazırlayabilir, her şeyi en ince detayına kadar ayarlayabiliriz.”

"Bu harika," dedim, heyecanlı hissederek. Ama Kelsey'nin benim kadar heyecanlı olmadığını hissediyordum. "Sorun ne? Bu harika, değil mi?"

"Harika."

"O zaman neden ses tonun heyecanıyla uyuşmuyor?"

Kahvesini bırakıp sordu. "Huxley'nin o toplantıyı neden terk ettiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Nedenini söylemedi, sadece önemli olduğunu söyledi. Tanrım, önemli değil miydi?" Öne doğru eğildim. "Böyle bir konuda yalan söyleyeceği belliydi."

"Yalan söylemiyordu," dedi Kelsey. "Önemliydi. New York'taki mülklerinden birinde elektrik nedeniyle yangın çıkmış. İki kişide üçüncü derece yanıklar oluşmuş, diğerleri de dumandan zehirlenmiş."

"Ah... Tanrım, gerçekten mi?" Kendimi inanılmaz derecede küçülmüş hissederek sordum. Yalan söylemiyordu. Kritik bir şey için ona ihtiyaç vardı. Önemliydi.

"Evet. Karla yeniden planlama konusunda bana bu kadar geç döndüğü için özür diledi çünkü o ve Huxley günün geri kalanını telefonda sadece kurbanların kendileri için değil, kurbanların aileleri için de düzenlemeler yaparak geçirmiş." Kelsey öne doğru eğilerek "Görünüşe göre her birini şahsen aramış. Sonra da en sevdikleri yemekleri hastaneye ve ailelerine göndermiş."

Kelsey'nin bana söylediklerini anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "O mu? Huxley mi yapmış?"

Başını salladı. "Evet, öyle." Elindeki çöreği aldı. "Bunu sana neden anlattığımı biliyor musun?"

"Beni bir pislik gibi hissettirmek için mi?"

Başını salladı. "Hayır, bunu sana onun yanında daha rahat olabilmen için anlatıyorum. O iyi bir adam. Aranızda bazı kafa karıştırıcı şeyler olmuş olabilir ama bir noktadan sonra bunu unutmılmalıdır. Sana yardım ediyor, bize yardım ediyor ve bu min-

nettar olman gereken bir şey. Dün hiç yaşanmamalıydı. *Sana* sevdiğimi biliyorsun ama hiç profesyonelce değildi. Hâlâ Angela için çalışıyor olsaydın böyle bir şey yapmana imkân yoktu.”

El değmemiş çöreğime baktım ve parmağımla üzerindeki süslemeleri sildim. “Haklısın. Angela’nın ya da olası müşterilerin önünde asla böyle davranmazdım.” Gece boyunca verdiğim tepkileri düşünmek için çok zamanım olmuştu. *Tabii orgazmdan önce...* Davranışımın ne kadar saçma ve profesyonellikten uzak olduğunu *objektif olarak* düşündüğümde, utançtan da öte bir duyguya kapılmışımdı. Dileğim çalışmalarımı değerlendirmek. Kelsey’nin işini bir üst seviyeye taşımasına yardımcı olmaktı. Davranışımı sadece şoka bağlayabiliyordum. Yersiz öfkeme. Olgunlaşmamış düşüncelerime.

“Sanırım tüm bu durumu kafamda kurguladım ve derin bir nefes alıp önüme çıkan her şeyi adım adım değerlendirmek yerine düşünmeden tepki verdim.” İç çekerek sandalyemde geriye yaslandım. “Bahane üretmekten nefret ediyorum ama şu kovulma meselesi kafamı karıştırıyor. Kendime yas tutmak için zaman tanımak yerine, Huxley de dâhil olmak üzere etrafımdaki herkesten sinirimi çıkarıyorum.”

Kelsey başını salladı. “Bu mantıklı. Son zamanlarda oldukça sinirlisin.”

Sırıttım. “Ben her zaman sinirliyimdir. Daha huysuz olmama ne dersin?”

“Tamam, bu konuda sana katılacağım.”

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum. “Gerçekten üzgünüm, Kels. Söz veriyorum, bundan sonra benden sadece profesyonellik göreceksin. Tamam mı?”

“Tamam.” Donutundan bir ısırık aldı. “Şimdi bana web sitesine ne yaptığını göster.”

“Bu çöreği bitirdikten sonra. Dün gece yemek yemedim ve açlıktan ölüyorum.”

"Bekle, yani sürdürülebilir ürünleri doğrudan web sitemizden satabilir miyiz?" diye sordu Kelsey. İkimiz de bilgisayarının başına çöküp ekrana bakıyorduk.

"Evet. Sadece bu uygulamayı yüklemem gerekiyor ve tüm satışları web sitesi üzerinden gerçekleştirebiliriz. Gerçi çok büyük bir kâr elde etmeyeceğiz ama müşterilerimiz çalıştığımız ürünlere göz atma fırsatı bulurken güzel bir ek gelir olacak. Ayrıca her bir ürünü kullanım alanlarına göre sıralayabiliriz, yani banyo deposu, kiler vb."

"Bu harika." Kelsey arkasına yaslandı. "Ürünleri toptan mı satın alacağız?"

Başımı salladım. "Hayır, dün tedarikçine bir e-posta gönderdim ve sadece yaptığımız her projede ürünlerini kullanmakla kalmayıp aynı zamanda resmî tedarikçi olacağımız bir sözleşme yapıp yapamayacağımızı sordum. Üzerinde çalıştığımız bazı büyük projeler olduğunu ve başvurabileceğimiz sağlam bir ürün tabanına sahip olduğumuzdan emin olmak istediğimizi açıkladım."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Küçük bir yüzde olduğunu biliyorum ama konuştuğumuz büyük müşteriye alırsak kendi ürün grubumuz hakkında görüşmelere başlamak istediğimizi söyledim."

"Dur," dedi Kelsey, elimi tutarak. "Kendi ürün grubumuz mu?"

Gülümsemem kulaklarıma varacaktı neredeyse. "Evet. Gerçi bu tamamen bir hayal olabilir ama bir yerlere geldiğimizi ve ortaklık konusunda ilk seçeneğimizin onlar olduğunu bilmelerini istedim."

Kelsey, eliyle yüzünü yelpazeledi. "Terliyorum. Gerçekten terliyorum." Yüzünü bana döndü. "Lottie, bu çok büyük bir şey. Vay canına, bütün bunlar nereden çıktı?"

"Kendini başarısız hissettiğinde harekete geçmek için kayma güzel, hızlı bir tekme atman gerekir ve ben de öyle yaptım. Harekete geçtim."

"Vay canına, Lottie. Gerçekten etkilendim," Fısıldıyorlar. "Cevap yazdılar mı?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Henüz değil ama dün gece geç saatlerde ym-derdim ve saat daha sabahın onu."

"Doğru." İç geçirdi. "Vay, vay, vay, gerçekten etkilendim. Etkilendim ve minnettaram. Tüm bunlar için ve çok çalıştığım için teşekkür ederim."

"Ben de en az senin kadar bu işe yatırım yaptım. Bu iyi be-günlere getirdin ama çok daha fazla potansiyel olduğunu ve ka-famı kıçımdan kaldırdığımda bu işin yükselmesine gerçekten yardımcı olabileceğimi biliyorum."

Kıkırdayarak "Eve döndüğünüzde işler nasıl gitti?" diye sordu.

Dizüstü bilgisayarı kapattım ve sandalyemde arkama yaslan-dım. "Bu hikâyeye hazır olduğundan emin değilim."

Bacak bacak üstüne atıp ellerini birbirine sürüttü. "Hiç bu ka-dar hazır olduğumu sanmıyorum."

İşte Kelsey'nin bu yönünü seviyordum. Kavga edebiliyor, çözebiliyor ve sonra aynı şekilde normal hâlimize geri dönebi-liyorduk. Anlaşmazlıkların üzerine gitmiyor, onları uzatmıyor-duk. Özür dileyip yolumuza devam ediyorduk. Uzun vadede harika iş ortakları olacağımızı düşünmemin bir başka nedeni de birbirimizi iyi okuyabilmemizdi. Ama bu, ikinci şans için inatçı-maz derecede minnettar olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Eve döndüğümde tabii ki çok kötü bir ruh hâli içindeydim. Doğruca işe yöneldim ve kendimi bilgisayara gömdüm. Ne ol-duğunu anlamadan saat geç olmuştu ve rahatlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben de banyo yaptım."

"Eminim çok güzel bir küveti vardır."

"Gerçekten güzeldi. Püskürtme hortumu ve diğer her şeyi olan gerçekten güzel bir küvet. Ayrıca banyo bombaları var. Beni sakinleştirmesi için suya lavantalı bir tane attım. Gerçekten çok güzeldi."

"Ama..."

Sırttım. "Ama tam ben gerginliğimi atmaya başlamışken akşamı yemeğinin hazır olduğunu mesaj attı."

"Dur tahmin edeyim, seni yemekte bekliyordu."

"Gösteri devam etmeliydi," dedim. "Tembellik ettiğim için çabucak kurulandım ve sonra bir bornoz giydim. Belinin düzgünce bağlandığından emin oldum."

Kaşları şüpheyle kalktı. "Sadece bir bornoz, altında bir şey yok mu?"

Başımı salladım.

"Kızım, belanı mı arıyordun?"

"Sadece olanlardan sonra onun önünde tuhaf bir an yaşamaya çalışıyordum. Ne giydiğime fazla kafa yormadım ve inan bana, önceki geceden daha fazla örtünmüştüm. Bornoz bir adım ötesiydi."

"Tamam, yani yemeğe bornozla geldin. Altında bir şey olmadığının farkında mıydı?"

"Sanki X ışını görüşü varmış gibi. Yemin ederim her şeyi görüyor. Her neyse, yine birbirimize girmeye başladık çünkü her zaman yaptığımız şey bu."

"Doğal olarak ikiniz de haklı olmayı seviyorsunuz, ikiniz de kontrolün sizde olmasını istiyorsunuz. Kişilikler çatıştığında kıvılcımlar çarpışır."

"Gerçekten de çarpıştılar." Dün geceyi düşündüm ve kafamın içinde bir kara delik varmış gibi hissettim. "Ne hakkında kavga ettiğimizi gerçekten bilmiyorum. Sessiz olduğumu ve bundan hoşlanmamış gibi görüldüğünü biliyorum. Bu yüzden beni kışkırttı. Sanırım ona güvenmediğimi söyledim." Çeneme dokundum ve sonra başımı salladım. "Tek bildiğim onunla"

daha fazla masada oturamayacağımdı, ben de kalkıp ~~odama~~ geri döndüm."

"Oooo, eminim bundan hoşlanmamıştır."

"Hoşlanmadı ve bunu belli etti."

"Sana kötü bir mesaj mı gönderdi?"

Başımı salladım. "Daha kötüsü. Peşimden geldi."

Kelsey daha dik oturdu. "Ah, daha fazlasını anlat."

Hikâyeyi anlatmaya başladım. "Elimi arkadan yakaladığında odama ulaşmama birkaç santim kalmıştı. Ve ne olduğunu ~~anla-~~madan duvara yapıştım."

Kelsey, nefesini tuttu, elini göğsüne götürdü. "Seksi bir ~~şek-~~ilde mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Lottie, sen ne halt ettin?"

"Kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Her şeyi yapan oydu."

Kelsey başparmağını kemirdi. "Ne tür şeyler?"

"Bornozumu çekiştirerek açtı."

"Yapmış olamaz!" Gözleri büyüdü ve sonra fısıldadı. "Yaptı mı?"

"Evet, yaptı. Ama asla tamamen açılmadı, sadece elini indir-mesine yetecek kadar açıldı."

Kelsey masaya vurdu. "Dur, yapmadı. Seni parmakladı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Yaptı."

Ellerini başına götüren Kelsey, kafası patlıyormuş gibi yapıp "Kavga etmekten, birbirinizin boğazına sarılmaktan, onun ko-ridorda sana dokunmasına nasıl geçebildiniz? Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum ve bunu durduramadım. Durdurmak isteme-dim. Yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini ve bunun bütün gece sürmesini istedim." Elim alnıma koydum. "Tanrım, Kelsey... Ben bir sürtük müyüm?"

Güldü. "Hayır. Sürtük değilsin ama kafa karıştırıcısın, ~~orası~~ kesin. Onunla böyle bir şey yapmakla ilgilendiğini asla düşün-mezdim. Birbirinizden nefret ediyor gibi görünüyordunuz."

"Ondan nefret ettiğimi ama kendisinin benden nefret etmediğini söyledi. Sanırım onun bir pislik olduğunu düşünsem bile yine de parmaklarını içimde istiyorum." Omuz silktim. "Bunun kadadan kontak olduğum anlamına geldiğine eminim."

"Her zaman aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler."

"Hayır, yine başlama. İşin içinde aşk yok. Şehvet, evet var. Adam bir rüya, bunu inkâr etmeyeceğim. Kirli bir ağızla konuşmasından, güçlü görüntüsüne, vücudunun otoriter duruşuna ve bunu kendi avantajına kullanmasına kadar... Evet, onunla ilgili her şey, yaptığın her şeyi bırak, ateşler içinde seviş diye bağırıyor."

"Ona ve kardeşlerine bir kez bakmış olan herkes buna inanır."

"Ebeveynlerinin nasıl olduğunu merak ediyor insan."

"Ooo, tıpkı onlara benzeyen yaşlı bir adam hayal et. Altmışlı yaşlarında, hafif ağarmış saçlı, yaramazlık yaptığında kıcına tokat atan bir adam."

Bir kaşımı kaldırdım. "Pardon? Bu bana hiç bahsetmediğin bir tür fantezi mi?"

"Yaşlı adamlar da seksi olabilir."

"Altmışlar... Babamızın yaşında olabilir."

"Ben asla yargılamam. Aşk aşktır. Şehvet şehvettir. Herkes rıza gösterdiği sürece bırakın insanlar istediğini yaşasın."

"Tamam." Kıkırdadım. "Bu adil."

"Peki, seni boşalttı mı?"

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. "Boşalttı ve çok seksiydi. Kelsey, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sonrasında titriyordum ve bunun çok detaylı bir bilgi olduğunu biliyorum ama odama geri döndüğümde tekrar boşalmak zorunda kaldım çünkü onun bu kadar yakınımnda olması, bana dokunması, benimle konuşması beni çok heyecanlandırmıştı. Bu çok fazlaydı."

"Tahmin edebiliyorum. Birinin bana bunu yapmasını bırak, en son ne zaman bir erkeği öptüğümü bile hatırlamıyorum."

Kendimi biraz garip hissederek "Sonra parmaklarımı emdi," dedim.

"Ne!" Kelsey bağırarak göğsünü tuttu. "Aman Tanrım!"

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım. "Hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi. Sonra beni çenemden tutup ona bakmaya zorladı ve iş görüşmesi için sana bir şans vereceğine söz verdi. O anda, benimle konuşurken sanki Chipotle'ye birlikte gittiğim aynı adammış gibi hissettim. Pislik değildi, beni kıskırtmıyordu, sadece normal ve samimi davranıyordu." Sevilebilirdi. Kelsey'nin gözlerinin içine baktım. "Kafamı karıştırdı."

"Kafanı nasıl karıştırdı? Onun hakkında farklı şeyler hissedebileceğine dair bir şeyler mi düşünmeye başladın?"

Gözlerimi kaçırdım. "Yani... Belki. Ama belki de ondan o kadar nefret etmediğim için farklıydı. Hâlâ onun bir pislik olduğunu düşünüyorum ve bana söyleyeceği yanlış bir şeyin beni kızdıracaklarını biliyorum ama bu jest... Bazı pürüzleri yumuşattı diyebilirim, tabii eğer mantıklı geliyorsa."

"Mantıklı." Telefonum bip sesi çıkardı ve Kelsey konuşmaya devam ederken onu masadan aldım. "Gördün mü? Belki ikiniz için bir şans vardır. Belki düzgün bir iş ilişkiniz olur."

"Belki," dedim Huxley'den gelen mesajı gördüğümde. "Şeytana bak. Az önce bana mesaj attı." Mesajı açıp okudum.

Huxley: Kız kardeşinde misin?

"Burada seninle olup olmadığımı bilmek istiyor." Ben de cevap yazdım.

Lottie: Evet.

Mesajı çabucak okudu ve yazdığını gösteren noktalar mesajından hemen önce belirdi.

Huxley: Seni alması için bir araba gönderiyorum. Ne giyiyorsun?

Lottie: Tayt ve onaylanmış gardırobumdan temin ettiğim bir bluz. Kelsey'den bir şey ödünç almama gerek var mı?

Huxley: Hayır. 15 dakika sonra görüşürüz.

Kelsey, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Beni on beş dakika sonra göreceğini söyledi. Muhtemelen Dave ve Ellie ile ilgili bir şey. Eğer böyle şeyler isteyecekse hazırlanabilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

"Katılıyorum. Ona neler olduğunu sor."

Ona bir mesaj daha gönderdim.

Lottie: Ne yapacağımız hakkında biraz fikir sahibi olabilir miyim?

Huxley: Doğuma hazırlık dersi. Umarım nefes almada iyisindir.

"Ah, kahretsin."

"Ne oldu?" diye sordu Kelsey.

Ona baktım. "Doğuma hazırlık dersi."

Homurdanarak burnunu kapattı. "Sizi o hâlde görmek için neler vermezdim."

Huxley'nin arabasında yerimi aldım ve emniyet kemerimi bağlarken ona doğru döndüm.

"Bu da ne..."

"Selam bebeğim," dedi Huxley. Sonrasında da yanağımdan öpmek için eğildi. "Kız kardeşin nasıl?"

Evet. Bizi götüren biri vardı. Nişanlı gibi davranmalıydık. Şüpheye düştüğümde, şu anda olduğu gibi her zaman nişanlı gibi davranmalıydım.

"Kelsey iyi," dedim neşeli bir sesle. "Cuma günü için heyecanlı." Ne halt ettiğimiz hakkında biraz bilgi almak isteyerek "Bu beklenmedik bir sürpriz oldu," dedim.

"Sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyorum," dedikten sonra telefonuna döndü.

Tamam, sanırım bu kadardı.

Sırf konuşmayı devam ettirmek ve ezik bir çift gibi görünmek için ona başka bir şey söylemek üzereydim ki telefonum bir mesaj bildirimiyle titredi. Aşağı baktım ve ekranda Huxley'nin adını gördüm. *Ooo, gizli iletişim.*

Huxley: *Bu senin ilk hamilelik dersin olacak. Sadece denemek için gidiyorsun, sonrasında Ellie ve Dave ile dondurma yiyeceğiz.*

Bilgi vermesine sevindim. Ne kadar çok hazırlanabilirsem o kadar iyiydi.

Lottie: *Bizi hamilelik sınıfına nasıl soktuğunu sorabilir miyim?*

Huxley: *Bu sabah kafede Dave'e rastladım. Bana Ellie'yle bir kursa gideceklerini söyledi. Hangisi olduğunu sordum ve bizim de gitmeyi düşündüğümüzü söyledim. Bize katılmamızı ve sonrasında dondurma almaya gitmemizi teklif etti.*

Lottie: *Hangi dersti?*

Huxley: *Hiçbir fikrim yok.*

Kıkırdadım ve ona cevap yazdım.

Lottie: *İyi olduğunu nereden biliyorsun?*

Huxley: *Bilmiyorum. Ama ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için yeterince iyi olacağını biliyorum.*

Lottie: *Benim için hamilelik dersi biraz erken olmadı mı?*

Huxley: *Biliyorsam ne olayım. Soran olursa eğitimi sevdiğimizi söyle.*

Lottie: *Ne kadar güzel.*

Huxley: *Bana bir soru sor, bu yolculukta çok sessiz kaldık.*

Lottie: *Kahvaltıda ne yedin?*

Huxley: *Yüce İsa! Yüksek sesle. Bana yüksek sesle soru sor.*

Sessizce "Ah," dedikten sonra güldüm. Huxley'e dönüp "İsiliğin nasıl?" diye sordum.

Gözleri kısıldı ve dudaklarımın arasından çıkmak üzere olan kahkaha patlamasını engellemek zorunda kaldım.

"İsiliğim iyi," diye cevap verdi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ama madem konuyu açtın, mantar enfeksiyonun iyileşiyor mu?" Hmm, kirli oynuyordu.

"İyi durumda," diye cevap verdim. "Doktor bir hafta seks yok dedi ama merak etme, sözünden dönmeyeceğim. Vibratörlerimi denemeyi ne kadar çok istediğini biliyorum." Dudaklarıma kocaman bir gülümseme kondu. Bunu fazlasıyla eğlenceli buluyordum. Yanağını okşadım. "Bu gece eve gittiğimizde senin vitesini boşaltabilirim. O çok sevdiğin sevişme mumunu yakabilirsin."

Burun delikleri alevlendi ve kendimi bir patlamadan korumak için ağzımı kapattım.

"Bana uyar. Beni boşalırken izlemenin seni tahrik ettiğini biliyorum ama ben boşalırken bir çiftlik hayvanı gibi ses çıkarmazsan harika olur. Bögürmek gibi tuhaf bir alışkanlık edinmişsin."

"O bir kereydi," dedim kendimi savunmak için. "O da hayvanların üremesiyle ilgili bir belgesel izlediğim içindi."

"Bir kere yetti," dedi ve telefonuna geri döndü. Parmakları ekranda uçuşuyordu.

Telefonuma mesaj bildirimi geldi.

Huxley: Artık yeni bir şoför bulmam gerekeceğinin farkındasın değil mi?

İçimden bir kahkaha koptu. Bu Chipotle'deki Huxley'di, yürüyüşte karşılaştığım adamdı. Bu onun takdir ettiğim tarafıydı.

Keşke daha sık ortaya çıksa dediğim yanıydı çünkü çıksa eminim arkadaş olurduk.

Lottie: Bu konuşmanın günümü güzelleştirdiğine eminim. Ayrıca, isiliğin için daha fazla kreme ihtiyacın olursa yarın eczane-ye uğrayabilirim.

Huxley: Eğer böyle oynamak istiyorsan tamamdır, Lottie. Sadece unutma, ben acımasızım.

Lottie: Sanırım dengini buldun, Huxley Cane.

On Üçüncü Bölüm

HUXLEY

"Huxley, Lottie! Buradayız," diye seslendi Ellie. Bir pilates topunun üzerinde dengede dururken bize doğru elini sallıyordu.

Lottie'nin tuttuğum elini sıkarak onu sevinç içindeki hamile kadına doğru yönelttim.

Bu ricamla Lottie'nin gündüne müdahale etmiş olacağımdan emtihazeliydim. Ne yaptığımdan emin değildim ama umursuyor gibi görünmüyordu. Aslında bugün keyifli görünmesi beni şaşırtmıştı. Hâlâ üzerinde bir gerginlik varmış gibi hissediyordum ama sanki o gerginlik biraz yumuşamış gibiydi.

Lottie, umursamaz bir tavırla kulağıma doğru döndü ve "Sanki tımarhaneden yeni çıkmış gibi görünüyor," diye fısıldadı.

Gülerek Ellie'ye baktım. Topun üzerinde zıplayıp duruyordu, tayt ve spor sütyeni giymişti, saçları ileri geri sallanıyordu ve yüzünden asla eksilmeyen kocaman bir gülümsemesi vardı. Lottie haksız sayılmazdı.

Tam o sırada Dave, Ellie'nin arkasından geldi ve ellerini omuzlarına koyarak onu yavaşlattı. Beni fark ettikten sonra da el salladı. "Gelebildiğinize çok sevindim."

Onlara doğru yürüdük. Ellie, hemen kalkıp Lottie'ye sarıldı. Dave ise elimi sertçe sıktı.

"Heaven'ı kesinlikle seveceksiniz," dedi Ellie. "O işinin en iyisi."

"Heaven mı?" Lottie, kafası karışmış bir şekilde sordu.

Elimi Lottie'nin beline koydum ve "Doğum öncesine hazırlık eğitmenimiz. Arabada sana ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" dedim.

Kesinlikle bahsetmemiştim; *sanırım dengini buldun* mesajı bana ilham vermişti. Ben de bugünkü iş gezimizi tartışmak yerine onun için ayarladığım pedikürlere gerçekten katılsaydı huysuz ayaklarının güzel parkelerimizi aşındırmayacağına dair ayrıntılı bilgiler vermiştim. Ayrıca bir müteahhit çağırmamız gerektiğini ve zeminde yarık bıraktığı bölgeyi kontrol etmesi gerektiğini söylediğimde Lottie'nin yüzündeki öldürücü ifade paha biçilemezdi.

"Ah, evet. Üzgünüm." Kafasına vurdu. "Hamile unutkanlığı." Ellie'ye dönerek "Böyle bir şeye katılmak için çok erken olmadığına emin misin?" diye sordu.

Ellie, Lottie'nin endişelerini geçiştirdi. "Bence ne kadar çok şey öğrenir ve pratik yaparsak o kadar iyi olur."

"Ben de arabada ona aynen böyle söyledim," dedim.

Lottie, "Eğitimi çok seviyoruz, değil mi Hux?" diye sordu.

Ona baktım. "Seviyoruz. Eğitimi gerçekten seviyoruz."

"O zaman doğru yerdesiniz," dedi Dave. "Bir yoga matı, bir top ve şu yastıklardan birini alın. Yakında başlıyoruz."

"Harika."

Duvara doğru yöneldiğimde Lottie, elimi tuttu ve bana o anda şefkatli olmam gerektiğini hatırlattı. Birlikte tüm malzemelerin bulunduğu duvara doğru ilerledik. Etrafta kimse yokken fısıldadı. "Pilates topu, yoga matı ve yastıklarla ne halt edeceğiz?"

Ben çok esnek değilim, Huxley. Kaskatıyım ve çömeldiğimde dizlerim çatlıyor. Yirmi sekiz yaşında olabilirim ama vücudum yetmiş beş yaşında romatizmalı bir kadın gibi davranıyor.”

“Bu sınıfta çok fazla esneyip gerilme olduğunu sanmıyorum.”

“Daha önce bunlardan birine gittin mi?”

Ona bir bakış attım. “Daha önce bunlardan birine gittiğimi mi düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyorum.”

“Bunu değil,” diye tısladım. Gerçekten bu tür durumlarda bir tepki vermeden önce düşünmeye başlamam gerekiyordu. Yani, Dave’in her istediğine *evet* dememeliydim. “Profesyonel olmamız gerekeceğini sanmıyorum. Bu bizim ilk seferimiz.”

Arkasına baktı. “Ya cinsel pozisyonları taklit etmek zorunda kalırsak?”

“Bunu neden yapmak zorunda olalım ki?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Los Angeles’tayız ve bir doğuma hazırlık sınıfındayız. Burada granola tarzı şeyleri seviyorlar. Havalı ve moda uygun şeyleri. Ya bu ders nefes almakla ilgili değil de daha çok süreçle ilgiliyse? Angeloop’ta benzersiz doğum sınıflarından ve tüm yolculuğunuzu sınıfla paylaşmanız gerektiğinden bahsettikleri bir hikâye yapmıştık. Ya bu da onlardan biriye?”

“Bizim bir sürecimiz bile yok. Kaç haftalık hamilesin, altı mı?”

Gözleri büyüdü. “Bilmiyorum, öyle miyim? Ne dediğimi hatırlamıyorum.”

“Aman Tanrım.” Elimi yüzümde gezdirdim.

“Orada her şey yolunda mı?” diye sordu Dave. “Yardıma ihtiyaç var mı?”

Bir yandan ona el sallayarak “İyiyiz, sorun yok,” dedim ve gülümsedim. Lottie’ye döndüm ve “Sanırım sekiz haftalık hamile olduğunu söylemiştin,” dedim.

"Emin misin?"

"Değilim ama bir an öyle hatırladım."

"Bu operasyonun beyni sensin, bu tür şeylerin listesini senin çıkarman gerekir." diye ısladı bana. "Karnımdaki bu küçük karnım kaç haftalık olduğunu bile hatırlayamazsam nasıl bir anne gibi görüneceğim?" Karnını sıvazladı.

"O zaman ne dediğini hatırlamalıydın."

Gözleri kısıldı. "Zor durumda bırakıldığım ve hatırlamadığım için özür dilerim. Bilmeni isterim ki stresli durumlarda sık sık bayılırım. O yüzden sana iyi şanslar."

"Harika," diye mırıldandıktan sonra bir yastığa uzandım. Arabada kurduğumuz samimiyet aramızdan hızla buharlaştı. "Belki de sorulursa sorudan kaçınmalısın."

"Eğitmenin soracağını biliyorsun, herkes sorar. Sormamaları gereken zamanlarda bile sorarlar. Bu yaygın bir hamilelik öncesi küçük konuşma özelliğidir. 'Oh, hey Judy! Demek hamilesin, şuna bak. Kaç haftalıksın?' 'Teşekkürler Carolyn. Evet, karnımdaki bu küçük muz otuz iki haftalık.'"

"Otuz iki haftalık bir muz mu?"

"Hiçbir fikrim yok Huxley, sallıyorum işte."

"Tanrı aşkına, sallama."

Lottie'nin yüzüne bir gülümseme geldi; çünkü Ellie bize doğru yürümeye başlamıştı. "Bu sallamalar, sokaktan bir amatör koparmanın bedeli," dedi.

"Sanki siz biraz gergin misiniz?" diye sordu yanımıza ulaşan Ellie. Elini rahatlatıcı bir şekilde Lottie'nin koluna koydu. "Anlıyorum. İlk seferimizde ben de gergindim. Tüm bunları insanların önünde yapmak zorunda kalmak utanç verici olabilir ama söz veriyorum, güvenli bir bölgedesiniz. Sadece sekiz haftalık hamileyken bunlara başlamak size rahat olmanız için daha fazla zaman verir." Top rafından bir top aldı ve "Bunu ikiniz için götürüyorum," dedi.

Ellie, duyamayacağı kadar uzaklaştığında Lottie bana dönerek "Modern Stepford kadını sayesinde artık sekiz haftalık hamile olduğumu biliyoruz," dedi. Derin bir nefes verdikten sonra "Peki, insanların önünde ne tür şeyler yapmak zorunda kalacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim çemberdeki insanlara bakarak. "O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Derin bir nefes alın ve derin bir nefes verin. İşte böyle. Hazır olduğunuzda partnerinize doğru hafifçe hareketlenmeye başlayın." Lottie altımda, bacaklarını olabildiğince açmış, dizlerine tutunurken gözleri kan çanağının tehlikeli bir tonundaydı ve ben kot pantolonumun üzerinden kasıklarımı amına bastırıyordum. "O kavrama anına bağlanmak sizi içinizde büyüyen küçük fideye daha da yaklaştıracak. O geceyi, nasıl hissettiğinizi hatırlayın. Tutkulu muydu? Baştan çıkarıcı mıydı? İşin içinde ne vardı? Şu anda hamile kalmaya çalışma aşamasındaysanız, eşinizle bağlantı kurmayı düşünün. Göz teması kurun. Her zaman göz teması kurun."

Lottie bana doğru eğilip "Ölmek istiyorum," dedi.

Ben de "Sonuna kadar katılıyorum," diye karşılık verdim.

Çabucak öğrendiğimize göre bu sadece hamile olanlar için değil, aynı zamanda deneyenlere de yönelik bir dersti. Doğuma hazırlık dersi değil, bedeninizle ve partnerinizle bağlantı kurmayı öğrenmekle ilgiliydi. Dolayısıyla şu anda içinde bulunduğumuz cinsel pozisyon gayet açıklanabilirdi.

"Dave, ne kadar güzel bir ritmin ve Ellie ile göz temasın var. Ona tohumunu vermeye hazırlanırken tutkunun arttığını, belinin kıpırdadığını hissedebiliyorum."

Lottie, kendini tutmaya çalışırken alt dudaklarını ısıırıyordu.

“Ne kadar güzel bir görüntü Dave. Şimdi Ellie başını tutkuy-
la geriye atmışken, ellerinle bir şeyler yapıyor olmalısın. Gö-
ğüslerini mi okşuyorsun? Ellie, Dave’e mi uzanıyorsun? Bu anı
ne kadar gerçeğe dönüştürürsen çiçeğin o kadar çok açılacak ve
Dave’in vereceği tüm sevgiyi alacaksın.”

Lottie fısıldayarak “Kusacağım,” dedi.

“Kapa çeneni ve sana sürtünmemden zevk alıyormuş gibi gö-
rün,” diye cevap verdim.

“Ama zevk almıyorum. Bana sürtünmen zevk dışında her
şeyi veriyor.”

“Dün gece böyle söylememiştin.”

Gözleri kısıldı. “Beni parmaklarınla siktin, sikini içimde ge-
tirip götürmedin. Bu ikisi tamamen farklı şeyler.”

Yutkunmayı beceremeyip öksürmeye başladım. Bu da tabii
ki eğitmenin dikkatini bize çekti. Bileklerindeki şingirdayan
bilezikler yaklaştığının habercisiydi ve topuklu ayakkabılarını
görünce irkildim. *Hay sikeyim!*

“En yeni çiftimiz, Hanley ve Lonnie. Biraz rahatsız görünü-
yorsunuz.”

Birincisi, adımız Huxley ve Lottie.

*İkincisi, bu sınıfa gelirken lanet olası bir seks partisine ha-
zırlıklı değildik.*

*Üçüncüsü, tabii ki rahatsızız çünkü hiç gebe kalmadık ya da
kalmaya teşebbüs etmedik.*

Ama bunları söyleyemedim. Onun yerine gülümseyerek “Sa-
nırım hamile kaldığımız gece sarhoştuk,” dedim.

Lottie, “Bu yüzden şeyini kaldırması bu kadar uzun sürdü,”
dedi ve ben ona kaşlarımı çattığımda bana sırtıttı.

“Uzun sürmedi, onunlayken asla uzun sürmez,” dedim ya-
lanlarını sıralarken. Bacaklarını sıkarak ona kimin sürtündüğünü
hatırlattım.

"Ah, sarhoşken bir şehvet gecesi. En sevdiğim çiftleşmelerden biridir çünkü hiçbir şey masanın üstünde durmaz, değil mi? Hatta korunmasız bile sevişilir ki sizin için de öyle olduğunu varsayıyorum?"

Ölür.

Beni.

Hemen.

"Evet," dedi Lottie. "Kesinlikle. Ondan önce de uzunca bir süre boyunca sevişmiştik ama arkadaşlarla arka bahçede sarhoş bir gece, Catch Phrase oynamamız yetmişti. Sonra yanıyorduk. Beceriksizce merdivenleri çıktık, tamamen giyinik bir şekilde odamıza kadar geldikten sonra bam! Arkamı döndüm ve Huxley tüm ihtişamıyla çıplak duruyordu. Ereksiyonuna bir kez bakınca ne istediğimi anladım. 'Siktir et prezervatifleri' dediğimi hatırlıyorum ve bu adamın üzerine atlamadan önce onları pencereden dışarı attım. Sevimli temizlikçi çocuk ertesi gün onları havuzda buldu. Daha önce hiç prezervatif yakalamadığını söyledi. İyi bir çocuktu."

Boş konuşuyordu. Tanrım, çok boş konuşuyordu. "Ah, yani onun üzerine atladın, öyle mi?" diye sordu Heaven.

"Evet."

Onu durdurmanın bir anlamı yoktu.

"O zaman durduğunuz pozisyon bu muydu?"

"Aslında hayır," dedi Lottie. "Pozisyonumuz bu değildi. Üstte olmayı daha çok severim."

Heaven güldü. "İşte bu yüzden size bu durum garip geliyor çünkü gebe kaldığınız güne geri dönmüyorsunuz. Eğer bu anıyı düzgün bir şekilde yeniden yaratmıyorsanız o zaman bebeğinizle bağlantı kuramıyorsunuz demektir." Elleriyle bizi işaret etti. "Lütfen, lütfen kalkın ve tekrar deneyin. Gerçekten o geceye geri dönün ve baştan yaşayın."

"Sarhoş olmalı mıyım?" diye sordum.

Heaven yine güldü. "Bu saçma olmaz mı?"

Evet tabii, olur amına koyayım.

Sırt üstü dönüp başımı yastığa koyduğumda Lottie de üstüme çıkıp kalçalarıyla beni sardı.

"Bunun ikiniz için de daha rahat olduğunu şimdiden söyleyebilirim." Heaven, dizlerinin üzerine çöküp hemen yanımıza yerleşti. Diğer çiftler hâlâ sürtünüp birbirleriyle *bağ kuruyorlardı*. *Dave, bu sikik durumu nasıl oluyor da sorun etmiyordu? Sadece* *neyi değil, çok aktif bir katılımcıydı. Bazıları ona eğitmenin evcil hayvanı diyebilirdi. "Hanley, hatırladıklarını bana anlat. Lonnie* *üstsüz müydü?"*

Yani bunu eğitmenle adım adım mı yapacağız?

Tanrım.

"Ah, evet. Tamamen çıplaktı."

"Güzel. Güzel. Ve ona böyle baktığında, göğüsleri önünde zıplarken, meme uçları sertleşirken, o anda onu hamile bıraktığının farkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Hmm... Ne?

"Ben, şey, onu hamile bırakmayı gerçekten düşünmüyordum. Planlı bir şey değildi."

"Ah, anlıyorum." Heaven başını salladı. "Yani, tamamen tutkulu bir geceydi. Bu çağlar boyu değişmeyecek bir şey." Daha da yaklaşarak Lottie'nin ellerini tuttu ve birini saçına, diğerini göğsüne koydu. Sonra Lottie'nin kalçalarını kavrayıp onu sikimin üzerinde hareket ettirerek yardımcı oldu. *Hey, yavaş ol biraz.* "Bunun tanıdık geldiğini söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Lottie. "Çok tanıdık." Kalçaları benimkilere sürtündü ve parmaklarının sert meme ucunun üzerinde kayışını izlerken alt dudaklarını ısırdı.

Siktir.

SİKTİR!

Dave yanınıdayken aptal bir hamilelik sınıfında sertleşmemin imkânı yoktu.

Ama Lottie bunu zor bir görev hâline getiriyordu. Özellikle de o bluzu giydiği ve dün gece dokunup okşadığım çıplak teninin bazı kısımlarını görebildiğim için.

“Hanley, âni yaşamana ihtiyacım var. Çok fazla düşünüyorsun. Burada sen ve Lonnie'den başka kimse yokmuş gibi davran.” Kulağımda *Anne Tavuk* viyaklarken bunu yapmak zordu. “Lonnie'nin vücudunun seninkine karşı nasıl gevşediğini izle. İfadelerindeki tutkuyu, parmaklarının göğüslerinin üzerinde nasıl kaydığını, saçlarını nasıl çektiğini...”

Tanrım, hiç yardımcı olmuyordu.

Vücudum gerildi, omuzlarım neredeyse kulaklarıma varırken ellerim kalçalarına düştü. Nefesimi düzenli tutabilmek için onu yavaşlatmaya çalıştım.

“İşte bu,” dedi Heaven. “Aynen böyle Lonnie, hızlan.” Heaven yavaşça geri çekilip grubun ortasına doğru ilerledi. “Sakın tereddüt etme Lonnie, olduğun gibi devam et.”

Lottie, başını salladıktan sonra bana baktı. “Sertleşmemeye mi çalışıyorsun?”

“Kendini bir şey sanıyorsun,” diye fısıldadım.

“Dün geceden sonra buradaki şeyin seni sertleştirmediğine inanmakta zorlanıyorum.” Temposuna devam ediyordu.

“Ben ergen değilim. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum.”

“Tamam,” dedi ve saçındaki elini alıp karnımın alt kısmına koydu. Pozisyonundaki değişiklik, daha iyi sürtünme sağlamak için ona yeterince alan verdi. Hızını artırdı ve üstümde inip çıkarken tam doğru yere bastırıp sikime çarptı. Sikim kalkmaya başladığında içimde bir ısı dalgası yükseldi.

Çenem kenetlendi. Göz teması kurmamaya, görüşümü bulamlaştırmaya çalıştım. Yine de Lottie her başını kaldırdığında giydiği dantelli, koyu yeşil sutyen gözüme çarptı ve bu duruma hiç de fayda sağlamıyordu.

“Hamile kaldığımızı hatırlamıyorum,” dedi Lottie. Benimle göz teması kuruyordu. “Ama dün geceyi ve beni ne kadar fena boşalttığını kesinlikle hatırlıyorum.”

Hay sikeyim.

Kendimden geçiyordum ve o da bunun farkındaydı; çünkü üstümde sürtünürken sırtıyordu.

“Mmm, parmaklarının o kadar derinimde olması,” Dudaklarını ıslattı. “Daha fazlasını istedim.” Öne doğru eğildi ve gözlerimin içine bakarak “Beni o kadar çok azdıldın ki bir kez de vibratörümle boşalmak zorunda kaldım,” dedi.

Lanet olsun. Sikim onun altında sertleşirken yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme belirliyordu.

“İşte buradasın. İntikam çok fena bir şeydir, *Hanley*.”

Dişlerimi birbirine geçirdim. Sikim daha fazlası için yalvarıyordu. “Bunu sakın unutma çünkü bu iş bitmedi,” dedim. Üzerimde beni sürmeye devam ederken sikimi daha da sertleştiriyordu ta ki...

Heaven ellerini çıırttı. “Tamam, başka bir pozisyona geçelim.”

Havadaki gerginlik hissediliyordu. Herkes partnerinden ayrılırken odadaki hareketlilikten tek tahrik olanın ben olmadığımı çok çabuk anladım. Solumdaki manzara tüm kararlarımı yeniden düşünmeme neden oldu. Elleri kalçasında, dik ve gururlu bir şekilde ayakta duran Dave’in kocaman ereksiyonu pantolonunun üzerinden bağııyordu.

Aman. Tanrım.

Aklımdan asla çıkaramayacağım bir görüntüydü.

Dave, görünüşe göre kendi bölgesine sahip çıkıyor ve odadaki herkese ereksiyon şampiyonu olduğunu bildiriyordu.

Alkışlasam mı, korkmuş gibi mi davransam yoksa eve gittiğimde gözlerimi çamaşır suyuyla mı yıkasam bilemiyordum. Büyük ihtimalle sonuncusu daha mantıklıydı.

Huxley: Dave'in ereksiyonunu gördüm.

Breaker: Imm... Ne?

JP: Lütfen bana onun ereksiyonunu sağlayanın sen olmadığını söyle. Ne gerekiyorsa yapmaktan yanayım ama... Yine de.

Huxley: Tek söylemem gereken hamilelik dersinin yanlış gittiği. Üreme simülasyonu yapmamız gerekiyordu. Sürtünme vardı.

Breaker: Sen ve Dave üreme taklidi mi yaptınız? Lanet olsun, sürtünen kimdi?

JP: Tahminimce Dave, Hux'a sürtünmüştür.

Huxley: Hayır, Tanrı aşkına! Herkes kendi eşiyle pratik yapıyordu.

Breaker: Ahhh... Bu Lottie'ye sürtündüğün anlamına mı geliyor?

JP: İşler ilginçleşiyor.

Breaker: Ah, Dave'in ereksiyonunun olması işleri ilginçleştirdi.

JP: Bekle... Senin de mi ereksiyonun vardı, Hux?

Breaker: Lütfen buna cevap ver.

Huxley: Üstüme tırmanana, göğüslerini kavrayana ve beni sert bir şekilde sürene kadar yoktu.

Breaker: Vay anasını.

JP: Bu bir ders miydi? Daha çok iyi vakit geçirmeye benziyor. Nereden kaydolabilirim?

Huxley: Senin ciddi sorunların var.

JP: Bunu hamilelik dersi sırasında bir meslektaşının yanında siki kalkan adam söylüyor.

Huxley: Orada değildin. Bilmiyorsun.

Breaker: En azından Dave'i ereksiyonu için tebrik ettin mi?

Huxley: Bir erkek ne zaman başka bir erkeği ereksiyonu için tebrik eder ki?

Breaker: Yapılacak güzel bir şey olabilir. Sırtına sağlam bir şaplak ve sonra bir iltifat. "Güzel ereksiyon, dostum."

Huxley: Sizinle neden konuştuğumu hiç bilmiyorum.

"Ne harika bir dersti, sence de öyle değil mi?" diye sordu Ellie. Büyük bir waffle külahının içindeki naneli çikolata parçacıklı dondurmasını yalıyordu.

Lottie, sesinin alaycılıkla dolu olduğunu bilmeme rağmen "Ah, oldukça güzeldi," diye yanıtladı.

Bu hiç de güzel bir ders değildi. Birçok nedenden ötürü tam bir kâbustu.

"Heaven harika bir eğitmen değil mi?" diye sordu Dave. "Başka bir seviyede bağlantı kurmama gerçekten yardımcı oluyor. Ellie ve ben Heaven sayesinde ilişkimizde çok daha güçlüyüz."

"Evet." Lottie'ye yaklaştım. Bir külah dondurmayı paylaşıırken elimi sandalyesinin arkasına koydum. Paylaşıyoruz derken hepsini tek başına yiyor demek istiyordum. "Heaven harikaydı. Bana daha önce hiç düşünmediğim şeyleri düşündürdü." Doğru. Heaven beni kesinlikle yeni bir seviyeye taşımıştı.

Ellie çok umutlu bir şekilde "Derse devam etmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Lottie'nin programına bağlı," diye cevap verdim. "Kız kardeşiyle birlikte yeni bir iş kuruyorlar. O yüzden zamanı kısıtlı."

"Gerçekten mi?" Dave ilgilenmiş görünerek sordu. "Ne..." Masanın üzerinde titreşen telefonuna baktı. "Kahretsin." Kederli bir bakışla "Gregory arıyor. Mülklerimizden birini gezmek istiyordu ve hazır olduğunda bana mesaj atmasını söylemiştim. Ne yazık ki bu dondurma randevusunu kısa kesmek zorundayım."

"Kesinlikle anlıyorum," diyerek ona el salladım. "Biz de bir an önce yola çıksak iyi olacak. Dondurmayı bitirdikten sonra tabii ki."

Dave, ayağa kalkınca Ellie'nin de sandalyesinden kalkmasına yardım etti. "Evet, güneşli günün tadını çıkarın. Umanın yakında tekrar görüşürüz."

"Bunu çok isterim," diye mırıldandı Ellie. "İkinizi de seviyorum."

Birlikte el ele tutuşup bizimle vedalaştılar ve sonra park ettikleri arabalarına doğru yola koyuldular.

Kendimi hemen Lottie'den kurtarmak yerine kolumu olduğu yerde tuttum ve "Dondurmayı paylaşacak mısınız?" diye sordum.

"Hayır," dedikten sonra birlikte almaya karar verdiğimiz Rocky Road dondurmasından kocaman bir ısırık aldı. "Bu tamamen benim. En azından bunu kabullenebilirsin."

"Biliyorsun, o kara delikte acı çeken tek kişi sen değildin," diye kulağına tıslarken duruşumu ve yüzümü ifadesiz tuttum. Dave ve Ellie hâlâ bizi görebiliyordu.

Lottie, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle "Sana verdiğim testis ağrısından mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Evet, belki biraz ondan bahsediyordum.

Testis ağrısı tüm gücünü hissettiriyordu.

Onu üstümde, göğsünü tutarken ve sikime sürtünürken hayal etmem de fayda sağlamıyordu.

"Lottie... Lottie Bug, sen misin?"

Uzun bacaklı bir sarışın bize doğru yaklaşırken Lottie, hemen yanımda kaskatı kesildi. Sakız pembesi bir etek ve beyaz bir bluz giymiş olan kadın sanki *Legally Blonde* filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Lottie doğruldu ve elini üst bacağıma yerleştirdi. Bu hareket, elinin beni sahiplenmesi, bana önemli bir şey söylüyordu. Bu kişi her kimse, rolüme uygun davranmamı istiyordu.

"Angela," dedi Lottie dondurmasını bıraktıktan sonra. "Ne yapıyorsun burada?"

Angela mı? Lottie'yi kovan eski arkadaşı mı?

Angela, bana doğru baktı ve beni tanıdığını anında anladım çünkü güneş gözlüklerini burnunun kenarından aşağı doğru eğdikten sonra ağzı açık kaldı.

Lottie'yi tamamen görmezden gelerek "Huxley Cane, sen misin?" diye sordu.

Onu tanımam mı gerekiyordu? Çünkü sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyordu.

Oturduğum yerde hareketlenerek Lottie'ye yaklaştım ve kolum sandalyesine yaslanmak yerine omzuna doğru kaydı. "Pardon, tanışıyor muyuz?" diye sordum.

Lottie, bana doğru eğildi. Vücut dili yardım çığlıkları atıyordu. Elimi omzuna koyarak onu rahatlattım.

Angela elini sallayarak "Çok komiksin. Geçen yıl Stardom Galası'nda tanışmıştık. Mor, uzun elbiseli muhteşem tanrıça bendim," dedi. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Hmm..." dedim başımı eğerek. "Tam çıkaramadım."

Lottie'nin burnundan yumuşak tonda bir homurtu kaçtı ve bunu duyan tek kişinin ben olduğuma emindim.

"O gece orada bir sürü insan vardı." Angela elini kalçasına koydu. "Şimdi birbirimize rastlamamız ne kadar çılgınca." Sonra Lottie'ye baktı. Gözlerinin Lottie'ye doladığım koluma, vücutlarımızın yakınlığına takılmasını izledim ve sonra bir şeyleri yerine oturtmaya başladığını anladım. "Aman Tanrım, Lottie! Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Lottie, bana doğru baktı, ben de o ânı değerlendirip dondurmayı tutan elini kaldırdım. Ağzıma götürüp göz kırpmadan önce dondurmadan bir ısırık aldım. "Beni yine arkadaşlarından mı saklıyorsun bebeğim? Ne konuşmuştuk? Beni sır olarak saklamayı bırak."

"Bekle," dedi Angela. Zihni dönüyor gibiydi. "Ciddi misin sen? Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Manikürlü elini aramızda gezdirdi.

Lottie, başını salladı. Gözlerini benden ayırmadan "Evet, çıkıyoruz," dedi.

"Bebegim, biz çıkmaktan daha fazlasıyız." Dondurmayı ondan aldım ve elini kaldırıp kocaman nişan yüzüğünü gösterdim. Ona bir öpücük verdim ve "Evleniyoruz," dedim.

"Ne?" Angela neredeyse çığlık atacaktı. "Ne zamandan beri? Bana hiçbir şey söylemedin, Lottie."

Angela'ya döndüm ve yüzümde bir gülümsemeyle "Meşguldük. Öyle değil mi, bir tanem?" diyerek eğildim ve Lottie'nin boynunun yan tarafını öptüm.

Lottie'nin bacağımdaki tutuşu sıkılaştırdı. "Evet, çok meşguldük. Ama doğru, biz nişanlandık," dedi.

"Anlıyorum, peki... Bana söylemediğin için üzülmediğimi söyleyemem." *Vay canına, ne kadar da yüzsüzmüş!*

"En iyi arkadaşınla bağlarını kopardığında böyle olur, Angela. Bunu hayatlarına devam etmek için bir işaret olarak algılarlar." Lottie bana gülümseyerek bir lokma daha alabilmem için dondurmayı tekrar uzattı. "Ben de hayatıma devam ettim."

Angela, geri çekilerek elini göğsüne götürdü. "Lottie, çok acımasız davranıyorsun. Ben de bir ara benimle öğle yemeği yemek ister misin, diye sormak için gelmiştim." *Ah, ne saçmalık ama!* "Seni şirkette gerçekten özlüyoruz. Belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Özellikle de Huxley Cane ile çıkmaya başladığına göre, ortak olabiliriz."

Göz ucuyla Lottie'nin çenesini sıkıldığını gördüm. Öfkesi artarken ben onun tamamen başka bir yönünü görüyordum. Elbette onu kızdırmıştım ama yaptığımız konuşmalar bunun yanında çok önemsiz kalıyordu. Bu gerçek bir öfkeydi. Bu onun midesinden gelen bir şeydi.

Angela'nın boğazına atlamak istediğini görebiliyordum ki bu Lottie için hiç iyi olmazdı. Bu yüzden onu hemen durdurmak için araya girdim. "Aslında bir toplantıya geç kaldık, bebem." Kolumu omzundan çekip onun yerine elini tuttum. "Emimin Angela seninle başka bir zaman görüşmeyi sorun etmez." Angela'ya bir bakış attım.

"Tabii ki hayır," dedi rahatlıkla. "Vaktinizi almayayım. Bir ara sohbet etmek isterim, Lottie. Seni özledim. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun. Yeniden bir araya gelmek için düzenlediğimiz buluşmayı biraz düşün. Bu buluşmanın güzel bir Lottie dokunuşuna ihtiyacı var." Lottie'ye doğru işaret parmaklarını birbirine değdirerek tatlı görünmeye çalıştıktan sonra dondurmacıya doğru yöneldi.

Lottie, orada otururken sessiz kaldı. Dondurmayı tutarken hiçbir şey söylemiyordu. Hareket bile etmiyordu.

Ne yapacağımı bilemediğimden "Angela bu mu?" diye sordum.

Lottie ayağa kalkıp dondurmayı bana uzattı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Evet, eğer istediğin buysa."

"Evet," dedi. Ben de onu tanıdığımdan beri ilk kez şov yapmak için değil, ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için elini tuttum.

Yemek odasındaki tek ses çorba kâselerimizdeki kaşıkların şingirtısından geliyordu. Sessizlik o kadar sağır ediciydi ki biri içeri girse bir cenazeye geldiğini düşünebilirdi.

Kendime olan saygım için bir cenaze töreniydi.

Lottie, dondurmacıdan ayrıldığımızdan beri bana hiçbir şey söylememişti. Kızgın görünmüyordu. Daha çok düşünceliydi. Muhtemelen benim gibi verdiği karardan pişmanlık duyuyordu.

Ne tür bir ders olduğunu hâlâ bilmiyordum. Los Angeles'ın

diğer şehirlerden biraz farklı olduğunu biliyordum fakat yata-
cılarının önünde hamile bıraktığımı hayal ederken sürtünerek seks
yapmak... Bu biraz fazlaydı.

Bu çok tuhaf ve yersiz olduğu için Lottie'ye ne diyeceğimi
de bilemiyordum. Özür mü dilemeliydim? Hoşuna gidip gitme-
diğini mi sormalıydim? Bizi başka bir sınıfa mı yazdırmalıy-
dım? Angela konusunu tekrar mı açmalıydim?

Reign elinde bir sepet bisküviyle gelip "Çorba nasıl?" diye
sordu.

"Çok lezzetli," dedim.

"Gerçekten güzel," diye ekledi Lottie. "Bunlar ev yapımı bis-
küviler mi?"

"Evet," dedi Reign. "Frenk soğanlı ve cheddar peynirli.

Lottie sepetten bir tane alırken gülümseyerek "Sakıncası
yoksa," dedi. *Pekâlâ*. Dondurmacıdan ayrıldığımız zamankin-
den daha iyi bir ruh hâli içindeydi.

Ben de şansımı denemeye karar verdim.

"Angela'yla olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Hayır."

"Çünkü sanki..."

"Hayır dedim, Huxley," diye tersledi beni.

Tamam, not alındı. Angela hakkında konuşmaktan hoşlanmı-
yordu. *Anladım.* Farklı bir yaklaşım deneyecektim.

"Dave bana Ellie'nin bir ara onunla alışverişe gitmeni umdu-
ğunu söyledi. Bebek eşyaları için."

Bana kısacık bir süreliğine bile bakmadı. "Göğüs pompası
almak istediğini söyledi."

"Ah."

Kahretsin, kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu. Bunun ne anla-
ma geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat Lottie'nin ilgile-
neceği bir şey olmadığını şimdiden hissedebiliyordum.

"Ne zaman olduğunu söyledi mi?"

"Gidecek hafta bir ara." Bisküvisinden bir parça koparıp ağzına attı. "Gidecek misin?"

"Gerçekten başka seçeneğim var mı? Öğleden sonra yaşananlar yüzünden Ellie ve Dave'e ömür boyu bağlı kalacağımıza eminim." Ağzına bir parça daha bisküvi attı. "Yoga matlarını kaldırırken Ellie bana Dave'in ona sürdüğü sırada orgazm olduğunu söyledi." Kayıtsızca ağzını sildi. "Bunun insanda ne tür bir hasar oluşturduğunu anlıyor musun? Sadece birkaç metre ötedeki birinin, hamilelik sınıfında nişanlısı onu sürte sürte becerirken boşaldığını bilmek?" Gözleri nihayet benimkilerle buluştu. "İyi değilim, Huxley."

"Burada sana katılan birisi var çünkü Dave'e bir daha asla eskisi gibi bakamayacağım. Herkesin görebileceği şekilde aletiyle gururla dikildikten sonra yapamam."

"Senin de ona katılmadığına şaşırdım." Çorbasından biraz daha alıp yudumladı. "Bilirsin, her şeyde en iyi olmayı seviyor gibisin. Kimin daha çok sertleştiğini görmek eğlenceli olurdu."

"Bugün olanlar hiç profesyonelce değildi ve bunu tekrarlamaya hiç niyetim yok."

Başını salladı. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" diye sordum.

"Biz oradayken bir sopanın kışına gittikçe daha fazla sokulduğunu."

"Bana o derslerden birine daha girmekten hoşlanacağını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır ama bunu bir hayat tecrübesi olarak kabul et. Her zaman bu kadar sert olmak zorunda değilsin ve hayır, kelime oyunu yapmıyorum."

"Her zaman sert değilim," dedim. "Sadece bir iş ortağının önünde sürtünerek sevişmekten ve sonrasında iş ortağının kocaman ereksiyonunu görmekten hoşlanmıyorum."

"Seninle sevişirken tahrik olmadı sonuçta."

Parmağımla burnumun kenarına bir iki kere vurdum. "Bunu biliyorum. Sadece günün özel deneyimlerine ekliyordum." dedim elimle tırmak işareti yaparak. "İyi gitmediğini kendin söyle. Peki, neden beni azarlıyorsun?"

"Seni azarlamıyorum," diye karşılık verdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. "Sen de fark etmişsindir ki bunun işe yaradığını sanmıyorum."

"Affedersin?" Sesimdeki panik ele veriyordu.

"Bu." Aramızdaki mesafeyi eliyle işaret etti. "Aynı fikirde olmuyoruz ve açıkçası seninle sürekli kavga etmekten yoruldum."

"Seninle kavga etmekten zevk aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence beni kızdırmaktan zevk alıyorsun. Dün gecedan beri bu doğru."

"Başka şeylerden de zevk alıyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Parmaklarımın onun içinde olmasından gerçekten zevk almıştım.

Gözlerini devirdi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Bence bu birlikte yemek yeme olayı çok fazla. Zorlamamız gereken bir şeyi zorluyoruz."

Eğildim ve sessizce konuştum. "Hiçbir şeyi zorlamıyoruz. Lanet olası bir gösteri yapıyoruz." Sesimi fısıltı seviyesinde tutarak devam ettim. "Akşam yemekleri seninle vakit geçirmek için değil, illüzyonu canlı tutmak için."

"Gerçekten Reign'in birlikte yemek yemediğimiz gibi bir şey söyleyeceğini mi düşünüyorsun? İyi ve güvenilir birine benziyor. Ne yazık ki seni henüz zehirlemedi."

Çok tatlı!

"Kasıtlı olarak bir şey söyleyecek değil. Birlikte yemek yemediğimize dair tesadüfen bir yorum yapabilir ve bu başka birine ulaşabilir. O da bunu bir makale hâline getirip tüm o saçma dedikodu sitelerine satabilir. Benim gibi bir pozisyonda oldu-

putuk, masum bile olsa herhangi bir şekilde ortaya çıkan dedikodunun önemli olduğunu bilmen gerekir.”

“Ahh...” diye inleyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum Huxley.”

Gözleri benimkilerle birleştğinde bitkin görünüyordu. Belki de haklıydı. Bu gerçekten yorucuydu. Bir gösteri yapmak, her zaman doğru şeyi söylediğinden emin olmak... Başka biri gibi davranmaya alışkındım çünkü tüm iş ortaklarımın yanında böyle davranmıştım. Profesyonel, toparlanmış, düşünceli, odaklanmış. Ama gerçekte, sadece rahatlamak isteyen; şakalaşan, espriler vapan, iyi vakit geçiren diğer insanlar gibiydim. Gösteri yapmaya alışık olmayan biri için, özellikle de söz konusu olan sadece sizin değil; bir başkasının da geçim kaynağı olduğunda, bu çok yorucu oluyordu.

Ona ciddi bir tonda “Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin?” diye sordum.

Gözlerini benimkilere dikti. “Ne demek istiyorsun?”

“Bana bir zaman dilimi ver. Yarın Dave’i arayıp buluşmak isteyip istemediğini sorabilirim. Anlaşma hakkında konuşuruz. Anlaşma konusunu açmadan önce arkadaşlığımıza biraz daha samimiyet katmak istemiştım ama bu işi bitirmek istemeni anlıyorum.”

“Şey, bilmiyorum.” Gözlerinde şaşkınlık vardı.

Başımı salladım. “Yarın kardeşlerimle konuşacağım.” Çorbamdan bir kaşık alıp sessizleştım.

Kıpırdamadan sadece orada oturuyor ve çorbasına bakıyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra “Neyin yardımcı olacağını biliyor musun?” dedi.

Dikkatimi tekrar ona vermiştim. “Neyin?”

“Buna evet dememin nedenlerinden biri Chipotle’de yemek yerken anlayabileceğim biri gibi görünmendi ama bir süre sonra her şey değişti.”

"Olduğum kişiyi değiştiremem."

"Sorun da bu zaten. Ben senin kim olduğunu bilmiyorum. Sen de benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"İlişkimiz tamamen işle ilgili olduğu için beni kişisel düzeyde tanımakla ilgilendiğini düşünmemiştim."

İnledi. "Tanrım, sen ve senin lanet olası işin. Bu iş zihnini bir dakikalığına bir kenara bırakıp beni tanımaya ne dersin? Belki seninle bu gezileri yapmak daha kolay olur. Böylece hamilelik sınıfında bir yabancıyla sürtünerek sevişiyormuş gibi hissetmem."

Benden ne istediğini düşündüm ve pek de bir şey istemediğini anladım. Onun etrafına bir duvar ördüğümü biliyordum. Onu daha çok tanırsam daha çok sevecektim. Bunu hissedebiliyordum. Kolayca dikkatimi çekip beni peşinden sürükleyecek türden bir kadındı. Böyle bir şey aramıyordum. Bu türden bir şeye yakalanmayı, herhangi bir ilişkiye başlamayı... Ne böyle bir şeye odaklanacak sabrım vardı ne de birine zaman ayırmaya hazırdım. Şu anda kendime odaklıydım. Kariyerime ve hedeflerime çok odaklanmış durumdaydım.

Ama Lottie'ye ihtiyacım vardı. Siktir, hem de çok ihtiyacım vardı.

Bu anlaşmayı sağlamama yardım etmesine ihtiyacım vardı ve eğer bu vites değiştirip beni daha iyi tanımasına izin vermek anlamına geliyorduyorsa o zaman lanet olsun ki bunu yapmak zorundaydım.

"Peki," dedim. "Gün içinde iki soru. Akşam yemeğinde iki soru. Bu yeterli olacaktır."

"Yeterli mi? Mary Poppins gibi konuşuyorsun, çok düzenli ve saçma."

"Anlaşmayı kabul ediyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu soruların her gün olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Sana uyar mı?"

Eğleniyormuş gibi gözükerek başını salladı. "Bu kadar resmi olmasını beklemiyordum ama sanırım işe yarar. Kim başlıyor?"

Peçetemle ağzımı sildim. "Sen."

"Hemen şimdi mi?"

Kızgınlığımı gizlemeye çalışarak "İstedğin bu değil mi?" diye sordum.

"Yani, tabii. Sanırım bu kadar istekli olmana hazırlıklı değildim."

"Senin düşündüğün kadar pislik değilim, Lottie."

Dudakları yana doğru kıvrıldı ve bana aksini düşündüğünü gösterdi. "Tamam, sanırım sorulara ben başlayacağım." Gözleri beni yakaladı. "Dave'le yaptığın bu anlaşma senin için neden bu kadar önemli ki onu güvence altına almak için bu kadar ileri gidiyorsun?"

Sorularının kolay olmayacağını bilmeliydim.

Koltuğumda kıpırdanarak ona doğru döndüm ve kolumu sandalyemin arkasına attım. "Aslında oldukça basit: İstedğim bir şeyi kafama koyduğumda koşullar ne olursa olsun onun peşinden giderim. Dave'in işimiz için son derece faydalı olacak üç mülkü var. Onları sadece para kazanmak için satmıyor, doğru kişiye gittiğinden emin olmak istiyor. O kişi ben olmak istiyorum."

"Kulağa çok agresif geliyor."

"Ticari mülk geliştirme işindeysen agresif olmak zorundasın. Hiçbir konuda öylece oturup bekleyemezsin. Neyin satıldığını, nerede satıldığını ve o noktanın potansiyelini bilmek zorundasın. Breaker, JP ve ben; mevcut mülklerimizi bize para kazandırmaya devam edecek şekilde geliştirirken gözlerimizi ve kulaklarımızı her zaman açık tutuyoruz. Dave'in mülkleri, beni tanımadığı için elimden kaçıramayacağım kadar büyük bir fırsat. Bunu geçiştirmek bana göre değil."

Başını salladı. "Bunun ne kadar mantıklı olduğunu anlayabiliyorum. Ben olsam senin kadar ileri gitmezdim ama anlıyorum."

Sesindeki düpmanlık azaldı ve alnındaki gerginlik gevşedi. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama belki de bu soru mesele o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Sıradaki bir soru sormamı ister misin?"

Tekrar başını salladı. "Evet, bir dene bakalım."

Tamam, o zor bir soruyla geliyorsa ben de gelirdim. "Nefret annem ve Jeff'e kovulduğumu söylemekten bu kadar utanıyordun."

"Ah, sorundan sonra bunu beklemeliydim." İç geçirdi. "Yaşam tarzı blogu Angeloop'un sahibi Angela ile birlikte büyüdüm. Angeloop, Goop sitesinde Gwyneth Paltrow'a taş çıkartıyor. Biz de bir küsüp bir barışıyorduk."

"O nasıl oluyor?" diye sordum. "Bana kalırsa ya arkadaşınızdır ya da değilsinizdir."

Lottie başını iyi yana salladı. "İşler Angela ile öyle yürümüyor. Haftanın arkadaşı olurdu, bir nevi haftanın favorisi durumu gibi. Arkadaştan arkadaşla atlamakta hiç zorlanmazdı ve birinden sıkıldığında diğerine geçerdi. Sonra onlar onun bir sonraki en iyi arkadaşı olurdu. Zengin bir şehirde mavi yakalı bir ebeveynin geliriyle büyüdüğümünden dolayı Angela benim için heyecan vericiydi. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama çocukken uçuk kaçık şeyler eğlencelidir. Angela'da tüm uçuk şeyler vardı ve birlikte çok eğlenirdik. Okula onun BMW'siyle giderdik, hafta sonlarını onun evinde havuz partileri yaparak geçirirdik ve sonra rastgele bir gün arkadaşlığımız biterdi. İşkence gibiydi, toksikti ama yine de birlikte geçirdiğimiz eğlenceli zamanlar yüzünden geri geldiğinde onu kabul etmeye devam ederdim."

"Anlıyorum," dedim. "Toksik ilişkinin tanımı bu."

"Biliyorum, annem de bana böyle demişti. Aslında annem Angela'dan gerçekten nefret eder. Bu yüzden okuldan işletme yüksek lisansıyla mezun olduğumda ve Angela bana büyümekte olan kendi işinde bir pozisyon teklif ettiğinde annem bu kadar

gelişimleri olan birini iş hayatına dâhil etmem konusunda sin de-
rece şüpheliydi.”

“Doğal bir duygu.”

“Evet, belki de. Annem çok haklıydı. Bir keresinde, şimdi
beni o zamankinden daha çok etkileyen bir şey söylemişti. *Ar-
kakışlığın boyunca sana küçümseyerek ve acımasızca davrandı
Lottie, peki iş hayatında sana nasıl davranacağını sanıyorsun?*”

“Aynı şekilde, değil mi?”

“Evet. Ama seçeneklerim çok azdı. Bekleyerek olmak iste-
diğim alanda teklif veren bir yerde çalışabilirdim ya da Angela
için çalışabilir, bir iş büyütebilir ve sorumluluğu üstlenebilir-
dim. Bana düşük bir başlangıç maaşı teklif etti ve bir yıl sonra
işin büyümesine yardımcı olursam hak ettiğim zammı vereceği-
ni söyledi. Bunun güven verici bir teklif olduğunu düşündüm.
Annem, Jeff ve kız kardeşim bunu yapmamamı; Angela’ya gü-
venilemeyeceğini söylediler. Ama ben yine de yaptım ve işimde
başarılı oldum. O işi büyüterek şu anki konumuna ben getirdim.
Angela’nın herkesin gözünde ön plana çıkmasında büyük payım
oldu. Ve zam vakti geldiğinde...”

“Seni kovdu.” Başımı salladım. “İş söz konusu olduğunda
oldukça acımasızımdır ama benim bile böyle bir şey yapmamın
imkânı yok. İyi bir çalışanı gördüğümde tanırım ve onu işten çı-
karmak yerine geliştirmeye çalışırım. Benim kanatlarım altında
bir rakipte olduklarından çok daha iyi iş çıkarırlar. Tahminimce
Angela, senin tarafından tehdit edildiğini hissetti ve şirketteki
diğer herkes senin ne kadar değerli olduğunu anlamadan önce
senden kurtulmak istedi.”

“Muhtemelen.” Birbirine geçmiş ellerine baktı. “Her iki du-
rumda da anneme ve Jeff’e söylemeye çok utandım. *Sana söy-
lemiştim* laflarını duymak istemedim ve işte bu yüzden burada
seninle oturuyorum. Yüzümden okunan bu çaresizlikten kurtul-
mak için.”

"İtibarımı koruma ihtiyacını anlıyorum. Dave'e yaklaşımda bu kadar agresif olmamın nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyorum. İş dünyasındaki herkes mülklerin peşinde gittiğini ve istediğini aldığını biliyor ama Dave beni peşinde koşturuyor ve bu da itibarımı zedeliyor."

"Her zaman kazanamazsın."

"Kazanırım," dedim ona. "Ben her zaman kazanırım."

"Bu kadar mütevazı olmaya sevindim."

Haşif bir kahkaha attım. "İkinci sorun nedir?"

Başını yana eğip beni inceleyerek sordu. "Her zaman çok sert görünüyorsun, gerçekten eğlendiğini hayal etmek benim için zor. Bu yüzden sanırım sorum şu, eğlenmek için neler yaparsın?"

Elimle çenemi ovdum. "Nefes alabildiğim zamanlarda beyzbol maçlarına gitmekten hoşlanıyorum."

"Dur tahmin edeyim, minderli koltuklarda oturuyorsun."

"Daha azına razı olmazdım."

"Bunun başka bir soru olduğunu biliyorum ama buna iki a sorusu diyelim."

"Bunu görmezden geleceğim," diye cevap verdim.

"Tuttuğun bir takım var mı?"

Başımı salladım. "Aslında pek yok ki bu garip geliyor. Buradaki Kaliforniya takımlarından birkaçını seviyorum, beyzbol sahalarına gitmekten ve diğerlerinden nasıl farklı olduklarını görmekten hoşlanıyorum. Bir de üniversiteden yakın arkadaşımı takip ediyorum. Bu yıl veda turuna çıkarak emekli olacak."

"Ooo... Soru iki b, arkadaşın kim?"

Güldüm. "Penn Cutler. Chicago Bobbies'de oynuyor ama üniversiteye beraber gitmiştik. Birinci ligde inişli çıkışlı bir yol izledi ama bu son sezonda sağlam görünüyor."

"Onu araştırmam gerekecek. Beyzbol, hepsi bu mu? Yapmaktan hoşlandığın tek eğlenceli şey bu mu?"

"Hayır, kardeşlerimle takılmayı seviyorum. Havuz oyunları, halka atma, mısır deliği gibi basit oyunları, sahile gitmeyi seviyorum. Sörfçü değilim ama çocuklarla sahilde sık sık futbol oynuyoruz." Omuz silktim. "Sadece fırsat bulduğumuzda takılıyoruz."

Birkaç kez göz kırptıktan sonra başını sallayarak kıkırdadı. "Seni sahilde futbol oynayacak biri olarak asla düşünmezdim. Eski sigara odalarında takılmayı seven, marka bir smekin giyen, elinde puroyla borsadan ve borsa endüstri endeksinin seni nasıl mahvettiğinden bahseden bir adam olduğunu düşünüyordum. Sen operaya giden ve bundan hoşlanan bir adamsın. Her şeyde iyi olması gerektiği için boş zamanlarında piyano dersleri alan türden bir adamsın."

"Çalmayı gençken öğrendim."

"Tabii ki öğrenmişsindir. Ama sahilde futbol, normal bir insanın aktivitesidir. Şimdi bir de bana konserlere gitmekten hoşlandığını söylersin."

"Hoşlanıyorum," dedim. "Yine de doğru müzik olmalı. Bruno Mars konserine gitmem ama diyelim ki Foreigner şchirdeyse mutlaka bilet alırım."

"Hayır, hayatta olmaz! Sende bunu görmüyorum. Seni konserlerde hayal edemiyorum. Konserlere gidersen de muhtemelen elinde birasıyla hareket etmeyen, şarkı söylemeyen, gülümsemeyen kasıntı bir adam olursun."

"Görsen şaşırırdın." Aslında bu konularda pek rahat biri değildim fakat sorularıyla beni gevşetmişti. Doğam gereği temkinli, gerektiğinde acımasız biriydim. İki erkek kardeşim, en iyi arkadaşım olduğu için başkalarına karşı çekingendim. Her şeye rağmen Lottie, benden, vermek istediğimden daha fazla bilgi almaya kararlıydı.

"Çok ilginç." Yüzünde bir gülümseme vardı. O kadar içten bir ifadeydi ki tek ihtiyacının bu olmasına şaşırdım. Bir konuşma, bu kadar basit bir şey. "Tamam, sıra sende. Son sorunu sor."

Biraz düşündükten sonra nihayet sordum. "Gitmeyi hayal ettiğin konser?"

"Ölü mü yoksa hayattaki birinin mi?"

"İkisi de," diye yanıtladım.

"Freddie Mercury'yi diriltebilseydim bunu yapmak için ruhumu verirdim. Onu canlı görmek, performansını izlemek... Tanrım, bu en büyük hayalimdi. Ama hayattaki birinin konserine gitmek... Hmm, şu anda... Muhtemelen Fleetwood Mac."

Şaşırarak "Bu cevabı beklemiyordum. Söylediğin her şeye hakarak Foreigner diyeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Yani, onlar da listenin başındalar ama Stevie Nicks'e takıntılıyım ve Miley Cyrus'la yaptığı yeni çalışmalar... Çok iyi. Ve bunlar sadece *slow* müzikler, anlıyor musun? Yağmurlu bir günde ya da plajdayken dinleyebilirsin. Ve 'Dreams'..." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bence mükemmel bir sevişme şarkısı olurdu. Temposu, verdiği his. Çok güzel. Fleetwood Mac hayranı mısın?"

Başımı salladım. "Hayranıyım. Bazen çalışırken onları dinliyorum."

Şaşkınlıkla elini kaldırdı. "Çalışırken müzik mi dinliyorsun?"

"Her gün."

"Vay be!" Omzumu itti. "Gördün mü? İhtiyacım olan şey buydu. Seni bir insan gibi davranırken görmek." Derin bir nefes aldı. "Daha iyi hissediyorum." Kaşığını alıp tekrar çorbasına daldırdı.

"Daha mı iyi hissediyorsun? Öylece kolay bir şey miydi?"

"Evet. Bilmelisin ki Huxley, ben oldukça kolay biriyim."

"Evet... Bunu dün gece öğrendim."

"Şuna bakar mısın, şaka da yapıyor. İnanılmaz."

On Dördüncü Bölüm

LOTTIE

Saatime baktım. Biri biraz geçiyordu. Bugün öğle yemeğini erken yemiştik çünkü Kelsey'nin saat bir buçukta potansiyel bir müşteriyle toplantısı vardı. Son bir buçuk saattir web sitesi üzerinde çalışıyordum ve biraz nefes almam gerekiyordu.

Rahatsız yemek sandalyesinde arkama yaslandım. Bir noktada Kelsey'nin küçük stüdyo dairesinden ziyade bir ofis alanına ihtiyacımız olacaktı. Telefonumu elime alıp Huxley ile mesajlaşmamı açtım.

Dün inişli çıkışlı bir gündü. Sözünü tutup Kelsey için bir toplantı daha ayarlamasından etkilenmiştim. Çalışanlarına nasıl değer verdiğinden bahsetmiyorum bile. Aklımdaki tüm olumsuz imajı yerle bir etmişti. Sonra, beni konfor alanımın çokça dışına çıkaran ürkütücü bir hamilelik kursuna götürmüştü. O anlar hiç de iyi geçmemişti çünkü benimle eğlenmiyordu. İşin en kötü yanı da buydu. Eğer bu garip durum boyunca benimle gülüyor olsaydı hatırlanacak bir anımız olurdu ama robot gibiydi ve bu durumu daha da kötüleştirmişti. Sonra Angela'yla karşılaşmıştık.

Tanırım, Angela'dan daha kötü bir insan olabilir miydi? On-
dan öğreniyordum.

Huxley Cane'le çıktığımı gördüğünde *hadi her şeyi yola sokalım* deme cüretini göstermişti. Sahte bir ilişkimiz vardı biliyorum ama yine de... Son zamanlarda gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Onunla karşılaşmaktan daha kötü olan şey Huxley'nin verdiği tepkiydi.

Korumacıydı.

Beni savunmuştu.

Duruma el koymuştu.

Geçen hafta boyunca küçümsediğim bu adam, ben istemeden birdenbire bana destek olmuştu. Hiç bu kadar kafamın karıştığını hatırlamıyordum.

Benim için oradaydı. Elimi tutuyor, iyi olduğumdan emin oluyordu. Arabadayken tekrar bir robota dönüşmüştü.

Omuzları sertleşmiş ve direksiyonu sıkıca kavramıştı. Beni saniyesinde dışlamıştı. Nedenini hiç anlamıyordum.

Bu robot kişiliği akşam yemeğine de yansımıştı. Daha fazla dayanamıyordum, bıkmıştım ve neredeyse çıkıp gidiyordum fakat tam o anda kendisi değişken bir adam olduğu için, Chipotle'deyken gördüğüm o cömert kişiliğini tekrar göstermeye karar vermişti.

Bana her sabah ve her akşam ikişer soru sormayı teklif etmişti. Bu beklemediğim bir şeydi. Soru sorma konusunda ciddi olduğumu düşündüğünden emin değildim ama gerçekten de ciddi dim. Bu adamı gerçekten tanırsam her şey çok daha kolay olacaktı. Kendimi daha rahat hissedecek ve Kelsey'nin dediği gibi belki aramızdaki şeyleri daha inandırıcı hâle getirebilecektim.

Ona bir mesaj gönderdim.

Lottie: *Şu anda ne dinliyorsun?*

İsminin yanında noktaların belirdiğini görünce şaşırdım.

Huxley: "The Chain"-Fleetwood Mac. Dün beni havaya sok-
tun. Bütün gün onları dinledim.

Gülümseyerek cevap verdim.

Lottie: Ben de. "Rhiannon" şarkısını söylemeyi yeni bitirdim.
Bilgisayarımın faresi mikrofonumdu ve aydınlatma olarak da te-
lefonumun flaşını kullandım. Sen de aynısını yaptın mı?

Huxley: Hayır.

Lottie: Yavaş yavaş açılıyoruz sanırım. Devam et, bana gün-
düz sorularından birini sor.

Huxley: Bunu şimdi mi yapacağız?

Lottie: Evet. Gündüz iki, gece iki soru alacağımı söylemiştin.
O yüzden sor bakalım.

Huxley: Üniversitede yaptığın en çılgınca şey?

Lottie: Eski günler sorusu. Tamam, şey... Üniversitede çok da
çılgın değildim. Anlatacak hikâyelerim varmış gibi göründüğünü
biliyorum ama gerçekten çok yok. Sadece bir partide ünlü oldu-
ğuma dair bir hikâyem vardı.

Huxley: Neymiş o?

Lottie: Çok sık gittiğimiz bir bar vardı, Chicken Leg. Küçük ve
kuytu bir yerdi. Her türlü kimliği kabul ediyorlardı ve gelmiş geç-
miş en iyi müziklerden bazılarını çalıyorlardı. En iyi müzik dedi-
ğimde sanırım neden bahsettiğimi anlıyorsundur. Eski tarz rock.
Bir gece playback versiyonlu ıslak tişört yarışması yaptılar. Ödül
bin dolardı.

Huxley: Sanırım bunun nereye gittiğini görebiliyorum.

Lottie: Yukarılarda pek gösterecek bir şeyim yoktu ama elim-
deki en ince tişörtü giydim, sutyensizdim ve sıra Don't Stop Be-
lievin şarkısına geldiğinde göğüslerimi suyla ıslatıp yarışmaya
katıldım. O gece bin dolar daha zengin olmuştum.

Huxley: Parayla ne yaptın?

Lottie: Tembellik edip okulda yanlış park yerlerini kullandı-
ğım için biriken park cezalarını ödedim.

Huxley: Parayı harcamak için talihli bir seçim.

Lottie: Her halükârda faturalara gidecekti.

Huxley: Üniversitede çalıştın mı?

Lottie: Bu ikinci sorun mu?

Huxley: Evet.

Lottie: O zaman evet. Bir biftek lokantasında garsonluk yapıyordum. İyi para kazanıyordum ama çalışma saatleri uzundu, müşteriler acımasızdı ve haftada en az bir bifteği çok az piştiği için mutfağa geri götürüyordum. Zengin insanlara yemek servisi yaptığımda iyi bahşiş veriyorlardı. Bu yüzden borç içinde boğulmuyordum. Şey, şimdi de sen...

Huxley: Mezun olduktan sonra sadece otuz bin dolar öğrenci borcun olması mı? Bu gerçekten iyi bir şey.

Lottie: Ama hiçbir şeyin yokken otuz bin çok fazla geliyor.

Huxley: Anladım. İkinci sorun nedir?

Lottie: En sevdiğin kutu oyunu hangisi?

Huxley: Hiç yok.

Lottie: Bu sıkıcı bir cevap. Hoşuna giden bir çeşit kutu oyunu olmalı.

Huxley: Ben kutu oyunu oynamam.

Lottie: Kart oyunu?

Huxley: Uno?

Lottie: Bu bir soru mu yoksa cevap mı?

Huxley: Cevap. Aklıma gelen tek şey bu. Breaker arada bir bize Uno Attack oynatıyor. Eğlenceli oluyor.

Lottie: Ooooo, Uno Attack'a bayılırım. O kartlar sana geri döndüğünde bu tamamen şeytanın işi. Güzel cevap, Huxley. Kabul ediyorum.

Huxley: Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi işime dönüyorum.

Lottie: Yemekte görüşürüz.

Reign otladan çıktığında "Bunu bilerek mi istedin?" diye sordum.

Huxley, siyah gömleği içinde fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. Ev yapımı yaban turpu sosuna uzanmadan önce peçetesini kucagina yerleştirdi. "Beni biftek havasına soktun. Umarım tabağını geri göndermek zorunda kalmazsın."

"Küstah," dedim. Bifteğin üzerine biraz sos döküp tabağı bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi ve nedense sıcak dokunuşu kolumdan kalbime doğru bir şehvet dalgası gönderdi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Boğazımı temizleyerek "İyi görünüyor. Parmak patates ve... Bu yeşil şey de ne?" diye sordum.

"Brokoli."

Kısa ve kesik cevaplar veriyordu ki bu da beni tek bir şeye inandırıyor. Daha önceki gibi bir iletişim kurmasını sağlayacaksam yeniden ısınması gerekiyordu. Mesajlarda oldukça rahat görünüyordu. Yüz yüze gelir gelmez tekrar gardını almıştı. İşin iyi yanı, biraz ikna ile gardının indirilebileceğini biliyordum.

"Brokoli, Dr. Seuss kitabından fırlamış gibi görünüyor."

"Tadı güzel."

"Üzerindeki şey ne?" Yorumlarını detaylandırıp detaylandıramayacağımı görmek için sordum.

"Hardal sosu." Huxley bifteğini kesiyordu. Tamam.

Başka ne sorabilirim diye beynimi zorlarken "Söz verdiğim gibi bugün Dave'e ulaştım. İş konuşmak için onunla bir toplantı ayarlamak istedim," dedi.

Kahretsin, bunu yapacağını söylediğini unutmuştum. Hem de arkadaşlık konusunu halletmek için daha fazla zaman istediğini itiraf ettikten sonra. Kendimi suçlu hissediyordum. Dün gece ona işimin bittiğini söylediğimde bir anlık zayıflık yaşamıştım. Hayal kırıklığına uğramıştım ve etkileşimde bulunduğum içine kapanık kişi -Huxley- göz önüne alındığında bunu

hak ediyordum. Ancak bu hayal kırıklığı dün gece başka bir yön dönüşmüştü. Takdir.

Gevşediği ve hoşnutsuz bir bakış ya da düşünce olmadan üzerine bir şans verdiği için minnettar olmuştum.

"Dave'i aramana gerek yoktu," dedim. "Dün gece kötü bir ruh hâli içindeydin. İş bitirmeye hazır olduğumu sana söylememeliydin." Başımı kaldırıp ona baktım. "Özür dilerim."

"Sorun değil. İşlerin halledilmesi gerekiyor," dedi Huxley. Oldukça soğuk konuşuyordu. "Bu hafta bana biraz zaman ayırmaya çalışacak. Bunu yaptığında, ona meşgul olduğunu ve Ellie'yle buluşamayacağını söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Huxley, bunu yapmak zorunda değilsin. Bir sözleşme imzalamam. Ellie ile buluşabilirim."

Gözlerini üzerime dikti ve sertçe "Sorun yok," dedi.

Sorun yokmuş gibi hissettirmiyordu.

Tam da böylece konuşma bitmişti. Bana ısınmaya başladığını düşünürken yine o suskun adama dönüşmüştü. Bu ruh hâli değişimlerini ya da neden böyle davrandığını anlayabileceğimden emin değildim çünkü muhtemelen sebebini anlayabilecek kadar yakınlaşmama izin vermeyecekti.

Ama sanırım bu onun için bir işti. Öyle değil mi?

Bundan bıkip usanmıştım. Bu terimden. İş ne zaman bu kadar kişilsiz olmayı gerektirmişti? Annem, temizlik işinin ilk sahibiyken de işi ilerlettiği şu anki pozisyonunda da asla soğuk biri olmadı. Sıcak ve arkadaş canlısıydı. Müşterilerinin onu bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu çünkü onlarla çok iyi ilgileniyordu. Hiç de kayıtsız değildi. Gerçi adil olmak gerekirse annemin işi müşterilerine hizmet vermekle ilgiliydi. Huxley'in ise satın almak.

Ama bu Huxley'nin neden böyle davranma ihtiyacı duyduğunu açıklamıyordu.

Rakalım dün gece yaptığım gibi onu gevşetebilecek miydim?

"Soru zamanına hazır mısın?"

Bir saniye için, sahte görüntüsünü bir kez daha kırma zevkini benden esirgeyeceğini düşünüyordum ama sonra gözleri bifteliğe döndü ve bıçağıyla kesmeye başladı.

"Hazırım."

Dostum, bu gece onu kabuğundan çıkarmak zor olacaktı. İyi bir soru olmalıydı, onu konuşturacak bir şey.

Hmm...

Onu gerçekten konuşturacak bir şey. Onu cezbedecek bir şey. Buldum.

"Bir teknen olsaydı nereye gitmek isterdin?" Detaylandırma-ya müsait basit bir soruydu.

"Bir tekne var zaten. Bir yat, eğer terminolojiyi doğru kullanmak istersen."

Ah, peki.

"Var mı?" Şaşıracak sordum. Yani, tabii ki bir yatı olacaktı. Okyanus kıyısında yaşayan bir milyarder. Neden bir yatı olmasın ki? Bu atı olmayan bir şövalye gibi olurdu. Sanki mümkünmüş gibi. *Bir de kılıcsız tabii ki.*

"Evet, kardeşlerimle birlikte paylaşıyoruz çünkü hepimizin yatı olmasının aptalca olacağını düşündük. Özellikle de çok fazla kullanmadığımız için."

Sağduyuluydu demek.

"Peki, yatınla herhangi bir yere gidebilseydin neresi olurdu?"

"Alaska."

"Alaska mı?" Bu cevapla daha da şaşırdım. "Neden Alaska? Akdeniz gibi bir yer diyeceğini düşünmüştüm çünkü kafamda bütün zenginlerin gittiği yer orası."

"Alaska çünkü orası nefes kesici. Karla kaplı dağlar, mavi sular, uzun çamlar ve vahşi yaşam." Başını salladı. "Orada zamanımı keşfederek geçirirdim."

"Bekle biraz, takım elbiseni çıkarıp bir çift yürüyüş botu giyecek türden bir adam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu ikinci sorun mu?" diye sordu.

"Bir a. olarak kabul et," dedim sırtarak.

Cevap vermeden önce ağzının sol köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Yürüyüş yapmaktan hoşlanırım."

"Eğlenmek için yapmayı sevdiğin şeyler listesinde bu yoktu."

Omuz silkti. "Bu da yapmaktan hoşlandığım şeylerden biri. Buralarda, özellikle de tepelerde güzel parkurlar var. Bizim çocuklarla birlikte ay boyunca hafta sonları birkaç yürüyüş yapmaya çalışıyoruz. Hayat şartları yüzünden pek gidemedik. Ama yatı Alaska'ya götürüp yürüyüşe, balina izlemeye, kamp yapmaya giderdim."

"Neden yapmıyorsun?"

"Zaman," dedi. "Zaman hep bir faktördür."

"Ama şu anda emekli olabilirsin. Bir ömür boyu yetecek kadar paran var. Neden hâlâ çalışmaya devam ediyorsun?"

Bifteğinden bir parça kesti ve çatalına geçirdi. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Yoğun hisler nefesimi yavaşlattı.

"Yaptığımız işi öylece bırakamayız. Pek çok insan yaşamı için bize bel bağlıyor. Geçimleri için. Biz yokken işlerle ilgilenebilecek birini bulana kadar bizim için çalışan insanları düşünmek zorundayım. Bu yüzden çalışacağım."

Dışarıdan bakan biri Huxley'i, onun kısık ses tonunu ve kısa cevaplarını dinlediğinde adamın kalpsiz olduğunu düşünürdü fakat böyle cevaplar da veriyordu. Bir insanın ihtiyaç duyabileceği tüm paraya sahipti, bir yerlere uçabilir ve bir daha hiç çalışmayabilirdi ama insanlara zamanını borçlu görüyordu çünkü onlar, ona zamanlarını vermişti.

Bu beni beklediğimden daha çok etkiledi.

"Bu çok nazık bir cevap, Huxley. Her şeye rağmen o orada
günleğin altında bir kalp olduğunu düşünüyorsun bence."

"Gerektiğinde oradadır." Suyundan bir yudum aldı ve "Tatil-
de gittiğin en iyi yer?" diye sordu.

"Ooo, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Büyürken
pek tatile gitmezdik. Annemin parası yoktu ama ara sıra yeterin-
ce para bıraktığında Disneyland'de harika bir gün geçirirdik.
Annem bizi şımartırdı. Park açılmadan erken saatte oraya gider.
İstediklerimiz tüm yiyecekleri yer, oyuncaklara iki, üç kez biner ve
park kapanana kadar orada kalırdık. En güzel anılarımdan bazı-
ları Disneyland'e gitmekle ilgili. Yaptığımız tek tatil Redwood
Ulusal Parkı'na gittiğimiz zamandı. Kamp yapmaya gitmiştik.
Vahşi doğa kadınları falan değiliz ama eğleneliydi. Ateşin üze-
rinde yemek pişirmeye çalıştık, marshmallow ile hayatta kaldık
ve ağaçlara hayret etmediğimiz zamanlarda kart oynadık. Çok
eğlenceliydi."

"Öyle görünüyor. Kamp yapmaktan her zaman keyif almı-
şımdır."

"Dur tahmin edeyim, kardeşlerinle değil mi?"

Başını salladı. "Evet, her şeyi birlikte yaparız."

"Bunu anladım. Onlarla hiç resmî olarak tanıştırılmadım ama
hakkımdaki her şeyi bildiklerini tahmin ediyorum."

"Biliyorlar."

"Belki cuma günü düzgün bir tanışma ayarlayabiliriz."

"Evet, olabilir." Bifteğini ısırdı ve ben de onun sert çenesinin
aşağı yukarı hareket edişini izledim. Tamam, nedense bu bana
seksi geliyordu. Evet, sanırım kendimi kaybediyor olabilirdim.

"Soru sorma sırası sende," dedi.

"Tamam," dedim ve tabağıma döndüm. "En sevdiğin karde-
şin hangisi?"

Güldü. "Derine iniyoruz demek, ha?"

"Olabilir. Onlarla tanıştığımında hazırlıklı olmalıyım."

"Seçmek zorunda olsaydım JP'ye daha yakın olduğumu söyledim. Yaşça daha yakınız. Büyürken birlikte daha çok belaya hastık ve birlikte iş kurmak için daha çok çalıştık. Ayrıca beni hapisten çıkaracak birine ihtiyacım olsa muhtemelen ona giderdim."

"Hapis mi? Neden hapse giresin?"

"Büyürken aptalca şeyler yaptık."

"Ne gibi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Başka bir günün sorusu. Kotan doldu. Ve bana iki a, iki b saçmalığını deneme. O kozu kullandın."

"Sence de oyunbozan değil misin?"

"Sadece oyunu düzenlendiği gibi oynuyorum. Benim sıram." Su bardağını kaldırıp bir yudum aldı. Bardağı masaya bıraktığında kararsız görünüyordu. "Kırıcı gelmeden bunu nasıl soracağımı bilmiyorum ama babana ne oldu?"

"Bu kırıcı değil. Annemi erken yaşta terk etti. Kamyon şöförüydü. Tek bir yerde kalmak istemedi. Onunla hiçbir zaman bir ilişkim olmadı ama anneme her zaman nafaka gönderdi. Annem bu sayede yaşadığımız evi alabildi. Babam ilk gittiğinde annemin bir gece geç saatlerde büyükannemle konuştuğunu duyduğumu hatırlıyorum. Annem, babamdan para almayı doğru bulmadığını söylüyordu ama büyükannem bu duyguları çok çabuk bastırdı. Büyükannemin bu kadar sert bir tonda konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Annemin bebeklerini kendi başına doğurmadığını söyledi. Gönderdiği paranın sadaka olmadığını, onun görevi olduğunu söyledi. O andan itibaren annem her ay onun çeklerini kabul etti. Bayramlarda ve doğum günlerinde ona kartlar gönderdik ama hepsi bu kadardı. Şimdi ne yaptığı ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bizim için sorun değil çünkü Jeff var ve o ihtiyacımız olan tek kişi."

Huxley, bir süre sessiz kaldıktan sonra "Ailemi bu şekilde

ürk etmeyi hayal bile edemezdim ama en azından bir şekilde yanınızda olmak için yüreği varmış," dedi.

"Annemin başka türlü karşılayamayacağı bir ev alınamıza yardımcı oldu. Hem de anılarla dolu harika bir ev."

"Oradayken bunu hissettim. Gerçek bir ev gibi." Ağzına bir parça biftek atıp sessizleşti.

Gecenin geri kalanında da öyle kaldı. Ve tabii ki, ben de konuşmamızı kafamda yeniden canlandırımdı. Onu bu kadar çabuk susturan âni veya söylediğim şeyi saptamaya çalıştım.

Keşke sorabilseydim.

Ayaklarımı sandalyeme uzatıp telefonumu kucağıma koyarken Kelsey, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Huxley'e bazı sorular sormaya hazırlanıyorum."

"Ne hakkında?"

"Onun hakkında," dedim. "Bir robotla birlikte yaşamak ve hareket etmek zorunda kalmaktan korkmamam için anlaşmanın bir parçası bu. Ona sorular sorabiliyorum. Sabah iki, akşam iki. O da aynısını yapıyor."

"Vay canına, bu oldukça hesaplı görünüyor."

"Huxley böyle biri. Adamın düzene ihtiyacı var."

Kelsey, beni inceledikten sonra sandalyesini yaklaştırdı. Sonra da uzanıp kolumu dürttü. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Delirdin mi sen? Hayır, ondan hoşlanmıyorum. O bir sosyopat. Seveceğim tipte bir adam değil. Sadece onu biraz daha yakından tanımak güzel çünkü zamanını ya beni sinirlendirerek ya da tamamen sessiz kalarak geçiren biriyle akşam yemeği yemek pek eğlenceli sayılmaz. Bu anlaşmayı kolaylaştırıyor."

"Hı hı," deyip gülümseyerek sandalyesinden kalktı. "Köşe-

deki salata dükkanına doğru yürüyeceğim. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Lütfen." İnançsızlığına boyun eğmeyerek ona gülümsedim. "Salata, domatessiz. Teşekkürler, Kels."

Yüzündeki sırıtışla çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi. Kapı kapandığında Huxley'le mesajlaşmamı açtım ve ona dün gece sormak istediğim soruyu sordum. Belki yüzüme bakmak zorunda kalmayacağı bir yerde mesajla cevap vermeye daha istekli olurdu.

Lottie: Çocukken ne gibi aptalca şeyler yaptın?

Ekranı noktalar belirirken kendi kendime gülümsedim.

Huxley: Bunun geleceğini biliyordum.

Lottie: O zaman benim için iyi bir cevabın vardır, değil mi?

Huxley: İyinin ne olduğuna bağlı.

Mesajlaşırken çok daha eğleneliydi. Mesajlaşırken, yüz yüze olduğumuz zamanlarda yaptığı gibi yapmacık davranmak zorunda değilmiş gibi mi hissediyordu? Büyük olasılıkla daha fazla kendisi olabileceğini hissediyordu. Koruyucu bir kalkan gibi telefonunun rahatlığının arkasına saklanıyordu.

Lottie: Kaçınmayı bırak. Bana yaptığın tüm yaramazlıkları anlat.

Huxley: Yaramazlık mı istiyorsun?

Lottie: O tür bir yaramazlık değil... Şey... Hmm, şimdi merak ettim. Yaramazlık sever misin?

Huxley: Bugünkü iki sorun bunlar mı?

Lottie: Zor bir pazarlık yapıyorsun ama cevaplanmalarını istiyorum. Bu yüzden evet, iki sorum bunlar. İlk olarak hapisane sorusunun cevaplanmasını istiyorum.

Huxley: Bilgin olsun, hiç hapse girmedik çünkü hiç yakalanmadık. Ama canımız sıkılırdı ve komşularımızla uğraşırdık. Birilerinin bahçelerinden aptalca şeyler çalıp başkalarının bahçelerine

Anırdık. Köşedeki Bay Galstone, Bayan Dreerie'nin saksı bitkilerini alırdı ama biz onları bir şekilde değiştirirdik. Mesela saksıları sarı boyayla boyardık. Aptalca bir şeydi ama bu komşuları ko-

rusturur hatta tartışmalarına sebep olurdu. Eğlenceliydi.

Lottie: Sizi küçük pislikler. Jeff'in başına böyle bir şey gelse çaldırır. Bahçesine karşı çok korumacıdır. The Flats bahçe komitesi tarafından kabul edilmeyi diliyor ama kabul edilmekten bir sokak uzaktayız. Jeff, tanınmayı hak ettiğine inanıyor. Hepimiz inanıyoruz.

Huxley: Bahçenin çok bakımlı olduğunu fark ettim. Harika bir iş çıkarıyor.

Lottie: Bu iltifatı takdir edecektir. Şimdi bana bir soru sor.

Huxley: Diğer soruna şu anda cevap vermemi istemiyor musun?

Lottie: Bekleyeceğim. Bana zor bir tane yolla.

Huxley: Tamam. Hiç âşık oldun mu?

Sorusunu tekrar tekrar okuyarak telefonuma baktım. Böylesine robotik bir adamın böyle bir soru soracağını hiç düşünmemiştim. Zor derken "Kimin için kılıç üstünde yürürsün? Jacob takımı mı Edward takımı mı?" tarzı soruları kastetmiştim.

Yan not... Her gün, gece ve gündüz, parlayan siki seçerdim.

Ama hiç âşık oldum mu? İşte bu ağır bir soruydu.

Huxley: Bekliyorum.

Çok acımasızdı. Sanırım cevap vermem adil olacaktı.

Lottie: Hiç âşık oldum mu? Hmm, bu bir hayır olurdu. Kesinlikle bir hayır. Birkaç erkekle birlikte oldum ama kimse bana tam olarak sahip olamadı. Kalbimin hiç umulmadık bir anda, birine âşık olmak için beklediğinden oldukça eminim.

Huxley: Kaç erkekle birlikte oldun?

Lottie: Bu ikinci sorun mu?

Huxley: Evet.

Lottie: Böyle önemsiz bir konuda ikinci bir soruyu boşa harcarsun. Beş erkekle birlikte oldum ve önüne bir kemik atacağım, sadece bir tanesi beni boşalttı. O bir kişi de sendin.

Gönder'e bastığımda yüzüm ısındı. Yüce İsa, bunu nasıl söylemiştim? Bu flört değildi, değil mi? Hayır, onunla flört etmiyordum. Bu sadece gerçeği söylemektir ve Huxley'in nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Bunu başaran tek kişi olduğu için gurur duyacaktı çünkü o bir alfabeydi ve bu tür bilgilerle besleniyordu. Bu onun bana daha fazla açılmasına yardımcı olacaktı. En azından öyle umuyordum.

Huxley: Belli ki bazı pisliklerle birlikte olmuşsun. Seni parmaklarının üzerine boşaltabildiğim için memnunum.

Offf... Tamam, burada işler acayip ateşli olmaya başlamıştı. Boynumun arkası terlemişti, üst dudagımda da bir parlaklık var gibi görünüyordu. Oldukça edepsiz bir mesaja ne kadar da seksi bir tepki.

Lottie: Benden başka bunu başarabilen bir tek sensin.

Huxley: Eğer fazladan bir soru sorarsan, sen de bana başka bir soru sormam için izin verir misin?

Lottie: Meraklandım. Yani... Evet.

Huxley: Önce başka bir soru sor. Yaramaz olan mesela?

Lottie: Hayır. Onu sona saklıyorum. Hiç âşık olup olmadığını bilmek istiyorum.

Huxley: Asla. Hiç kimse bana hayatımın geri kalanını kendisiyle geçirebileceğimi hissettirmeye yaklaşamadı bile. Sanki onları görmeden bir gün daha geçiremezmişim gibi, sanki sadece sağlam bir gece uykusu çekmek için kollarına ihtiyacım varmış gibi... Birlikte olduğum kadınlarla sadece yüzeysel ilişkiler yaşadım.

Lottie: Cevabının bu olacağını tahmin edemezdin. Davranışlarından, kırılmış ses tonundan, soğuk davranışlarından birinin kalbini kırdığına yemin edebilirdim.

Huxley: Kafamı siken biri vardı ama âşık değildim. Daha çok ~~vanlı~~ nedenlerle bağlıydım. İş için.

Lottie: Ah, anladım. Bu, işle ilgili her şeyi aramızda tutma ihtiyacını açıklıyor.

Huxley: Her şeyin bir nedeni vardır.

Lottie: Üçüncü sorun nedir?

Huxley: Kendinden başka seni boşaltan tek kişinin ben olduğumu söylemiştin. Kendini orgazma ulaştırdığın en iyi ânını anlat.

Dudağımın üstü terlemişti. Çünkü tam olarak, şüphe duymadan hangi an olduğunu biliyordum. Ama cevabım sadece göğsünü daha da kabartacaktı.

Lottie: Beni boşalttığın geceydi. Odama döndüğümde mor vibratörümle kendimi tatmin ettim ve sadece birkaç dakika önce vücuduma nasıl hükmettiğini düşünerek çok feci boşaldım. Bu cevabın ne kadar uygunsuz olduğunun farkındayım ama gerçek bu. O gece beni azdırdın. Geri dönüşü yoktu.

Huxley: Vücuduna hükmetmek kolaydı.

Telefonumu bir saniyeliğine bıraktım ve derin bir nefes aldım. Tamam, adam çekiciydi; kelimelerle arası iyiydi ve bunu gösterdiğinde kişiliği aslında hoşuma gidiyordu ama burada dikkatli davranmam gerekiyordu. Bu tamamen işle ilgili olsa da bir parçam, eğer ona izin verirsem geri çekilmek için iki kez düşünmeyeceğine inanıyordum.

Lottie: Düşünceli bir vücut, her zaman herkesi dâhil etmek istiyor.

Yüce Tanrım, bu da ne demek oluyordu?

O buna cevap veremedi hemen önce ona başka bir mesaj gönderdim.

Lottie: Pekâlâ, şimdiye kadar yaptığın en yaramaz şey neydi?

Huxley: Benim gözümde yaramazlık, başkasının gözünde

muhtemelen yaramazlık değildir. Kadınları oldukça garip yerlerde siktim ama bu sadece cinsellikle alakalıydı. Benim için yaramazlık bir çizgiyi aşmak demek, muhtemelen aşılmaması gereken bir çizgiyi. Yasak olan bir şeyi.

Lottie: Buna katılıyorum.

Huxley: O zaman yaptığım en yaramaz şey bornozunu çıkartıp parmaklarımı o tatlı amına sokmaktı.

Göz kırptım. Yutkundum.

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Tamam, neler oluyordu? Gerçekten ne oluyordu? Flört mü ediyordu? Sadece patavatsızlık mı yapıyordu? Kafasının içinde neler dönüyordu? Meraklı zihnim bilmek istiyordu çünkü cevabı şu anda aklımı başımdan alıyordu.

Lottie: Bundan daha yaramaz bir şey olmalı. Mesela birini ofis masana çekmek ya da belki kırbaçlar ve zincirler? Bilmiyorum, en yaramaz anın ben olamam.

Huxley: O gece çizgiyi aştım. Yasaktın, sınırların dışındaydın, bir iş anlaşmasının parçasıydın ve ben kontrolümü kaybettim. Beni baştan çıkarmana izin verdim. Sadece amına dokunduğum için sevin çünkü istediğim gibi gitseydi o bornoz üzerinde kalırmazdı. Bir toplantım var. Akşam yemeğinde görüşürüz.

Telefonumu yere bıraktım ve yavaşça başımı kaldırdım. Şimdi onunla nasıl yemek yiyecektim?

“Cevizli, patatesli, biberli, gorgonzola peynirli ve balzamik soslu biftek ile arugula salatası. Afiyet olsun,” dedi Reign, bizi bol salatalarımızla baş başa bırakmadan önce. Dün akşam biftek yemiştik ama bu farklı görünüyordu. Salatanın içinde ince dilimlenmiş biftek ve patatesler vardı. Böyle bir şeyi hiç görmemiştim ama dürüst olacağım, harika duruyordu.

Huxley'nin evine döndüğümde doğrudan küvete gitmiş, uzun bir süre yapmış ve mesajların etkisinden kurtulmak için vibratörden birini kullanmışım. Akşam yemeğine bu kadar gergin gelmemin imkânı yoktu. Hayır, kendimden geçmiş ve sonra tamamen rahatlayana kadar ılık suyun gergin kaslarımı ıslatmasına izin vermiştim.

Dışarı çıktığımda Huxley, akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirerek bir mesajla beni acele ettirmişti.

Üzerime bir bornoz ve malum nedenlerden dolayı bir tanga giyerek merdivenlerden inmişim. Huxley ise masada oturmuş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve üst iki düğmesi açık lacivert gömleğini giyiyordu. İş kıyafetlerinin çok yakıştığı birinden bahsediyoruz.

"Yemek çok güzel görünüyor," dedim tabağımdaki yiyecekleri karıştırırken.

Huxley'e baktığımda yine gergin görünüyordu, kaskatı keşmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Şimdi neye kızmış olacaktı ki? Bu adamla derdimiz hiç bitmiyordu. Barıştığımızı, bir arada yaşadığımızı sanıyordum. Yine de her akşam yemeğinde iki adım geri gidiyormuşuz gibi geliyordu.

"Neden bunu giyiyorsun?" diye sordu Huxley. Gözleri bornozumdaydı.

"Sen mesaj attığında yine küvetteydim. Hemen en yakın şeyi giydim. Merak etme, bu sefer iç çamaşırı giydim." Sanki bu sözler yardımı olacakmış gibi göz kırptım.

Reign, yemek odasına geri döndü ve "Mutfak temizlendi ve hazır. Tabaklarınızı lavaboya bırakırsanız gündüz çalışanları onlarla ilgilenecektir. Ben kızımın resitaline yetişeceğim."

Huxley, "Kilerdeki dolapta onun için çiçek var," dedi. "Ailecek geçireceğin akşamın tadını çıkarırsın umarım."

Reign gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi ve gitti.

"Bir kızı mı var? Ailesi olduğunu bilmiyordum."

"Evet, var. Bu yüzden erken yiyorum ki onların yanına denebilsin."

Gördünüz mü? İşte yine düşünceli davranıyordu. Siz de sinirlendiniz mi? Çünkü ben sinirlendim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Huxley, "Sorularını soracak mısın?" dedi.

"Evet, tabii," dedim. "Bir bakayım. Bir soru, bir soru..." Aklıma hiçbir şey gelmeyince çeneme vurdum. Tek bir lanet şey bile gelmedi. Tek düşünebildiğim, üstümdekini sorarken çelik gibi gözlerinin bornozuma dikilmesi idi. Karanlık, uğursuz, sanki o lanet şeyi dişleriyle bedenimden sökecekmiş gibi bakmıştı.

"Bu gecelik soruları geçebiliriz," dedi sert bir ses tonuyla.

"Hayır, hayır, bana bir saniye ver. Ah, hangi... Hmm, hangi yemekleri yapabiliyorsun?"

"Yemek mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet, iyi bir aşçı mısın? İyi yaptığını iddia ettiğin bir yemek var mı? Gurur duyduğun bir yemek? Mesela diyelim ki JP arka bahçede bir barbekü partisi veriyor ve herkesin ev yapımı bir şeyler getirmesi gerekiyor. Sen ne getirirdin?"

"JP hazır yiyecek ve içecek ayarlardı," diye cevap verdi.

"Soruya uygun cevap ver," dedim.

"Pek yemek yapmam ama bir şey yapmam gerekseydi ızgara yapardım çünkü iyi olduğum tek şey bu. Yani bir şey getirecek olsaydım muhtemelen Reign'in benim için hazırladığı burgerleri ızgarada pişirirdim."

"Vay canına!" dedim gülerek. "Oldukça zengin birinin yanıydı."

Zar zor gülümseyerek "Bu kadar uzun süre bu işin içinde olduktan sonra bazı şeylerle meşguliyetimi kaybettim. Yemek pişirmek de bunlardan biri."

"Mesguliyetimi kaybettiğin başka şeyler neler?" diye sordum.

"İkinci sorun bu mu?" Bardağını dudaklarına götürdü ve konuştu. "Neyle mesguliyetimi kaybettim? Muhtemelen otuz beş yaşındaki bir erkeğin yaptığı her şeyle. Flört, yemek pişirme, hobiler."

"Yani sadece işle ilgileniyorsun, öyle mi?"

"Benimki gibi bir pozisyonda olunca böyle oluyor. İnsanı tüketiyor." Bana bakarken gözleri ilgiyle doluydu. "Hiç seni tüketen bir şey oldu mu?"

Bunun, onun sorularından biri olduğunu varsayarak biraz düşündüm. "Zamanımı tüketmekten mi bahsediyoruz yoksa işin seni tükettiği gibi beni bir bütün olarak tüketmesinden mi?"

"Seni bir bütün olarak tüketen şey."

"Hmm... Cevabımın ne olduğunu bilmekten nefret ediyorum çünkü başka bir şeyin beni tüketmesini diliyorum."

"Nedir o?" diye sordu.

"Angela," diye yanıtladım. "Angela beni tüketti ama sağlıklı bir şekilde değil. Onunla yaşadığım ilişki zehirliydi. Zaman zaman kendimi önemli ve özel hissetmemi sağladı. Sonra sanki hiç önemim yokmuş gibi beni bir kenara attı." Başımı salladım. "Zihnimde çok büyük bir yere sahip olmasına izin verdim ve keşke beni tüketecek başka bir şey bulabilseydim, onunla aramda olan her şeyi unutturacak bir şey."

"Hâlâ seni nasıl bıraktığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, her zaman. Çünkü şu anda burada olmamın nedeni bu. Bunu seni kırmak için söylemiyorum ama bu çok alışılmadık bir durum. Evet, keşke unutabilsem. Ona bu şekilde daha fazla zaman ayırmasam. Daha fazla düşünmesem. Sadece o kafa boşluğunu dolduracak bir şey bulmam gerekiyor, anlıyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

"Kelsey ile çalışmayı seviyor olsam da aklımın iş tarafından

ele geçirilmesini istemiyorum. Sağlıklı bir şey olmasını istiyorum. Bana neşe veren bir şey. Sanırım hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum.”

Huxley'nin dili dişlerinin üzerinde gezdi ve salatasını kenara itti. Ne yapıyordu bu adam? Sandalyesini iterek masa ile arasına boşluk bıraktı. Emredici bir ses tonuyla “Buraya gel,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

Lazer keskinliğindeki gözleri benimkilerle buluştu. “Buraya gel dedim.”

“Neden?”

“Sana bir şey öğreteceğim, içini doldurmaya çalıştığın o tükenme hissine yardımcı olacak bir şey.”

“Hmm...” dedim. Yeterince basitti. Sandalyemden kalktım ama daha peçetemi yere koyamadan elimi tuttu ve beni bacaklarının arasına, yemek masasının kalın ahşabına doğru çekti. Beni önündeki masaya oturturken “Neler oluyor?” diye sordum. Bacaklarımı sıkıp kapattım ve bornozumu hiçbir şey belli etmeyecek şekilde ayarladım. “Ne yapıyorsun?”

“Seni tüketecek bir şey mi istiyorsun? Bu düşüncelerin aklından çıkmasını mı istiyorsun? Çıkacaklar.” Elleri kalçalarımın gittiğinde farkına vardım. “Bunu istemediğini hemen söyle, ben de salatamı yemeye devam edeyim. Yoksa yiyeceğim şey sen olacaksın.”

Aman.

Tanrım.

İşle zevki karıştırmak her zaman kötü bir fikirdi. Huxley, bunu pek çok kez söylemişti ama beni tekrar boşaltma düşüncesinin vereceği hazzı nasıl inkâr edebilirdim ki? Mesajlardan, gergin konuşmalardan, açıklayıcı sorulardan sonra... Ona nasıl hayır diyebilirdim?

Hiç şansım yoktu.

Tükenmek istiyordum.

Unutmak istiyordum.

Beni kötü hissettirmeyecek, aksine tamamen tatmin olmuş hissettirecek bir şeye geçmek istiyordum.

Aklının nerede olduğunu anlamak için ona, "Bunu neden istiyorsun?" diye sordum.

"Ben cömert bir adamım, Lottie. Fakat teklifim sonsuza dek sürmez. Bir zaman sınırı vardır. Ya evet dersin ya da hayır."

Huxley'e bakarken alt dudağımı ısırdım. Onu şimdiden bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Sağa yatmış, sert gövdesi iç uyluklarıma sürtünürken enfes tadı uyarılmam için baskı yapıyordu.

Bunu istiyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu başka bir yerde istemiyordum.

Başımı sallayarak ona izin verdim ama hareket etmedi. Onun yerine "Sesli şekilde. Beni bacaklarının arasında istediğini söylediğini duymak istiyorum."

Dudaklarımı ıslattım, kalbim çok hızlı atıyordu.

"Seni istiyorum Huxley, bacaklarımın arasında. Dilin klitorisimde olsun. Ağzına boşalmak istiyorum."

Gözleri karardı ve elleri bornozumun içine, tangamın kemeline doğru kaydı. Tangamı aşağıya doğru çekti ve ben de biraz doğrularak tamamen çıkarmasına yardım ettim. Yemekte böyle bir şey giydiğim için neredeyse hakarete uğramış gibi yan tarafa bıraktı.

Ellerimden destek alarak arkaya yaslandım. Bornozum hâlâ belimde sıkıca bağlıyken ellerinin yavaşça iç bacaklarımda gezinmesini izledim. Hiçbir şey söylemiyor, bana bakmıyordu bile. Gözleri tamamen bedenime odaklanmıştı. İstedikini iyice görebilmek için bacaklarımı yavaşça birbirinden ayırarak açtı.

Zaten ıslak olduğumu anlamak için elimi amımın üzerinde geçdirmeme gerek yoktu. Bu pozisyonda yakınımda olduğu düşünce bile beni tahrik ediyordu.

Başparmağı nazikçe klitorisimle birleşene kadar elleri içine doğru kaydı. Birkaç kez üzerinden geçti, memnun bir sırıltı dudaklarını buldu. Başparmağı daireler çizerken “Islak, tıpkı benim yanımdayken olmanı beklediğim gibi,” dedi. “Hamilelik kursunda kalın sikimin üzerinde zıplarken de ıslak mıydın?”

Tanrım, daha önce hiçbir erkek benimle böyle konuşmamıştı. “Evet,” diye dürüstçe cevap verdim. “Islaktım.”

“Eve döndüğünde kendinle oynadın mı?”

İç uyluğuma bir öpücük kondurduğunda derin bir nefes aldım. “Evine geldiğimden beri her gece kendimle oynadım.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Geceleri seni duymuyorum.”

“Bundan emin oluyorum,” dedim.

“Bir daha olma.” Parmaklarını durdurdu. “Geceleri kendinle oynadığında bunu duymak istiyorum. İnlemelerini duymak istiyorum. Tatmin olduğunu bilmek istiyorum.”

“İzlemek ister misin?”

Dudaklarıyla bir öpücük daha kondurdu. Sonra bir tane daha...

“Evet. İsterim.”

“Beni izlerken mastürbasyon yapar mıydın?”

“Yapmamak zor olurdu ama hayır.”

“Neden?” diye sordum. Ağzı o kadar yakındı ki çığlık atmak istiyordum. Diğer bacağıma yöneldi, dili diğer uyluğuma değmeden önce kısa bir saniyeliğine amımın üzerinde hafifçe sürüklendi. Hayal kırıklığı içinde inledim. Beni birkaç saniye içinde azdırmıştı. Genelde birkaç dakikamı alırdı ama Huxley ile değil, bedenime hükmetme şekliyle değil. Bir de önceki mesajlar vardı. Bornozumun ipini çektiştirmesine nasıl sebep olduğumu düşünmek bile beni azdırıyordu.

"Sadece senin içindeyken boşalmak isterdim. Bu yüzden her
şey kendime dokunmazdım." Hemen sonra ağzı klitorisime indi
ve sırtım gerildi. Ani hareketini yüzünden bormozumun ipi tehli-
keli bir şekilde çözölmek üzereydi.

"Tanrım, Huxley... Evet."

Dili klitorisimin üzerinde dolaşıyor, beni çıldırtmaya yetecek
kadar baskı uyguluyordu.

"Tadın bal gibi." Klitorisimi ağzına aldı, keyifle emdi, vücudumdaki her kemiği yumuşatmış gibi hissettirdi.

"Tanrım." Ben daha nefesimi tutamadan iki parmağını içime
soktu. "Ahh..." diye inledim. Reign'in bu gece evden ayrılan son
kişi olmasını diliyordum. Huxley'i tanıyordum, evde başka biri
olsaydı bunu yapmazdı.

Tam o anda parmaklarını içimde oynattı, dili hassas klitorisimin
üzerinde gezerken gözümü karartan bir noktaya çarptı.

Hareketlerinde bir ritim vardı, orgazmımı hızlı ve sert bir şekilde
getiren hassas bir uyum.

Bacaklarım uyuşuyor ve titreyen kollarım ağırlığımı zar zor
taşıyabiliyordu. Huxley, bunu fark ederek beni eliyle nazik bir
şekilde geriye itti. Arkaya doğru uzandım ve tüm çıplaklığımı
tamamen gözlerinin önüne serdim. O da bu pozisyondan fay-
dalandı ve bacaklarımı daha da açarak ikisini de yerinde tuttu.
Sonra da beni yalamaya başladı.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Arada hiç nefes almıyordu.

Beni başka bir yerimden öpmeye çalışmıyordu.

Onun yerine sadece klitorisime odaklanıyordu.

Benim felaketim olacaktı.

Omurgamın dibinde baskı oluşurken kendini tekrarlayan bir
zevk dalgası gönderiyordu. Gözüm kararıyor, beni bu kibirli ama
otoriter adamın bedenime yaptıklarını hissetmeye zorluyordu.

Bacaklarımın arasında Huxley'nin verdiği belirgin zevk dışında hiçbir şey hissedemediğim başka bir dünyaya sürükleniyordum.

"Tanrım, evet, Hux. Lütfen durma. Lütfen." Durmuyordu.

Tereklüt bile etmiyordu.

Bunun yerine ellerini uyluklarıma götürmeden önce klitorisime daha fazla baskı uyguluyor ve başparmakları dudaklarımı aralayarak ona rahatsız edilmeden erişim izni veriyordu.

O da bu pozisyondan faydalaniyordu. Diliyle beni zorluyordu.

"Ahh, evet," diye bağırdım. Kolumla gözümü kapattım.

Diliyle beni titretiyordu.

"Aman Tanrım!" Saçlarımı tuttum.

Dudakları beni emiyordu.

"Lanet olsun! Evet, Huxley, evet!"

Basınç gittikçe artıyor ve artıyordu...

"Boşalıyorum. Siktir, Huxley, boşalıyorum."

Vücudum kasıldı, klitorisim onun ağzında titredi ve orgazmımı onun dilinde yaşarken attığım coşku çığlıkları yemek odasının bembeyaz duvarlarında yankılandı.

Muhteşem. Bağımlılık yapıcı. Hayatı değiştiren bir zevk.

Orgazmımın geri kalanını hissederken kalçalarım onun ellerinin altında titriyordu. Nefesimi tutup yavaşça sakinleştim.

"Tanrım," dedim. Sesim boğuk çıkmıştı.

Huxley, amıma son bir öpücük kondurup sandalyesinde doğruldu. Elimi tuttu ve önünde oturmam için nazikçe kalkmama yardım etti. Bornozumu bacaklarımın üzerinden geçirerek "Bırak bu gece seni bu tüketsin, başka bir şey değil," dedi.

Bununla birlikte masadan kalktı ve sanki gidiyormuş gibi yana doğru adım attı. Hemen elini tuttum ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Yemeğimi yedim." Çekici gözleri beni yakaladı. "Şimdi yatma zamanı."

Gözlerini benimkilere dikerek elimi ağzına götürdü. Parmak uçlarımla yumuşak bir öpücük kondurdu ve geri çekilerek aramızdaki bağı kopardı. Dönüp yemek odasından çıkmadan önce pantolonunun fermuarına bastıran ve acı verici derecede sert ereksiyonunu gördüm.

Tanrım! Çok ateşliydi, baştan çıkarıcıydı.

Sikini ağzıma almak istiyordum.

İlk düşüncem buydu ve sonra onu ağzıma alma arzusu aldığı her nefeste daha da büyüdü. Peşinden gitmeli miydim? Peşinden gitsem ne yapardım? Sanırım hepimiz ne yapacağımızı biliyorduk. Pantolonunu indirir ve onu emerdim. Kocaman sikini ağzıma almaktan zevk alırdım.

Ama Huxley hakkında bildiğim bir şey varsa o da sikini ağzıma koymak isteseydi bunu kendisi söylerdi. O böyle bir adamdı.

Bu hızlı geri çekilişinden ne anlamalıydım? Beni istemiyordu.

Henüz.

On Beşinci Bölüm

HUXLEY

Dilimde hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Klitorisinin zevkle titreşen ritmini hâlâ hissedebiliyordum.

Yüzüme boşalırken attığı zevk çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum.

Lanet olsun, başka bir şey düşünemiyordum.

İşte tam da bu yüzden bu işe bulaşmak istememiştim. Onunla bu çizgiyi geçmenin kötü bir fikir olacağını biliyordum çünkü o çok tüketiciydi. O öyle bir kadındı. Bir kere tadına bakıp *kendine iyi bak* deyip gidemezdin.

Hayır, kalıcı bir etki bırakıyordu. Bir iz. O iz kaybolup gidemezdi.

Kendimi saate bakarken, bana bir soru sormak için mesaj atana kadar lanet olası dakikaları sayarken ve bugün sırf onu görmek için kız kardeşiyle buluşmayı umutsuzca beklerken buldum.

Buna sebep olan sadece tek seferlik lanet olası bir tattı. Şimdi berbat durumdaydım.

Onu istiyordum.

Bu sabah onu görmemiştim. Spor çantamla erkenden sıvı-
may, ofise gelmiş, egzersiz yapmış ve burada duş almıştım. Onu
görürsem kendimi tekrar bacaklarının arasına gömüp tatlı arını
arayacağım, adımı tekrar haykırdığını duymak isteyeceğim-
den çok endişeliydim.

Hay sikeyim!

Neyim vardı benim böyle?

O çizgiyi asla geçmemeliydim. Onu asla bir seçenek olarak
görmemeliydim ve bunun en büyük nedeni ona karşı bazı duy-
gular beslediğimi ve bu duyguların büyük olasılıkla karşılıksız
olduğunu düşünmemdi.

Evet, beni tanımaya çalışıyordu ama benden hoşlandığı için
değildi.

Kahretsin, ergen gibi düşünüyordum. Yine de kadınlara nasıl
davranacağını bilmeyen bir pislikle iş yapmamak için beni tanı-
maya çalışıyordu.

Eğer benden gerçekten hoşlansaydı dün gece beni yukarı ka-
dar takip ederdi. Ondan bunu beklemiyordum. Bir kadından bu
duruma karşılık vermesini asla beklemezdim. Her şeye rağmen
eğer bana karşı bir ilgisi olsaydı yatak odamın kapısında durur
ve en azından ben karnıma boşalırken, elim lanet olası sertleş-
miş sikimi delicesine pompalarken, zihnim onun orgazmının
seslerine ve tadına odaklanırken beni dinlerdi.

Bunu yapmamıştı ve bunun bilincinde olmam gerekiyordu.
Tam olarak ne yaptığımı hatırlamam gerekiyordu. Bir anlaşmayı
güvence altına almaya çalışıyordum.

Telefonum bir mesajla biplerken dikkatimi bilgisayarına
verdim. Kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi sıkıca ka-
pattım ama telefonuma uzanıp Lottie'den gelen mesajı açtığı-
mı da başarısız oldum.

Lottie: Bugün öğle yemeğinde ne var?

Otuz sandalyeyle arkama yaslandım ve ona cevap yazdım.

Huxley: Bu da sorularından biri mi?

Lottie: Bunu bir bonus olarak düşün. Sorgulayan zihinler meraklıdır.

Huxley: Emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey. Bir sürü işim var.

Öğle yemeği için asıl istediğimin onun lanet olası tatlı ama olduğunu bilmesine gerek yoktu ve şu anda burada olsaydı bir sonraki nefesini bile alamadan onunla ziyafet çekiyor olurdum.

Lottie: Nasıl öğle yemeği yemezsin? Bir saat önce bir çörek yedim, kahvaltıda kocaman bir burrito yedim ve açlıktan ölüyorum. Kolumu kemirmeye hazırım. Ayrıca sen akşam yemeğini de atlamıştın.

Huxley: Ben daha farklı hatırlıyorum. Bütün akşam yemeği mi yedim.

Kahretsin, kendime engel olamıyordum. Ona nasıl hissettirdiğimi, onun bana nasıl hissettirdiğini hatırlatmaktan kendimi alamıyordum.

Tatmin olmuşum.

Lottie: Soru: Hep böyle edepsiz miydin?

Huxley: Ne istediğini bildiğinde onun peşinden gidersin. Edepsiz bir şey yok, sadece gerçek.

Lottie: Bu gerçekten işe yarayan bir hedef şaşırtmaydı. Şimdi bana bir soru sor. Kelsey, bize öğle yemeği getirirken dikkatimi dağıt.

Huxley: Beni biraz daha iyi tanıyormuş gibi hissediyor musun?

Lottie: Evet ama bu sorular olmadan hissedemezdim. Bu duruma karşı anlayışlı olduğun için mutluyum.

Huxley: Senin sıran.

Lottie: Bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu mu?

Huxley: Evet.

Lottie: Tamam, bugün kendini kapatmış bir Huxley görüyorum. Peki, hmm... **Soru:** En son ne zaman seks yaptın ve kimle?

Huxley: Bu iki soru eder.

Lottie: Birbirine bağlantılı iki soru. Sayılır.

Huxley: Neden bilmek istiyorsun?

Lottie: Sorun bu mu?

Huxley: Bunu da bağlantılı olarak düşün.

Lottie: Sadece benden önce hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Huxley: En son muhtemelen üç ay önce, birkaç yıldır tanıdığım bir kadınla seks yaptım. Ara sıra sırf eğlence olsun diye bir araya geliyoruz, karşılık beklemiyoruz. Başka bir şey için zamanım yok.

Lottie: Bir seks buluşması. Daha azını beklemezdim. Ama üç ay uzun bir süre gibi görünüyor. Senin için haftada bir diye düşünmüştüm.

Huxley: Zamanım yok. Ayrıca, sana söyledim. Sözleşmemiz nedeniyle senden başka kimseyi aramıyorum.

Lottie: Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Huxley: Vermene gerek yok. Gitmeden önce son sorum, bugünkü sunum için gergin misin?

Lottie: Dürüst olayım mı?

Huxley: Her zaman.

Lottie: Gerginim. Gerginim çünkü bunun üzerinde çok çalıştık. Harika bir iş sunduğumuzu biliyorum, buna birçok şeyin bağlı olduğunu biliyorum. Bize öylesine bir şans vermeyeceğinizi, bunu hak etmemizi sağlayacağınızı da biliyorum.

Huxley: Bu doğru.

Lottie: Bu bizim için çok şey ifade ediyor. Sunum yapma fırsatı bile çok şey ifade ediyor. Pratik yapıyoruz, her şeyin mü-

kemmel olduğundan emin oluyorum ve zamanı geldiğinde Caree Entertainer için ne kadar faydalı olacağımızı size gösterebileceğimizi umuyorum.

Bu iş için mükemmel olduklarımı zaten biliyordum. Kelsey hakkında araştırmamı yapmıştım ama yine de sunum yapmalarını isteyecektim çünkü kararları veren tek kişi ben değildim. Breaker ve JP de evet demek zorundaydı. Dahası, bu Kelsey için iyi bir pratik ve Lottie için de mükemmel bir özgüven artışı olacaktı. Eğitimini aldığı iş dünyasında kendine bir yer bulması gerekiyordu. Ondaki potansiyeli görüyordum. Bunu benden çok kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Huxley: Sunumunuzu dört gözle bekliyoruz. O zaman görüşürüz.

Telefonumu bırakıp bilgisayarıma geri döndüm. E-postalarımı baktım ama harfler karmakarışık geldi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Zihnim odaklanamıyordu.

Çünkü itiraf etmek istemesem de düşünebildiğim tek bir şey vardı. Lottie'nin tadına tekrar bakabilecek miydim ve... Ne zaman?

JP takım elbisesini düzeltirken "Her an burada olabilirler, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. Asansörlerden birinin bizim kata doğru çıktığını görebiliyordum. Bu onlar olmalıydı.

"Kız kardeşinin bekâr olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu JP. "Gerçekten çok seksi."

"Hiçbir fikrim yok ama onunla bir sözleşme imzalarsak peşinden koşmak iyi bir fikir olmaz," dedim.

"Bunu dün gece yemek masasında Lottie'yi yiyip bitiren adam söylüyor."

"Ne?" Breaker eğildi. "Benim bundan neden haberim yok?"

"Bana söylemesi için onu kandırdım," dedi JP. "Bu sabah geldiğinde keyfinin yerinde olduğunu anlayabiliyordum o yüzden bana anlatana kadar onu sıkıştırdım."

"Dostum, ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Breaker.

"Ne yeri ne de zamanı," dedim. Asansör varmıştı. Omuzla-nımı geriye atarak gözlerimi Lottie'ye ve bugün giymeyi seçtiği elbiseye dikmeye hazırlandım.

Ama asansörün kapıları açıldığında gördüğüm Lottie ve Kelsey değil, Dave'di.

"Vay canına, ne güzel bir karşılama," dedi Dave, asansörden inerken. "Cane kardeşlerin üçünü de asansörün diğer tarafında görmeyi beklemiyordum."

Onun burada ne işi vardı?

Dahası Lottie ve Kelsey neredeydi?

En soldaki asansörün kapıları kayarak açıldı, Kelsey ve Lottie ortaya çıktı, ikisi de ellerinde kadınsı evrak çantalarıyla bize döndüler. Kelsey, gövdesini saran ve kalçalarında hafifçe uçuşan koyu mor bir elbise giymişti. Lottie ise... Kahretsin, dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordu? Kalçasının hemen altına kadar inen, üstüne tamamen yapışan ve göğüs dekoltesi beni mahvedecek kadar açık, mavi bir elbise giymişti. Çıplak ellerimle elbiseyi üzerinden sökmek istiyordum. Ayrıca o topuklular...

Gözlerim ona sabitlenmişken dişlerim alt dudagımın üzerinde gezindi. Şaşkın görünüyordu.

"Şansa bakar mısın? Lottie, seni görmek ne güzel," dedi Dave. Böylece beni şaşkınlığımdan çekip çıkarmıştı. "Harika görünüyorsun."

Siktir, oyunumuzu oynamalı mıydık? Umarım buna gerek kalmazdı.

Dave'in ofise geleceğinden haberim yoktu. Programına bir

şey uyduramadığını ve bu yüzden ondan hiç haber alamadığımı zı sanıyordum. Sanırım yanılmıştım.

"Teşekkür ederim," dedi Lottie. "Güzel kravat, Dave." Ya vaşça bana doğru yürüdü ve ben de topuklu ayakkabılarımla atığı her adımı izleyerek yanına gelmesini bekledim. Elini enseme koyarak "Selam yakışıklı," dedi. Sonra, ben daha nefes alamadan dudaklarımı kendine doğru çekti. Aramızdaki mesafeyi kapatması saatler sürmüş gibi gelmişti ama dudakları dudaklarımla buluştuğunda damarlarımda sahiplenici bir şeyler dolaştı.

Hayat.

Dudakları bana hayat veriyordu.

Elim sırtına dolandı ve onu kendime doğru çektim. Modern evrak çantasını tutan eli sabitken diğeri göğsüme düştü. Dudaklarım onun dudaklarında kayboldu.

Ofiste olduğumuz gerçeği karanlığa gömüldü. Dikizleyen gözler yok oldu.

Lottie'nin dudaklarını ilk kez tadarken planladığımız buluşma geri plana atıldı.

Nazik.

Çekici.

Tutkulu.

Onunla öpüşmenin dokunuşlarımda kaybolduğu anlardan bile daha iyi olacağını biliyordum ama bu tepki, vücudunun benimkine bu baskısı... Siktir! Beklediğimden çok daha iyiydi.

Nihayet geri çekilip çekingen gözlerle bana baktığında ya vaşça yutkundu ve "Hey," dedi.

Parmaklarımla çenesini sıkıştırdım. "Hey." Nihayet başımı ondan çevirdiğimde Kelsey'nin tamamıyla inanmazlık dolu bakışını ve ardından Dave'in heyecanlı tepkisini yakaladım.

Dave, sanki bizi yıllardır tanıyormuş ve sonunda birlikte olmamızı sağlamış gibi, "İkinizi birlikte görmeyi çok seviyorum."

dedi. Adanı biraz tuhaftı, onunla daha fazla zaman geçirdikçe
bunu anladım. Ellerini birbirine çarpı. "Holdüğüm için özür di-
kerim. Huxley, toplantımız için hazır mısın?"

"Toplantı mı?" Lottie, sessizce sordu. Ona baktığımda göz-
lerimde şaşkın bir ifade vardı. Bunun ona nasıl gözüktiğine bi-
şirirdim.

Sanki bir kez daha onu ve kız kardeşini atlıyormuşum gibiydi.

Lottie, "Dave ile bir görüşme ayarladığını bilmiyordum."
dedi ve omuzları çöktü. Dave'i mülkler hakkında benimle ko-
nuşmaya ikna etmek için ne kadar uğraştığını biliyordu.

"Ayarlamadık," dedi Dave. "Hafta sonundan önce gizlice
gelmeyi umuyordum. Mesai saatleri dışında iş konuşmayı sev-
mediğimi bilirsin."

Bunu bilmiyordum ama artık öğrenmiştim.

"Ah." Lottie yavaşça göğsüme vurdu. "O zaman seni beklet-
meyeyim Dave."

Lottie, uzaklaşmaya başlarken yavaşça başını sallayıp kız
kardeşini asansöre doğru yönlendirdi. O sırada Kelsey'nin yü-
zündeki protestoyu gördüm. "Seni görmek harikaydı Dave."
Ona nazikçe el salladı ve asansörün düğmesine bastı. Kapılar
hemen açıldı.

Tam da onlar binmeden önce "Lottie, Kelsey, bizimle toplan-
tı odasında buluşun. Hemen geliyoruz," dedim.

Lottie'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi bana ihtiyacım olan
tüm güveni verdi. Az önce doğru şeyi yapmıştım.

"Huxley?"

"Hemen geliyoruz. Gidip hazırlanın." Gözlerimle ona ciddi
olduğumu gösteren bir bakış attım.

Tartışmadan Kelsey'i konferans odasına götürdü ama bu sı-
rada gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Dave'e dönüp "Dostum, bu konuşmayı seninle yapmayı her

seyden çok istediğimi biliyorsun ama Kelsey ve Lottie'ye sunumlarını dinleyeceğime söz verdim," dedim.

"Sunum mu?" diye sordu Dave. "Nişanlığının sana sunum yapmasını mı istiyorsun?"

Sırttım. "Başka türlü üstünlüğü o da istemezdi."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ne sunduklarımı sunabilir miyim?"

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum, "Sürdürülebilir dünya dostu organizasyon ürünleri kullanmaya odaklanan bir organizasyon şirketine sahipler. Alanlarımızı daha verimli hale getirmek için mülklerimizi, özellikle de bu ofisi gözden geçirmelerini istiyoruz," dedim.

"Vay be!" Dave, birkaç kez göz kırptı ve konferans salonuna doğru baktı. "Lottie'nin girişken biri olduğunu bilmiyordum." Yavaşça başını salladı. "Sahip olduğun onca parayla öylece oturup keyfini çıkarmak istemiyor, kendi başına bir şeyler yapmak istiyor. Buna çok saygı duyuyorum." Gözlerini ondan ayırmadığında içimde bir kıskançlık ve sahiplenme duygusu yükseldi.

"Ben şanslı bir adamım. Onun bu kadar sıkı çalıştığını görmek gerçekten çok seksi."

"Tahmin edebiliyorum." Dave, topuklarının üzerinde sallandı ve "Peki, buluşma için Karla ile bir gün ayarlasam nasıl olur? Böylece bir daha bu şekilde karmaşa yaşamayız," dedi.

"Harika olur. Bugün için üzgünüm."

"Önceden verdiğin sözlere sadık kalman ve bazı şeylerin ne zaman önemli olduğunu anlaman sana olan saygımı daha da artırıyor." Dave başını salladı. "Sen iyi bir adamsın, Huxley Cane."

Bir de gerçekleri bilseydi...

Breaker'a dönüp "Dave ve Karla'ya toplantıyı ayarlamaları için yardım edebilir misin?" diye sordum.

Dave'i ofisin arka tarafına götürürken Breaker "Memnuni-

yette," dedi. Kulak misafiri olmadıklarında JP bana dönkti ve duruşumu taklit ederek konuştu.

"Boku yedin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Dave, bana daha çok saygı duyduğunu söyledi."

JP başını salladı. "Hayır, dostum, Dave'le alakalı değil. Boku yedin çünkü şuradaki kadın, mavi elbiseli olan, evet... İşte o kadın seni taşaklarından yakaladı. Benim tanıdığım Huxley, anlaşma yapmaya çalıştığı adamla buluşma fırsatını asla kaçırmazdı. Hatta bunun gerçekleşmesi için hemen hemen her şeyi yapardı." Arkasına baktı. "Mavi elbiseli bir kadının senin kilit noktan olacağını kim bilebilirdi?"

"Ona bir söz verdim," dedim çenemi kasarak. "Bu sözden geri dönecek değilim."

JP omzuma vurdu. "Kendine bunu söylemeye devam et, dostum."

Konferans odasına doğru yönelip kapıyı açtığında iki kadın da başını kaldırıp baktı ama Lottie JP'ye bir şey söylemeden öylece durdu. Gözleri cam pencerelerden benimkilere kaydı. İşte orada, gün gibi ortadaydı. Minnettardı.

Bu basit bakışla göğsüme çarpan gurur dalgası korkutucuydu. Dehşet vericiydi.

Bitkin bir hâlde geniş yatağıma uzanıp derin bir iç çektim. Bu haftaki uykusuzluktan Lottie'yle paylaştığım gerilim dolu anlara kadar hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

Eve döndüğümde mutfakta oturup Reign'in benim için hazırladığı sandviçi mideye indirmiştim. Ardından duşta on dakika geçirip haftanın yorgunluğunu atmış, sonra da sadece bir baksır giyip yatağıma uzanmışım.

Lottie ve Kelsey bugün sunum yapmışlardı. Sunum yaparken azıcık bile gergin görünmüyorlardı. Kendilerine güveniyorlardı. Bilgiliydiler ve onlara sorular sorduğumuzda her birine verecek bir cevabları vardı. Ama sadece cevap değil, iyi düşünülmüş ve açıklayıcı cevaplar.

Hiçbir sorun yoktu. Bittikten sonra çocuklara baktığımda bana başlarıyla onay vermişlerdi ve onlara işe alındıklarını söylemiştik. Ana ofisle başlayıp oradan devam edecektik. Bu onlar için büyük bir anlaşmaydı. Onları bir üst seviyeye taşıyacak bir anlaşma.

Eşyalarını toplayıp bize teşekkür ederken soğukkanlılıklarını korumuşlardı ancak biz ayrıldıktan sonra Lottie bana emojilerle dolu bir mesaj göndermişti ve Kelsey ile kutlama yapacaklarını söylemişti. Akşam yemeğini kaçırmasının sorun olup olmadığını sormuştu.

Sanki benden izin alması gerekiyormuş gibi! Ben de ona keyfine bakmasını söylemiştim. Bu da beni burada, yatak odamda, kararlarımı düşünürken yalnız bırakmıştı.

Tak. Tak.

Gözlerim çalınan kapıya kaydı.

Yatağında doğruldum, ellerimle yatağın kenarını kavrayarak “Kapı açık,” dedim.

Kapı açıldı ve Lottie kafasını içeri uzattı. “İçeri girebilir miyim?”

“Evet,” diye cevap verdim. Gözlerim elbisenin içindeki vücudunda gezindi. Elbisesini tam o anda üzerinden çıkarıp zafarını onunla kutlamak için neler vermezdim. Bildiğim tek yol vücuduna tapınmaktı.

“Selam.” Utanır gibi el salladı.

“Selam,” dedim dudaklarımı ıslatırken. Lottie, önümde duran ve yenmeyi bekleyen sulu bir et parçası gibi görünüyordu.

"Duş almayı gitmeden önce bir uğrayayım dedim. Sana şahsen tekrar teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Lottie. İkinci de harika bir sunum yaptınız. Hepimiz için kolay bir evet oldu."

Başını salladı. "Hayır, demek istediğim bu değil. Yaptığın fedakârlık için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Neyi yapmak zorunda değildim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başını yana eğdi. "Huxley, bir süredir Dave'le iş hakkında konuşmak için beklediğini biliyorum ama fırsat ayacağına geldiğinde bize verdiği sözden dönmedin."

"Size söyledim, dürüst bir adam olabilirim. Dave, bekleyebilir."

"Bunun ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum ve gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil," dedim kolaylıkla. Gitmeyince konuşmaya devam ettim. "Kız kardeşinle eğlendiniz mi? Düşündüğümünden daha erken döndün."

"Kutlamak için bir şeyler içmeye gittik. Birkaç adam bize içki ısmarladı." Kıskançlığım arttı, öfkem kök saldı. "Kelsey, onlardan biriyle takılıyordu, diğeri de numaramı almaya çalışıyordu."

Çenem gerildi, parmaklarım yatağın kenarını sıkıca kavradı.

"Ama ona nişanlı olduğumu söyledim." Lottie sırtıttı ve elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Pırlantanın büyüklüğünü görünce sana rakip olamayacağını anladı."

Elbette olamazdı.

"Rakip olamayacağını anlaması için yüzüğün büyüklüğünü görmesine gerek yok. Özellikle de sana yüzüğü veren adam bensem."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kıskançlık mı seziyorum, Huxley?"

"Kıskançlık değil, sadece benim olmanı koruyorum."

"Artık senin miyim?"

"Sözleşmede belirtilen görevlerimizi yerine getirene kadar," dedim. Ellerimi yataktan çekip Lottie'nin uzun, kahve buklelerine gömmek için can atıyordum.

"Endişelenecek bir şey yok, sadakatim sana ait." Bana doğru yürürken oldukça yüksek topuklu ayakkabıları zeminde tıkırdadı. Gözlerim dolgun bacaklarında gezindi ve önümde durduğunda göğsü tam göz hizamdaydı. Sonra dizlerinin üzerine çömeldi, tam bacaklarımın arasına.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Vücudum onun pozisyonuna büyük bir heyecan duymuştu.

Elleri bacaklarıma düştü. "Sana teşekkür ediyorum."

Elleri zaten sertleşmiş olan sikime doğru kaydı ama bir şeye dokunamadan onu durdurdum. "Teşekkürüne ihtiyacım yok. Sana söyledim, bugün sahip olduğun her şeyi hak ettin. Bunun bizim durumumuzla hiçbir ilgisi yok. Her şey senin fikirlerin ve erdeminle ilgiliydi."

Gözleri benimkilerle eşleşti. "Seni emip boşaltmamı istemiyor musun?"

"Bu şekilde değil," dedim alınganlıkla. "Aklında seni işe aldiğim için bana teşekkür ettiğin düşüncesi varken olmaz. Beni bunun için emmeni istemiyorum."

Elimi yanağına götürdüm ve başparmağımla dudaklarını okşadım. Ağzını açarak başparmağımı yakaladı ve sertçe emmeye başladı. Yanakları çukurlaştı ve sikimin başparmağımın yerine geçmesini diledim.

Ama bu şekilde olmazdı.

Bana borcunu ödemediğini düşünürken olmazdı.

Mümkün değildi.

Başparmağımı bıraktığında ellerini uyluklarıma bastırarak

ayaga kalktı. Ben geriye uzanana kadar göğsümü itti ve üstüme çıktı. Ateşiyle beni yakan bacaklarını açıp sikime oturdu.

Bu kadını sikmek, bu elbiseyi üzerinden çıkarmak ve ona nasıl bir âşık olduğumu göstermek isterdim.

Onu sadece güzel olduğu için ya da ukala ağzı beni tahrik ettiği için değil, daha önce görmediğim bir yanını gördüğüm için sikmek istiyordum. Profesyonel bir yan, hedefleri ve başarıları için heyecan duyan bir kıvılcım. Gerçekten çok seksiydi. Onu bambaşka bir gözle görmemi sağlıyordu ki bu çok tehlikeliydi çünkü şimdiden çizgiyi aşmaya başlamıştım. Şimdiden zarar verici bir bölgeye geçiyordum.

“Lottie, ne yapıyorsun?”

Kalçaları sikime sürtünürken gülümsedi. “Sertleşmişsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Yüzü düştü ve eli göğsümde kenetlendi. “Neden kızgınsın?”

“Kızgın değilim.”

“Kendini geri çekiyorsun. İçine kapandığında anlayabiliyorum ve şu anda yaptığın da bu. Kendini kapatıyorsun. Neden, Huxley?” Başını salladı.

“Bugünkü sorularını zaten sordun.”

“Akşam yemeği sorularımı değil.”

“Bu akşam yemeğini benimle yemedin, yani bu hakkını kaybettin.”

Sinirlenerek üzerimden kalktı ve elbisesini düzeltirken ben de doğruldum. “Tam da artık bir pislik olmayacağını düşündüğüm anda yanıldığımı kanıtlıyorsun. Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın.”

Evet, ben de kendime oldukça kızgındım. Ama ben sessiz kaldığımda oflayıp puflayarak kapıya doğru döndü.

Odamdan çıkmadan önce “Salı günü saat onda göğüs pompalarına bakmak için Ellie ile buluşacağım. Sana haber vereyim dedim. Hâlâ üzerime düşeni yapıyorum.”

"Sana söyledim, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Görünüşe göre en azından bunu yapabilirim," dedi. Seni o kadar sertti ki beni sinirlendirdi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu sana söylemiştim," dedim kapımın koluna uzanırken.

"Bunu sözleşmenin bir parçası olarak düşün." Gitmeye hazırlandı ama sonra bir anlığına duraksadı. Omzunun üzerinde baktığında ufak tefek bedeni gergindi, bu da hareketlerinin dengelessiz olmasına neden oluyordu. Derin bir nefes vererek başını eğdi ve fısıltının biraz üzerinde bir sesle "En azından bana bir iyilik yapıp elbisemin fermuarını açabilir misin?" diye sordu.

"Kendin uzanamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öncesinde de Kelsey yardım etmişti."

Yatağımdan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Yaklaşırken sikim baksırımın içinde sertleşti. Aramızda sadece birkaç santim kaldığında elimi uzun saçlarının arasından geçirip sırtını ortaya çıkardım. Küçük fermuara uzanarak yavaşça sırtından aşağı indirdim ve sutyen giymediğini acı bir şekilde ortaya çıkarmış bulundum. Fermuarın sonuna ulaştığımda Lottie, elbisesini ayaklarının dibine kadar indirdi ve parlak beyaz dantel tangasıyla dolgun kıcını ortaya çıkarırken gözlerimi ondan ayıramadım.

Hay sikeyim!

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup bana doğru döndü ve elbisesini almak için eğildi. Tekrar ayağa kalktığında omzu sikime sürttü ve dokunuşuyla neredeyse baksırımdan dışarı fırlayacak gibi oldum. Gözleri benimkilerle buluştu ve baştan çıkarıcı bir şekilde "Teşekkür ederim," demeden önce uzun kirpiklerini kırıştırdı.

Dudaklarımı ıslattım.

Ellerim uzanıp onu yakalamak için yanıp tutuşuyordu.

Sikim rahatlamak için yalvarıyordu.

Ama hareket etmedim. Bir santim bile kıpırdamadım.

Gözlerinde hayal kırıklığına uğramış bir bakışla yatak odamdan çıktı ama kapıyı kapatmadı. Kendi yatak odasına geçti ve kapısını da açık bırakarak elbisesini yatağının üzerine bıraktıktan sonra doğruca banyoya ilerledi.

Siktir! Açık bir kapı. Bu bir davetti.

Beni baştan çıkarıyor, arayışından vazgeçmiyordu. Hayatımda ilk defa kendimi tutabileceğimi sanmıyordum.

Onun mükemmel kalçalarını gördükten sonra olmazdı.

Onu soyduktan sonra artık olmazdı.

Daha önceki öpüşmemizden sonra olmazdı.

Onu dizlerinin üzerinde, yanakları çukurlaşmış gördükten sonra olmazdı.

Sikimi ağzına almak istediğini öğrendikten sonra olmazdı.

İradem kırıldı, gücüm sarsıldı ve tüm kurallarım kafamda karmakarışık bir hâle geldi.

Banyosunda duşun açıldığını duydum. Siktir. Kıpırdamadan durup diğer odaya bakarken sikim daha da sertleşti. Bir hamle yapmak için kendime yalvardım ama aynı zamanda kendimi tutmaya çalışıyordum.

Tam da o anda yatak odasına doğru yürüdü. Tamamen çıplaktı.

Göğüsleri mükemmel şekilde avuçlarıma sığardı.

Kalçaları kavramaya yetecek kadardı.

Amı ağdalı ve çok cezbediciydi. Bir kez tatmak yeterli olmazdı.

Amina koyayım!

Bana baktı, saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve sonra komodinine gitti. Bir çekmeceyi açtı ve vakumlu dildosunu çıkardı. Bana doğru dönerek tam önden bir görüntü sundu. Gözlerim, sertleşmiş ve ağzımı arzulayan sıkı meme uçlarını izlerken dudaklarım kurudu. Bakışlarımin farkında olan Lottie

dildonun ucunu alıp göğsüne sürttü ve ağzına götürürken başını geriye attı.

Dili dışarı çıktı. Ardından lanet olası dildonun tepesini yakaladı.
Çoktan bitmiştim ben.

Sikim boxerimin içinde sarsıldı. Belimden aşağı ter boyaandı.
İşte, aynen bu şekilde iradem kırıldı.

Kendinden memnun şekilde, elinde dildosuyla banyosuna doğru ilerledi. Ben de odalarımız arasındaki mesafeyi aşip onun içeri kadar takip ettim.

Banyosuna girdiğim anda duşun kapısını kapattı ve onu duvara yapıştırmadan önce dildoyu ıslatırken yakaladım. Bu evi her banyoda iki kişilik duşu olacak şekilde inşa etmişim. Yani içeride bolca yer vardı.

Eğer ona katılmak istersem.

Uzaklaşıp duşta bedenini ıslattı ama suyun onu sırlıslıkla etmesine izin vermek yerine bir gösteri yapmaya karar vermişti.

Baştan çıkarıcı bir şekilde, bir amaca yönelik olarak, elleri göğüslerinden aşağıya doğru indi ve orada kalarak meme uçlarını sıktı. Elleri aşağıya doğru ilerlemeye devam ederken dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Sular, göğsünden aşağıya; meme uçlarından akmaya devam etti ve sıkı karnından aşağıya, pürüzsüz amına kadar indi.

Ağzım sulandı.

Ellerim ona dokunmak için can atıyordu.

Onu hissetmek istiyordum.

Bedenim onunla duşta olmak için çırpınıyordu.

Suyla ıslandıktan sonra sırtını dildoya döndü ve sonra eğilerek bacaklarını yeterince açtı. Şey için... Kendini sikmek için.

Yavaşça dildonun üzerine çıkıp onu dar deliğine sokarken dişlerimle alt dudağımı ısırdım.

Islak saçlarını bir tarafa çekerken usulca "İmm, evet," diye inliyordu.

Yapmış şeye dikkatle odaklanmış bir şekilde kalçasının yarım daireler çizerek hareket etmesini izledim.

Sıkım o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu. Onun önünde maslurasyon yapmayacağıma, boşalacaksam onun içine boşalmama yemin etmiştim.

Kana onu böyle görmek, muhteşem meme uçlarına dokunması ve onları ağızıma almayı o kadar çok istemek... Beni deli ediyordu.

Beni çıldırtıyordu.

Söylediğim her şeye karşı çıkmak istememe neden oluyordu.

"Tanrım, Huxley," diye inledi. Sesi o kadar memnun tonda çıkmıştı ki ismimi duyunca tüylerim diken diken oldu. "Evet, Hux," dedi, biraz daha sert girip çıkarak. "Çok iyi. Çok iyi hissediyorum."

Sıkım ağrıyor, vücudum geriliyordu.

Ellerinden biri bacaklarının arasına girip klitorisine masaj yapmaya başladığında kollarım iki yanımda titredi.

"Evet, tam orası. Tam orası, Hux. Tanrım, ellerini seviyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum."

Sikirir!

Gözleri tamamen açıldı ve bakışları benimkilerle birleşirken başını yana eğdi.

Bazı döndürücüydü.

Servet doluydu.

Tutkuluymuştu.

"Mmmmm, evet," diye inlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bir adım öne çıktım. İhtiyaçlarım beni ele geçirmişti.

"Dilin... Ağızına boşalmayı seviyorum." Parmaklarını dudaklarının arasından geçirip emdi. "Beni tatmanı seviyorum. Yala beni. Em beni." Diğer eli göğsüne gitti ve göğüs ucunu sertçe sıkı. "Beni boşaltmakta çok iyisin, şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir erkeğe benzemiyorsun," diye inledi.

Kalçaları bir ritimle hareket ediyordu.

Ağızından çıkardığı parmağını göğsünden aşağı indirdi.

Sikiyim.

İki adım daha ileri gittim.

“Ahh, ahhh, evet. Tanrım, çok büyüksün. Büyük olacağını biliyordum, sikinin tam ihtiyacım olan şey olacağını biliyordum.”

Başı öne düştü.

Kalçaları daha hızlı inip çıkmaya başladı.

Parmakları meme uçlarını sıkı, dudaklarının arasından bir tıslama çıktı.

Kahretsın!

Onu siken ben olmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Son direniş ipi de koptu ve kendimi durduramadan baksırımı çıkarıp duşun kapısını açtım. Lottie, elini uzatıp hazır şekilde bekleyen sikimi tutmadan hemen önce bana gülümserken su sırtıma çarptı.

“Tam da tatlı olarak istediğim şey,” dedi sikimi ağzına almadan hemen önce.

Siktir.

Saçlarına uzanıp kavradım ki ağızıyla kalın sikimi emerken onu izleyebileyim. Dolgun dudakları beni içine çekti ve eliyle sikimin dibini okşadı. Kalçalarımı ileri doğru ittiren, daha fazlası için yalvarmamı sağlayan şey onun ağızıydı.

Sıcaktı.

Islaktı.

Mükemmeldi.

Beni boğazının derinliklerine aldı. Gözlerim geriye yuvarlandı ve onun da kendini tatmin etmeye devam edebilmesi için daha da yaklaştım.

Tam düşündüğüm gibiydi. Bana dokunmasına ve beni emmesine izin vermek hayal ettiğim her şeydi. Çok iyiydi. Elimi yanağında gezdirdim ve başparmağımla yumuşak tenini okşa-

dim. "Sikimi o edepsiz ağzına sonuna kadar al." Beni daha sert endi. "Aynen böyle. Siktir. Evet, Lottie." Elim başının arkasına gitti ve ayak uydurmasına yardım ettim. Onu sikimin üzerinde tekrar tekrar hareket ettirerek içimde derin bir zevk yarattım.

"Ah, Tanrım," diye mırıldanırken kalçalarını dildonun üstünde oynatıyordu.

Elim ya da ağzım dışında bir şeyle boşalmasından pek hoşlandığımı söyleyemezdim ama beni emerken bir yandan da kendini sikmesi çok ateşliydi. Bu seferlik buna izin verecektim. *Sürekli benim adımla inliyordu. Ellerimi vücudunda hayal ediyordu. Dilimi klitorisinde ve amında düşünüyordu.*

Ağız sikimin ucuna doğru çıktı ve elleri taşaklarıma uzandı. Onları parmaklarının arasında nazikçe oynattı. Daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı açtım çünkü benimle oynamasını istiyordum. Bana istediği her şeyi yapabilmesini istiyordum. Yapıyordu da. Avucunu taşaklarımın üzerinde gezdiriyor ve sikimin ucuyla oynuyordu. Başını emiyor, yalıyor ve okşuyordu.

Benimle alay ediyordu.

Ben de buna bayılıyordum.

Beni yavaşça yükseltmesini seviyordum.

Belirli bir bölgeye odaklanması, sonra bir parçamı tekrar ağzına alması ve boğazının arkasına bastırması...

"Siktir," diye mırıldandım. Sikim onun tatlı dudaklarına çarpmıştı.

"Sikini seviyorum," dedi beni ağzından çıkardığında. Sonra dilini gezdirerek tüm uzunluğumu yaladı. "Çok büyük, Huxley. Çok kalın." Dili sikimin başının alt tarafını okşuyor ve o hassas kısımla alay ediyordu. Yemin edebilirdim ki taşaklarımı tutuşundan ve sadece nazikçe getirip götürmesinden bir santim daha büyümüşüm. Bu beni çıldırtmaya, omurgamda bir zevk ürperti-si yaratmaya yetmişti.

"Ağızına boşalmak istiyorum," dedim sikimin dibini kavradı. Oysa elimi savurdu.

"Bu benim, ona dokunamazsın."

Talebinden dolayı kaşlarımı kalktı ve beni boşaltması için bu kadar çaresiz olmasaydım ona tam olarak neyin onun olduğunu söylerdim ama onun mükemmel ağızına sikimin her yerinde ihtiyacım vardı. Hem de hemen o anda ihtiyacım vardı.

"O zaman beni iyice em," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Dildosuyla oynamayı bırakarak beni boğazının derinliklerine aldı ve sikime odaklandı.

Emdi.

Öğürdü.

Ben onun tatlı ağzından başka bir şey hissetmeyene kadar bu işlemi tekrarladı.

Zevk bacaklarımı parçalarken ve sular akıp gitmeye devam ederken duş duvarının kenarını kavradım.

"Siktir, boşalacağım." Elimini yanağına götürdüm. "Son damlasına kadar al."

Gözleri bulanıklaştı ve o anda beni boşalttı. Okşuyor, emiyor ve bana hayatımın en iyi saksosunu çekiyordu. Taşaklarım sıkılaştı, sikim büyüdü ve ağızına boşaldığımda göğsümden fışkıran bir kükremeye patladım.

O da hepsini aldı.

Son damlasına kadar, dediğim gibi, tamamen tükenene ve nefesimi bırakana kadar.

Beni bıraktı ve sırtarak bana baktı.

Onu tutmam, suyu kapatmam ve ardından yüksek mermerin üzerine yatırmam üç saniyemi aldı. Bacaklarını ayırdım, dizlerinin üzerine çöktüm ve ağızımı amına dayadım.

"Ahh..." diye haykırırken eli saçlarıma gitti. Saçlarımı sıkıca kavradı ve ben onun zaten tahrik olmuş amını okşarken inledi.

Çok yaklaşmıştı. Bacakları omuzlarımı sıkıyor, saçlarını gevşekçe kavrayan elleri titriyordu.

"Tadının nasıl olduğunu asla unutamayacağım." dedim. Uzun, alıştırma darbeleri atıyor ve içine iki parmağımı sokuyordum. "Seni bütün gün yiyebilirim." Darbe üstüne darbe atarken göbeğindeki gerginlik daha da artıyordu. Parmakları kafa derimin derinliklerine girene ve kalçaları kayana kadar devam ettim.

"Huxley, boşalı... siktir, boşalıyorum," diye bağırdı. Kalçasını aşağıda tuttum ve onu emerken hareket etmesini imkânsız hâle getirdim. Nasıl zevk almasını istiyorsam öyle zevk veriyordum.

İnlerken sesi fayanslarda yankılandı.

Onu hâlâ bırakmadığımda adımı haykırdı ve orgazmının son zerrisini de ondan aldım.

Yavaşça gevşediğinde, hafifçe çekilmeden önce parmaklarımı içine biraz daha sokup çıkarttım. Sadece amına bir öpücük daha vermek için uzattım.

Ayağa kalktığımda bana baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Elleri titreyerek vücudundan yukarı, boynuna doğru hareket etti. Nefesini toparlarken beni izliyordu ve aklında ne olduğundan ya da ne söyleyebileceğinden emin değildim. Bu yüzden ondan önce davranmaya karar verdim.

Duştan çıkmadan önce "İyi geceler," dedim. Burada kesmek zorundaydım. Buradan gitmeliydim yoksa onu yatağına geri götürürken artık dayanamayacak ve gece boyunca onu si-kecektim.

Onu terk ettiğim için pişmanlık duyuyordum ama bunu bir kenara ittim. Yedek havlularından birini alarak belime sardım ve kapıyı arkamdan kapatarak yatak odama doğru ilerledim.

Sersemlemiş, kafası karışmış ve bana ne olduğundan emin olmadığım bir hâlde banyoya girdim. Duşu açıp sıcak suyun altında dinlendim ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Ne sikim yapıyordum ben böyle?

Lanet olası her yerde çizgileri bulanıklaştırıyordum ve ~~şu~~ di de bana sakso çekmişti. Bir daha asla eskisi gibi olacağını sanmıyordum. Beni bu kadar derine aldığını gördükten sonra, döllerimi son damlasına kadar yuttuktan sonra olmazdı.

Bu görüntüyü aklımdan çıkaramayacaktım. Hem de çok uzun bir süre boyunca.

Kurulanmak için duştan çıkarken tek düşünebildiğim koridora geri dönüp Lottie'nin vücudunu nasıl keşfetmek istediğimdi. Bir de benim saçmalıklarına katlandığı için ona nasıl teşekkür etmek istediğimdi. Gerçekten açılmak istemediğim zamanlarda beni açtığı için.

Aynada kendime baktım ve elimi yavaşça ensemden gezdirdim. Lottie'nin uyluklarının iz bıraktığı ensemden. *Sen ne halı ediyordun be adam? Ayrıca neden mutlu görünüyorsun?*

Mutlu olmamam gereken bir anda mutluydum çünkü kaos beni bütünüyle yutuyordu. Anlaşma, yalanlar, bulanık çizgiler... Hepsi havada kalmıştı. Normalde katlanmadığım bir şeydi ama işte buradaydım. Onunla uğraşıyordum.

Tanrım.

Telefonum komodinin üzerinde bildirim sesiyle bipledi ve saatin kaç olduğunu merak ederek baktım.

Yatağıma havluya oturdum ve mesajı okudum.

Lottie: Dudakların kesinlikle ölümcül. Dilinle boşalmaya bayılıyorum.

Sikeyim.

Beni tekrar sertleştirmeye mi çalışıyordu?

Huxley: Tatlı amına ve titreyen klitorisine doyamıyorum.

Elimi ağzıma götürdüm, vücudumun tekrar heyecanlanmasını istemiyordum. Bu gece bir kez yeterdi. Çizgiyi bundan daha fazla aşmak bela aramak olurdu.

Lottie: Sadece senin için böyle boşaldım. Başka kimse için değil. Sadece. Senin. İçin.

Evet, beni tekrar sertleştirmeye çalışıyordu. Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Huxley: Şu anda yatağında çıplak mısın?

Lottie: Nereden bildin?

Huxley: Beni yatak odana geri getirmeye çalışıyorsun.

Lottie: Sikini içimde istiyorum, Huxley. Bacaklarım açıldı, meme uçlarım sertleşti, sadece bunu düşünmek bile vücudumu ısıtıyor.

Sikim titredi ve azı dişlerimi gıcırdatarak kendimi tutmaya çalıştım.

Huxley: Oraya geri gelmeyeceğim.

İstesem bile.

Kendimi onun bacaklarının arasına sokmak istiyordum ama bağımlılığım artıyordu ve buna bir son vermeliydim. Aklının nerede olduğunu, zaman geçirirken bunun onun için sadece bir eğlence olup olmadığını bilmiyordum ama benim için daha fazlası olacağını görebiliyordum ve bunu riske atmayacaktım. Lottie'nin o son mesajdan sonra cevap vermeyeceğini düşünerek telefonumu bıraktım. Kızgın mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Kafası mı karıştı? Bu hissettiklerimin hepsini o da hissediyor muydu?

Lottie: Eğer buraya geri gelmeyeceksen iki soruma cevap vermeyi tekrar düşünür müsün?

Derin bir iç çekerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hâlâ beni tanımak istiyordu.

Yine de sınırlarımı korumam gerekiyordu.

Huxley: Bunlar sadece akşam yemeği soruları.

Lottie: Lütfen, Huxley?

İşte böylece konusuna cinsellikten masumiyete geçti. Sesinin o iki kelimeyi söylediğini duyabiliyordum. Benken ayak uydurmamı istiyordu, bana yalvarıyordu.

Ciddiye göre iradem yoktu çünkü beni göremediği halde başımı sallayarak ona cevap yazdım.

Huxley: Soruların ne?

Lottie: Teşekkür ederim. İki soru sorsam ve ikimiz de cevaplasak nasıl olur?

Huxley: Olur.

Lottie: Heyecanın bulaşıcı.

Huxley: Zamanın azalıyor.

Lottie: Pekâlâ, birinci soru: Kendinle ilgili en sevdiğin şey nedir?

Huxley: Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim; ama sanırım şoförlüğüm diye cevap vereceğim.

Lottie: Anladım.

Huxley: Kendinle ilgili en sevdiğin şey nedir?

Lottie: Angela her zaman başımı derde soksa da ona hep sadıktım. Sadakat sahibi olmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sözüme sadık biriyim ve Ellie ile göğüs pompası alışverişine gitmemin bir başka nedeni de bu.

Huxley: Sadık olmak çok takdire şayan bir özelliktir.

Lottie: Tamam, ikinci soru. Benim en çok neyimi seviyorsun? Ben de senin en çok neyini sevdiğimi cevaplayacağım.

Huxley: İltifat mı bekliyorsun?

Lottie: Birlikte çalıştığımız ve sen çok fazla geri çekilme eğiliminde olduğun için birbirimizde neyi sevdiğimizi söylememizin faydalı olacağını düşündüm. Bir hatırlatma olarak.

Huxley: Tamam. Sadık olmanı seviyorum.

Lottie: Olmaz, söylediğim şeyi kullanamazsın. Hadi ama Huxley, bana iltifat etmenin senin için acı verici olduğunu biliyorum ama en azından deneyebilirsin.

Yatağıma geri dönerken dişlerimi hayal kırıklığı içinde dudaklarıma bastırdım. Tamam, onda neyi sevdiğimi bilmek istiyorsa söyleyecektim.

Muxley: Korkusuzsun. Her zaman doğru kararı veremeyebilirsin ama ne olursa olsun bir duruma korkusuzca giriyorsun ve pen çekilmiyorsun. Bu pek çok insanda bulamayacağın bir özellik. Bunu sadakatle birleştirdiğinde seni birlikte vakit geçirebileceğim biri hâline getiriyor.

Hemen cevap vermediği için haddimi aşıp aşmadığımdan, çok fazla şey söyleyip söylemediğimden endişelendim ama sonra kapım çalındı. Doğrudum ve Lottie'yi, onun için satın aldığım birçok iç çamaşırı setinden biriyle orada dururken buldum.

Kırmızı giymişti. Şortu bol, tamamen dantelden yapılmış ve transparandı. Üst kısmı göbek deliğinden kesilmiş ve hiçbir destek sağlamıyordu. Bu nedenle göğüsleri serbestçe havalanıyordu.

Evet, hayatım boyunca gördüğüm en seksi kadındı.

"Ne oldu?" Dürüst mesajımdan rahatsızlık duyarak sordum. Ayrıca bir kez daha tahrik olmuşum.

"Söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek istedim."

"Sana neden yalan söyleyeyim ki? Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır," dedi. "Ama... Bilmiyorum, sanki yüzünü görmem gerekiyormuş gibi hissettim."

"Gerçek bu. Benden gerçekleri bekleyebilirsin."

Haliya bakarken ayaklarını yere vurdu. "Teşekkür ederim."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. Sende neyi sevdiğimi söylemem gerek."

Başımı sallayarak yatağımdan kalktım. "Gerek yok."

"Yardımsever kalbin," dedikten sonra gözleri benimkilerle buluştu. "İnsanların görmesine izin vermiyorsun ve halkın gözünden saklıyorsun ama dışarıdan bakan bir göz olarak yeterince dikkat ettiğim için gördüm ve bu çok güzel."

İltifatlardan pek hoşlanmazdım.

Aslında pek de umurumda değildi.

Bu yüzden onu dinlemek, övgülerini duymak pek hoşuma gitmiyordu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

“Bir şey söylemene gerek yok,” dedi ne kadar rahatsız olduğumu hissederek. “Ama bilmen gerekir diye düşündüm.” Bana yumuşak bir gülümseme sundu. “İyi geceler, Huxley.”

O uzaklaşırken ben de sessizce “İyi geceler,” dedim.

Zihnim sanki ağır, sisli bir gecenin gölgesinde kalmış gibi hissediyordum. Düzgün düşünemiyordum. Ne yapmam gerektiğine dair iki düşünceyi bir araya getiremiyordum. Lottie’nin benimle ilgili gözlemini, benimle ilgili en sevdiği şeyi nasıl unutacaktım? “İnsanların görmesine izin vermiyorsun ve halkın gözünden saklıyorsun ama dışarıdan bakan bir göz olarak yeterince dikkat ettiğim için gördüm ve bu çok güzel.” Hiç kimse benimle Lottie’nin konuştuğu gibi konuşmamış ve tartışmamıştı. Kimse beni onun gördüğü gibi görmemişti. Elbette kardeşlerim beni olduğum kişi olarak tanıyordu ama hayatıma giren herkes Huxley Cane’i, milyarder, imparatoru görüyordu. Beni hiç Huxley olarak, kalbi olan bir adam olarak görmemişlerdi. Kalbimin olduğunu biliyordum. Yeri geldiğinde merhametli olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Ama kimse bunu fark etmemişti.

Lottie dışında.

Aklımın işleyişine bakınca başımın belada olduğunu bildiğim için komodinine geri dönüp telefonumu aldım ve kardeşlerime mesaj attım.

Huxley: Boku yedim.

Hemen cevap verdiler.

JP: Dur tahmin edeyim, sahte nişanlından hoşlandığımı fark ettin?

Huxley: Ondan hoşlanıyorum. Hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum.

JP: Söylemiştim.

Breaker: Sizi gören herkes bunu söyleyebilirdi.

Huxley: Ne yapacağımı bilmiyorum.

JP: Birinden hoşlanan herkes ne yaparsa onu. Çıkma teklif et.

Huxley: Çıkma teklifi mi? Ama bizim bir iş anlaşmamız var. Bir de benden bu şekilde hoşlandığını sanmıyorum.

Breaker: Abimizin kendine güvensizliğine bak. Ona çok yakışıyor.

JP: Bu alçakgönüllü ânın tadını çıkarıyorum diyebilir miyim?

Huxley: Götlük yapmayın. Yardıma ihtiyacım var.

JP: Yardıma ihtiyacın yok. Ne yapacağını çok iyi biliyorsun, sadece tetiği çekmeye korkuyorsun.

Breaker: Gerçekler.

Huxley: Durum biraz karışık. Dave ile olan anlaşma ne olacak?

JP: Bunun şu anda endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben olsam ne istediğime odaklanırdım. İşle ilgili olmayan isteğime. Breaker ve ben bunu doğrulayarak hayatında bu şirketten başka bir şeye ihtiyacın olduğunu söyleyebiliriz.

Breaker: Yaşamayı öğrenmelisin dostum. Yaşamıyorsun. Bu kadar paran var ve onunla hiçbir şey yapmıyorsun. Şimdi bir şeyler yapmak için bir nedenin var. Lottie'yi dışarı çıkar. Onunla çık. Eğer ondan hoşlanıyorsan bu yolda ilerle.

Huxley: Bunun aramızdaki şeyleri mahvedeceğini düşünmüyor musun?

JP: Sadece daha iyi olacak.

Breaker: JP haklı. Yanlış giden ne olabilir ki? Gerçekten.

Huxley: Meşhur son sözler.

ON ALTINCI BÖLÜM

LOTTIE

Yatak odamın tavanına baktım. Aklım dün geceye kaydı.

Huxley'nin tekrar odama gelmesi, dudaklarının tadına bir kez daha bakmak ve muhteşem sikini bacaklarımın arasında gezdirdiğini hissetmek için neler vermezdim.

Hayal kırıklığı içinde inledim ve yatağımdan kalkmadan önce kıyafetimi düzeltme zahmetine girmeden doğruldum. Huxley, beni zaten çıplak görmemiş olsaydı üzerimi örtmeyi düşünürdüm çünkü bana verdiği bu kıyafetler meme uçlarımı zar zor kapatıyordu.

Bu sabah kahvaltı için mutfığa indiğimde koşuya çıkmıştı. En azından mutfak girişindeki notta öyle yazıyordu. Sade bir nottu, özel bir şey yoktu. Sadece *koşudayım* yazıyordu. Çalışanları artık hafta sonları çalışmıyordu. Bu yüzden evi bana kalmıştı. Reign'in bir gün önce yaptığı yoğurtlu parfeyi yemiş ve saçlarımı Fransız örgüsü yapıp dolabımda bulduğum bikinilerden birini giymeden önce biraz web sitemizde çalışmıştım. Basit siyah bir bikini seçmiştim.

Biraz güneş ihtiyacım vardı. Kafamı *boşaltmalıydım*. Maxley'nin sağa yatmış ışığının kahaca iç uyluklarına *aktarılmasının* ne kadar harika bir his olduğunu hatırladığım bu *odadan* çıkmalıydım.

Güneş gözlüklerimi şifonyerden alıp merdivenlere *yöneltir*ken kıyafetin kenarları açılıyordu. Telefonumu *geride bırakmış*ım çünkü dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Sadece ben ve güneş olsun istiyordum.

Merdivenlerden indim ve etrafa göz atarak *mekânın* el değmemiş gibi görüldüğünü fark ettim. Sonra evin arka tarafına *yöneldim* ve aşırı büyük sürgülü cam kapılardan birini açtım. Tabii ki dışarıdaki çamaşır dolabında düzgünce katlanmış ve *ısıtılmış* havlularla, yüzerken ihtiyaç duyabileceğim diğer her şey vardı. Gözlük, güneş kremi ve hatta burun için küçük tukaçlar bile.

Dolaptan bir havlu kaptım ve havuzun kenarındaki siyah beyaz çizgili şezlonglardan birine götürdüm. Kıyafetimin bağlarını *çözüp* kumaşın yere düşmesine izin verdikten sonra güneş gözlüklerimi taktım. Kaliforniya güneşi hiç bitmiyordu. Bronzlaşmak için harika bir havaydı. Bu da beni düşündürmüştü. Etrafıma bakındım. Bu inanılmaz büyüklükteki evde yalnız olduğumu çok iyi biliyordum. Bu yüzden arkama uzanıp bikini üstümü çıkardım. *Ah, şuna bakar mısınız? Tamamen üstsüzdüm.* Böylesi daha iyiydi. Güneşin sıcaklığının hemen meme uçlarımı ısıtmasının keyfini çıkardım.

Tamamen soyunmalı mıydım?

Etrafıma bir kez daha bakındım ve sonra neden olmasın diye düşündüm.

Bikini altım ayaklarıma kadar indiğinde içinden tamamen çıktım ve bikinimi bir kenara koydum.

Çınlıplaktım.

Çok iyi hissettiriyordu.

Havuzda beni çağıran kocaman beyaz bir şişme su yatağı vardı. Kenara doğru yürüyüp yatağa doğru uzandım ve üstüne dikkatlice binmek için merdivenlere doğru çektim. Sıcak tenime değen serin su, vücudumun takdir ettiği harika bir zıtlık oluşturdu. Su yatağına yerleştikten sonra gözlüklerimi ayarladım ve ardından güneş çıplak tenimi ısıtırken suyun üzerinde yüzmenin rahatlığına daldım.

İlk kez çıplak yüzüyor değildim.

Gözlerimi kapattım ve palmye ağaçlarının yaprakları arasından süzülen hafif esintiyi dinledim. Öğlen yüzmesine rahatlatıcı bir arka plan sesi sunuyordu. Evet, tam da ihtiyacım olan şeydi bu.

Gözlerim kapalıydı, tam da uyuklamak üzereydim.

“Ne halt ediyorsun sen?”

Huxley.

Sesinin tonuna bakılırsa hiç mutlu değildi.

Gözlerimi açıp güneş gözlüklerimi kaldırdığımda onu havuzun kenarında, üzerinde bir çift koşu şortu ve koşu ayakkabısından başka bir şey yokken gördüm. Geniş, çıplak göğsü ter içindeydi ve saçları sırlıslıktı. Islak saçları birbirine girmişti.

Su yatağının üzerinde kaydım. Hiç utanmıyordum çünkü adam zaten her şeyi görmüştü. “Yüzüyorum,” dedim.

“Çıplaksın.”

“Öyle miyim?” Aşağı bakarak sordum. “Şuna bakar mısın, öyleyim.” Sırf bu yüzden bacaklarımı yataktan daha geniş açıp ayaklarımın suya dalmasına yardımcı oldum.

“Neden?”

Güneş gözlüklerimi tekrar yerine taktım. “Çünkü öyle istedim. Çünkü beni zaten çıplak gördün. Çünkü çalışanların artık hafta sonları çalışmıyor.” Başımı güneşe doğru eğdim. “Tanım, çıplak yüzmeye bayılırım. Sen hiç denemedin mi?”

“Hayır.”

"Gerçekten mi? Havuzun var. En azından bir kere denemeli-
sin." Ona doğru el salladım. "Hadi gel, bana katıl."

Hiçbir şey söylemedi. Ben de ne yaptığını görmek için gözüle-
nmi araladım. Onu kenarda dururken buldum, elleri yanında sıkı
bir şekilde yumruk hâlinde duruyordu.

Birilerinin rahatlaması gerekiyordu.

Adam her an patlamaya hazır, bastırılmış bir stres topu gibiy-
di. Arada sırada gevşemeye izin verdiği küçük anlar oluyordu
ama henüz tam olarak gevşemiş değildi. Belki yavaş ama emin
adımlarla bunu yapmasına yardımcı olabilirdim.

"Isırmam. Söz veriyorum." Parmaklarımı suya daldırdım ve
suyu göğsüme getirmeden önce etrafa sıçrattım. Böylece sular
parmaklarımdan göğüslerime damladı. Meme uçlarımin etrafın-
da daireler çizmek istedim ama onun buraya cinsellik düşünerek
gelmesini istemiyordum. Sadece rahatlamasını istiyordum.

Hâlâ kıpırdamayınca hayal kırıklığı içinde iç çektim ve vü-
cudumu su yatağından serin suya doğru kaydırđım. Tenimdeki
ısı değişiminin şokuyla meme uçlarımin hemen sertleşti ama güç
toplayıp merdivenlere ulaştım.

Huxley'nin gözleri bana sabitlenmişti. İçimde öyle bir yo-
ğunluk titreşiyordu ki ona yaklaştıkça midem bir anlığına kō-
tüleşti.

Titreyen elimle onunkini tutup yakın bir şezlonga götürdüm
ve zorla oturttum. İtiraz etmediğinde önünde diz çöküp ayakka-
bılarını ve çoraplarını çıkardım. Tüm bu süre boyunca bakışla-
rının üzerimde olduğunu, her hareketimi izlediğini hissedebili-
yordum. İşim bittiğinde ayağı kalkarak elini tekrar eline aldım.
Yüzmesi kolay olduğu için onu şortuyla bıraktım ve telefonuyla
cüzdanını kontrol ettikten sonra onu havuzun basamaklarına
doğru yönlendirdim.

Garip bir şekilde tamamen çıplak olmama rağmen onun
önünde kendimi kötü hissetmiyordum. Çıplakmışım gibi bile

hissetmiyordum. Beni çıplak tenimde rahat hissettiriyordu. Er-
rafında sahip olduğum güven göz önüne alındığında vücudumu
takdir ettiğini pek dile getirmemişti fakat bu onun ne söyledi-
ğiyle ilgili değil, onun etkisine maruz kaldığımda nasıl davran-
dığıyla ilgiliydi. Gözlerinin çaresiz bir minnettarlıkla üzerimde
gezinmesi. Ellerini üzerime koyduğunda sertçe kavrayışı. O anın
içindeyken otoriter komutları. Ne zaman yakınlarsak inanılmaz
derecede sertleşmesinden bahsetmiyordum bile.

Suya girdim ve onu da yanımda sürükledim. İtiraz etmeyin-
ce ben de ikimiz için yeterince büyük olan su yatağına ulaşana
kadar ilerlemeye devam ettim. Onu yaklaştırdıca "Bin," dedim.

Yatağı süzdükten sonra bana baktı. "Bana katılacak mısın?"

"Evet," diye cevapladım.

Yatağa bindikten sonra benim de çıkmama yardım etti. Ekle-
nen ağırlıkla birlikte suya daha da battık ama yine de yüzüyor-
duk. Sadece ara sıra kenarlardan su sıçırıyordu. Yüzüm Huxley'e
dönük olacak şekilde kendimi konumlandırımdım. O ise sırt üstü
yatıp ellerini başının arkasına koydu.

"Gördün mü? Kendini bu kadar sıkıntıya sokmana gerek
yok. Bu güzel değil mi?"

Sert bir sesle "Kendimi sıkıntıya sokmadım," dedi.

Parmağımı alnına bastırdım ve "Burası tamamen sıkıntı do-
luydu," dedim.

"Çıplaksın."

"Dün gece bununla ilgili bir sorunun yok gibiydi."

Gözleri benimkilere kaydı. "Dışarıda değildin."

Dudaklarıma konan sırtışı gizleyemedim. "Başka birinin
beni görmesinden mi korktun?"

"Evet," dedi.

"Sanki umurundaymış gibi davranıyorsun."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve dönüp yatakta bana bak-

nasıl önce birkaç kez nefes alıp verdi. Eli kalçama indi ve o küçük sähıplenıcı dokunuşla tüm vücudum içten dışa doğru ısındı.

“Umurunda amına koyayım.” Başparmağı tenimi okıadı.
“Tüm bunlar sadece benim gözlerim için.”

Sırttım. Çizgiyi dikkatle çekmeye çalışarak sordum. “Vücudum da mı sözleşmeye dâhil edildi? O kısmı tam olarak hatırlamıyorum.”

Dudaklarımı ıslattı ve elini yan tarafımdan koluma, oradan da doğrudan göğsüme götürdü. Parmakları meme ucumla birleşti ve sanki cumartesi günleri yaptığı sıradan bir şeymiş gibi meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı.

Ama dokunuşunun içime akıttığı his hiç de sıradan değildi.

“Dün gece dilimi amına soktum mu sokmadım mı?” Meme ucumu sıktığında gözlerimi sınısıkı kapattım. Nefesim bir anlığına kesilmişti.

“Soktun,” diye cevap verdim.

“O zaman bu beden üzerinde hak iddia ediyorum demektir.” Meme ucumu çimdikledi. “Anlaşıldı mı?”

Dudaklarımdan bir tıslama kaçtı. “Evet,” dedim.

“Güzel.” Meme ucumu serbest bırakınca elimde olmadan bir ıtıraz sesi çıkardım. Dudaklarının üstüne küçük bir gülümseme yerleşince ona ters ters baktım.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle böyle alay etmenin?”

“Komik değil, daha çok baştan çıkarıcı. Daha fazlasını yapmak istememi sağlıyor. Seni böyle, havuzumda çıplak görmek daha fazlasını yapmak istememe sebep oluyor.”

“Ne gibi?” Merakla sordum. Onunla son birkaç karşılaşmamızdan ve bana yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmlardan sonra her şeyi yapmasına izin verirdim. Gerçekten her şeyi.

“Seni bu havuzun kenarında domaltıp kalçalarını ayırarak her yerini emip bitirmek gibi.”

Aman.

Tanrım.

Klitorisimde şiddetli bir zonklama hissederken bacaklarım gerildi. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum ama şimdi ne kadar iyi olacağını merak ediyordum.

“Bunu daha önce hiç yaptın mı? Daha önce hiç havuzunda biriyle bir şey yaptın mı?”

Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak yan tarafa baktı. “Evet.”

Nedense bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Umursamamam gerektiğini ve umursamaya hakkım olmadığını biliyordum ama küçük bir parçam bu havuzda sahip olduğu ilk kadın olmayı diliyordu.

Ama soğukkanlı davranarak sordum. “Gerçekten mi? İyi miydi?”

Bu sefer gözleri benimkilere kaydı. “Hayır.”

Bu beni gülümsetti.

“İlginç,” dedim gülümsememi kendime saklayarak. “Neden iyi değildi?”

Parmaklarını tekrar göğsümün üzerinde gezdirdi ve sonra başparmağını meme ucumdan geçirdi. “Agresifti. Üstümdeydi. Sanki beni etkilemeye çalışıyor gibiydi.”

“Oysa tam tersini yapmış.”

Meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlarken başını salladı. Dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. Bunu kontrol edemiyordum, bana hissettirdiklerini kontrol edemiyordum. Hayatımda ilk kez bir erkeğe baktığımda tek istediğimin dudaklarının dudaklarımda olması, elinin bacaklarımda olması, vücudunun bana hükmetmesi olduğunu söyleyebilirdim.

Her.

Seferinde.

"Oyunculugu sevmem," dedi usulca. Gözleri göğüslerinde sabitlenmişti. "Bir kadını yatağa attığımda gerçek davranmasını isterim."

"Benim gerçekçi olduğumu düşünüyor musun?" diye sordum. Başparmağı meme ucumu bıraktı ve elini tekrar kalçama götürüp beni hafifçe okşadı. Tahrik olmuşum ve çok daha fazlasını istiyordum. Yine de onun rahatlamasını istemiştim ve o da bunu yapmaya başlamıştı. "Evet, gerçekçi olduğumu düşünüyorum. Sana zevk veriyormuşum gibi davranamayacak kadar benden nefret ediyorsun. Eğer seni tahrik etmiyor olsaydım bunu bana söylerdin."

Bu konuda haklı sayılırdı ancak belirtmeliyim tam olarak haklı olmadığı bir şey vardı.

"Senden nefret etmiyorum, Huxley."

"Sanki beni kandırabilirmişsin gibi," dedi usulca. Sesinin tonu suçlayıcı olmaktan çok alaycıydı.

"Yani, senden nefret ettiğim anlar oluyor. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama sana karşı genel bir nefretim yok. Aslında benim için yaptıklarını takdir ediyorum."

"Bu karşılıklı bir takdir," dedi gözlerini kapatmadan önce.

Beni kavradı, gevşemeye başladığında nefesi düzene girdi. Uyuyor muydu? Ben böyle çıplakken mi?

Kıpırdamıyordu. Gözleri kapalı ve elleri üzerimdeydi. Bu şekilde yatmaya devam ederken tam olarak bunu yaptığını fark ettim.

Belki de başka koşullarda buna alınabilirdim. Ben onun yanında yatan çıplak bir kadındım. Bu durumdan faydalanmak istemesini beklerdim ama Huxley'nin buna ihtiyacı yoktu. Burada rahatça uzanabilirdi çünkü benim de muhtemelen onunla uzanacağımı biliyordu.

Ben de öyle yapacaktım çünkü rahat hissettiriyordu. Normal hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve su yatağının bizi havuzun etrafında yoldürmesine izin verirken derin bir iç çektim. Yaklaşan bulutlar güneşin tenimizi kavurmasını yavaşça engelledi ve bize sadece sıcaklığın tadını çıkarma fırsatı verdi.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değildim.

Ne kadar uyuduğumuzdan da emin olamıyordum ama Huxley'in evinin merdivenlerinden yukarı taşınana kadar artık su yatağında olmadığımı fark etmemiştim.

Sersemlemiş bir hâlde gözlerimi açıp birkaç kez kırıştırdım. "Neler oluyor?" Kafam karışmış bir şekilde sormuştum.

"Yanmanı istemedim. Güneş yine çıktı," diye fısıldadı usulca.

Beni yatak odalarımıza giden koridora taşırken kendi yatak odasının kapısını tekmeleyerek açmasını bekledim ama yapmadı. Bunun yerine benim yatak odamın kapısını açtı ve beni usulca yatağıma yatırdı. Örtüyü açıp çıplak bedenimin üzerine örttü. Doğruduğunda ensesini tuttu ve "Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Onun bu muhteşem tavrı karşısında hazırlıksız yakalanarak başımı iki yana salladım. "Hayır, ben... Ah, böyle iyiyim."

Başını sallayarak bir adım geri attı. "Havuzda olanlar için üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?" diye sordum.

"Sana dokunduğum için. Dokunmamalıydım. Bu işi profesyonelce sürdürmekte zorlanıyorum, özellikle de seni çıplak gördüğümde. Sana karşı koymak çok zor, Lottie."

Başımı eğip onu anlamaya çalıştım. "Bana dokunmak seni daha önce ne zaman durdurdu?"

"Sahip olduğumuz şeye saygı duymaya çalışıyorum, onu mahvetmeye değil."

"Nasıl mahvedebileceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Nasıl?"

"Kendini kapatarak."

Ensesini daha da sıkı kavradı. "Deniyorum, Lottie."

"Fark ettim," dedim. "Açılıp benimle konuşmanı takdir ediyorum. Sorularına cevap verdiğin için memnunum. Benim için çok şey ifade ediyor. Bu durumu kolaylaştırıyor ve dürtü olmak gerekirse seni tanımak hoşuma gidiyor, Huxley. Sen düzgün bir adamsın."

Kaşları yukarı kalkarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Düzgün mü?"

Sırttım. "Evet. Düzgün."

"Daha önce kimsenin bana düzgün bir adam demediğine eminim."

"Çok yazık." Üzerime örttüğü örtüleri kaldırdım ve yatağımdan kalktım. Banyoya doğru yürürken gözlerinin her hareketimi izlediğini hissediyordum. Dolabı açtım ve yeni bir çift iç çamaşırı aldım. Tabii eğer böyle adlandırılabilirse. Kumaş kıcımlı zar zor örtüyordu. Büyük beden bir tişört aradım ama tüm kıyafetlerimin depoda olduğunu hatırladım. İnleyerek dışarı çıktım. Gözleri hemen üzerimde gezindi. Bu hararetli bakışlar bana bu sabah benimle hiçbir şey yapmamış olduğunu hatırlattı ama yapmak istediğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. "Bir tişört ödünç alabilir miyim?" diye sordum. "Gerçekten sadece büyük ve rahat bir şeyler giymek istiyorum."

"Benim tişörtlerimden birini mi ödünç almak istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, sakıncası var mı?"

Gözleri büyüdü ve cevap vermeden önce duraksadı. Bu kadar büyütecek ne vardı? Alt tarafı bir tişört istemiştim.

Tam ona takılmak üzereydim ki "Elbette," dedi. Benden uzaklaşarak odasına yöneldi. Üstsüz olduğumu hiç umursamadan arkasından gittim. Şimdi örtünmenin ne anlamı vardı ki?

Şifonyerinin çekmecelerine gitti ve solmuş siyah bir tişört çıkarttı. "Sakın kaybetme. En sevdiklerimden biri," dedikten sonra bana uzattı.

Yıpranmış tişörtü ondan alıp açtım ve Creedence Clearwater Revival'ın bir fotoğrafını gördüm. Hemen ona baktım. "CCR mi? CCR tişörtün mü var?"

Başını salladı. "Babamın en sevdiği gruplardan biriydi. Babamla ilgili çok az anım var çünkü annemden biz küçükken boşanmıştı. Yine de onunla ilgili anılarımın arka planında hep CCR çalar."

Tişörtü giydim, onun gibi kokması hoşuma gitmişti.

Bir adım öne çıkarak tişörtün kolunu çekiştirdi. "Bunun içinde kayboluyorsun."

"Tam da sevdiğim gibi."

Tekrar başını salladı. "Evet, bunun içinde fazlasıyla iyi görünüyorsun."

Kendime sarıldım. "Gerçekten çok rahat. Bunu senden çalabilirim."

O alaycı kaşları yine yukarı kalktı. "Çalmasan iyi edersin."

Onunla dalga geçerek "Eğer çalmamı istemiyorsan bu tişörtü teklif etmemeliydin," dedim. Yanından geçip giderken bileğimden tutup beni göğsüne doğru çekti.

Çenemi yukarı kaldırdı ve "O tişörtü üzerinden çıkarttırma bana," dedi.

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor? Bana daha çok bir ödül gibi geldi de."

Dudakları birbirine bastırdığı için inceldi. Gözleri benimkileri aradı, bir aşağı bir yukarı bakarak beni süzdü ve ben de bir sonraki hamlesini bekledim. Bir cevap vermesini bekledim. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve sonra parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni aşağıya, mutfığa götürdü. Beni tezgâha doğru döndürerek üzerine oturttu. Soğuk yüzey, tenim alışana kadar sadece bir saniyeliğine ciyaklamama neden oldu.

"Öğle yemeği için ne istersin?" diye sordu.

"Yemek yapamadığımı sanıyordum."

“Yapamıyorum,” dedi. “Ama tostun altından kalkabilirim.”

“Hmm, öyle mi?” Bir bacağımlı diğerinin üzerine attım ve ellerimi tezgâha yasladım. “Ne tür bir tost? Kaşarlı mı? Yoksa daha çok şey mi istiyorsun?”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Daha çok şey istiyorum.”

Homurdanırken hemen burnumu kapattım. “Seni zavallı zengin adam. Kaşarlı tost bile yapamıyorsun. Sana nasıl yapıldığını göstereyim.”

Tezgâhtan inip peyniri bulmak için buzdolabına gittim. Tereyağı tezgâhın üzerinde bir kapta duruyordu ve Huxley’nin bana ekmeği uzattığını gördüm.

Tencere ve tavaların alt dolaplarda olduğunu biliyordum. Bu yüzden kapaklardan birini açtım ve tam olarak aradığım şeyi buldum.

Ocağa doğru döndüğümde Huxley’nin beni izlediğini hissettim. “Merak etme, bir şey kırmayacağım.”

“Bir şey kırmandan endişelenmiyorum,” dedi. “Bana öğretmeni umuyorum.”

Duraksadım. “Gerçekten kızarmış peynir yapmayı bilmiyor musun?”

“Daha önce hiç yapmadım.”

“Tanrım, bunu neden bu kadar sevimli buluyorum?” diye sordum.

Diğer tarafıma geçerken eli sırtımın alt kısmına indi “Belki de bunun benim bir zayıflığım olduğunu düşündüğün ve beni mücadele ederken izlemekten zevk aldığın içindir.”

Kıkırdadım. “Yüce Huxley Cane’in dünyaya geri dönmek zorunda kaldığını görmek hoşuma gidiyor.” Ona dirsek atarak alay ettiğimi belli ettim. Gülümseyerek bana doğru baktığında tüm endişemin içimden akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Basit bir bakışla bunu yapmıştı.

Tüm gereken buydu.

İki parça ekmeğe uzattı. "Peki, bunları nasıl yapıyorsunuz?"

"Gerçekten umutsuz vakasın." Ocağı açıp tavayı ısıtıktan sonra bir tabak ve bir bıçak alıp ona uzattım. "Ekmeğe yağ sürmeyi biliyor musun?"

Bana alaycı bir bakış attı. "O kadar da beceriksiz değilim."

"Sadece kontrol ediyorum." Kocaman gülümsedim. "Her dilimin bir tarafını yağla."

Kabı eline alarak ekmeğin üzerine tereyağı sürdü. Bu konuda hiçbir şekilde başarılı değildi. Aslında oldukça sakardı ki bunu çok sevimli buluyordum. Bir noktada bıçağı ekmeğe sapladı. Bu, sanki bir dilim peyniri kesmek gibi basit şeylerin nasıl yapılacağını bilmedikleri korkunç bir reklam filminin içindeymişim gibi hissettirdi.

Tereyağı ile işi bittiğinde peyniri ona uzattım. "Bunu tost ekmeğinin üzerine koy ve sonra tereyağı dışarı bakacak şekilde ekmekleri tepsiye yerleştir."

"Oldukça kolay," dedi ancak ekmekleri tavaya koymaya çalışırken parmaklarının her tarafına tereyağı bulaştı. Ona, ellerini silmek için bir havlu kâğıt verdim. "Şimdi bekleyecek miyiz?"

"Evet. Isıyı orta seviyeye getirdim ve kaşarın erimesi için tavayı bu kapakla kapatacağız. Bir dakika sonra da kontrol edeceğiz."

Tavaya baktıktan sonra elini saçlarında gezdirdi. "Bu çok kolaymış. Şu anda tam bir aptal gibi görünüyorum."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Hayır, sadece... İlginç, hepsi bu. Eğer kimse sana göstermediyse nereden bilecektin?"

"Sorabilirdim."

"Ki sordun da," Çıplak göğsünü okşadım. "Bana sordun. Öğretmenin ben olduğum için şanslı değil misin?"

"Öyleyim," dedi. Gözlerindeki bakış ciddiye.

Peki, o zaman.

Bu adamın güçlü bakışları altında kendimi solan bir çiçek gibi hissetmek zorunda kalmamak için gidip bir şeyler almalıydım.

İkceksizce gülmüseyerek geçen gün orada gördüğüm cipslerden ve muzlardan almak için kilere yöneldim.

Adamın tavrındaki bu değişikliğin nedenini bilmiyordum ama bunu kabulleniyordum çünkü bu benim çok iyi anlayabileceğim bir Huxley Cane'di. Benimle havuzun üzerinde uyuyakaldığını ve sonra dinlenmem için beni üst kata taşıdığını düşünürsek sanırım ben de onun anlayabileceği bir Lottie Gardner'dım.

Tostu incelerken "Yanık kısımları aldıktan sonra tadı o kadar da kötü değil," dedim.

Tostundan bir ısırık aldı. "Bunun senin hatan olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kısmen yanmış kaşarlı tostundan da denilebilirdi.

"Bu nasıl benim hatam oluyor?" diye sordum.

Bahçedeki masada oturuyorduk, aramızda küçük bir kâse cips ve Reign'in önceden hazırladığı sebzeler vardı. Dürüst olmak gerekirse kişisel şef olayı oldukça hoştu. Tüm bunlar bittiğinde özleyeceğim bir lükstü.

"Tuvalete giderken beni sorumlu bıraktın."

"Sana birkaç saniye içinde pişip pişmediğini kontrol etmeni ve sonra da ateşten almanı söylemiştim. Isıyı yükseltmişsin."

"Şefin orada olup izlemesi gereken bir şeydi."

Gözlerimi devirerek sandalyemde arkama yaslandım. "Kendine bunu söylemeye devam et, Hux."

Sandviçini bıraktı ve suyunu aldı. Rahatça sandalyesinde arkasına yaslanarak havuza doğru baktı. "Bugün bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Her zaman sorularım var."

"Sor bakalım," dedi. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamış duruyordu. Bu da bazı zor soruları yanıtlamaya açık olabileceği anlamına geliyordu.

Benim için sakıncası yoktu.

Ellerimi ovuşturarak sormaya hazırlandım. "Benimle ilgili ilk izlenimin neydi?"

Suyundan bir yudum aldı ve konuşurken bakışlarını ilerde tuttu. "İlk izlenim. Tayt ve göğüslerini harika gösteren bir spor sutyeni giyiyordun. Ne kadar seksi olduğunu düşünmemek elde değildi." Bakışlarıyla beni hayrete düşürdü. "Ama sonra senin bir deli olduğunu hemen anladım."

Ağzım açık kaldı. Kolunu dürttüm ve "Yine de benden sahte nişanlın olmamı istedin," dedim.

Yanağını kaşdı. "Çaresizlik insana çılgınca şeyler yaptırıyor."

"Bugün çok çekicisin." Dizlerimi göğsüme çekerek daha rahat oturmaya başladım. "Devam et, bana bir soru sor."

Beni incelerken başını yana eğdi. "Hayalindeki erkek kim?"

Şok oldum. Böyle bir sorunun ağzından çıkmasını beklemiyordum.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Huxley.

"Evet, bunu beklemiyordum. Neredeyse senin hakkındaki ilk izlenimin ne olduğunu soracaksın sandım."

"Bunu zaten biliyorum. Kaldırımında ve Chipotle'de ne kadar farklı bir adam olduğum konusunda oldukça açık konuştun."

Evet, konuşmuştum.

"Tamam o zaman. Hayalimdeki erkek mi? Hmm... Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Jeff'in anneme değer verdiği gibi bana değer veren birini istediğimi biliyorum. Onun tam bir kraliçe olduğunu düşünüyor ve ona öyle davranıyor. Ayrıca benimle eğlenmesini de istiyorum. Her şeyimizin ortak olması gerekmiyor ama onun yanında kendimi bırakabilmeyi, eğlenabilmeyi çok isterim. Aynı zamanda omuzlarının üzerinde iyi bir kafa taşıyan bir adam olmalı. Kendimi zor idare ediyorum, bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalacağım birini istemem. Yani, mantıklı olan bu."

Başını salladı.

"Sonra da tabii ki yatakta muhteşem olmalı. Hecerihsiz ~~sevgi~~lerden payıma düşeni aldım. Bedelini ödedim. Sonunda kimseler birlikte olursam olayım beni zar zor da olsa tatmin edebilmeli."

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Beni hazırlıksız yakaladın. Eminim başka şeyler de vardır, bilirsin işte... Benim galibiyetlerimi de onunkiler kadar kutlamak gibi. Saygı duymak falan. Olağan şeyler."

"Sence onu bulabilecek misin?"

"İkinci sorun bu mu?"

"Evet, öyle." Sandalyesine daha da yaslanırken çenesini parmaklarının üzerine koydu.

"Onu bulabilecek miyim?" Omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki, eğer şanslıysam. Hiçbir zaman süper romantik bir insan olmadığımdan bunları pek düşünmüyorum ama bir gün yanımda hayalimdeki erkeğin olmasını ister miyim? Evet. Annemi yalnızken gördüm ve onu gerçekten seven biriyle de gördüm. Çok daha mutlu ve stressiz. Bir gün bunu kendim için de istiyorum. Şimdi ihtiyacım var demiyorum ama bir gün." Gözlerimiz birleştiğinde sordum. "Peki ya sen? Bir gün hayalindeki kadını bulup yuva kuracağını düşünüyor musun?"

"Evet, sanırım bulacağım," derken hiç tereddüt etmedi.

"Bu cevabı detaylandırmak ister misin?"

Başını salladı. "Hayır, böyle iyiyim."

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, insanı çileden çıkarıyorsun."

Güldü. "Neyi detaylandırmamı istediğini bilmiyorum. Onu bulacağımı düşünüyor muyum? Evet, düşünüyorum. Onun için hazır olduğumu düşünüyor muyum? Hayır. Ama hayat gerçekten böyle işlemiyor. Hazır olduğun zamanı beklemiyor. Bu yüzden ne zaman karşıma çıkarsa çıksın, onu nasıl mutlu edeceğimi bulmak için çırpınacağımı ve onu elimde tutmaya çalışacağımı biliyorum."

"İşte sana bir ipucu, ona karşı bir pislik gibi davranma." Ona göz kırptım. "Bu sana bir mücadele şansı verecektir."

"Bunu dikkate alacağım."

Yorgunluktan Kelsey'nin bilgisayarını kapatıp yatağıma uzandım. Dün, günümün büyük bir bölümünü hiçbir şey yapmadan geçirdiğim için yarın sabah Kelsey'e gitmeden önce bugünü çalışmaya ayırırım diye düşünmüştüm.

Üç saattir web sitesi üzerinde çalışıyordum ve artık bıkmıştım. Biraz ara vermem gerekiyordu.

Vay canına! Hava kararmıştı. Saat kaç olmuştu?

Telefonumu açtığımda saatin akşam dört olduğunu gördüm ve pencereden dışarı bakıp kara bulutları görünce yağmurun ilk belirtilerini fark ettim.

Kaliforniya'da yağmurun yağdığı nadir günlerden biriydi.

Telefonuma bildirim gelince ekrana baktım.

Angela.

Öfkeyle telefonumu elime alıp kilidini açarken burun deliklerim büyüdü. Aslında ne yazdığını tahmin edebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse o kadar hayalperestti ki sanki beni sikip atmamış gibi bana mesaj atabileceğini düşünüyordu. Numarasını neden engellemediğimi anlayamıyordum.

Angela: Selam kızım. Buluşma için dönüş yapmadın. Tek başına geleceğini mi düşünmeliyim?

Elimde Huxley'nin kocaman pırlantası varken neden böyle düşünüyordu ki?

Muhtemelen Huxley'nin benim için fazla iyi olduğuna inandığı içindi ki evet, bu konuda haklı olabilirdi. Her ne kadar tarif etmemiş olsa da aradığı kadın ben değildim. Onun yüksek profilli hayatına pek uymadığımı biliyordum.

Aptal değildim ama Angela'nın öylece varsayması...

Ne kadar da aşağılık bir kaltaktı.

Ona mesaj atmaya zahmet etmeli miydim?

Eğer atmazsam benden daha iyi olduğunu düşünecekti ve bunu istemiyordum. O yüzden saf öfkeyle ona mesaj attım.

Lottie: Üzgünüm, Huxley ile çok meşguldüm. Bizi iki kişi say.

İşte, bu onun sahte sarı saç köklerini ateşe vermeliydi.

Kendi kendime gülümseyerek yataktan kalktım. Hâlâ bornozumu giyiyordum. Dolabıma doğru gidip bir çift dantel pijama şortu ve ona uygun bir sütyen giydim. Aslında en rahat takımlardan biriydi ve şimdiye kadar bu beyaz dışında her rengini giymiştim.

Telefonuma bildirim gelince Angela'nın bana verdiği iğneleyici yanıtı görmek için hemen okudum.

Angela: Hâlâ birlikte misiniz? Geçen gece onu başka biriyle gördüğümü sanmıştım.

Ne sikimsonik bir yalancı!

Bu saçmalığa kanacak kadar aptal değildim. Huxley'nin niyetini sorgulayacak kadar da güvensiz değildim. Bana açıkça söylemişti, sözleşmemiz süresince sadece ve sadece ben olacaktım. Angela'nın söylediğinin aksine, Huxley'in iş konuşurken ciddi olduğunu biliyordum.

Yatak odama gittim ve ona öfkeyle mesaj atarken volta atmaya başladım.

Lottie: Komik. Her gece benimle. Drama yaratmaya mı çalışıyorsun Angela?

İşte, ona saçmaladığını söyleyecektim. Kaybedecek bir şeyim yoktu ki.

Angela: Bunu neden yapmak isteyeyim ki?

Yüksek sesle güldüm. Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Belki de onun gözünde öyleydim çünkü eskiden, onun peşinden koşan ve bana yüzünü dönmesi için emrinde olan bir aptaldım.

Ama artık değildim.

Lottie: Çünkü kıskanıyorsun.

Angela: Kıskanmak mı? Seni mi? Ah, tatlım. Bu çok şirin.

Başka birinden ondan nefret ettiğim kadar nefret ettiğimi sanmıyordum.

Tam ona mesaj atacaktım ki kapım çaldı ve Huxley kapıyı hızla açtı. Beni gördüğünde gözleri parladı ve kapıyı sonuna kadar açmadan önce bana sert bir bakış attı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Onu hiç bu kadar rahat giyinmişken görmemiştim. Şort ve tişört giymişti. Saçları dağınıktı ve bugün tıraş olmaya zahmet etmemişti. *Harika görünüyordu.*

“Angela’yla mesajlaşıyorum. Ondan nefret ettiğimi biliyor muydun?”

“Evet, biliyordum.” Bana doğru yürüdü. Sıkıca tuttuğum telefonumu elimden aldı ve yatağın üzerine fırlattı. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni koridora doğru yönlendirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yağmur yağıyor.”

“Fark ettim.”

Duraksadı ve “Sana mükemmel bir dünya olsaydı ne isterdin diye sorduğumda kız kardeşinle çalışmak, annenin evinden taşınmak, Angela’ya gününü göstermek, öğrenci kredilerini ödemek ve yağmur yağdığında utanmadan altına yatıp ıslanabileceğin bir yerin olmasını istediğini söylemiştin,” dedi.

Bunu hatırlıyor muydu?

Elimi çekiştirdi. “Sana hepsiyle ilgileneceğimi söylemiştim. Diğer her şeyi hallettim. Bu son şey.”

Beni koridora, evin karşı tarafına ve daha önce hiç keşfet-

medüğüm bir kapıya doğru çekti. Kapıyı açtığında bizi başka bir merdiven karşıladı.

Merdivenleri çıkmaya başladık. “Beni nereye götürüyorsun?”

Cevap vermedi. Onun yerine, en tepeye ulaştığımızda sürpriz bir çatı katının kapısını açtı.

Bu da neydi?

Hiç de büyük değildi ve alanla ilgili hiçbir şey yapmamıştı.

Yandan düşmemizi önlemek için sadece dört kısa duvar vardı.

“İşte,” dedi. “Yağmur altında utanmadan, rahatsız edilmeden uzanmak için mükemmel bir yer.” Ahşap döşenmiş zemine doğru başını salladı. “Bu işe yarar mı?”

“İşe yaramaktan da öte.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Rica ederim,” dedi usulca. Sonrasında kenara çekildi. Ben de tam yağmur hızlanmaya başlamışken dışarı çıktım.

Dışarı çıktığımda kollarımı iki yana açtım. Başımı arkaya eğdim ve yağmurun giysilerimden geçip tenime işlemesine izin verdim. Gözlerimi açtığımda beni dikkatle izleyen Huxley’e gü-lümsedim. Sonra da ona katılması için işaret ettim.

O da hiç tereddüt etmeden benimle yağmura doğru adım attı. Ellerini ellerime alıp etrafında döndürdüm. Hafifçe güldü ve onunla şapşallık yapmama izin verdi.

“Sevmedin mi? Yağmuru?” diye sordum.

“Senin sevdiğin kadar değil.”

“Belli ki nasıl takdir edeceğini bilmiyorsun.” Onu yere yatırıp yanıma uzanmasını sağladım. Yağmur üzerimize yağarken elimi onunkinin içinde tuttum. Gözlerim kapalıyken “Sesi, kokusu, ıslanıp ıslanmamayı umursamama hissi, en güzel hislerden birisi değil mi?” dedim.

Hemen cevap vermedi ama birkaç derin nefes aldığını hissettim. “Yağmuru hissetmek için hiç vakit ayırmamıştım.” Başımı çevirerek gözlerimi açtım ve bana baktığını gördüm. “Teşekkür ederim.”

Su anda o kadar samimiydi ki. Çok gerçekçiydi.

Beni kontrol etmeye çalışan otoriter bir pislik yoktu.

Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ı oynayan adamdan hiçbir iz yoktu.

Bu Huxley'di.

Gerçek hâliydi.

Göğsüme bir kurşun yemiş gibi hissediyordum. Onun bu yönünü seviyordum. Muhtemelen olması gerekenden daha çok seviyordum.

Birlikte yağmurun altında uzandık. Yağmurun bizi iliklerimize kadar ıslatmasına ve çatı yüzeyinde toplanmasına izin verdik. Sert yüzeye çarpan suyun çıkardığı sesler aramızdaki sessizliği doldururken ıslak toprağın kokusu etrafımızı sardı.

Saf mükemmellik.

“Bunu yapmaya ne zaman başladın?” diye sordu bana doğru dönerek.

Ben de ona doğru döndüm. Yağmur dinmiş, şimdi daha çok çiseliyordu. “Lisedeyken. Yağmuru hep sevmişimdir, özellikle de Kaliforniya’da nadiren yağdığı için. Günlük hayattan başka bir şeye kapılmış olma hissini severdim. Özellikle de Angela ile takılırken. Bazen kontrolümü kaybettiğimi hissederdim. Yağmur sakinleşmeme yardımcı olurdu.” Angela’yla birlikte olmak çoğu zaman karanlık ve istenmeyen bir fırtınanın içinde olmak gibi hissettiriyordu. *Ama yağmur bunun aksine yumuşaktı. Güvenliydi. Temizdi.*

Uzanıp elini yanağıma koydu ve başparmağıyla birkaç su damlasını sildi. Bu tatlı, samimi bir jestti ve kaçmak yerine ona doğru sokuldum.

“Buraya ne sıklıkla geliyorsun?”

“Yeterince sık değil,” dedi. “Muhtemelen bir ya da iki kez gelmişimdir. Yine de yağmurda ıslanacak bir yer istediğini söylediğinde, seni tam olarak nereye götüreceğimi biliyordum.” Kendinden pek de emin görünmeyerek “Beğendin mi?” diye sordu.

Başımı salladım. "Çok beğendim. Bir parça mobilya olsun sevdim." Güldüm. "Ama bence mükemmel. Teşekkür ederim."

Bir şey söylemeyip bana bakmaya devam edince ben de anı yaklaştırmak için değerlendirdim. Günün ateşi, yağmurla tam olarak ortadan kalkmamıştı. Bu yüzden vücudum hafifçe serinledi de beni gitmeye zorlayacak kadar üşütmemişti. Sadece biraz ısıya ihtiyacım vardı.

Niyetimi fark edip kolunu kaldırdı ve ben daha da yaklaştım. O da kolunu belime dolayıp beni yanına çekti. Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu. Taze, erkeksi çamaşırlar gibi. Tabii eğer bunun bir anlamı varsa.

"Daha sıkı bir şeyler giymeliydin," dedi.

"Yağmurda dışarıda olacağımı bilmiyordum ve bunlar bana verdiğin kıyafetler." Başımı kaldırıp ona baktım. "Senin bir sapık olduğunu fark ettim."

Hafifçe güldü. "Sapık değilim."

"Dolabımdaki her şey ince ve dar. Şifonyerinin çekmecelerini karıştırmaya ve bütün tişörtlerini almaya başlayacağım."

"Ne istersen al. İki türlü de seksi görünüyorsun."

Ona bakarken elimi göğsüne koyarak doğruldum. "Bu bir iltifat mıydı, Huxley?"

"Geri almamı ister misin?"

"Hayır." Başımı sallayarak elimi kalbime bastırdım. "Bu anın kıymetini bilmeliyim. Huxley Cane bana iltifat etti. Bu anın başka bir şeyden daha iyi olabileceğinden emin değilim."

"Doğru," diyerek beni üstüne çekti. Onun uzun ve kaslı bedenine kıyasla kendimi çok küçük ve minyon hissettim. Her iki eli de sırtımın alt kısmına indikten sonra şortumun belinin bir santim altına kayd.

"Böyle senin için rahat mı?" diye sordum.

"Çok rahat," dedi.

"Ben de şirret bir kadının sana sarılmasından hoşlanmayacağını düşünmüştüm."

Güldü. Bu çok güzel bir sesti. “Şirret bir kadını düşündüğümünden daha çok sevebilirim sanırım.”

Kucağının üstüne oturana kadar doğruldum. “Arkadaşlığımı küçümsemek yerine hoşuna gittiğini mi söylüyorsun?”

Elleri kalçalarımın indi ve uyluklarımın iç kısımlarıyla birleşene kadar onları ileri doğru hareket ettirdi. Bu küçük bir dokunuştur ama büyük bir etki yarattı ve bir şehvet kıvılcımını omurgamdan yukarı fırladı.

“Seni küçümsemedim. Böyle düşünmeyi bırakmalısın. Zaman zaman seni biraz rahatsız edici bulduğum oldu mu? Elbette.”

Güldüm. “Çok büyüleyicisin.”

“Seni büyülemem gerektiğinin farkında değildim.” Gözlerinde saf bir alaycılık vardı. “Büyülenmeye ihtiyacın var mı?”

Islak saçlarımı karıştırıyormuş gibi yaptım. “Bu tarafa küçük bir büyü yollamanın sana zararı olmaz.”

Yağmur yüzünden muhtemelen buna ihtiyacı olmasa da dudaklarını ıslattı. “Neyi büyü olarak görüyorsun? Sözler mi yoksa eylemler mi?”

“İkisi de uygun olabilir.”

Önce göğsüme sonra tekrar bana baktı. “Peki, göğüslerinin o transparan dantel sutyenin içinde çok seksi görüldüğünü söylesem bu seni büyüler mi?”

Transparan mı?

Aşağı baktım ve meme uçlarımın net bir şekilde belirginleştiğini gördüm. Sanırım ıslakken transparan oluyordu.

“Sanırım bu beni biraz büyülerdi ama yine de daha iyisini yapabilirsin.”

“Öyle mi?” Elleri sutyenimin altına geçene kadar yanlarımda dolandı ve onu başımın üzerinden yukarı çekip çıkardı. Sırılsıklam olmuş kumaşı kenara fırlattıktan sonra ellerini kalçalarımın götürdü. “Peki ya şimdi? Büyülendin mi?”

Orada, onun kucağında, üstsüz, yağmurun altında oturuyor-

um ve başka herhangi biri bu hareketiyle *azgın* olarak tanımlanabilirdi.

Ama Tanrım, bir göz kırpmıyla şortumu da üzerimden çekip çıkarabilirdi.

"Sessizliğine ve ağır nefes alışına bakılırsa bunu *evet* olarak kabul edeceğim."

Çok ukalaydı, kendinden çok emindi. Seksi ve aynı zamanda belli belirsiz sinir bozucuydu. Sinir bozucu kısmı bir sonraki hareketime neden oldu.

Elimi karnına koydum ve kalçamı kucağının üzerine kaydurdum.

Alaycı bakışları hemen karanlık ve baştan çıkarıcı bir hâl aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana büyüünün gerçekte ne olduğunu gösteriyorum." Kalçalarımı tekrar oynattım ve bu sefer altımda daha da sertleşmesiyle ödüllendirildim.

Onun sikini istemediğimi söyleseydim yalan söylemiş olurum. Duşta ona sakso çektikten sonra içime tekrar tekrar girmesini deneyimlemekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama o riskli biriydi ve bu hafta sonu biraz ilerleme kaydetmiş olsak da onu çok fazla zorlamak istemiyordum.

Bu olay nereye doğru ilerliyor emin değildim fakat en azından benimle ilgileniyordu. Bu yüzden yeterli derecede kışkırtmak istemiştim.

Ona gülümserken yüzümden aşağı su damlıyordu. "Görüyor-sun ya, Huxley." Klitorisimi sürekli bir hareketle sikinin üzerine sürtmeye başladım. "İkimiz için de tam doğru noktayı buluyorum. İnsan sürtünerek sevişmeyle de kolayca büyülenebilir."

Hayatımda gördüğüm en muhteşem gülümseme yüzünü aydınlatmadan hemen önce bir kahkaha attı. *Tanrım, çok güzeldi.* Seksi ve ateşliydi ama şu anda onda çocuksu bir sevimlilik de görüyordum.

"Büyülenmenin sürtünerek sevişmeyle tercüme edilebileceğini hiç bilmiyordum. Her zaman sürtünmenin evrensel tercümesinin *her ben ağzının* demek olduğunu düşünmüştüm."

Ellerimi karnının üzerinde sabitledim. Bu da göğüslerimin birbirine yapışmasına neden oldu. "Her iki anlama da gelebilir."

Hâlâ gülümseyerek göğüslerime uzanıyor ve parmaklarıyla meme uçlarımı okşuyordu "Bildğim iyi oldu." Sonra sağ göğsümü avucunun içine alıp sıkı ve masaj yaptı. "Sana göğüslerinin ne kadar seksi olduğunu hiç söylemiş miydin?"

"Mmm," diye inledim. Hızımı birazcık daha arttırdım. "Hatırlayamıyorum. Belki de. Ama bana daha fazlasını söyle."

"Çok seksiler, Lottie. Ne çok büyük ne çok küçük. Dokunmam için yalvaran küçük, sıkı meme uçların var. Sadece göğüslerinle oynayarak saatler geçirebilirim."

"Saatler aşırı görünüyor." Oturup ağzını göğsüme götürdüğünde başım geriye gitti. Meme ucumu sıkıca emdi ve hepsi buydu. Çenesinin hassas tenime sürtünmesi, dudaklarının meme ucumdaki ateşli hissiyle birleşince omurgamdan aşağıya; kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar çılgın bir zevk dalgası gönderdi.

"Saatler gerekli." Ağzını diğer göğsüme götürdü ve o meme ucuma da en az diğeri kadar ilgi gösterdi.

Elim başının arkasına doğru kaydı ve onu yerinde tuttum. Yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını istemiyordum çünkü bu beni aydınlatıyor, canlı hissettiriyordu.

Etrafımızdaki yağmurun şırıltısı havayı yükseltiyor, suyun bedenlerimizin üzerinden akmasını; giysilerimizi, saçlarımızı, tenimizi ıslatmasıyla erotik bir an yaratıyordu. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey ikimizin de tamamen çıplak olması olurdu.

"Tanrım, Huxley," diye inledim. Dişleriyle meme ucumu çektiyordu. "Daha fazlasını istiyorum."

Bunu beni sırtüstü yatırmak için bir işaret olarak aldı ve ahşaptan yapılmış döşemenin soğuk, ıslak yüzeyine yatırdı. Muh-

teşem vücutu benimkinin üzerinde durarak yağmurun yüzüme çarpmasını engelledi. Göğsü üzerimde inip kalkıyordu. Saçları damlacıklarla ıslanmış ve gözleri ihtiyaçla o kadar yoğunlu ki kendimi bacaklarımı açarken buldum.

Kendini onların arasına yerleştirdi ve iri gövdesi daha da fazla yer açmama neden oldu. Kalçasını benimkine doğru indirdi ve göğüslerimiz birbirine değdiğinde anlık bir minnettarlık göğsüme çarptı.

Evet.

Böyle çok daha iyi hissettiriyordu.

Üstüme ağırlığıyla geliyordu.

Taş gibi sertti.

Ama kontrol ondaydı ve bu bana dokunduğunda hoşuma giden bir şeydi. Bana sahip olmasını, bedenime sahip olmasını ve etrafımızdaki her şeyi unutturmasını istiyordum.

“Şortunu çıkarmanı istiyorum,” dedi acı dolu bir ses tonuyla.

Elini saçlarının arasından geçirip suyu attı ve şortumu aşağı çekecek kadar üzerimden kalktı. Kalçalarını kaldırarak şortu çıkarmasına yardım ettim ve şortu çıkardıktan sonra kenara bırakıp tekrar bana yaslandı.

Yağmurda hiç çıplak kalmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim yeni favorim olabilirdi.

Heyecan vericiydi.

Cesurcaydı.

Erotikti.

Huxley üzerimde gezindi. Aramızdaki tek şey şortuydu ve onun devasa sikini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

“Seni böyle görmek hoşuma gidiyor,” dedi. “Bana boyun eğiyorsun. Hayatımda bundan daha seksi bir şey görmedim. İşte bu, tam burada; çıplak, ıslak, bacaklarını açmış, beni bekliyorsun.” Dudaklarını ıslattı. “Beni ne kadar istiyorsun?”

“İtiraf etmek istediğimden daha fazla,” dedim ve elimi boyunun arkasında dolaştırdım.

“Hâlâ benden nefret ediyor musun?”

“Hayır.”

“Hâlâ bana yardım etmek istiyor musun?”

Bu sorgulamanın nereden geldiğini merak ederek “Seçme şansım var mı ki?” diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. “Kabul etmek istemesem bile her zaman bir seçeneğin var.” Sikini tahrik olmuş klitorisime sürttü. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyordu. Göğsüme uzanıp parmaklarıyla okşarken elim boynuna doğru titredi. Gözlerimin içine bakarak “Eğer yarın bana ayrılmak istediğini söylersen sözleşmeyi yok ederim,” dedi.

Şişkinliğini bana doğru bastırdı.

“Ne?” Tekrar, tekrar ve tekrar bastırırken nefes nefese kaldım. “Ah, Tanrım,” diye inledim. Sürtünme hızı içimde derin bir zevk uyandırıyor. “Neden?”

“Çünkü,” derken tekrar bastırdı. Omuzlarındaki gerginliği yakaladım. Kendini tutuyordu. Boynundaki kalın damarlardan ve çenesinin sıkılığından daha fazlasını verebileceğini, daha fazlasını vermek istediğini anladım. “Buna inanmasan da mutlu olmanı istiyorum.” Tekrar bastırdı ve bedenim titrerken sırtım kavislendi. Daha fazlasını istiyordum. “Seni tuzağa düşürmek istemiyorum.” Bir darbe daha. İki tane daha, işte böyle. “Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum.” Bastırdı.

“Evet, Tanrım. Evet, Huxley.” Onu bacaklarımla kavradım ve darbelerine kendiminkilerle karşılık verdim. Tam oradaydım, sınırdaydım. Omuriliğimin dibinde zevk havuzları oluşuyordu. Bu coşkulu his, sikişinin klitorisime her darbesinde daha da artıyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Tanrım, çok yakındım.

“Sadece mutlu olmanı istiyorum,” dedi ve ben de söylediği her şeyi duydum.

Bana söylediği her şeyi dinliyor olsam da kafamda tam olarak kaydedilmiyordu.

Sözleri bir anlam ifade etmiyordu çünkü tek odaklanabildiğim orgazmın kıyısında sallanmak ve boşalmak istemektir. Onunla boşalmak istiyordum.

“Ne kadar yakınsın?” diye sordum.

“Çok... yakın,” diye inledi.

“O zaman sevişelim. Seviş benimle. Daha sert, Huxley.”

Elini kalçama doğru ilerletti ve beni sıkıca kavrayıp kendine doğru çekerek aramızdaki bağı kuvvetlendirdi. Tüm gereken buydu.

Tek bir hamle ve işim bitmişti.

Zevkin her zerresi vücudumun merkezinde toplandı, kıvrıldı, sadece vücudum onun altında yanarken milyonlarca zevk parçasına ayrıldı.

“Ah, sikeyim,” diye bağırdım. “Evet, Huxley.”

“Tanrım,” diye mırıldandı. Durup yüksek sesle inledi ve sonra üstüme yığılana kadar daha da sertleşti.

Bir kolunu yere koyarak ağırlığını destekledi ama başı aşağı eğildi. Alınlarımız birleşti. Tüm bu süre boyunca dudaklarımız çok yakındı. Bu da bana adamın beni boşaltana kadar sürtünerek sıkış olabileceğini ama dudaklarını bir kez bile benimkilere değdirmediğini fark ettirdi.

Neden?

Gözlerim onunkileri aradı ve benimle göz teması kurmadan önce birkaç derin nefes aldığını yakaladım. Yağmur üzerimize yağmaya devam ediyordu ve uzaktan, buraya geldiğimizden beri ilk kez gök gürültüsü sesi duydum.

Huxley, birkaç kez gözlerini kırpmadan önce yüzündeki suyu sildi. “İçeri geri dönmeliyiz.”

“Evet,” dedim nefes nefese. Hâlâ ona bakıyordum. Aramızdaki çekim o kadar güçlüydü ki ona sarılıp yatağına götürülmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzattığında onda bir değişiklik fark ettim. Tereddüt. Tedirginlik.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Huxley, beni hızla kapıya doğru çekti, kapıyı açtı ve beni aceleyle içeri soktu. Sonra beni tutarak ve kaymadığımdan emin olarak dikkatlice merdivenlerden indirdi. Koridora ulaştığımızda elimi tuttu ve beni yatak odalarımıza doğru yönlendirdi. Beni hangi yöne götüreceğini merak ediyordum. Belki de ısınabilmemiz için duşuna götürürdü?

Sonra yatak odamın kapısının önünde durdu ve elimi bıraktı. Zamanımız dolmuştu. Bir adım geri çekilip ensesini kavradı ve çıplak bedenimi süzdü. “Duş alıp ısınmalısın.”

“Evet,” diye garip bir şekilde cevap verdim.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Sana.

Ne halt ettiğimizi anlamak için biraz konuşmaya.

Belki çatıda söylediğin şeylerin kısa bir özetini geçerdik.

“Sanmıyorum,” dedim.

Başını salladı. “Tamam. İstersen akşam yemeği için bir şeyler sipariş edebilirim.”

Başımı salladım. “Sorun değil. Çok aç değilim.”

“Anladım.” Bir adım daha geri attı ve bir kez daha geri çekildiğini gördüğümde umudum azaldı.

Neden?

Neden böyle yapıyordu?

Neden ileri doğru dev bir adım attıktan sonra iki adım geri atıyordu?

Peki, ben neden umursuyordum ki? Evet, biliyordum. Biliyordum.

Herkes biliyordu. Çünkü bir şekilde, onu önemsemeye başlamıştım.

On Yedinci Bölüm

LOTTIE

Göğüs pompası dükkânının beyaz duvarına yaslanırken çalan telefonumu açtığımda Kelsey, "Neredesin?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin."

"İstemeseydim sormazdım."

"Tamam, göğüs pompası mağazasındayım. Alışveriş yapabilmek için Ellie'nin gelmesini bekliyorum."

"Haklıydın, bilmek istemiyormuşum."

"Sana söylemiştim."

"Bu kadını kandırdığın için biraz endişelenmiyor musun? Sana bağlanıyor gibi görünüyor. Yani, göğüs pompası alışverişine gidiyorsunuz."

"Biliyorum." Alt dudağımı kemirdim. "Aslında kendimi biraz kötü hissediyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Pek çok insan hamile kalmak için çok çabalarken hamile numarası yapmaktan hoşlanmıyorum ve tüm bu hamilelik olaylarını sona erdirmek için düşük yapmış gibi davranmamın hiçbir yolu yok. Ama Teyze'yi hatırlıyor musun? O da beş kez düşük yapmıştı ve bu süreç boyunca annemle birlikte yanında kalmak yıkıcıydı. Bunu düşündükçe kendimi daha da rahatsız hissediyorum."

“Belki de ona gerçeği söylemelisin.”

“Delirdin mi sen? Huxley, anlaşılmayı kesinlikle kaybeder.”

“Karnını göstermeye başlaman gerektiğinde ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum ama yaklaşık otuzuncu haftaya kadar göstermeye başlamazsın, değil mi?” En azından dün gece baktığımda okuduğum buydu. Elimi alnıma bastırdım. “Tanrım, tam bir karmaşa içindeyim.”

“Başka bir şey daha mı oldu?”

İşaret parmağımı ısırđım. Dün Kelsey, günün büyük bir kısmında ayak işlerini halletmek ve yeni bir tedarikçiyle görüşmek için dışarıdaydı. Bu yüzden onunla pek konuşmamıştım.

Aslında onunla hiç konuşmamıştım.

Geçen hafta sonu Huxley’le neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben bile ne olduğunu zar zor kavrayabiliyordum ama bu normalde kız kardeşime hemen anlatacağım bir şeydi. Yine de çatıdan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Kendimi garip hissediyordum.

Sanki bir şeyler doğru değilmiş gibi.

Bunun yaptığım şeyle ilgisi yoktu, ben daha çok sonrasında yaşananlardan dolayı endişeliydim. Onunla daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordum ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Bana karşı o kadar sıcak ve soğuktu, davranışları o kadar tutarsızdı ki korkuyordum. Ondan çok hoşlanıyordum ve bunun bizim için, benim için ne anlama geldiğinden emin değildim. Hamle yapıp yapamayacağımdan, ona söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. Benimle daha fazlasını isteyip istemediğini de bilmiyordum.

Pazar günü mükemmel bir fırsatı varken beni öpmemişti. Yağmurdan sırlıklam olmuştuk ve etrafımızda doğadan başka hiçbir şey yoktu. Beni herhangi bir anda öpecek olsaydı bu o zaman olurdu ama öpmemişti. Bu da beni bu ilişkiyi herhangi bir şekilde değiştirmek istemediğine inandırıyordu. Bana sınırları

aşmak istemediğini söylemişti. Ayrıca mutlu olmamı istediğini de söylemişti.

Ama neden? Ben onun için gerçekten önemli değilsem, mutluluğum onun için neden önemliydi?

Anlaşmamızın *Pretty Woman*'dakine benzediği ve benim de Vivian'ın daha az sürtük versiyonu olduğum konusunda şaka yapmıştım. Ama bu kez dudaktan öpmeyen kişi Vivian değil, Huxley'di.

Eğer o filmde bir şey öğrendiysem o da öpüşmenin çok daha fazla şey ifade ettiğiydi. Bir ağırlık taşıyordu. Öpüşmek insanı samimi bir seviyeye taşırdı ve Huxley bunu istemiyordu. Bu çok açıktı. Bedenimi istiyor olabilirdi ama beni istemiyordu.

Bu da bana garip hissettiriyordu. Peki, bu onu istediğim anlamına mı geliyordu?

“Lottie, orada mısın?”

“Evet, özür dilerim.” Boğazımı temizledim. Tanrım, neden duygusallaşıyordum? Duygusallaşmamalıydım.

“Neler oluyor? Bana anlatmadığın bir şey mi oldu?”

Yüzümü buruşturarak gökyüzüne baktım ve “Bazı şeyler yapmış olabilirim,” dedim.

“Ne tür şeyler?”

“Bilirsin işte, mesela... Ona duşta sakso çekmiş olabilirim, sonra da muhtemelen çatıda sürtünerek seks yapmış olabiliriz.”

“Ne?” Kelsey telefonda çığlık attı. “Lottie, şu anda ciddi misin?”

“Keşke olmasaydım.” Derin bir nefes aldım. “Tanrım... Kelsey, bana neler olduğunu bilmiyorum. Her şey sunumumuzla başladı. Bizi seçti, Kelsey. Dave yerine bizi seçti ve bu... Tanrım! Bu beni mahvetti. Dave'in geldiğini gördüğümde toplantımızı yeniden planlamamız gerektiğini düşündüm çünkü şansımız yine gitmişti ama söz verdiği gibi toplantımıza devam etti. Bu davranışı onun hakkındaki olumsuz düşüncelerime bir darbe

vurdu. Sonra da bu hafta sonu..." İç çektim ve başımı duvara yasladım. "O farklıydı. Daha yumuşaktı, her zamanki gibi sert değildi. Şaka yaptı, güldü, alay etti. Evet, kabul etmek istemediğim kadar çok şey yaptı."

"Lanet olsun, Lottie. Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. Bunu yüksek sesle söylemek üzere olduğum için tamamen şok olmuş durumdaydım. "Bu ondan hoşlandığım anlamına geliyor."

"Bekle. Onu *beğenmek* anlamında mı hoşlanıyorsun?"

"Evet. Hoşlanmamalıyım. Tanrım, çok değişikken biri. Bazen çok inişli çıkışlı, bazen de düpedüz pislik ama aynı zamanda görmezden gelemeyeceğim kadar da cömert bir kalbi var."

"Ah, sana sürekli bahsettiğim kalp mi?"

"Bu senin hatan. Ona farklı gözle bakmamı sağladın."

"Bu benim hatam değil. Zengin bir koca bulmak için bu yola giren sendin."

"Bunun gerçek olacağını düşünmemiştim," diye tısladım telefona. "Böyle şeyler bana göre değil."

"Tamam, yani ondan hoşlandın ve penisini ağzına aldın. Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Hafta sonu olanlardan sonra onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum ve sana söylemediğim bir şey var."

"Başka ne olabilir ki? Çatıda onunla seviştin." Bir an sustu ve sonra "Dur tahmin edeyim, büyük bir penisi mi var?" diye sordu.

"Sanki Tanrı yakışıklılıkla yetinememiş gibi bir de onu harika bir penisle kutsamak zorunda kalmış."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Böylesine sert bakışlı bir adamın bacaklarının arasında yumuşak bir erişte olamaz."

"Daha çok gökdelen inşa etmek için yapılmış çelik bir çubuk gibi."

Kelsey bir kahkaha attı. “Bundaki imgeler... Çok fazla.”

“Ama söyleyeceğim şey bu değildi.”

“Orası belli,” dedi Kelsey. “Peki, ne oldu?”

Kendimi biraz utanmış hissederek yan tarafımı duvara yaslayacak şekilde döndüm. Nedense bu pozisyon beni daha az utandıyordu. “O, imm... Beni öpmedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, tüm kaçamaklarımız boyunca beni bir kez bile öpmedi.”

“Hmm...”

“*Hmm?*” diye tekrar ettim. “Bu kulağa iyi bir ‘*hmm*’ gibi gelmiyor, daha çok acımı anlıyormuşçasına bir ‘*hmm*’ gibi geliyor.”

“Bir kere bile mi?”

Midem bulandı ve duygularım bir kez daha utançla doldu. “Hayır,” dedim ciddiyetle. “Sence bu ne anlama geliyor?” Kelsey hemen cevap vermeyince “Beni Vivian’lıyor, değil mi?” diye ekledim.

“Vivi ne?”

“Hani *Pretty Woman*’da Vivian çok samimiyet gerektirdiği için Edward’ı ya da müşterilerinden birini öpmek istemez ya? Sanki Huxley’in yaptığı da buymuş gibi hissediyorum.”

“Ah, anladım.” Kelsey duraksadı. Sanki onun vereceği yanıtı diken üstünde bekliyormuşum gibi hissediyordum. “Bilmiyorum, Lottie.”

“Söylemen gereken bu değildi,” derken neredeyse çılgık atacaktım telefonda. “*Hayır, hiç de öyle değil* demen gerekiyordu.”

“Sana yalan söylemeyeceğim.”

“Tanrım.” Elimi alnıma bastırdım. “Bana baksana. Beni Vivian’layan bir adamdan hoşlanıyorum. Bu nasıl oldu?”

“Aptal şans mı?”

“Bugün hiç yardımcı olmuyorsun. Gerçekten çıldırmış durumdayım, Kels. Midem düğüm düğüm, ben...”

“Ne?” diye sordu Kelsey.

Sokakta bir araba yanaşınca onu hemen tanıdım. “Ellie burada. Gitmeliyim.”

“Tamam, yardımcı bir kardeş olamadığım için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse söyleyebileceğim tek şey belki de sadece nereye gittiğini görmelisin.”

“Ama bu işleri karmaşıktırır.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum abla; ama işler zaten karışık. Zaman ayırmaya değip değmeyeceğini de görebilirsin.”

“Kafamı karıştırıyorsun.”

“O zaman işimi doğru yapıyorum. Seni seviyorum, Lottie.”

İnleyerek “Ben de seni seviyorum, Kelsey,” dedim.

Ellie, arabadan inip bana çılgınca el sallarken telefonu kapattım.

Benim için biraz fazla olmasına rağmen inanılmaz hoş biriydi. Onu kandırdığım için kendimi kötü hissediyordum. Neden sadece sahte nişanlı olamıyordum? Neden bir de sahte hamile olmak zorundaydım?

“Burada olmana çok sevindim,” dedi Ellie, yanıma gelip bana kocaman sarılırken. “Heyecanlı mısın?”

“Biliyor musun, bu benim için biraz fazla olabilir,” dedim dürüstçe. “Ama sana yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Rahatsız mı hissediyorsun?” diye sordu.

“Her şeyden bunaldım.” İşte, yalan değildi. Gerçekten bunalmış durumdaydım, özellikle de Huxley konusunda.

“Bunu tamamen anlayabiliyorum.” Elim tuttu. “Ama merak etme, ben yanıdayım.” Beni mağazanın içine sokup göğüs pompalarının bulunduğu arka tarafa kadar götürdü. Her şekil, boyut ve renkten sahte göğüsler duvarda sıralanıyordu ve altlarında da ucunda tüpler olan şu garip emme kaplarından vardı.

Göğse takılması gereken şey bu muydu?

“Burayı çok seviyorum,” dedi Ellie. “Kız kardeşim hamiley-

ken de aynı mağazaya gitmiştik ama Georgia'da... Aslında nerede olduğunu biliyor olabilirsin. Clive Caddesi'nde sanırım?"

Hmm...

Evet, Georgia'lı olmam gerekiyordu. Çeneme vurdum. "Tanıdık geliyor."

"Peaches Bakery'nin hemen yanında."

"Ah, Peaches." Sanki oraya milyonlarca kez gitmişim gibi başımı salladım.

"Şu anda onların keklerinden birini yemek için adam öldürmez miydin? Favorin hangisiydi?"

Ah Tanrım!

Favorim.

Hmm...

Her pastanede bulunabilecek, orijinal olmayan bir şey düşünmeliydim.

"Çikolatalı," dedim başımı sallayarak.

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Çikolatalı mı?"

Kahretsin! Çikolatalı seçenekleri yok muydu? Hangi pastanede çikolatalı kek seçeneği olmazdı ki? Bu kesinlikle gülünç olurdu.

"Şey, bilirsin..."

Gülerek omzumu dürttü. "Bana verdiğin enerji yüzünden onların parçacıklı keklerini söyleyeceğinden emindim."

Milyon yıl geçse de parçacıklı kek demezdim.

Şakacı bir şekilde omuz silktim. "Burada bir çikolata hastası var."

"Ben de çikolata hastasıyım. Pembe kadife keklerini denedin mi? Açıkçası vanilyadan ne farkı var anlamıyorum."

"Ben de tam bunu söyleyecektim," dedim sahte bir göğsü elime alıp incelerken. Tanrım, o kadar gerçekçiydi ki. "Ne yapıyorlar, içine biraz gıda boyası döküp geçiriyorlar mı?" diye sordum.

“Kesinlikle. Ama seftalili turtaları...”

Elimi ona doğru salladım. “Ölmeye değerler.”

“Merhaba hanımlar. Hoş geldiniz,” dedi bir mağaza görevlisi. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Ellie, gülümseyerek döndü ve “Göğüs pompalarına bakıyorum. Ben Ellie, bu da arkadaşım Lottie. O henüz mükemmel bir göğüs pompası bulmaya hazır değil ama ben göğüsleri sıkmak ve bana neyin uygun olduğunu bulmak için buradayım.”

“Harika. Ben Ann ve göğüs pompaları konusunda uzmanım. Şimdi göğüslerinizi göreyim.”

Ah...

Ellie tişörtünü kaldırmaya yeltendi. Vay canına! Hiç utanmamıştı ama Ann, “Hayır, hayır. Sadece göğsünü şişir ki daha iyi görebileyim,” dedi.

Ellie güldü. “Ah, tamam. Senin için soyunmaya hazırdım.”

Bu çok açıktı.

Ayrıca tamamen gereksizdi.

Ann uzanıp “Dokunmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

“Lütfen dokun. Buraya bu yüzden geldim.” Ellie bana dönerek “İhtiyaçlarını mükemmel bir şekilde karşılayabilirler ve nasıl çalışacaklarını görmek için onları göğüs duvarında test edebilirsin,” dedi.

Göğüs duvarına bir göz attım. “Sanki orada her beden varmış gibi görünüyor,” dedim tuhaf şekilde.

Ann, Ellie’yi okşarken “Evet,” dedi. Bu çok garipti, gerçekten çok garipti. “Ve akışı da ayarlayabiliyorsun.”

“Imm... Ne?”

“Akış,” dedi Ellie. “Gerçek sıvı üretiyorlar, böylece tam bir deneyim yaşayabiliyorsun.”

Böyle bir yer kimin aklına gelirdi ki? Gerçek bir *süt* akışı ile duvarlara yapıştırılmış havada uçan göğüsler. Kafam karışmıştı ama rahatsız edici bir şekilde ilgimi de çekmişti.

“Karşılaştığım hemen her kadın gibi senin de sağ göğsünle sol göğsün arasında büyük bir fark var.” derken Ann, Ellie’nin iki göğsünü de kaldırdı.

“Evet, yakalandım. Sol bir türlü yetişemiyor.”

“Hiçbir göğüs simetrik değildir ama bazı kadınlarda büyük bir fark vardır ve sen şanslı olanlardan birisin.”

Ellie bana baktı. “Senin hangi göğsün daha büyük?”

“Imm ...” Göğüslerimi sıktım. “Sanırım sağ göğsüm?”

Ann, “Eğer sağ elini kullanıyorsan muhtemelen sağdaki daha büyüktür,” dedi. Sonra Ellie’ye dönüp “Meme ucu büyüklüğünü sorabilir miyim?” dedi.

“Neden sana göstermiyorum? Çok daha kolay olur.” Ben daha ona biraz mahremiyet tanımak için izin isteyemeden Ellie tişörtünü ve sutyenini aynı anda kaldırarak hem beni hem de Ann’i şaşkına çevirdi.

İşte göğüsleri ortadaydı, aynen öyle.

Şimdi bununla ne yapmam gerekiyordu? Bakacak mıydım, bakmayacak mıydım? Yerde büyüleyici bir şey bulmuş gibi mi yapacaktım? Göğüs duvarına mı bakacaktım? Yerin beni bütünüyle yutması için dua mı edecektim?

Zihinsel olarak buna hazır değildim.

“Vay canına, harika meme uçların var,” dedi Ann ve göz ucuyla yaklaşıp Ellie’nin meme ucunu parmaklarının arasına sıkıştırdığını gördüm. “Çok sıkı bir meme ucu. Bu işine yarayacak.”

“Ah, gerçekten mi? Bunu duyduğuma çok sevindim. Senin meme uçların da sert mi, Lottie?”

“Ha? Ne?” Ellie’ye baktım ama gözlerimi yukarıda tutuyordum. “Pardon, bu kitaplar...” Masadan bir kitap aldım. “Büyüleyici. Sen ne demiştin?”

“Sıkı meme uçları. Seninkiler de öyle mi?”

Garip bir şekilde elimi göğüslerimin üzerinde gezdirerek kat kat giysilerimin arasından onları hissetmeye çalıştım çünkü bu,

önümde gerçekleşen üstsüz parti, katılacağım bir şey değildi.
"Küçük meme uçlarım var."

"Meme uçları mı yoksa areolalar mı?" diye sordu Ann.

"İkisi de."

Başını salladı. "O zaman sanırım senin için mükemmel göğüs pompasını buldum. Küçük meme uçlarıyla harika çalışan sadece bir tane var. Ama senin için Ellie, yapmamız gereken bazı seçimler var çünkü bu meme uçları muhteşem. Lottie, buraya gel. Onları hisset."

Elimi Ann'e doğru salladım. "Biliyor musun, buna gerçekten gerek yok." Güldüm. "Buradan görebiliyorum." Ellie'nin göğüslerine baktım. Evet, çıplaktı. Her şeyiyle çıplaktı. "Kesinlikle harika görünüyorlar." Onu başparmağımla onayladım. "Çok güzel büyötmüşsün."

Ellie güldü. "Eğlenceli birisi değil mi? Hadi, Lottie. Sadece hisset. Bebeğin neyi emceğini hissedebilirsin. Hiç umursamadığımı biliyorsun."

O umursamıyor olabilirdi ama ben umursuyordum.

"Bu çok eğitici," dedi Ann. "Emme hissini taklit edebilirsin."

Gülerek başımı salladım. "Eğitime çok önem veririm ama sanırım arkadaşımın meme ucunu emmesem de olur."

Ann ve Ellie birbirlerine baktıktan sonra başlarını geriye atıp güldüler.

"Ağzınla değil," dedi Ann elimi tutarak. "Parmaklarınla."

Bir anda elim Ellie'nin sol göğsüne çarptı ve aşırı sert meme ucu parmaklarıma sürtündü.

İri, sıkı, sadece... Sağlam bir meme ucuydu. Ben de ona dokunuyordum.

Başka bir kadının meme ucuna dokunuyordum.

Daha çok okşuyordum. Ann parmaklarımı üzerinde gezdirdiyordu.

Ellie, "Ah, gıdıklanıyor," dediğinde bana yetmişti.

Elimi çekerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bebeğin çok güzel emecek,” dedim. Zihinsel olarak bugünü şimdiden hafızamdan silmeye çalışıyordum.

Huxley, artık bana çok şey borçluydu.

“Böyle düşündüğün için çok heyecanlıyım.” Ellie tişörtünü ve sutyenini indirdi. “Peki, sen ne düşünüyorsun Ann? Biraz süt verebilir miyiz?”

“Buraya vermemek için gelmedin.” Ann omzuma vurdu. “İşte eğlence burada başlıyor.”

“Lottie?” Huxley seslendi. “Neredesin?”

Sesimi çıkarmadım.

Hareket bile etmedim.

Oturma odasında, şimdiye kadar oturduğum en rahat kanepede oturmıştım. Ellerim kucağımdaydı ve tam önümdeki özenle hazırlanmış şömineye bakıyordum.

Sabahımın nasıl geçtiğini anlatacak bir kelime yoktu. Hem de hiç!

Duvara yapıştırılmış sahte bir meme tarafından gözüme süt fışkırtıldıktan sonra bugünlük payıma düşeni yapmıştım.

“İşte buradasın,” dedi Huxley. Oturma odasının kapısında duruyordu. “Az önce Dave’den bir mesaj aldım. Ellie’nin bu sabahı anlata anlata bitiremediğini söyledi.” Ona bakmadığımda görüş alanıma girmek için kapıdan geçtiğini duydum. “Her şey yolunda mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Hayır. Hiç de yolunda değil.”

“Ne oldu?”

“Çıplak göğsüne dokundum, Huxley. Ellie’nin çıplak göğsüne dokundum.”

“Ne?” diye sordu. Karşımda durmak için sehpanın üzerine

oturdu. Yakışıklı yüzü ortaya çıkmıştı ama bu omuzlarımdaki gerginliği azaltmadı. “Ne demek göğsüne dokundun?”

“Hem de suratıma süt fişkırdı.”

“Memesinden mi?” Huxley neredeyse bağırdı.

“Hayır, duvardaki bir memeden.”

Duruşunu dikleştirdi. “Benim için tekrar anlatman gerekecek çünkü kafam karıştı.”

“Benim de öyle.” Dizini okşadım. “Benim de.” Derin bir nefes verdim ve “Olanları anlatacak hâlim yok. Sadece şunu bilmelisin. Eğer bu işi ne kadar ciddiye aldığımı kanıtlayacak olsaydım, o gün bugün olurdu.”

“Öyle görünüyor.” Suçluluk duygusu yüzünü kapladı. “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Dalgınlığımdan sıyrılıp gözlerine baktım.

İşte oradaydı.

Chipotle’deki adam.

Tam orada. Alnındaki çatık kaşlar gitmişti. Çocuksu cazibesi gözlerinden taşıyordu. Ensesini tutma şeklinden her şey barizdi.

“Sorun yok,” dedim. “Travmatize ediciydi. Gözlerimi yıkatmak zorunda kalacağım ama atlatmayı başaracağım.”

Sırıtarak arka cebine uzandı. İşte o zaman kot pantolon ve spor ayakkabı giydiğini fark ettim. *Merhaba, Bay Rahat.*

“Senin için bir şeyim var.”

“Nedir?” diye sordum.

Başını salladı ve rulo yapılmış bir kumaş parçasını önüne getirdi.

“Nedir bu?”

Kumaşı açtı ve havaya kaldırdı. “Hoşuna gideceğini düşündüm.”

Karşımda krem rengi, vintage bir rock grubu tişörtü duruyordu. Tam önünde Fleetwood Mac’in *Rumours* albümündeki resim vardı.

“Aman Tanrım!” Elinden aldım. “Bu inanılmaz.” Katları açıp inceledim.

“Arkasına bak,” dedi.

Çevirdiğimde tüm şehir tur tarihlerini gördüm.

“Bekle, bu orijinal bir tur tişörtü mü?”

“Evet,” dedi. Başımı kaldırdığımda gözlerindeki gururu fark ettim.

“Vay canına, Huxley! Bu gerçekten inanılmaz.” Tişörtü göğsüme bastırdım. “Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

İşte tam da bu yüzden bu kadar zor zamanlar geçiriyordum. Çünkü bu tişörtün ardındaki düşünce onu daha çok sevmeme neden oluyordu. Bu jest göğsümü yarıyor ve kalbimi çekerek beni ona farklı bir gözle bakmaya zorluyordu.

Ellerini bacaklarına sürdü. “Beğendiğine sevindim.” Yan tarafa bakıyor sanki gerginmiş gibi görünüyordu. Ne için gergindi? “Bugün için başka bir planın olup olmadığından emin değilim. Var mı?”

Gerçekten tuhaf davranıyordu. Çok garipti. Çok iyi tanıdığım talepkâr adam gibi değildi. “Programda bir şey yok. Sadece bu sabah olanları aklımdan silmek istiyorum.”

Başını salladı ve ellerini kalçalarına sürmeye devam etti. “Planladığın tek şey buysa seni bir yere götürebilirim diye düşünüyordum.”

Beni bir yere götürmek mi?

Karnımda bir parça umut filizlendi. Heyecanla birleşti.

Bana çıkma mı teklif ediyordu?

Bu yüzden mi gergindi?

Bu yüzden mi ileri geri sallanıyordu?

Bana çıkma teklif edeceği için mi strese girmişti?

Kendini fazla kaptırma, Lottie. Unutma, hafta sonu seni öğretti. Yağmur göğsünden dudaklarını kendine sakla

Saf duygularımı bastırarak sordum "Randevu gibi mi?"

Gözleri benimkilere takıldı. Bir an için onu tamamen yanlış anladığım için dehşete düştüm ta ki o "Evet, randevu gibi," diyene kadar.

Ah Tanrım. Adam ciddi. Dürüstlüğe bak!

Gözlerindeki umut gölgesi ve ellerindeki gergin titremeye... Ciddiydi.

Nasıl hayır diyebilirdim ki? Vücudum ona doğru çekilirken, kalbimin ona açıldığını hissederken, bunu saklamaya ya da geri çekilmeye çalışsam bile hayır dememin imkânı yoktu. Beni kendine bağlamıştı. Bu inkâr edilemezdi.

Bu adama kesinlikle bağlanmıştım.

Yine de sakın kalmaya çalıştım. "Aklında ne vardı?"

Arka cebinden başka bir şey çıkarmak için uzandığında gergin ifadesi rahat bir gülümsemeye dönüştü. Önümde bir kâğıt parçası tuttu ve sonra parmaklarını oynattığında elindeki kâğıt parçasından iki tane olduğunu gördüm. "Benimle Fleetwood Mac konserine gelmek ister misin?"

"Ne?" diye bağırdım. Koltuktan kalkıp yakından bakmak için biletleri elime aldım. "Hayatta olmaz. İmkânı yok." Gözlerim biletleri taradı. "Hassiktir! Bunlar bilet, bunlar gerçek biletler. Huxley, bunların gerçek bilet olduğunu biliyor muydun?"

O da ayağa kalkarken güldü. "Sahtelerini alacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, yani düşündüm ki... Bilirsin, hani sahte bir sahne vardır ve verandaya çıkıp müzik çalınız. Sonra bir konsermiş gibi davranırsınız ama bunlar gerçek. Üzerlerinde barkod var."

"Barkod her şeyi değiştirir."

Şaşkınlık içinde biletlere baktım. "Buna inanamıyorum. Los Angeles'ta olacaklarını bilmiyordum. Huxley, ben..." Ona baktım. "Bir dakika. Bu konser Portland'da."

Fark ettiğimde umudum kırıldı.

Çenemi yukarı kaldırarak "Biliyorum. Sen giyindikten sonra
kıyafet almaya hazır," dedi.

"Jet mi?" diye sordum.

Yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. "Evet. Özel bir jetim
olduğunun farkındasın, değil mi? İstedığımız yere, istediğimiz
zaman gidebiliriz." Göz kırpınca anladım ki kendine güveni
tam gaz devam ediyordu. "Zengin ve sahte bir nişanlın olursa
böyle olur."

"Bekle... Yani bu gece Portland'a uçuyoruz ve gerçekten
Fleetwood Mac'i görmeye mi gidiyoruz? Hem de konserde?"

Başını salladı. "Evet. Portland'da Killer Burger diye bir bur-
gerci de var. Akşam yemeği için oraya gitmeliyiz. Belki tatlı ola-
rak da Voodoo Doughnut yeriz. Tabii sen de istersen."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Neredeyse bağıracaktım.
"Tabii ki isterim." Gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim,
Huxley. Bu..." Nefesimi tuttum. "Gerçekten çok düşüncelisin."

İşte bu yüzden bu adama âşık oluyordum. Tam bu anda.

Bu gülümsemesiyle.

O nazik kalbiyle.

O özenli, seksi zekâsıyla.

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim." İki parmağıyla
çenemi sıkıştırdı. "Benim için yaptığın her şeye gerçekten min-
nettarım." Nedense bu cümle, bunun daha fazlası olduğuna dair
umudumu azalttı. Onun için yaptığım iş nedeniyle minnettardı.
Derin bir iç çekmek istedim. Yine de bunun gecemi mahvetme-
sine izin veremezdim. Benimle aynı düşüncede olmayabilirdi
ama en azından bu gecenin tadını çıkarabilirdim. Saatine baktı.
"Yarım saat içinde hazır olabilir misin?"

"Tamamdır," derken tişörtü göğsüme sıkıştırdım. "Giymek
için mükemmel bir şortum var. Ah, kıyafetlerimi almıştın. Kot
şortum yok."

“Kıyafetlerini bu sabah getirttim. Bu gece giymek için rahat bir şeyler istersin diye düşündüm. Her şey odanda.”

“Tanrı seni korusun!” Ayak parmaklarımın üzerinde durarak yükseldim ve aklımı kaybettiğim için çenesine bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim, Huxley.”

Sonra elimde tişörtüm, giyinmek için merdivenlerden odama koştum. Fleetwood Mac’i konserde göreceğime inanamıyordum.

Ama daha da önemlisi, Huxley Cane ile çıkacağıma inanamıyordum.

Kelsey: *Seni jetiyle Portland’a mı götürüyor? Ne için? Randevu için mi? Kendime nereden bir Huxley bulabilirim?*

Lottie: *İki erkek kardeşi var.*

Kelsey: *Senin aksine, ben işle zevki birbirine karıştırmam. Ama bu kadar yeter. Kahretsin, Lottie! Fleetwood Mac’i görmeye gidiyorsun. Anneme söyledin mi?*

Lottie: *Henüz söylemedim. Ona bir resim gönderirim diye düşündüm.*

Kelsey: *Koltuklar nerede? Ön sıra mı?*

Lottie: *Bakmadım bile. Muhtemelen değildir.*

Kelsey: *Seni özel jetiyle Portland’a uçuruyor. Pahalı biletlere para harcamaktan çekinmediğine eminim.*

Lottie: *Biletler onda, ben giyiniyorum. Tekrar baktığımda koltukların nerede olduğunu sana söylerim.*

Kelsey: *Ne giyiyorsun?*

Lottie: *Bana önünde Rumours kapağı olan eski bir turne tişörtü verdi. Ben de onu ve yırtık kot şortumu giyiyorum. Saçlarım açık ve dalgalı. Üstünde de boho şapkam var. Ayağıma botlarımı geçirdim.*

Kelsey: *Mükemmel. Sence bir hamle yapar mı?*

Lottie: *Dürüst olmak gerekirse bunu bilmiyorum. Ona bunun*

Bir randevu olup olmadığını sordum ve o da evet dedi. Ama aynı zamanda yaptığım iş için teşekkür etti. Endişelendiğim şey buydu. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve onun bu duyguya karşılık verdiğini sanmıyorum.

Kelsey: O zaman tadını çıkar. Belki de bu zeytin dalıdır. İkinizi farklı bir düzeyde birleştirmeye çalışıyordur.

Lottie: Gerginim. Tüm o sataşmalar, cinsel gerilim... Bunlar kolaydı ama bir randevu? Bu çok gerçekçi geliyor.

Kelsey: Çünkü gerçek. Bunun için endişelenerek zamanını boşa harcama. Sadece tadını çıkar çünkü başka ne zaman özel bir jete atlayıp kaçıp gidebilirsin ki?

Lottie: Hiçbir zaman.

Kelsey: Kesinlikle. Ânın tadını çıkar, abla. Bol bol fotoğraf çek ve keyfine bak. Seni seviyorum.

Lottie: Ben de seni seviyorum.

On Sekizinci Bölüm

HUXLEY

“Oldukça sıkı tutunuyorsun. Gergin misin?”

Lottie, pencereden başka bir tarafa bakarak “Daha önce hiç bu kadar küçük bir uçağa binmemiştim. Bu çok farklı,” dedi.

Karşımda oturuyordu. Kısa kot şortu, arkadan bağladığı için göbeğinin iki santimini gösteren tur tişörtü ve libidoma hiç beklemediğim şeyler yapan o lanet şapkasıyla çok seksi görünüyordu. Kıyafetiyle merdivenlerden indiğinde konsere gittiğimizde ona sarılmama izin vereceğine dair gizlice umutlanmışım ve uzun bir gece boyunca bu görüntüye bakıp takdir edeceğimi biliyordum.

“Dikkatini dağıtacak bir şey yapmak ister misin?”

Kaşlarını kaldırıncı ben de gözlerimi devirdim.

“Öyle bir şey değil,” Koltuğumun yan paneline uzanıp bir kâğıt ve bir kalem çıkardım. Aramızda masa olduğu için mükemmel bir oyun alanımız vardı. “Adam asmaca oynamak ister misin?”

“Bu Huxley Cane markalı kırtasiye malzemesi mi?”

“Sadece Cane Enterprises.”

“Tanrım, çok zenginsin.”

Güldüm. “Öyleyim. Ee, ne dersin? Oynamak ister misin?”

Şirin bir şekilde parmaklarını çıtlattı ve “Bilmeni isterim ki en bir uzmanım,” dedi.

“Peki, sanırım bunu ispatlaman gerekecek.”

Oyun tahtasını çizdikten sonra seçtiğim kelime için kâğıda boşluklar koydum.

Lottie, zaman ayırıp kâğıdı inceledi. Gözleri önce benimkiler, sonra kâğıda ve sonra tekrar benimkilere kaydı Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve “Amcık,” dedi.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ne?”

Kâğıda vurdu. “Bu senin kelimen. *Amcık*. Haklıyım, değil mi?”

Siktir! Nasıl bilmişti?

Güldü. “Haklıyım. Tanrım, sana iyi olduğumu söylemiştim.” Kâğıdı benden alarak boş bıraktığım yerleri doldurdu. “Etkilendin mi?”

“Ödüm koptu.”

Dudaklarından dökülen kahkaha o kadar seksiydi ki onu masanın üzerinden çekip kucağıma oturtmak istedim. O dudakları umutsuzca tekrar tatmak istedim. Ama hayatımda ilk kez hoşlandığım bir kadın söz konusu olduğundan emin değildim. Anlaşmak konusunda çok iyi bir sicile sahip olduğumuzu söyleyemem. İlişkimiz şimdiye kadar kolaylıkla ilerlememişti. Gerindi, zaman zaman rahatsız ediciydi, sahteydi. Bir ilişkiye böyle başlanmazdı. Bu da beni sorgulamaya itiyordu. Benimle bir şeye başlamak istiyor muydu? Yine de bunun bir randevu olup olmadığını sorduğunda yüzünde mutluluk gördüğüme emindim. *Yani, öyle sandım.*

Kâğıtta bazı yerleri işaretledi ve “Tamam, sıra sende,” dedi.

Altı harfli kelimeyi inceledim. (*a baktım. Sonra* *gıda baktım. Çenemi tuttum ve “C dedim.*

Gözleri benimkilere kaydı. İlk harf olarak *O*'yu işaretlerken neşeyle parlıyorlardı.

Sonra genişçe gülümseyerek “*M*,” dedim.

“Biliyorsun,” Kalem bana doğru fırlattı.

“Orgazm.” Gözlerini devirdiğinde “Bu oyunda iyi olan tek kişi sen değilsin,” dedim.

“Görünüşe göre ikimiz de sapıgız.” Elini göğsüne bastırdı. “Ben kültürsüzüm. Senin bahanen ne?”

“Kültürsüz mü?” Güldüm. “Seni kültürsüz yapan ne?”

Parmaklarını birbirine sürttü. “Ben parayla büyümedim.”

“Paranın bununla bir ilgisi yok. En zengin insanlardan bazıları kültürsüz birer domuz ve pislikler. Paranın bununla hiçbir ilgisi yok.”

“O zaman söyle bana, bir insanı kültürlü yapan nedir?”

“Kalp. Akıl. Ruh. Bunların statü ile hiçbir ilgisi yok ve her şey bir insan olarak kim olduğunla ilgili.”

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. “Peki, bu kriterlere dayanarak kültürlü olduğumu söyleyebilir misin?”

Ona zor anlar yaşatarak, “Kalbin çok güzel,” dedim. “Ruhun biraz kararmış ama genel olarak nazıksın ve şey... Aklın... O her türlü berbat.”

Oturduğu yerden kalkıp bana doğru gelirken ağzı bir karış açık kaldı. Önce kımıldamadım bile. Gül rengi tırnağıyla beni dürtmek için uzandığında elini tutup onu öne doğru çektim. Böylece kucağıma oturmak zorunda kaldı.

Alaycı bir şekilde beni göğsümün her tarafından dürttü. “Sana kararmış bir ruhu göstereceğim.”

Güldüm ve sadece yan tarafına sıkıştırmak için ellerini tuttum.

“Derhâl bırak beni. Sana bir şey kanıtlamaya çalışıyorum.”

“Ne yapacaksın? Beni ölene kadar dürtecek misin?”

“Öldürmek biraz aşırı değil mi sence de Huxley?” Kaşlarını çattı. “Biraz dramatik.”

"Buraya parmaklarınla gelen sensin. Ne yapmak istediğini bilen bileyim?"

"Yani ilk düşüncen seni ölene kadar dürteceğim yönünde... ene kadar, Huxley."

Omuz silktim. "Başlangıçta bana karşı güçlü bir nefret besledun."

"Evet, başlangıçta öyleydi; artık değil."

Dudaklarıma bir gülümseme kondu. "Artık değil, ha?"

Gözlerini devirdi ve kucığımdan inmeye çalıştı. "Buraya sen egonu şişirmeye gelmedim."

Onu sıkıca yerinde tuttum. "Senden bunu asla beklemezdim. ma şimdi onu indirmek de bambaşka bir şey."

"Biri seni ayaklarının üzerinde tutmalı."

"Bu işi çok iyi yapıyorsun."

"Bu konuda en iyisi olduğumu söyleyebilir misin?"

Ellerini bıraktım ve avuç içimi kalçasına koydum. Kaçmadı, ıdığı yerde kaldı ki bu çok hoşuma gitti. "Sen ve kardeşlerim arasında zorlu bir rekabet var ama bence sen onları geride bırırıyorsun."

"Madalyamı onurla taşıyacağım."

"Bay Cane," dedi pilot hoparlörden. "Birazdan iniş yapacağız. Lütfen yerinize oturun ve kemerlerinizi bağlayın."

Lottie'nin bacağını okşadım. "Buna hazır mısınız?"

Başını salladı. "Sanmıyorum ama kendimi hazırlamak için amanım yok gibi görünüyor." Kucığımdan inmeden önce uzaıp yanağımlı okşadı. Yüz hatları yumuşadı ve sevecen bir hâle eldi. "Eğer bu gece söylemeyi unutursam, teşekkür ederim Huxley. Bunun için çok teşekkür ederim. Gerçekten bir hayalimi gerçekleştiriyorsun."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve avucunu öpmek için dudaklarıma götürdüm. "Bir şey değil, Lottie."

“Terliyorum.”

“Ne?” Güldüm. “Ne demek terliyorsun?”

Konser salonuna girmek için sırada bekliyorduk ve bu, çöreklerimizi bitirdikten sonra arabadan ayrıldığımızdan beri bana söylediği ilk şeydi. Killer Burger’de bir hamburger ve patates kızartmasını paylaşmıştık. Fıstık ezmeli hamburgeri tercih ettikten sonra Voodoo Doughnut’a gidip birer bir çörek almıştık ancak ikisinden de tadabilmek için bölüşmüştük. Lottie’nin fikriydi. Ama çörekler tüketildiğinden beri sessizdi. Bir ara ona bir soru sormuştum ama cevap vermemişti. Onun yerine pencereden dışarı bakmaya devam etmişti. Aklından neler geçtiğinden emin olmadığım için onu rahat bırakmayı seçmiştim.

Elimi sıkıca tutarak bana doğru eğildi ve “Çok heyecanlıyım Hux. Terliyim. Gerginim. Vücudum ne yapacağını bilemiyor,” dedi.

Bana *Hux* demesi hoşuma gidiyordu. Dudaklarından çıkan ses kulağa hoş geliyordu.

“*Fangirllük* mü yapacaksın?”

“Evet,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Eğer bunu beklemiyorsan beni hiç tanıımıyorsun demektir. Ben de senden *fangirllük* yapmanı bekliyorum.”

“Kadınsı çılgılığımı hazırlayayım.”

Güldü. “Bunu duymak için neler vermezdim.” Kapılar açıldı ve insanlar eski Art Deco binasına girmeye başladıkça kalabalık daha da arttı.

“İçeri girmeden önce afişle bir fotoğraf çekilmek ister misin?” diye sordum. Gergin olduğu için hayır diyebilirdi.

“Harika bir fikir,” diye cevap verdi.

Şükürler olsun.

Cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açtım. Lottie yanıma kıvrılıp elini göğsüme koydu. Ben de telefona doğru açıyı vererek afiş de çıkacak şekilde fotoğraflarımızı çektim.

Birkaç tane çektikten sonra “En iyisini sana gönderirim.” dedim.

“Lütfen gönder. Bir tanesini anneme göndermek istiyorum. Çıldırarak.”

“O da mı Fleetwood Mac hayranı?” Binaya yaklaşırken telefonumu cebime soktum.

“Evet. Beni onların müziğiyle, aslında sevdiğim tüm müziklerle tanıştıran oydu.”

“Bilseydim onu da davet ederdim.”

“Kes şunu. Böylesi daha iyi. Onu kıskandıralım.” Lottie gülmüseddi ve... Siktir! Bu gülümsemeyi seviyordum. Bu gülümsemeye kafayı takmıştım. Ona takıntılıyım.

“Yılın kız çocuğu.”

“Sanırım öyleyim.” Kendi omzuyla omzuma vurdu. “Peki ya kardeşlerin? Onlar kıskanıyorlar mı?”

“Burada olduğumu bilmiyorlar.”

“Gerçekten mi?” diye sordu şaşırarak. “Onlara söylemedin mi?”

Başımı salladım. “Hayır.”

Duraksadıktan sonra “Beni bilmelerini istemedin mi?” diye sordu.

Kafasında belirebilecek şüpheleri yatıştırmak için elini daha sıkı tuttum. “Onların *sana söylemiştik* laflarını duymak istemedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Kafası karışmış duruyordu.

Bu konuşmayı yapmak istediğim yer burası değildi. Bir insan kalabalığının içindeydik ama neyse ki sıranın önüne gelmiştik. Görevliye biletlerimizi uzatırken cevabımı erteleyebilecek zaman bulmuştum. Biletler tarandıktan sonra konser salonuna girdik. Binaya dışarıdan bakıldığında afişleri çevreleyen gotik tarzdaki sütunlarıyla diğerlerinin üzerinde duruyordu ancak içerisi,

yerden tavana kadar altın duvar kâğıtlarıyla süslenmişti. Lobiye çevreleyen sütunlara tozlu bir gök mavisi oyulmuş, zeminlerse inşa edildiği döneme ait olması gereken rengârenk sıralı karolar-
dan oluşuyordu. Nefes kesiciydi. Art Deco'nun en güzel hâliydi.

Bir büfeye doğru ilerlerken "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

"Tabii," diye sessizce cevap verdi. Ruh hâlindeki değişimin sorduğu ama cevapsız kalan sorudan kaynaklandığını biliyordum.

Onu kalabalığın arasından geçirerek yeni açılmış bir büfeyi buldum. İkimize de birer bira aldım. İçkiler elimizdeyken onu ilk kattaki en ön sıraya, tam ortadaki koltuklarımıza yönlendirdim. Bence mükemmel bir manzaraydı. Yeterince yakındı ama boynumuzu eğecek kadar da değildi.

"Vay canına, harika koltuklar!" dedi.

"Evet, iyi bir yer."

Oturup yerleştikten sonra birayı uzatıp ona doğru döndüğüm-
den emin olarak ben de oturdum. Herkes hâlâ yerlerine oturma-
ya devam ediyorken ben de cevabımı detaylandırmak için bu fırsatı değerlendirdim.

Onun da benimle aynı fikirde olduğunu umuyordum; çünkü kendimi ortaya koymak üzereydim. Özel hayatımı, iş hayatımın önüne koyuyordum ve bu çok korkutucuydu. *Ya o benim için aynı şeyleri hissetmiyorsa? Ya bunca zamandır onu yanlış anlıyorsam?* Bu bilinmezlik içinde yaşamaya devam edemezdim. Bu yüzden bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İçkimi bardak tutucusuna koydum ve eline doğru uzanınca o da elini tutmama izin verdi. Parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm ve oraya nazik bir öpücük kondurdum. Bana gülümserken yanaklarında hafif bir pembelik oluştu.

"Kardeşlerim durumumuz hakkında şüpheliydi." Gözlerinin içine baktım. "Bana bu anlaşmayı tamamen profesyonel bir şe-

kilde sürdürmemin mümkün olmadığını söylediler." Yanağımı ovuştururken bir anda sinirlerim tepeme çıktı. Tanrım... Bir an önce söyleyip kurtulmalıyım. "Haklıydılar. Ellie ve Dave'le tanıştığımız ilk geceden sonra senin farklı olduğunu anlamıştım. Sonra senin tadına baktım. Koridorda, parmaklarımın arasında boşalmayı izledim ve çoktan bitmiştim. İnkâr etmeye, görmezden gelmeye çalıştım ama sana olan ihtiyacım çok güçlendi, Lottie." Derin bir nefes alarak "Senden daha fazlasını istiyorum. Bunun anlaşmamızın sınırlarını aştığını biliyorum ama sana karşı hislerim yokmuş gibi davranamam; çünkü var. Senden hoşlanıyorum, Lottie. Senden çok hoşlanıyorum."

"Bunu söylemeni beklemiyordum." Derin bir nefes aldı. *Kahretsin, aynı şekilde hissetmiyordu.*

Koltuktan kalktı ve ben gitmek üzere olduğunu düşünerek paniğe kapılmışken birasını bardak tutucusuna koydu. Sonra yaklaşıp kucağıma oturdu. Elini enseme koyarak kısa saç tellerimle oynamaya başladı.

"Ben de senden çok hoşlanıyorum, Huxley. Bunu itiraf etmenin benim için ne kadar acı verici olduğunu bilmeni istiyorum."

İçim rahatlarken güldüm.

Eli yanağımı okşadı. "Kalbinle beni yavaş yavaş kazandın ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Her şey ilk başladığında, o kaya gibi sert göğsünün içinde bir kalp olduğundan emin değildim; ama şimdi onu sakladığını biliyorum."

"Çünkü sana göstermek istemedim. Soğuk, ruhsuz, sadece birlikte çalışılacak bir adam olduğumu düşünmeni istedim. Başka bir şey düşünmeni istemedim."

Güldü. "Bu konuda iyi iş çıkardın ve bu, senin için çok kötü. Çünkü hayatımda senin içindeki iyiliğe işaret etmekten hoşlanan insanlar var. Bana gerçek seni gösterdiler. İnkâr etmek istedim, bunun doğru olmadığını düşünmek istedim. Ruhunun sadece kararmış olmadığını, tüm benliğine kötü olduğunu düşünmek

istedim. Yanılmışım.” Başını sallayarak kısık bir kahkaha attı. “Tanrım, benden hiç hoşlanmadığını düşünmüştüm. Beni sadece bir oyuncak olarak gördüğünü düşündüm.”

“Neden böyle düşündün ki?” diye sordum.

Utangaç bir tavırla elini göğsümde gezdirerek “Çünkü bu hafta sonu yakınlaştığımızda beni hiç öpmedin,” dedi. *Bu lanet bir sebepti.*

Gözlerimin içine bakmak zorunda kalsın diye çenesini yukarı kaldırdım. “Çünkü öpersem duramayacağımı biliyordum.” Dudaklarımı ıslatıp yaklaştım. “Ve dürüst olmak gerekirse, seni öpmemi istediğinden bile emin değildim.”

“İstiyorum,” derken sesi nefes nefese çıkıyordu. “Daha önce hiçbir şeyi beni öpmeni istediğim kadar istediğimi sanmıyorum.” Elini yanağıma koydu. “Vücudumu ele geçirdin Huxley, şimdi de dudaklarımı ele geçirmeni istiyorum.”

Buraya kadar gelmişken inkâr etmemin hiçbir anlamı yoktu. Ne bu itirafla ne de beni daha yakına çekme şekliyle.

Hayır, bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Bu, en başından beri söylediğim her şeye aykırı olabilirdi ama sanki kaçınılmaz gibi görünüyordu. Çekimimizi, ihtiyacımızı, özlemimizi daha fazla inkâr edemezdik.

Her şey ortadaydı ve ben de bundan faydalanacaktım.

Elimi nazikçe boynunun yanına koydum ve başparmağımla, dudaklarımı onunkine bastırmadan hemen önce çenesini aşağı doğru eğdim.

Hızlı bir öpücüktü ama arkasında güçlü bir etki vardı. Bastırılma, kısıtlama ve çaresizlikle doluydu.

Şimdi kardeşlerimin ya da Dave’in önünde olmadığım için öpüşmemizi şova çevirmek zorunda değildim. Kendimi gerçekten zevk almaya bırakabilirdim.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkarabiliirdim.

Yanağımı sıkıca kavramasının, beni hareketsiz tutmasının, nenden ne kadar çok şey istediğini göstermesinin tadını çıkartırdım.

Nefes almaya ihtiyaç duyduğunda dudaklarından dökülen yumuşak seslerin tadını çıkardım.

Ağzımı onunkinin üzerinde geziniyor, yavaşça keşfediyordu. Dili dudaklarıma sürtünüyor ve ben de keşfetmesi için her şeyimi ona veriyordum. Önce çekingen bir tavırla dili benimkini okşadı ama ben onu daha sıkı kavradıkça çekingen öpücüğü daha umutsuz bir hâl aldı ve ne olduğunu anlamadan koltuklarımızda konserin başlamasını beklerken öpüşmeye başlamıştık.

Onun eli başımın arkasından saçlarıma doğru kıvrılırken ben de diğer elimi göğüs kafesine, göğsünün hemen altına götürdüm. Aramızdaki bu ateşi artırmak için bir şeyler hissetmek istiyordum ama tam elimi hareket ettirmeye başladığımda hoparlörlerden bir gitar akoru duyuldu.

Fleetwood Mac sahneye çıktığında ayrıldık.

Ne?

Açılış grubu yok muydu?

Anons yok muydu?

Hemen öylece buradaydılar, öyle mi?

Tüm salon alkıştan yıkılırken benim rahat öpüşme seansım Lottie'nin kucağımdan atlayıp ellerini havaya kaldırarak zıplamaya ve tezahürat yapmaya başlamasına dönüştü.

Hâlâ koltuğumda otururken ona katılmadan önce toparlanmak için kendime birkaç saniye verdim.

Lottie... O lanet olası derecede özel biriydi ve bunu beni ilk reddettiği andan beri biliyordum. İhtiyacı olan biriydi ama o sadece kız kardeşini düşünüyordu. Ailesini hayal kırıklığına uğratmak istemediği için onları da gözetiyordu. Benimle savaştığı gereken konularda savaştı ve en başından beri bunu inkâr

etmeye çalışsam da onun gitmesine izin verebileceğimi hiç sanmıyordum.

Bu da tek bir anlama geliyordu. Bu işi yürütmek zorundaydım. Lottie'yle çıkmak, ona kendini özel hissettirmek istiyordum; çünkü o özel biri de olsa *onun hiçbir fikri olmadığından şüpheleniyordum*. “Arkadaşı” Angela sayesinde haberi yoktu.

Koltuktan kalkarak kolumu ona doladım ve elimi karnına koyarak onu kendime yakın tuttum. Tam da “Dreams”ın akorları çalmaya başlamıştı. Lottie, gözlerinde yaşlarla bana baktı. Başımın arkasına uzanıp beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. Böylece beni çok daha fazlasını isteyen çaresiz bir adama dönüştürdü.

Uzaklaştığında “Teşekkür ederim, Huxley. Çok teşekkür ederim,” dedi.

Burnunun ucuna hafif bir öpücük kondurdum. “Bir şey değil, Lottie.”

Yüzünde hâlâ gülümsemesi varken kollarımda döndü ve bana yaslandı.

Fleetwood Mac sahne alırken Lottie yanımdan hiç ayrılmadı ya da asla uzaklaşmadı. Şarkı söylerken benimle müziğe eşlik ediyor, gecenin bizi ele geçirmesine izin veriyordu. Özel jet bunu kolaylaştırdığı için daha önce birçok konsere gitmiş olsam da bu benim en iyi konser deneyimlerimden biriydi. *Tüm sebebiyse kollarımdaki kadındı.*

Pilot hoparlörden “Bay Cane, kemerlerinizi çıkarmakta ve isterseniz hareket etmekte serbestsiniz,” dedi.

Lottie koltuğuna kıvrılmış, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeye bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum. Daha fazla dayanamamıştım. “Neden bana bakıp duruyorsun?”

"Çünkü artık yapabiliyorum."

"Daha önce yapamayacağına dair bir kural okuduğumu bilmiyordum."

Senin bir şekilde başını yana eğdi. Uçağa denediğimizle yaptığını çıkarımı ve saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlayarak yürüme seçmişti. "Bana sürekli sözleşme, sözleşme, sözleşme deyip durduğun bir zaman vardı."

Güldüm. "Koruyucu bir kalkanım olduğu için beni suçlayamazsın."

"Çipote'ye ilk gittiğimizde böyle değildin."

"Çünkü üzerinde nasıl bir etki bırakacağını bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Senin sahip olamayacağım bir cazibe olduğuna fark ettiğimde kendimi kapattım."

"Anladım," dedi koltuğundan kalkarken. Bana doğru yürüdü ve "Peki şimdi neyim? Hâlâ baştan çıkarıcı mıyım?" dedi.

"İnkâr edilemez bir şekilde," diye cevap verdim.

Parmağı omzumun üzerinden geçti. "Ama şimdi bana sahip olabilir misin?"

"Sen söyle," dedim.

Sırtarak elinden tuttu ve beni koltuğundan kaldırıp uçağın arka tarafına doğru çekmeye başladı. Arka tarafta bulunan yatak odasının kapısına gelince durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu gülümseyerek. Kapıyı iterek açtı ve elinden tutup geri geri yürümeye başladı.

"Lottie, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sanki öylesine bir işmiş gibi konuşuyorsun." Beni kendisiyle birlikte yatak odasına sürükledi ve kapıyı arkamdan kapattı. Elleri tişörtümü buldu ve uçlarından tutup yukarı çekerek başımın üzerinden geçirdikten sonra yere attı. "Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Ellerini göğsüme yerleştirdi. "Ama, Tanrım... Huxley, seni içimde hissetmek istiyorum." *İşte tam o anda sertleştim.*

“Beni parmaklarınla boşalttığın o geceden beri sikinin üstüne boşalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.”

“Siktir,” diye mırıldandım.

Parmakları göğsümden aşağı, kot pantolonumun bel kısmına doğru indi. Pantolonumu soymaya başladı ama tamamen indirmek yerine belimde asılı bıraktı ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

“Soy beni, Hux.”

Bu kadına duyduğum şehvetle, yanan tenimle tişörtünün ucuna uzanıp başının üzerinden geçirdim. Tişörtü kendi kıyafetlerimin de olduğu yere attım ve giydiği transparan siyah sutyene baktım. Göğüs uçları, büzülmüş ve yıpranmış dantele doğru bastırıyordu. Göğsü hızla inip kalkarken nefesi düzensizdi.

Gözlerini benimkilerle birleşerek ellerimi sutyenin kopçasının üzerine koydu. Kopçayı açarken bakmaya zahmet etmedim. Göğüsleri, çözölmüş sutyeni itti ve kollarından aşağıya doğru kaydıldı.

Uzanıp başparmağımı meme uçlarından birinin üzerinden geçirdim. “Hayatımda gördüğüm en seksi göğüslere sahipsin. Saatlerce onlara tapabilirim.” Elimi karnından aşağıya, kot şortuna doğru kaydıldım. Üstünden çıkarıp yere attım ve onu sadece siyah dantel tangasıyla bıraktım. “Ama onlara tapınmak için başka bir günü bekleyeceğim. Şimdi, senin içinde olmam gerek.” Arkasını çevirerek beline kadar yatağa yatırdım. Belden aşağısını rahatça uzanabilmek için yukarı doğru kıvırdım. Tangasının kenarlarından tutup bacaklarından aşağı doğru çektim. Onu kendim için tamamen çıplak bıraktım.

Elimi kalçasının üzerinde gezdirerek çıplak vücudunun tadını çıkarttım.

“Çok ateşli.” Kalçasını sıktıktan sonra hafif bir şaplak attım. Boğazının derinliklerinden bir inilti çıktı. “Şu anda bacaklarının arasına uzansam, seni ıslak ve benim için hazır bulur muyum?”

“Evet,” diye inleyerek kalçasını elime doğru itti.

"(O zaman benim için bacaklarını daha geniş aç."

Tam da bunu yaparak bacaklarını iki yana açtı ve kalçasını havaya kaldırdı.

Başparmağımı yukarıdan aşağıya, kaygan amcığıyla ödülendirildiğim hassas noktasına doğru kaydardım. İki parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek "Ne kadar da uslu bir kız," dedim. Altındaki çarşafı sıkarken elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Benimle alay etme, Huxley."

"Gerçekten bu noktada seninle alay edeceğimi mi düşünüyorsun? Seni böyle görünce sikim taş gibi sertleşti. Seninle dalga geçmemin imkânı yok."

"Ne kadar sert olduğunu göster bana."

Basit. Kot pantolonumu ve baksırımı aşağı iterek çoraplarımla birlikte çıkarttım. Sikim, sert ve hazır bir şekilde yukarı doğru kalktı. Altından kavradım ve başını onun kaygan amı boyunca sürtmek için bir adım öne attım.

Çarşafı daha sıkı kavrarırken "Aman Tanrım!" diye inledi. "Huxley, seni içimde istiyorum. Hemen şimdi."

Ben de onu istiyordum. Hem de çok. Ama önce, onu görmek istiyordum.

Kalçalarını kavradım ve sırtüstü uzanması için onu yatakta döndürdüm. Yukarı doğru kayarak bana yer açtı. Ben de yatağa çıktım ve birlikte yatak başlığına doğru uzandık. Bacaklarını ayırmış, kollarını iki yana açmış beni bekliyordu. Yavaşça üzerine eğildim ve başını kavrayan kollarımla vücudumu destekledim.

"Çok güzelsin, Lottie. Bunu sana daha önce söylediğimden emin değilim ama öylesin. Nefes kesicisin."

Uzanıp avucunu yanağıma bastırırken gözleri yumuşadı. Dudaklarını dudaklarıma değmeden önce "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarını benimkilerin üstünde gezdirdi. Bu, lezzetli tadından yeterince vermeyen alay

bir davranış gösterisiydi. Hayal kırıklığı içinde homurdandım. Bu da Lottie'nin gülümsemesine ve dudaklarını daha da uzaklaştırmasına neden oldu.

“Öp beni, Lottie. Dudakların tadına bakmama izin ver.”

“Sanki uzun zamandır bu dudakları istiyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

Parmağımı yanağında gezdirebilmek için elimi yüzüne yaklaştırdım. “Evet, öyle. Şimdi bırak da tadını çıkarayım.”

Gülümsemesi daha da büyüdü. Ellerini enseme götürdü. Böylece ağızım onunkiyle birleşti ve dudaklarını yakalayıp öpücüklerimle onu sahiplendim.

Dudaklarım onunkinin üzerinde vahşi bir yoğunlukla hareket ederken daha fazlası için yalvardım ama her ânın tadını da çıkardım.

Eli ensemden başımın arkasına doğru hareket etti. Dilimle iterek dudaklarını ayırdım. Böylece dillerimiz ateşli bir tutkuyla çarpıştı.

Öncesinde sakın ve yavaş olan öpüşmemiz şimdi çılgınca, tamamen cinsel bir şeye dönüşmüştü. Başımın arkasındaki tutuşu daha da sıkılaştı. Elim çenesine düştü ve onu tutarak bu öpüşmenin kontrolünü ele geçirdim.

Çünkü kendimden geçiyordum.

Tam o anda, bacaklarını ayırmış ve ereksiyonumun merkezine dayanmışken; ellerimiz sıkıca birbirine geçmiş, ağızlarımız birbirini talep ederken... *Kendimi kaybettim amına koyayım!* Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Ama istediğim her şey onda vardı.

Ağızımı geri çekerek çenesini, çenesinin altını, sonra da boyunun köprücük kemiğine kadar olan kısmını öptüm. Vücudu benimkinin altında kaydı ve göğüslerine doğru indim. Ta ki dik meme ucuyla karşılaşıp kadar dilimi teninde gezdirdim. Sol

sağsını ağızma çekip sertçe emerken sağ göğsünü okşamaya başladım.

“Evet,” diye fısıldadı. “Evet, Huxley.”

Dişlerim göğüs ucuyla oynayıp uyarırken saçlarımı çekti. Dişlediğimde dudaklarından bir tıslama kaçtı ve ardından uzun bir inilti geldi.

“Çok ıslağım,” diye fısıldadıktan sonra elimi tutup bacaklarının arasına götürdü. “Hisset beni. Senin için ne kadar ıslak olduğumu hisset.”

Parmağımı amının üzerinde gezdirdim ve lanet olsun, haklıydı. Sırılsıklamdı.

Göğüslerini avuçladım ve gözleri benimkilerle birleşti. “Seni istiyorum,” dedi usulca. “Lütfen, Huxley.”

Ağızına tatlı ve nazik bir öpücük kondururken “Tamamen seninim güzelim,” dedim.

Bacaklarını daha da ayırdı. Ben de fırsattan istifade elimi bacağından aşağı indirdim ve omzumun üzerinden sarkacak şekilde dikkatlice kaldırdım.

“Her şey yolunda mı?” Rahat olduğundan emin olmak için soruyordum.

“Evet, harika.”

“Mükemmel,” dedim kavradığımı sikimi ıslaklığına sürterken. Kalçalarını bana doğru itti. Bu kadar sabırsız olduğu için gülümsedim.

Ben de onun kadar sabırsızdım.

Kalçalarımı ileri doğru hareket ettirdim ve sikimi sadece bir santim içine kaydırdım.

O bir santim yetmedi.

Sıcaklığı beni içine çekti ve ona uyum sağlaması için fazla zaman tanımadan daha da ileri ittirdim.

“Siktir,” diye mırıldandım. “Benim için o kadar mümkün ki.” Derin bir nefes aldım ve “İyi misin?” diye sor

Tek söylediği “Daha fazla,” oldu. “Daha fazlasını istiyorum, Huxley.”

Onay aldıktan sonra dibe ulaşana kadar ittim. Sınırına ulaştıktan sonra daha fazla ilerleyemedim. Gözleri kapanırken inledi ve göğsü bana doğru yükseldi. O ânı göğsünü tekrar ağzıma götürmek için kullandım. Mümkün olduğunca rahatladığından emin olmak istedim çünkü kendimi çok uzun süre tutamayacaktım. Bu kadar iyi hissederken mümkün değildi.

Onu hissetme ihtiyacıyla, ağzım gergin meme uçlarında oynasırken yavaşça içine girdim.

“Çok irisin,” dedi derin bir nefes vererek. Bu onu daha da rahatlattı ve içinde daha da ilerleyebildim.

“Bebeğim, biraz daha gevşemen lazım. Gerginsin.”

Parmağıyla çenemden çekerek “O zaman o dudakları ağzıma getir,” dedi.

Hemen dudaklarına doğru hareket etmedim. Dilimi teninde gezdirdim. Boynuna ve çenesine öpücükler kondurdum. Ardımda bir zevk yolu bırakarak ilerledim. Onun her santimini sahiblendim. Ağzına ulaştığımda hiç vakit kaybetmeden dillerimizi birbirine doladım.

Lottie’nin daha da rahatladığını hissettim.

Siktir. İçinde ilerleyerek biraz daha derine girdim. O kadar derindeydim ki gözlerim hafiften karardı.

“Evet,” diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

Ağızlarımız birleşti, hızımı artırdım. Daha sert ve daha hızlı girip çıkmaya başladım.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştı,” diye itiraf ettim tempom çılgınlaşırken. “Lanet hayatımda bir kez bile.”

“Benim için de,” diye haykırdı. Sırtı daha da gerildi, bacağı omzuma kenetlendi. “Tanrım, yaklaşıyorum. Daha fazla, Hux.”

Çok yaklaştım. Sikeyim, çok yaklaştım. Çok iyiydi.

Bacağımlı omzumdan indirdim. Kalçalarını iyice bastırıp ayırdım ve "Bacaklarını tut," dedim.

Dediğimi yaptı ve ona daha sert girerken kendimi yatağa yasladım.

Tamamen acımasızdım. İtiyor, itiyor ve itiyordum.

Aramızdaki zevk yükseliyordu.

İlk zevk dalgası omurgamdan yukarı fırlarken vücudum titremeye başladı.

"Siktir, Lottie. Boşalacağım."

Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıırken "Evet," diye inledi.

"Beni boşaltıyorsun. Tanrım, Huxley."

Mutlak bir zevk çılgılığıyla sesi o kadar yüksek çıktı ki pilotların bizi duyabileceğinden neredeyse emindim. Sikimin her yerine boşaldı ve tatlı bir ıstırap içinde soluk soluğa kaldı. Ben de onun devam eden spazmlarının içinde kendimden geçmeye devam ettim.

Taşaklarım sıkılaştığında kendimi verdiğim son bir darbeyle orgazmım göğüs kafesime çarpan lanet bir yıkım topu gibi içimden geçti.

Nefesimi kesmişti.

Onun içine tekrar tekrar boşaldığımda beni tam kalbimden sarstı.

Üstüne yığıldığımda zevkin kalıcı dalgaları omurgamda bir şaşı bir yukarı zonkluyordu.

İkimiz de nefesimizi tutarken kolları sırtıma dolandı ve elleri nazikçe omuzlarımı okşadı. Birkaç saniye sonra tüm ağırlığımı taşıyamaması için üstünden kalktım ve başparmağımı yanağında gezdirmek için yana doğru uzandım.

Çok sert davrandığımdan endişelenerek "İyi misin?" diye sordum.

Doygun bir gülümsemeye "Harikayım," diye cevapladı.

Bana doğru yaslanıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.
“Gerçekten çok harika hissediyorum, Huxley.”

Öyleymiş gibi görünüyordu. *Baş döndürücü güzellikte ısıtılı gözler. Memnun bir gülümseme. Rahatlamış bir vücut.*

“Burada biraz uzanabilir miyiz?” diye sordu.

“Ne kadar istersen uzanırız. Temizlenmek için bir şeyler getireyim.” Dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra kalktım. Neyse ki yatak odasına bitişik bir banyo vardı. Oraya girerek çabucak temizlenip onun için de temiz bir bez ıslattım. Yatak odasına dönmek için arkamı döndüğümde onu banyonun kapısında benim tişörtümü giymiş hâlde buldum.

Siktir!

Atkuyruğundan çözölmüş saçları ve yüzündeki memnun ifadeyle çok güzel görünüyordu.

Bezi uzatarak “Al,” dedim.

Elini göğsüme bastırarak çenemi öptü ve sonra bezi alıp banyoya girdi. Onu biraz yalnız bırakarak baksırımı giydim. Yatağa atlayıp örtünün altına girdim. Dönmeden önce bir saatimiz vardı.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığında tişörtümün içinde çok seksi görünüyordu. Yatağa geldiğinde kolumu açtım ve bana doğru kıvrıldı. Başını omzuma yaslanırken eli çıplak göğsümdeydi. Kolumu ona dolayıp sıkıca kavradım.

İşte böylece artık sevgilisi olan bir adamdım.

Kendimi kaptırmıştım.

İstediğim şey de buydu. O, kollarımdaydı. Tam olarak istediğim şekilde.

Sanki son birkaç hafta hayatımın en yoğun ön sevişmesiymiş gibiydi; sonunda Lottie kollarımdaydı... Evet, olabilecek en iyi şey olmuştu.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” dedi usulca.

“Tahmin ettim,” dedim elimi saçlarında gezdirerek.

“Seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünmeni istemem.”

"Böyle bir şeyi asla düşünmem. Böyle bir şey yapmayı düşünmeyecek kadar gururlusun."

"Bu doğru." Kıkırdadı. "Ama yine de bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim." Alnından öptükten sonra gözlerimi kapattım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Ne istersen," diye yanıtladım. Daha önce hiç şu anda olduğum kadar rahat ve kaygısız olduğumu sanmıyordum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı derken bunu gerçekten kastettin mi?"

"Evet, amına koyayım," dedim hiç duraksamadan. "Böyle bir konuda yalan söylemem."

Ayağa kalktı ve gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. "Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kadın olduğumu mu söylüyorsun?"

Güldüm. "Bir ödül mü bekliyorsun?"

Yalan değildi. O en iyisiydi ve bunun çoğunlukla ona karşı hissettiğim çekimle ilgili olduğunu biliyordum.

"Eh, fena olmazdı."

Yan tarafını gıdıkladığımda bana karşı kıvrılarak güldü. "Bana yaşattığın onca şeyden sonra bir ödülün seni öldürmeyeceğini biliyorum."

"Buna karakter gelişimi diyebilirsin."

Gözlerini devirdi. "Tam bir iş adamı tiplemesi."

"Aha buna. Şu anda beraber olduğun kişi bu. Bir iş adamı."

Kaşları soru sorar gibi kalktı. "Ah, şimdi de beraber miyiz?"

"Evet," diye cevap verdim. "Bu gecenin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Sadece nişanlımla şanslı bir gece?" Sırıttı.

"Böyle mi görmek istiyorsun?" Hay sikeyin
beni umuyordum.

Başını salladı. “Hayır, eskiden olduğumuz şeye geri dönmek istemiyorum. Çok stresliydi.”

Haklıydı. Çok stresliydi. Sadece yapmam gereken normal bir işim yoktu, aynı zamanda onun yanında olmadığım biri olmak için büyük bir baskı hissediyordum. Ben katı kalpli bir pislik değildim. Suskun biriydim. İçimi göstermekte yavaşım. Korumacıydım. Yine de Lottie, bir şekilde içimdeki daha derin parçaları yüzeye çıkarmayı başarmıştı. Ama şükürler olsun ki bunu yüzüme vurmuyordu.

Benden daha fazlasını istiyordu ve ben de ona istediğini vermek istiyordum.

Memnuniyetle.

Minnetle.

“Öyleyse beraberiz.”

Duraksadı, bir an düşündü ve sonra güldü. “Sahte nişanlımla çıkacağımı hiç düşünmemiştim ama zaten seninle tanıştığımдан beri yaptığım şeylerin yarısını yapacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Aslında daha başlamadık bile.”

On Dokuzuncu Bölüm

LOTTIE

“Gerginim. Neden gerginim? Gergin mi olmalıyım?” Huxley’in evinin girişinde volta atarken ellerimi önümde birleştirdim.

Merdivenlerde oturuyordu ve tüm yüzüne yayılmış bir sırıtış vardı.

“Benim volta atmamdan keyif alman hiç hoşuma gitmiyor.”

Gülerek ayağı kalktı ve sonra da güzel döşemelerini aşındırmamı engellemek için önüme geçti. Ellerini omuzlarıma koyarak beni sakinleştirdikten sonra çenemi kaldırdı. Sonra da sadece eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Onun şefkatinden bıkacağımı hiç sanmıyordum.

Hem de hiç.

“Endişelenecek bir şey yok.”

“Senin için söylemesi kolay. Annem seni zaten seviyor ama kardeşlerinle daha önce hiç konuşmadım. Birkaç küçük sohbet dışında bana yabancılar. Senin sahte nişanlın olmayı kabul ettiğim için benim bir tür deli olduğumu düşünüyor olmalılar.” Alnıma vurdu. “Tanrım, hakkımda neler düşünüyorlardır!” Gözlerimi kocaman açıp sordum. “Benim servet avcısı olduğu-

mu düşünüyorlar mı? Çünkü değilim. Yanıldıklarımı kanıtlamak için senden hemen şimdi ayrılacağım.”

“Senin servet avcısı olduğunu düşünmüyorlar. Benim yapıyorlarsa, beni yargılıyorlardır. İnan bana, geçen hafta birlikte olmamız konusunda onlardan yeterince fırça yedim. Sen daha iyi tanıyacakları için çok mutlular.”

“Sana fırça mı attılar?” diye sordum.

“En başından beri senden hoşlandığımı ama bunu inkâr ettiğimi söylediler. Yani çoğunlukla bunu yüzüme vurdular.” Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkti.

“Annemin nişanlı olduğumuzu düşündüğünü biliyorlar mı?”

Başını salladı. “Farkındalar. Herkes nişanlıymışız gibi davranacak.”

Derin bir nefes alıp ona sarıldım. Eli sırtımı okşadı. “Her şey yoluna girecek, Lottie.”

“Neden ailelerimizi barbeküye çağırmanın iyi bir fikir olacağını düşündük ki? Bir felakete kapı açıyormuşuz gibi görünüyor.”

“Herkes sikiimin ne kadar harika olduğunu anlatmak istediğin için olduğunu sanıyordum.”

Başım yukarı kalktı ve yüz ifadesindeki bariz mizahı yakaladım. “Neyin var senin?”

Güldü. “Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum bebeğim. Gerçekten her şey yoluna girecek.”

“Peki ya kardeşlerin beni sevmezse?”

“Sevecekler, güven bana. Bana senin kadar laf atabilen ve beni dize getirebilen herkesi severler. *Lottie Takımı* yazan tişörtlerle gelirlerse hiç şaşımam. Güven bana, onlar da sana hayranlar.”

“Lottie Takımı. Bu kulağa hoş geliyor.”

Çenesine bir öpücük kondurdum. “Hâlâ pişmanlık duymuyor musun?”

Başını salladı. “Hem de hiç.”

Konserden, duygularımızı itiraf etmemizden ve Huxley

Ken'in beni büyülemesinden bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Eve döndüğümüzde beni yatak odasına götürmüş ve ben bayılına kadar sevişmiştik. Ertesi gün hasta olduğumuzu söyleyerek bütün günü birbirimizi yeniden tanımakla geçirmiştik. Bana Kartal İzci olduğu zamanlarda kadınların ilgisini çekmek için bununla nasıl övündüğünü anlatmıştı. Ne yazık ki hiçbirisi umursamamış, bu da beni o kadar güldürmüştü ki insan dışı sesler çıkararak kahkahalar atmıştım. Ben de ona ilk çıkmaya başladıklarında annemi kilerde Jeff'le öpüşürken yakaladığımı ve annemin de onun ağzında şekerlerini kaybettiği için şekerlerini bulmaya çalıştığını söylediğini anlatmıştım. Bu da Huxley'in beni yatağa doğru itmesine ve kendisinin de şekerlerini ağzımda kaybettiğini söylemesine neden olmuştu.

Dürüst olacağım, hayatımda hiç bu kadar seks yapmamıştım. Hiçbir zaman Huxley'in beni etkilediği kadar etkilenmemiştim. Ayrıca üzerinde seks yapılabilecek bu kadar çok alan olduğunu bilmiyordum.

Tezgâh.

Merdivenler.

Salon sandalyeleri.

Veranda masası.

Çit.

Arabanın kaputu...

Genel olarak, eğer oturabiliyor ya da yaslanabiliyorsam Huxley de beni sikebiliyordu ve sikmişti de.

İnanılmazdı. O kadar harikaydı ki dün Kelsey'e utanç verici bir şekilde Huxley'in sikine bağımlı olduğumu itiraf etmiştim. O kadar feciydi ki onu ne zaman görsem bacaklarımın arasında hissediyordum. Evet, kendimi tamamen kaybetmiştim.

Sadece bu da değil. Aslında, önceki erkek arkadaşlarımın ne kadar yüzeysel olduğunu görmemi sağlamıştı. Özellikle de Ken'in. *Tanrım, bir aptalla çıkmıştım.* Huxley'in ilk tanıştığımızda görüldüğünden daha derin bir ruhu olduğunu biliyordum.

Sonrasında onu tanımaya başlamıştım. Evet, iddialı iş hedefleri ve arzuları vardı ama zamanını cömertçe harcıyordu. Çalışanlarına fayda sağlayacak durumlarda uzmanlığını sunarak onları geliştirmek için fırsatlar arıyordu. Çalışanlarının becerilerinin gelişmesini teşvik ediyordu. Motivasyonunun bir kısmını benimle paylaşmıştı ve bu beni Kelsey'in şirketindeki fırsatlar konusunda daha da heyecanlandırmıştı. *Aslında yapabileceklerin için beni cesaretlendirmişti.* İş zekâm için bana iltifat ettiğinde, bu bana olağanüstü hissettirmişti. O olağanüstü biriydi.

Huxley beni kalçalarımın tutarak "Hiç pişmanlığın var mı?" diye sordu.

"Ciddi misin sen?" diye sordum. "Tek pişmanlığım ilk günden senin için soyunmamak."

Güldü. "Benden soyunmayacak kadar nefret ettiğine eminim."

"Öfkeli seks, hiç seks yapmamaktan iyidir." Tam kapı çalar-ken onu öpmek için uzandım. Kollarında kaskatı kesildim ve "Tanrım, geldiler," diye fısıldadım.

"Seni sevecekler. Söz veriyorum." Beni son bir kez öptü ve elimi tutup ön kapıya ilerledi. Kapıyı açtığında Breaker ve JP'yi gördük. İkisi de ellerinde eşyalar ve çiçekler tutuyordu.

"İşte burada," dedi Breaker kapıyı iterek. "Kardeşimizi yürüyen şehvetli bir kütle yığına dönüştüren kadın."

"Tanrım," diye mırıldandı Huxley.

"Bunlar senin için." Breaker çiçekleri uzattıktan sonra bana sarıldı.

JP de onun arkasından gelerek kendi elindeki çiçekleri uzattı. "Sen bir tanrıçasın," deyip o da sarıldı. "Bize her şeyi anlatmanı istiyoruz."

Huxley, kardeşlerinin arasına girip bizi ayırdı. "Buna gerek yok. Yeterince şey biliyorsunuz."

"Onu bütün gece koruyamazsın. Onu yalnız yakalayacağız ve utanç verici sorular soracağız. Bulabildiğimiz kadar cephaneye ihtiyacımız var," dedi JP.

Ardından kapı çaldı.

Huxley uyarıcı bir bakışla "Uslu durun," dedi.

Kardeşleri gözlerini devirdi ki bence bu çok komikti. Huxley, kapıyı açarken mutfığa doğru yürüdüler.

"Maura, Jeff, Kelsey, hoş geldiniz."

Huxley, kapıyı sonuna kadar açınca diğer tarafta ailemle karşılaştım. Annem ev yapımı *churros* getirmişti ve Jeff de en az bir saatini harcadığını bildiğim bir meyve salatası. Meyve salatalarını ciddiye alırdı. Bu belli oluyordu. Gerçekten çok güzel ve çok lezzetli görünüyorlardı.

"Bizi ağırladığın için çok teşekkür ederiz. Lottie'mizin nerede yaşadığını görmek için sabırsızlanıyordum," dedi annem içeri girip Huxley'e sarılırken. Jeff onunla tokalaşırken Kelsey de ona yumruk tokuşturdu, bence bu çok komikti. Cane Enterprises ile iki toplantı yapmıştık. Huxley son derece profesyonel olsa da Breaker ve JP iş ilişkisini daha rahat bir hâle getirmişlerdi. Bunu Kelsey'in Huxley'in etrafındaki rahat tavırlarından anlayabiliyordum.

Hepimiz mutfığa dönmeden önce onlara hızlıca bir *merhaba* dedim. Reign, Huxley ve ben başka şeylerle meşgulken yiyecekleri hazırladı.

Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapılar açıldı ve arka planda hafifçe müzik çalıyordu.

"Vay canına!" dedi annem şaşkınlıkla. "Evin muhteşem."

"Teşekkür ederim," dedi Huxley, annemle Jeff'in getirdiği yiyecekleri alırken. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Geçen hafta boyunca gerçek Huxley'i tanımaya başlamıştım. Sokakta karşılaştığımızda tanıştığımı sandığım Huxley'i. Rahat ve eğlenceli olanı. Bir zamanlar tanıdığım sert ve yaklaşılmaz adam artık görünürde yoktu. Artık onunla ilgili sert olan tek şey sikiydi.

Hepimiz yerleştikten, sohbet ve tanışma faslı geride kaldıktan sonra yemeklerimizi alıp verandaya çıktık. Huxley ile üç kez

seks yaptığımız büyük veranda masasına oturduk. Tabii, bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Huxley kulağıma eğilip fısıldadı. "Annen tam da senin çok şiddetli boşaldığın ve fişkırdığın yerde oturuyor."

Yüzümün kızardığını hissederek fısıldadım, "Şunu keser misin?"

Gülüp yanağımdan öptü.

Karşımda oturan Kelsey, "Ne fısıldaşıyorsunuz orada?" diye sordu. Gözlerindeki parıltı bana neden bahsettiğimizi çok iyi bildiğini söylüyordu çünkü ona verandadaki masa maceralarımızdan bahsetmiştim.

"Hiçbir şey," dedim ona ters ters bakarak.

Annem neyse ki konuyu değiştirmişti. "Jeff, haberi onlara söyleyecek misin?"

"Ne haberi?" Masada meyve salatası ve Reign'in ev yapımı makarna güvecinden yiyen Jeff'e sordum.

Jeff çatalını bırakıp başını kaldırdığında masa sessizleşti. "Dün postadan bir mektup aldım. Görünüşe göre birisi komiteyle temasa geçmiş ve evimize bir göz atmalarını önermiş. Geçen hafta diğer evleri gezerken uğramışlar ve saksılarımızdaki renk seçimi, güzelliği ile iyi korunmuş bir bahçe için beni övmüşler." Annem Jeff'in kolunu sıktı.

"Ciddi misin?" Sorarken tam bir şok içindeydim.

Jeff başını salladı. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki bulaşıcıydı. "Ne yazık ki evimiz yarışma sınırları içinde değil ama bana bir onur ödülü verdiler ve gelecekte dâhil edilebilmem için sınır çizgisinin genişletilmesi konusunda şehirle birlikte çalışacaklarını söylediler."

"Vay canına!" dedim. "Bu inanılmaz Jeff. Aman Tanrım, çok çabalamıştın."

Tekrar başını salladı ve gözleri doldu. Huxley'e bakıp konuştu. "Teşekkür ederim Huxley. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin değilim."

Huxley mi?

Dönüp ona baktım ve Jeff'e basit bir baş sallama hareketi yaptım. "Az önce bir telefon görüşmesi yaptım. Bütün işi sen yapmışsın."

"Bekle, komiteyi sen mi aradın?"

"Büyütülecek bir şey değil," dedi. "Tebrikler Jeff. Hak edilmiş bir ödül."

Jeff en içten sesiyle "Bu benim için dünyalara bedel, Huxley. Teşekkür ederim," dedi.

Zihnim bu yeni bilgiyle çalkalanırken masa sessizliğe gömüldü.

Jeff, onlardan dün haber almıştı.

Fakat onlar bir ya da iki hafta önce tura çıkmışlardı.

Bu da demek oluyordu ki... Huxley onları biz birlikte olmadan önce, öfke ve hayal kırıklığıyla birbirimizin boğazına saldırdığımız zamanlar aramış olmalıydı.

Bunu yapmıştı. Onları Huxley aramıştı.

Jeff'in yüzüne o gülümsemeyi Huxley yerleştirmişti.

"Huxley," diye fısıldadım.

Elimi tuttu, parmaklarıma bir öpücük kondurdu ve "Bunu sonra konuşuruz," dedi.

"Lütfen bize utanç verici hikâyelerin olduğunu söyle," dedi JP karşımda otururken. Breaker da ona katıldı.

Huxley'in Jeff ve annemle derin bir sohbet içinde olduğu verandaya baktım. Kelsey bir süre önce başka bir randevusu olduğunu söyleyerek gitmişti. Eh, tabii ben asıl olayın ne olduğunu anlamıştım. JP'den ve onun flörtleşme çabalarından kaçıyordu. Açıkçası, gösteriden keyif alıyordum ama Kelsey bir yere kadar dayanabilmişti.

Çocuklara doğru eğilip "Bu adamın utanç verici bir şey yapabileceğinden emin değilim," dedim.

"Belli ki senin önünde şimdiye kadar kendini toparlayabilmiş. Bana güven, Huxley kesinlikle kendini utandırabiliyor."

"Öyle mi? Neden beni bir hikâyeye memnun etmiyorsun?"

Breaker ve JP bakiştılar. "NYU'da girişimcilikle ilgili bir sunum yaptığından ve tüm bu süre boyunca fermuarının açık olduğundan sana bahsetmiş miydi?"

"Ne?" Yüksek sesle güldüm. "Hayır, bahsetmedi."

Breaker başını salladı. "Sunumunun sonunda, sık kafalı üniversiteli çocuklardan biri ona sıcaklar yüzünden yanıp yanmadığını sordu."

"Aman Tanrım." Elimle ağzımı kapatıp kıkırdadım.

"Tabii ki Huxley'in kafası karıştı ve hayır cevabını verdikten sonra nedenini sordu. Sonra çocuk, fermuarının esinti dışında neden açık olduğunu anlamadığını söyledi."

Bir kahkaha patlattım ve Huxley'in dikkatini konuşmasından başka yöne çektim. Kardeşlerine şüpheyile bakarken onların ne yaptığını bildiğine hiç şüphe yoktu.

"Sonra ne yaptı?" diye sordum.

Breaker, elini çenesine götürünce Huxley'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim. "Tabii ki rezil oldu. Pantolonunun fermuarını çekti, boğazını temizledi ve kaçmadan önce herkese zaman ayırdıkları için teşekkür etti. Sonrasında günlerce tam bir pislik gibi davrandı, onu oraya fermuarı açık gönderdiğimiz için bizi suçladı."

"Ne?" diye sordum.

JP elini göğsüne bastırdı. "Aynen öyle. Bunun nasıl bizim suçumuz olduğunu açıklar mısın? Kaygılı bir anne gibi tepende mi dönmemiz gerekiyor?" JP başını salladı. "Hayır, bu bizim işimiz değil. Yetişkin bir adam ol ve pantolonunun fermuarını çek."

"Artık herhangi bir toplantıya girmeden önce her zaman Huxley'e fermuarını kontrol etmesini söylüyoruz."

"Bekle. Gerçekten mi?" Kıkırdadım.

Breaker başını salladı. "Evet, bu yüzden bizden nefret ediyor"

ona onun hatası yüzünden tekrar suçlanacaksa cehenneme kaçma yolu var.”

“Siz sadece kendinizi koruyorsunuz,” dedim.

“Kesinlikle,” dedi Breaker, JP’ye. “Lottie anlıyor.”

Huxley, bize katılarak “Neyi anlıyor?” diye sordu. Annem ve Jeff de onun yanındaydı.

“Hiçbir şeyi,” dedi JP. “Bu ikimizin arasında. Endişelenmene gerek yok.”

“Eğer benim sevgilimle konuşuyorsan endişelenirim,” dedi ve tabii ki kullandığı sahiplenici ton yüzünden dizlerimin bağı çözüldü.

“Ooo, onun bu yönünü seviyorum,” dedi JP. Ayağa kalkıp abisinin omzuna vurdu. “Nişanlıyla utanç verici anların hakkını da konuşmayı ne kadar sevsem de artık gitmem gerekiyor.”

“Benim de,” dedi Breaker.

“Biz de çıkıyoruz,” dedi Jeff. “Hoşça kal demek için geldik.”

Ayağa kalkıp Jeff’e ve anneme sıkıca sarıldım. Onları tekrar görmek güzeldi. Yoğun hayatıma o kadar dalmıştım ki onlarla vakit geçirmeyi özlemiştim. Artık işlerin yavaşlamasını ve böylece daha fazla şey planlayabileceğimizi umdum.

Hep birlikte ön kapıya doğru ilerledik, teşekkür edip vedalaştık. Kapı kapandıktan sonra Huxley bana dönüp “Sana ne dediler?” diye sordu.

Gülerek temizliğe başlamak için mutfığa girdim. “Beni senden uzaklaştıracak bir şey söylediklerinden mi korktun?”

“Evet.”

“Beni senden uzaklaştırmak için fermuarının açık olmasıyla ilgili bir hikâyeden çok daha fazlası gerekecek.”

İnleyerek tezgâha yaslandı. “Bunu yapmış olamazlar.”

Onu bir bakışla kıstırdım. “Esinti için miydi?”

Gözlerindeki bakış kesinlikle öldürücüydü ve bu beni daha da güldürdü. “Artık onlarla konuşmana izin yok.”

“Çok yazık,” dedim. “Çok iyi anlaşıyorduk.” Yemeği daha

Önce hallettiğimiz için bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirip Huxley'e döndüm. "Onlarla daha fazla görüşmeyi isterim. Gerçekten ayakları yere basan insanlara benziyorlar."

"Evet, eminim istersin." Bulaşık makinesini kapattığımda yanıma geldi ve elimi tutarak beni kendine çekti. "Bugün eğlendin mi?"

"Eğlendim." Elimi göğsünde gezdirdim. "Ama sana bir şey sormam gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Yaptığın şu telefon görüşmesi."

"Önemli bir şey değil, Lottie." Uzaklaşmaya başladı ama ben onu durdurdum.

"Benim için büyük bir şey. Farkında mısın bilmiyorum ama Jeff'in tüm bir yılını güzelleştirdin. Ön bahçemiz için çok çalışıyor ve böyle takdir edilmek onun için her şey demek." Huxley'i bana bakmaya zorladım. "Telefon görüşmesini ne zaman yaptın?"

"Bu neden önemli?"

"Önemli işte. Ne zaman yaptın?"

Derin bir iç geçirdi. "Bilmiyorum, dört hafta önce falan."

"Dört hafta önce mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Yani tanışmamızdan hemen sonra mı?"

Ensesini tuttu. "Evet, muhtemelen o sıralarda. Ama dediğim gibi, bunun bir önemi yok."

"İşte burada yanılıyorsun," dedim. Ona doğru uzanıp yanığını tuttum. "Huxley, bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yaptın; çünkü bunun başka biri için çok şey ifade ettiğini biliyordun. Pek çok insan böyle bir şey yapmak için zaman ayırmaz."

"Bunu büyütmemize gerek yok."

Durdum ve onu gözlemledim. Vücudundaki hareketlenmeyi gördüm. Gözlerimin içine bakamıyordu. "İltifatları pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Benim açımdan küçük olan bir şeyi bu kadar büyütmenin gerekli olduğunu sanmıyorum."

“Hiç de küçük değildi,” diye karşı çıktım. “Hiç değildi. Jeff, benim için çok özel biri ve sen onu mutlu ettin. Onun tüm yılını gerçekten güzelleştirdin, Huxley. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

Kalçalarımı kavrayarak öne doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “Sen mutluysan, ben de mutluyum.”

Elimi tutarak beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına götürdü. Yol boyunca her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini düşünüp durdum. Birbirimize hakaretler yağdırmaktan, birbirimizi bırakmak istemez hâle gelmiştik. Kelsey haklıydı. Aşk ve nefret arasında gerçekten de ince bir çizgi vardı ve biz, bu çizgiyi geçmiştik.

Dave ve Ellie’nin gelmesini beklerken “Bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum,” dedim. “Onlara söylemeliyiz.”

Huxley de en az benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. “Haklısın ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Anlaşmayı hâlâ sağlamlaştıramadım; çünkü Dave sürekli iptal ediyor.”

Doğuma hazırlık sınıfı için yüksek bir taş binanın dışında bekliyorduk. Dave, onlara katılmak isteyip istemediğimizi sorduğunda tabii ki Huxley hâlâ Dave’in mülklerini güvence altına alma arayışında olduğu için kabul etmişti. Şimdi buradaydık ve bu hiç de doğru gelmiyordu, özellikle de artık gerçekten birlikte olduğumuz için.

“Sence hamilelik olayının doğru olmadığını gerçekten bilseydi ne yapardı?”

Huxley sokağa doğru bakarak “Bilmiyorum,” dedi. “Yalan söylediğim için benimle asla iş yapmayacağından eminim. En büyük korkum da bu haberin çevremizdeki herkese, birlikte çalıştığım insanlara yayılması. Bu kesinlikle bir felaket olabilir.”

“Evet, bir gün içinde sahte bir nişanlı ve çocuk iddia ettikten sonra insanların seninle iş yapmak isteyeceğini düşünemiyorum.”

“Benim için hiç de iyiye işaret değil.”

Omzumla onu dürttüm. “Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu oldukça aptalca bir hareketti.”

Gülerek beni göğsüne doğru çekti ve başımın üstünden öptü. “Evet, bu açıklamayı daha önce de yapmıştın.”

“Hey, çocuklar, buraya gelin,” diye seslendi Dave. Arkamızı döndüğümüzde Dave ile Ellie’yi kot pantolonları ve uyumlu beyaz yakalı tişörtleriyle, kollarını birbirlerinin bellerine dolamış şekilde bize doğru yürürken bulduk. Onlar, kafalarında bambaşka bir dünyada yaşıyorlardı.

Huxley onlara el salladıktan sonra sessizce konuştu. “Bunu daha iyi hâle getirmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum. Sadece bugünü atlatalım.”

“Tamam.” Kolunu sıktıktan sonra Dave ve Ellie katıldık.

“Vay canına, harika görünüyorsun,” dedi Ellie bana sarılırken. “Bu elbisenin içinde kesinlikle parlıyorsun.” Bu dönemde karnımın şişliğini göstermem gerekiyordur belki, diye dökümlü bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Böyle şüphe uyandırmayacağımı düşünmüştüm.

“Lottie oldukça göz kamaştırıcı, değil mi Dave?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Dave sinsi bir gülümsemeyle. “Âşık bir kadın gibi görünüyor.” Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

Birkaç kez öksürdüm ve Huxley sırtımı okşadı. “İyi misin?”

“Evet, özür dilerim.” Tekrar öksürdüm. “Bir an için yanlış yutkundum.” Kendimi toparlayıp herkese gülümsedim. “Ee, içeri giriyor muyuz?” Başparmağımı beceriksizce kapıya doğru uzattım.

“Evet, çok heyecanlıyım. Bu sınıftaki bebeklerin o kadar gerçekçi olduğunu duydum ki gerçekten üzerinize işiyorlarmış. Kulağa heyecan verici gelmiyor mu?”

Soğukkanlılığımı koruyarak cevap verdim. “Evet. Bu deneyim için çok heyecanlıyım.” En az sahte anne sütünün yüzüme fişkırması kadar heyecanlıydım.

Dave ve Ellie bizden önce içeri girdiler ve Huxley bir an geri çekilip elimi tuttu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak "Evet, her şey yolunda. Neden?" diye sordum.

"Çünkü garip davranıyorsun."

"Öyle mi?" Sesim tiz çıkmıştı. "Normalmişim gibi hissediyorum."

Kapıya uzanıp açmadan önce birkaç saniye beni inceledi. Elini belime koyarak beni Dave ve Ellie'nin bizi beklediği yere götürdü. Ellie bir oyuncak bebek tutarak "Bebeğimizi aldık. Adı Enoch. Rüya gibi değil mi?" dedi. *Rüya gibi mi?*

Bu bir bebektir.

Ellie'nin hangi tür olduğunu gerçekten bilmek istiyordum çünkü insan olmasına imkân yoktu. Yakınından bile geçmiyordu. Tuhaf bir kadındı.

"Ne kadar sevimli bir bebek," dedim. "Çok... Plastiğimsi."

Huxley, kolumdan çekiştirerek resepsiyona doğru ilerledi. Ağzını kulağıma yaklaştırıp eğlenen bir ses tonuyla "Plastiğimsi mi?" diye sordu.

Hafifçe kıkırdadım. "Sahte bir bebeğe nasıl iltifat edilir bilmiyorum."

"Merhaba, rezervasyon kimin adına?" diye sordu resepsiyon görevlisi.

"Bay ve Bayan Cane," dedi Huxley, beni şaşırtarak.

"Ah, tam da burada bekleyin. Gidip bebeğinizi ve malzemelerinizi getireyim."

Kadın gittiğinde kaşlarımı kaldırarak Huxley'e döndüm.

"Bay ve Bayan Cane?"

Sırıttı. "Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Hmm... Ne?" Yine tükürüğümle boğulmak üzereydim.

Gülerek beni kendine doğru çekerek başımın tepesine **bn** öpücük kondurdu. "Bağlanma korkun bugün kendimi **tanrı** gibi hissetmeme neden oluyor."

Resepsiyon görevlisi geri gelerek bize bir kız bebek uzattı.
"Adı Judith. Huysuz bir kız."

Judith mi? Yetmiş yaşında biriyle mi ilgileniyorduk?

Bebegi alıp ona baktım.

"Yüce İsa," diye fısıldadım. "Bir gözü yok."

Resepsiyonist başını salladı. "Bütün bebekler mükemmel değildir."

"Ama bu bebek böyle doğmuş gibi görünmüyor. Sanki bir çakal sürüsü tarafından parçalanmış gibi görünüyor."

"Daha çok bir *chihuahua* sürüsü gibi," dedi resepsiyonist. "Judith çok şey yaşadı ama ikinizin ona çok iyi bakacağını biliyorum." Resepsiyon görevlisi odaya doğru ilerledi. "Çabuk içeri girin, ders birazdan başlayacak."

Judith'i koluma alarak Enoch'u kendi bebekleriymiş gibi kucaklayan Ellie ve Dave'e doğru döndüm. Muhtemelen aynı başa sahip olamayacağımız için Judith'ten özür diledim.

Huxley kulağıma "O kâbuslardan yapılmış bir şey," diye fısıldadı.

"Bir şekilde bizimle eve dönmenin bir yolunu bulur ve gecenin bir yarısı uyurken bizi dikizlemeye başlarsa hiç şaşmam."

Huxley elini belime koyarak "Eğer seni sikerken omzuma üzerinden bakıp onu görürsem şimdiden söyleyeyim, seni terk ederim," dedi.

Ben de fısıldadım. "Seni suçlamam."

Dave, Enoch'la ilgilenmeye ara verip başını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

"Hazırız," dedim. Ne bekleyeceğimi ya da Huxley'in bizi neyin içine soktuğunu bilmiyordum.

Hep birlikte, kucığında bebekleri olan çiftlerle dolu odaya girdik. En az on çift daha bebeklerinin başında bekliyordu. Sadece arkada ve önde birer masa kalmıştı.

"Eğer arkadaki masayı almazsan bir daha asla sikimi ağzıma almam," diye fısıldadım. Huxley de gülerek Dave'in önüne geçti.

Ellerini uzatarak "Ah, kahretsin. Görünüşe göre yan yana oturamayacağız. Bu arka masayı alacağız," dedi.

Ellie, masaları tarayarak "Ah, ne yazık," dedi. "Belki de en iyisi böyledir. Sanırım bizim küçük Enoch senin tek gözlü Judith'ine vurulmuş." Ellie göz kırparak Dave'le ön tarafa doğru ilerledi.

Huxley'e bakarak sordum. "Sence alaycı mıydı? Sence Judith'ten nefret mi ediyor?"

"Fark eder mi? Judith'ten korktuğunu sanıyordum."

"Korkuyorum," dedim arka masaya doğru ilerlerken. "Ama o bizim korkmamız gereken biri, başkasının değil."

"Bence bu bebek olayını çok ciddiye alıyorsun."

"Buraya aslında bir bebeğe bakmanın inceliklerini öğrenmek için gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bir çeşit atıştırmalık molası olmasını umuyorum." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Ama bir atıştırmalık masası göremiyorum. Bu yüzden sanırım şansım yok."

"Senden neden hoşlanıyorum?"

Bana doğru eğilip kulağıma yakın konuşarak "Çünkü sikime doyamıyorsun," dedi.

"Keşke tek o olsaydı," diye cevap verirken öğretmen odaya girdi. Bekle... "Bu Heaven mı?"

"Heaven kim?" diye sordu Huxley.

"Bir grup yabancıнын önünde seninle sürtünerek sevişmemi sağlayan kadın."

"Yüce İsa," dedi Huxley, eğitmene daha iyi bakmaya çalışarak. "Kahretsin, sanırım bu o. Tanrı'ya şükür arka taraftayız."

"Hoş geldiniz," dedi Heaven, sesi hoparlörlerden gürleyerek. "Yeni doğan bebeğinizi tanıyacağınız bu harika yolculukta herkesin bize katılabilmesine çok sevindim. Bazı tanıdık yüzler görüyorum ve eminim ki her birinizle ayrı ayrı çalışmak için sınıfta dolaşırken daha fazlasını da göreceğim."

"Aman ne harika!" diye mırıldandım. "Eminim yine bize odaklanacaktır." Huxley'e baktım. "Bana borçlusun, Hanley."

“Bunun farkına varmaya başlıyorum.”

“Şimdi lütfen devam edin ve bebeklerinizi çalıştırın. ~~Düğme~~ sırtlarında. Uyandıklarında biz de başlayacağız.”

Judith’i ters çevirerek açma düğmesini buldum. Sağa doğru hareket ettirerek sırtını çevirdim ve sonra tek gözüyle bana göz kırptı.

Tekrar göz kırptı.

Sonra da çığlık atarak ağlamaya başladı.

“Yüce Tanrım,” diyerek onu masanın üzerine fırlattım ama bu sadece daha da yüksek sesle ağlamasına neden oldu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Huxley. “Dikkatleri üzerimize çekiyorsun.”

“Bilerek yapmıyorum.”

“Neden bu kadar gürültü yapıyor?” diye sorduktan sonra onu bacağından tutup kaldırdı.

“Çünkü tek gözü var ve hayatından pek memnun değil,” diye cevap verdim. “Bence onu bu şekilde tutmamalısın.”

“Nasıl?”

“Sanki yolda bulduğun bir yılanmış gibi.” Onu dürttüm. “Seni ısırmaz. Onu kucakla.”

“Senin için söylemesi kolay, tek gözüyle sana bakmıyor.” Bebek daha da yüksek sesle ağladığında Huxley yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun, bu şeyin içine ne girmiş böyle?”

“Baş aşağı tutulmaktan hoşlanmıyor olabilir,” dedim.

“Haberı yok. Canlı değil.”

“Yanıp sönen bebekten korkan adam söylüyor bunu. Neyse, sanırım bir sensörü var. Onu kendine yakın tut.”

“Belki de Judith’e cansız dememeliyiz, belki de bu onun duygularını incitiyordur.”

“O zaman Judith’i kendine yakın tut,” dedim. O da daha yüksek sesle çığlık attı.

“Göğsüme mi?”

“Evet,” dedim bıkkınlıkla. “Gerçek bir bebek gibi, Huxley.”

Judith yine ağlarken Heaven'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Kahretsin, Heaven bu yöne doğru geliyor. Çabuk, kucakla onu. Kucakla onu, lanet olsun."

"Tamam," Huxley, Judith'i göğsüne çekip sarıldı ama bu onun ağlamasını durdurmadı. "Hâlâ sefil bir budala gibi davranıyor."

"O zaman sırtını okşa."

"Okşamak mı?" diye sordu.

"Evet, bilirsin işte. Sırtına hafifçe vur. Onu sakinleştir, Huxley."

Garip bir şekilde Judith'i okşadı, bu da onun daha fazla çığlık atmasına neden oldu. "Bedeni ele geçirilmiş ve bir gözü de yok. Başka açıklaması olamaz." Bebeği bana uzatınca ben de önümde tuttum. Plastik bebek feryat ederken göz kırpmıyor ve biraz daha ağılıyordu.

"Bu şeyi sevmiyorum."

Heaven, yaklaşırken Huxley "Ona sarılmıyorsun," dedi.

"Çünkü onu yaklaştırırsam Judith'in ruhumu bedenimden çekip almasından korkuyorum."

"Bekle, sen onu tutarken ben de okşayayım." Huxley uzanarak Judith'in sırtını birkaç kez sıvazladı.

Dördüncü sıvazlamadan sonra Judith ağlamayı kesti.

"Aman Tanrım, başardık."

"Başardık mı?" Huxley emin olamayarak sordu. "Öylece durdu mu?"

"Sanırım evet. Sanırım onu yatıştır..."

Cümlemi tamamlayamadan yüzüme bir çeşit sütlü sıvı püskürdü.

"Siktir," dedi Huxley ve oyuncak bebeğin püskürttüğü cehennem sıvısından kaçınmak için geri sıçradı.

"Çek şunu üzerimden, çek şunu üzerimden!" diye bağırdın Judith'i mümkün olduğunca kendimden uzak tutarak koşturma ya başladım. "Aman Tanrım, neden kokuyor?"

"Yıkamak..." Huxley öğürür gibi bir ses çıkararak "Lafes sun, çok kötü kokuyor. Nedir bu?"

"Bilmiyorum, şunu yüzümden çek."

Heaven'in sesi kaosu kosti. "Burada her şey yohunda mı?"

Hamile nişanlı rolüme ara verdim ve yüzümdeki iğne, labia yüzünden kusmamaya çalıştım. "Judith bir şeytan çıkarmaya nefes geçiriyor," dedim.

"Bunu görebiliyorum. Kendini iyi hissetmiyordun gibi görünüyor. Kendini iyi hissetmeyen bir bebeği böyle mi tutardın?"

"Yüzüme ekşi süt püskürten bir bebeği böyle tutardım. Kendi başına yerde yuvarlanmadığı için şanslı."

Huxley yüzümü bir bezle sildi ve sıvının çoğu gittiğinde derin bir nefes aldım.

"Neden kokuyor?" Yüzünde yargılayıcı bir ifadeyle önümüzde duran Heaven'a sordum.

"Bu deneyimi olabildiğince gerçekçi kılmaya çalışıyoruz. Bu sebeple bebeğe gerçek bir bebekmiş gibi davranmanızı rica ediyorum."

"Öyle yapıyorum. Sadece hazırlıksız yakalandım, beklemiyordum."

Judith, guruldayıp garip bir ses çıkardı.

Ben de dehşete kapıldım çünkü ardından kahverengi bir sıvı sızdırmaya başladı.

Hiç düşünmeden çılgılık attım. Judith'i masanın üzerine bırakırken plastik poposundan yeni bir pis koku geldi ve oradan uzaklaştım.

Tabii ki o Şeytan'ın bebeği olduğu için o kadar yitirilecek bir sesle bağırdı ki herkes bize baktı. Hatta Enoch'un üzerine titreyen Dave ve Ellie bile.

Bu hiç iyi gitmiyordu.

“Üzgündüm,” diye fısıldadım binanın dışında otururken. Temizlenmiş ve neyse ki Judith’in tüm kalıntılarından arınmıştım.

“Üzülme, o bebek ele geçirilmişti.”

“Evet, ama bizi sınıftan attırdım.”

Judith’in, Heaven’in deyiimiyle bir kez daha *midesi acıdıktan* sonra bebeğe küfretmişim ve bu da sınıftan atılmamıza neden olmuştu.

Üzgündüm ama o gerçek bir çocuk olsaydı, –bebeği düşürme olayı hariç– muhtemelen yine aynı şekilde tepki verirdim. Dışarıda bir yerlerde üzerine bebeğinin her deliğinden bir şeyler fışkırtılırken soğukkanlılığını koruyabilecek bir ebeveyn olduğundan şüpheliydim. Bana bu durumu asalet ve zarafetle idare edebilecek bir ebeveyn gösterebilir miydiniz?

Öyle birisi yoktu.

Huxley, “Bizi sınıftan atmak gereksizdi,” dedi. “Sırf küfürlü konuşmalarımız yüzünden mi? Açıkçası renkli bir kombinasyon olduğunu düşünmüştüm.”

Ona yaslanarak yanağına bir öpücük kondurdum. “Küfürleri bir araya getirme yeteneğimi takdir ettiğin için minnettarım.”

Binanın kapısı açıldığında Dave ile Ellie el ele tutuşarak dışarı çıktılar. Bizi fark ettiklerinde özür dileyen bakışlarla gülümsediler.

“İkinizin ayrılıp ayrılmadığınızdan emin değildik,” dedi Ellie. “İçeride zor bir durum var gibi görünüyordu.”

Huxley, ayağa kalkmama yardım etti ve kolunu omzuma koyarak beni kendisine yakın tuttu. Huxley, sesinde mizahla “Olayların bu kadar değişken olmasını beklediğimizden emin değilim,” dedi.

Dave güldü. “Daha önce hiç bu kadar talihsiz olaylar dizisi gördüğümü sanmıyorum.” Sırıttı. “Bütün o küfürler için de tebrikler. Oldukça etkileyici, Lottie.”

Yüzümün utançtan kızardığını hissettim. Judith beni o kadar şaşırtmıştı ki tüm edep kurallarını ve Dave’i etkilemek için bu

lanet sınıfta bulunma amacımı tamamen unutmuştum. Huxley için işleri berbat etmediğimi umuyordum. Bu anlaşma içi sonsuza dek uzayacak gibi görünüyordu.

"Bunun için üzgünüm." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım kokudan o kadar etkilendim ki normal bir insan gibi davranma yeteneğimi kaybettim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Dave. "Aynı şey benim başıma gelseydi kendimi toparlayabileceğimden emin değilim."

Ellie elini karnına koyarak "Ben de yapamazdım," dedi. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği için bize katılmak ister misiniz?"

Huxley bir bahane bulamadan ikimiz adına "Harika olur," diye cevap verdim. Sanırım bu gezintiye bir şans daha vermeyi ona borçluydum.

"Harika," dedi Ellie. "Sokağın hemen yanında takıntılı olduğum şirin bir sandviç dükkânı var. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım. "Yolu gösterin lütfen."

Dave ve Ellie yola koyuldu ama Huxley beni birkaç adım geride tuttu. Kulağıma fısıldayarak "Bunu yapmak zorunda değilsin. Eve gitmek istediğini biliyorum."

Ayrıca duş almak. Evet, Tanrım. Evet!

"Bunu sana borçluyum," diye cevap verdim.

Dudakları kulağımın üzerinde gezindiğinde kolumdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip birbirine doladım. "Gerçekten, ben iyiyim. Bakalım bu anlaşmayı sonuçlandırabilecek miyiz?" Göz kırptım ve Ellie ile Dave'in arkasından giderken beni daha da yakınına çekmesine izin verdim. Birden eğildi ve boğazını temizledi.

"Bir sorun mu var?"

"Evet, şey... Saçındaki bebek kusmuğunun tamamını temizlediğini sanmıyorum."

Sikeyim!

“Etli sandviç sevmiyor musun?” Ellie, Philly cheesesteak sandviçinden iştahla bir ısırık alarak sordu. Gülümseyip çiğnemekten çenesinden peynir damlıyordu.

Yüce Tanrım.

“Ağızma giren tüm etleri seviyorum,” diye cevap verirken Huxley’in yanımda homurdanmasına neden oldum. Sanırım bu kulağa pek doğru gelmemiştir.

“Çorbayı tercih etmen çok üzücü. Bu peynirli bifteği gerçekten mideye indirebilirdin.”

Tavuklu şehriye çorbası almıştım çünkü açıkçası hamile bir kadının ne yiyebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Ellie ile Dave önce bizim sipariş vermemiz konusunda ısrar ettikleri için nötr bir şey seçmiştim. İnanın bana, o peynirli biftek olağanüstü görünüyordu.

“Hiç de üzücü değil,” diye cevap verdim. Tatsız çorbadan bir kaşık alarak “İyi bir çorbayı severim,” dedim. Kaşığı ağızma götürdüm ve cansız yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi yaptım.

“Öyle mi?” diye sordu Dave. “Çorbayı çok mu seviyorsun?”

Huxley araya girerek “Çorbaya kafayı takmış,” dedi. Sandviçini bitireli epey olmuştu ve yanında salatayla küçük bir şeyler yemeyi tercih etmişti. Kolunu sandalyeme dolamış, parmağıyla saçlarımı karıştırıyordu. “O gece bize yaptığın arpa çorbasını hatırlıyor musun?” *Hmm... Hayır.*

Açıkçası, çorba idare ederdi. Pek sıcak şeyler içmeyi sevmeydim. Doyurucu bir sandviçi tercih ederdim. Peki, Huxley bununla nereye varmaya çalışıyordu?

“Ah, evet. Arpa çorbası,” diye cevap verdim.

“Bütün bir kavanoz kurutulmuş arpa kullanmıştın.” Huxley gülerek Dave ile Ellie’ye döndü. “Anlayışlı bir nişanlı olup yemeye çalıştım ama yutulacak gibi değildi.”

Ellie, gözlerinde belli bir parıltıyla Dave’e bakarak “Ben de

yutulamayan şeylerden payıma düşeni aldım,” dedi. *Aman Tanrım!*

Dave özür dileyerek elini kaldırdı. “Hiçbir açıdan iyi bir şey değilim.”

Bana mı öyle geliyordu yoksa bu ikisi cinsel imalarda mı bulunuyorlardı? Eğer öyleyse... İğrençti!

“Bir de yaptığın sığır eti ve patates yahnisi vardı.”

Huxley bugün *Bay Geveze* olarak devam ediyordu. “İşte bu iyiydi.” Madem cinsel imalarda bulunuyorduk...

“Eh, bilirsin; eti idare etmekte çok iyiyimdir.”

Huxley’in gözleri benimkilere takıldı. “Gerçekten çok iyisin.”

Birbirimize bakarken dudaklarımızda gülümsemeler oynuyordu. Dün geceyi mi düşünüyordu? Çünkü ben düşünüyordum. O altımda kıvranıp serbest bırakılmak için yalvarırken, onun *etiyle* on dakika boyunca nasıl uğraştığımı düşünüyordum.

Ellie, “Dave, bunu görüyor musun?” diye sordu.

Huxley de ben de bakışlarımızı kaçırıp karşımızdaki çifte döndük.

“Evet.” Dave’in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Sanırım bu bizim işaretimiz, tatlım. Bu ikisini yalnız bırakmalıyız.”

Ellie, başını salladı. “Hamilelik hormonları devreye girmiş ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtmak üzereler.”

Yani, şu anda Huxley’in yapılı göğsünü görmeyi umursamazdım. Sandviç dükkânında görmek isteyecek kadar da değil; ama bilirsiniz... Eve döndüğümüzde.

Huxley, boğazını temizleyerek “Gitmek zorunda değilsiniz,” dedi ama beni daha sıkı, daha sahiplenici bir şekilde kavradı.

Dave güldü. “Sanırım gitmek zorundayız.” Huxley’e elini uzatarak “Gelecek hafta, bu satın alma konusunu tartışabilir miyiz?” diye sordu.

Huxley doğruldu ve Dave’in uzattığı elini iyice sıkı. “Evet, Karla’ya ikimizin de müsait olduğu zamanı öğrenmek için seni aramasını söyleyeceğim.”

"Mühemmel " Dave, elimi tutarak arkasına bir öpücük kondurdu "Lottie, seni görmek her zaman bir zevk. İyi şanslar... Etilere etmede "

Yanablarımı alev alev yandı. "Te... Teşekkür ederim," dedim rahat bir şekilde

Lille bize hızlıca veda etti ve onlar restorandan çıktıktan sonra Huxley, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Bebeğim, duydun mu?"

Hana bebeğim demesine bayılıyordum. Bu onun rahatladığı, keyfinin yerinde olduğu ve çoğu zaman kışına sokmayı sevdiği soruyu geçici olarak çıkardığı anlamına geliyordu.

"Seninle buluşmak istediğini mi?" diye sordum.

Başını salladı. Orantısız sırıltısı o kadar sevimliydi ki kendimi ona yaklaşıırken buldum.

"Sanırım bir karar vermeye hazır. Kahretsin, tüm bunların önümüzdeki hafta biteceğini hayal edebiliyor musun?"

Parkındalık göğsümün tam ortasına çarptığında gülümsemem kayboldu. Ya her şey gelecek hafta biterse? Huxley anlaşmayı sağladıktan sonra neler olacağını hiç düşünmemiştim. Çıktığımızı biliyordum ama onun evinden ayrılacak mıydım? Kelsey ve ben işimiz için Cane Enterprises'dan avans aldığımızdan beri biraz para kazanıyorduk. Bu artık kendi evimi alabileceğim anlamına mı geliyordu?

"Bu, bu harika olur," diye gülümseyerek cevap verdim ama aklım başka yerlerde dolaşıyordu. *Ya gerçekten her şey bittiyse sorusu kafamı kurcalıyordu.*

Artık aç degildim. Çorbamı bırakarak Huxley'e gitmeye hazır olduğumu söyledim. Şoförüne mesaj attı ve o da bizi dışarıda karşıladı. Birlikte restorandan çıkıp doğruca bizi bekleyen arabaya gidip arkada oturduk. Kemerimi bağlayıp camdan dışarı bakarken duygularımın mümkün olduğunca sakin kalmasını istedim. Bilinmezlik korkutucuydu.

Hazırlıksız olmak daha da korkutucuydu.

Huxley, anlaşmayı sağladığında ne yapacağıma dair bir planım olmalıydı.

Neyse ki bir işim vardı.

Eski bir arabam vardı ve bildiğim kadarıyla hâlâ çalışıyordu. Yani ulaşım için bir yolum vardı.

Okul kredilerim ödenmişti ki bu hâlâ bir mucize gibi geliyordu.

Huxley, zaten benimle lise buluşmasına geleceğini söylemişti. O yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Angela'ya gününü göstermek hâlâ güçlü bir olasılıktı.

Ama yaşayacak bir yer...

Kontrolüm altında olmayan tek şey buydu.

Endişelerimi yatıştırmak için çantamdan telefonumu çıkarıp Zillow'a girdim çünkü başka nerede daire arayabilirdim ki? Batı Hollywood'daki yerleri araştırmaya başladım. Huxley'e yakın bir yere param yetmezdi ama Kelsey'e yakın bir yer iyi olurdu.

Bir stüdyo dairesi tek ihtiyacım olan şeydi.

Bodrum katında bir daire olmazdı. Orası sadece öldürülmek isteyenlere özeldi.

Tanrım, kiralar çok yüksekti. Neyse ki fazla faturam yoktu. Kiraya daha fazla harcar, lükslerden vazgeçerek tasarruf ederdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Huxley. Sesindeki kızgın ton beni hazırlıksız yakalamıştı.

Başımı kaldırıp ona bakınca yüzündeki şaşkınlığı fark ettim. "Imm..." Sesimi alçaltarak fısıldadım. "Kalacak bir yer arıyorum."

"Bunu neden yapıyorsun ki?"

Ona doğru döndüm ve "Eğer anlaşmayı garantiye alırsan artık bana gerek kalmaz," dedim.

Kaşları çatıldı. "Anlaşmayı sağladığımda gideceğini mi söylüyorsun?"

Kafam tamamen karışmış bir hâlde "İstedigin bu değil mi?" diye sordum.

“Benim istediğim sensin. Neden gitmeni isteyeyim ki?”

“Hmm... Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “O zaman hâlâ çıkmızı varsayıyorum, öyle değil mi? Bu kötü bir varsayım mı?”

“Bu doğru bir varsayım. Ama anlamadığım şey neden ayrılmaya çalıştığın.”

“Çünkü beni hâlâ yanında isteyeceğini düşünmemiştim,” diye fısıldadım ona. Her ne kadar gizlilik bölmesi açık olsa da sözün bizi duymasını istemiyordum.

Huxley çenemi kavradı ve beni yerimde tutarak “Hiçbir yere gitmiyorsun. Beni duyuyor musun? Aramızdaki şey sözleşmem ötesine geçiyor. Benim için artık *sözleşme* diye bir şey yok. Şu anda aramızda olan şey gerçek. Senin için gerçek değil mi?”

“Tabii ki gerçek.” dedim hemen. “Ben sadece, şey... Bunu sana dayatmak istemedim.”

Gülerek eğildikten sonra dudaklarıma yumuşak ve kocaman bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde sessizce konuştu. “Lottie, dayatmacı olmadığını söylediğimde bana güven. Seni evimde, odamda, yatağında istiyorum. Kanepemde, elimi tutarak beni istemediğim bir diziyi izlemeye zorlarken bile istiyorum. Seni havuzumda, çok sevdiğin gibi çıplak yüzerken istiyorum. Çatımda, fırtına sırasında, yağmurun üstünden akmasını hissetmeni istiyorum. Seni yemek masamda, yanımda yemek yerken, o gün aklına hangi sebep gelirse gelsin bana zor anlar yaşatırken istiyorum.” Parmaklarımı dudaklarına götürerek yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni istiyorum, tamam mı?”

Dudaklarımdan geçen gülümseme kulaklarıma kadar çıktı. “Tamam. Peki, ev aramak yok mu?” diye sordum.

“Hayır, Tanrım.” Başını sallarken güldü. “Artık bana kalp krizi geçirtmek yok.”

Avucumu yanağına bastırdım. “Sanki bana bağlanmışsın gibi davranıyorsun.”

“Bağlandım. Sana çok bağlandım, Lottie. Bunu nasıl başardım bilmiyorum ama artık sana bağımlıyım. Hiçbir yere gitmi-

yorsun.”

“Bildiğim iyi oldu.” Kayıtsızca başımı salladım. “Bildiğim çok iyi oldu.” Gülüşümü tutarak ona baktım.

Sırttı.

Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

Blöfümü gördü ve beni gıdıklamak için uzandı. Bu da tam ağzımı yakalayıp dudaklarıma boğucu bir öpücük kondurmadan önce gülmeme neden oldu. Kollarının içinde eridim ve iddiasını ortaya koymasının tadını çıkardım.

Bağlanan tek kişi o değildi çünkü onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de bu adama ihtiyacım vardı. Onun alaycılığına, sinir bozucu alışkanlıklarına ve beni kızdırma yeteneğine ihtiyacım vardı. Onun şefkatli kalbine, kutsanmış ruhuna, kollarının rahatlığı içinde kendimi güvende ve korunmuş hissettirme yeteneğine ihtiyacım vardı.

Ona karşı duygularım bir parmak şaklatma ânı kadar çok çabuk sürede değişmişti ve bu beni meraklandırıyordu. Ona karşı hep böyle mi hissediyordum acaba? Gerçek hislerim kayıtsızlıkla maskelenmiş miydi?

Bu adama bu kadar düştüğüme göre cevabım muhtemelen evet olacaktı.

Evet, ona karşı her zaman bir şeyler hissettiğime inanıyordum. Ona karşı hep bir çekim hissetmiştim. Aramızda şüphe götürmez bir bağ vardı. Ama şimdi perdeyi kaldırmış ve gerçeği kabul etmiştim.

Huxley Cane'den sadece hoşlanmıyordum, ona âşık oluyordum.

Yirminci Bölüm

HUXLEY

Eli saçlarımda gezinirken dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırdım.

“Çok iyi,” diye fısıldadı. Bir kez olsun sessiz kalmayı başarmıştı.

Elim karnına doğru kaydı ve içine girip çıkmaya devam ederken o da göğsünü kavradı.

Bu sabah uyandığımda kadınıma ihtiyacım vardı. Onu özlediğim için değil, sonuçta işte olmadığım sürece gözümün önünden ayrılmıyordu ama onu arzuluyordum. Her sabah onu arzulayarak uyanıyordum ve neyse ki o da beni aynı şekilde arzuluyordu.

Uyandığımda taş gibi serttim. Arkasından yaklaştığımda bir bacağına kaldırıp beni içine alırken çıkardığı inleme sesini hâlâ hatırlıyordum.

Bu en sevdiğim pozisyonlardan biriydi, yani sırt üstü yatarken onu arkadan sikmek.

“Çok iyi, çok yakınım,” dedim.

“Ben de,” derken ağır ağır nefes alıyordu.

Şu anda yaptığımız şeyde vahşi bir şey yoktu, daha çok rahatlatma gibiydi. Tembelceydi ama çok iyi hissettiriyordu.

Etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde içine birkaç kez daha girip çıktım ve gelmek üzere olduğunu anladığımda meme ucunu sıkarak kadını için gereken tek şeyi sağladım. Adımı haykırdıktan sonra kasılarak beni de uçurumun kenarına getirdi.

Birlikte, ikimiz de doyana ve ağır ağır nefes alana kadar zevk dalgasını sürdürdük.

Nefesimizi tutarken ikimiz de hareket etmedik. Rahatça göğsüyle oynadım ve onu daha yakına çektim.

“Uyanmak için mükemmel bir yol,” derken sesi rüya gibiydi.

“Evet, ben şanslı bir piçim.”

Gülerek elini benimkinin üzerine koydu. “Libidoma ayak uydurabildiğin için şanslıyım.”

“Benden daha muhtaç olduğunu mu söylüyorsun?”

“Gecenin bir yarısı ne olduğunu hatırlamıyor musun?”

Nasıl unutabilirdim ki?

Beni sürerken uyanmıştım. Sertleştiğimin farkında değildim ama görünüşe göre sertleşmişim çünkü rüyanın içinden çıkarak gözlerimi açtığımda Lottie'nin üzerimde gezindiğini, kendini boşaltmak için sikimi kullanırken göğüslerinin güzelce zıpladığını görmüştüm.

Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

“Hatırlıyorum.” Boynuna bir öpücük kondurdum. “Bunu unutabileceğimden emin değilim.”

Benden uzaklaşarak kucağımda döndü ve “Utanmalı mıyım?” diye sordu.

Yüksek sesle güldüm. “Bebegim, asıl ödül almalısın. Bu gerçekten ateşliydi.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Evet. Lütfen, ne zaman istersen bunu tekrar yapmaktan çekinme.”

Parmakları göğsümün üzerinde oynadı. “Dün gece çok sert-
n beni uyandırdın ve hâlâ uyuyor olmana rağmen tek düşü-
nebildiğim senin üzerinde zıplamanın nasıl bir his olduğuydu.”

“Peki, nasıl hissettirdi?”

“İnanılmaz.” Bacağını benimkinin üzerinde kaydırarak elini
göğüs kafesime koydu ve başparmağı meme ucumun üzerinden
geçirdi.

“Eğer böyle devam edersen bu yataktan asla çıkamayacağım.”

“Bu kötü bir şey mi olurdu?”

Kalçasını kavradım ve sıktım. “İkimizin de yapacak işleri
var. Hastayım demek artık işe yaramayacak. Herkes aslında has-
ta olmadığımızı biliyor.”

“Gerçek dünyadaki sorumluluklardan nefret ediyorum.”

“Ben de,” derken burnuna bir öpücük kondurdum.

İç çekerek benden uzaklaştı ve yataktan kalktı. Bu beni çok
üzmişti. Daha fazla sarılmayı istiyordum.

Düşün sesini duyunca günün başladığını kabullendim.

İnleyerek ben de yataktan kalktım ve parke zeminde yürü-
yerek banyoya gittim. Lottie’yi düşün yanında, elinde vibratör-
lerinden birini tutarken ve muzip bir sırıtışla dururken buldum.

“Duşta biraz eğlenmek ister misin?” İkinci kez sormasına ge-
rek bile yoktu.

“Dostum, dinliyor musun?”

“Ha?” Bana sinirlenmiş gibi görünen JP’ye bakarak sordum.

“Burada işimiz hakkında konuşmaya çalışıyorum ve sen ha-
yal kurmadan önce bana iki saniye bile veremiyorsun.”

“Hayal kurmuyorum,” dedim, her ne kadar yaptığım tam ola-
rak bu olsa da. Lottie’yi ve vibratörünü sikimde aşağı yukarı sür-
tüp otuz saniyede boşalmamı sağlamadan önce bana verdiği hın-
zır gülümsemeyi düşünüp duruyordum. *Evet, saniyeleri saymıştı.*

“Saçmalık,” dedi Breaker. “Bütün toplantı boyunca söylediğimiz hiçbir şeye dikkat etmedin.”

“Bu hiç de doğru değil.”

“Öyle mi?” diye sordu Breaker. “O zaman beş dakika içinde kimin geleceğini söylemiştik?”

Beş dakika içinde biri mi geliyordu?

Çıkmasını istediğimden daha acınası bir sesle “Hmm... Karla mı?” diye sordum.

Breaker, gözlerini devirirken JP ise kızgınlıkla kollarını havaya kaldırdı.

Ofisimin kapısı çalındı ve Karla elinde tabletiyle orada duruyordu. “Bay Cane, Bay Dwayne Hernandez sizi görmek istiyor.”

Karla’ya “Teşekkür ederim,” dedim. “İçeri gönder.” Karla gittiğinde hemen kardeşlerime “Dwayne geliyor,” dedim. JP beni yavaşça alkışladı. “Vay canına, dostum. Etkileyici.”

İğneleyici bir karşılık için zamanım yoktu çünkü Dwayne ofisime doğru ilerliyordu.

Geçmişte Dwayne ile pek çok iş yapmıştım. İyi, güvenilir bir adamdı, hatta daha fazla iş yapmaktan çekinmeyeceğim biriydi. Özellikle de temiz, sürdürülebilir ve zamanında inşaat konusunda bölgeye liderlik ettiği için. O bizim adamımızdı. Eğer Lottie hakkında hayal kurmak yerine daha önce dikkatimi vermiş olsaydım onun neden burada olduğunu tam olarak bilirdim.

Masamdan kalktım ve adamı karşılayarak masanın etrafında döndüm. “Dwayne, seni görmek güzel.” Onunla tokalaştım.

“Nasılsın dostum?” diye sordu Dwayne ve sonra da kardeşlerimin elini sıktı.

“İyiyim. İyiyim. Lütfen otur.” Ofisimin oturma alanında onlara katıldım.

Dwayne, ceketinin düğmelerini açıp otururken iri gövdesi sandalyenin büyük bir kısmını kapladı.

“Kızlar nasıl?” diye sordum. Sekiz, altı ve iki yaşında kızları olduğundan oldukça emindim.

"Beni küçük parmaklarına doladılar. Havuzumuza daha dön-
me kaydırak taktırdık ve onlarla suda o kadar çok vakit geçirdim
ki sanırım taşaklarım kuru birer üzüm oldu." İçten bir kahkaha at-
tı. "Ama o gülen yüzlerini suyun içinde görmek her şeye değer."

"Eminim," dedim. "Peki ya Maxine? O iyi mi?"

Başını sallayarak koltuğunda kaydı. "O da iyi. Yine hamile."

"Vay canına, bu harika!" dedi Breaker. "Bu konuda ne hisse-
diyorsun?"

"Heyecanlıyım." Dwayne ellerini ovuşturdu. "Başka bir kız
olmasını umuyorum. Maxine erkek istiyor ama ben istemiyo-
rum. Eğer bir oğlumuz olursa onun da benim gibi bir serseri
olacağını biliyorum. Bir kızım daha olsun istiyorum yani karım
gibi bir melek daha."

İşte tam da bu yüzden Dwayne'i her iş için işe alıyorduk.
Çünkü o her yönüyle iyi bir adamdı. Bir aile babasıydı. Dürüst
bir adamdı. Güvenilir bir adamdı.

"Dünyada başka bir Dwayne Hernandez'in olması kötü bir
şey olmayabilir," dedim.

"Dalkavukluğun asla fark edilmiyor." Sonra elini bana doğru
uzatarak "Sanırım seni tebrik etmem gerekiyor ya da... Sahte
tebrikler," deyip güldü.

Imm... Ne?

İçime bir korku çöktüğünü hissetmeme rağmen şaşkınlıkla
"Sahte tebrikler mi?" diye sordum.

"Evet." Güldü. "Geçen gece Dave Toney ile yemek yerken
bana sahte nişan ve hamilelik meselenle ilgili her şeyi anlattı."
Dwayne başını salladı. "Böyle bir şeyi başarabileceğimden emin
değilim ama Dave senin çok başarılı olduğunu söyledi."

Bu.

Ne.

Sikim.

Böyle?

Breaker ve JP dehiçte düşünüş ifadeleri bana bakıyorlardı. Büyük ihtimalle benim de yüzüm aynı görünüyordu.

"O, ah... Bunu sana o mu söyledi?" Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden böyle sordum.

"Evet. Nişanlısı Ellie ona her şeyi anlatana kadar hiçbir fikri olmadığını söyledi."

Zihnim düşüncelerimi yarıştıyordu. Dwayne'in anlattıklarının kafamda toparlamaya çalışırken nabzım çok hızlı atıyordu.

Ellie, Dave'e sahte olduğunu mu söylemişti?

Nasıl bilebilirdi ki?

Yoksa...

Hayır.

Lottie hiçbir şey söylemezdi. Değil mi?

Onun sadakati benimleydi. O da böyle söylemişti.

Ama...

"Evet, güney tarafındaki boş araziler için planları var. Bu harika bir fikir," diye devam etti Dwayne.

Planlar mı?

Güney tarafı mı?

Almaya çalıştığım arsalardan mı bahsediyordu?

Midemin derinliklerinde kafa karışıklığından kaynaklanan yakıcı bir öfke patladı.

Hayır, bunun imkânı yoktu.

"Onu programıma sığdırayabileceğimden emin değildim ama yine de bir teklif hazırladım. Adam biraz tuhaf biri. Onunla çok zaman geçirdin mi?"

Çok fazla zaman geçirmişt看 ve artık neden benimle görüşmekten kaçtığını biliyordum. Piç kurusu.

"Ah, evet," derken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama üst dudağımdan ter boşanırken bunu pek iyi yapamıyordum.

"Tuhaflıkları olsa da sağlam adamdır." Dwayne ellerini birbirine vurdu. "Tamam, Malibu malikânesine gidelim mi?"

"İmm..." Parmagımı kaldırırken koltuğumdan kalktım.
"Bana bir saniye izin verebilir misin?"

"Elbette." Takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı.
"Senin için de uygunsa müsait olduğundan emin olmak için Maxine'i aramak istiyorum. Bana mesaj atmış ve bu sabah garip bir sırt ağrısı çektiği için onu kontrol etmek, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Karla'dan konferans odasına giriş izni iste. Sana yardımcı olmaktan mutluluk duyar."

Dwayne, sandalyesinden kalkarak "Teşekkür ederim," dedi.

Ofisinden çıktı ve kapı kapanır kapanmaz JP "Siktir! Bu da neyin nesi? Dave biliyor mu?" diye sordu.

"İlk kez duyuyorum," dedim elimi çılgınca saçlarımın arasından geçirerek.

"Nereden biliyor? Hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Delirdin mi sen? Onunla bu anlaşmayı sağlamaya çalışırken ona gerçeği söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Görünüşe göre bu anlaşmayı yapmaya hiç niyeti yok. Hatta lanet olası fikrimizden faydalanmak için planları var." Öfkeyle sandalyemden kalktım ve odada volta atmaya başladım.

Dave biliyordu.

Dave biliyordu, amına koyayım.

Hem de insanlara, birlikte çalıştığım insanlara söyleyip itibarımı zedeliyordu.

En kötü korkularım yüzeye çıkıp beni utançla göğsümden yakalıyordu.

"Sence başka kime söylemiştir?" diye sordum. "Kahretsin, bu kötü olabilir."

"Bu gerçekten kötü olabilir," diye ekledi JP. "Eğer Dwayne'e söylediyse başkalarına da söylemiştir. Dwayne gülüp geçecek kadar soğukkanlı ama bunu birlikte çalıştığımız herkes için söyleyemem."

“Özellikle de gelecekte birlikte çalışmak isteyebileceğimiz insanlar için.” İki elimle saçlarımı kavradım. “Kahretsin, muhtemelen bizi herkese alay konusu hâline getiriyor. Şimdi ne halt edeceğiz? Yarın onunla bir toplantım var.”

“Ne için? Belli ki bize mülkleri satmayacak.” dedi Breaker. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Midemi bulandırmıştı.

Kardeşlerimin olmasından korktuğu şey buydu. Hatam ve cehaletim geri dönüp bizi kığımızdan vuracaktı. Sadece kendimi değil, onları da mahvediyordum ve bu canımı her şeyden çok acıtiyordu.

İyi ve kötü günde hep yanımda olmuşlardı. Bu işi sıfırdan birlikte yaratmıştık. Büyümüş, acıları birlikte çekmiş, inişler ve çıkışlar yaşamıştık. Tüm başarılarımızı birlikte kazanmıştık.

Eğer bu yalan beni bireysel olarak ortadan kaldırsaydı bununla yaşamak zorunda kalırdım ama kardeşlerimi ortadan kaldırmak... *Lanet olsun!* Bu yükü omuzlarımda taşımayı hayal bile edemiyordum.

“Bil... Bilmiyorum.”

JP, “Bence nasıl öğrendiğini bulman gerekiyor,” dedi.

“Peki, bunu nasıl yapacağım?” Kardeşlerime bir bakış attım ve bunu yüzlerinde görebiliyordum. Benim aklımdan geçen düşüncelerin aynısı onların da aklından geçiyordu.

“Dwayne, Ellie’nin bildiğini söyledi.” dedi Breaker nazikçe. “Bence...”

Başımı salladım. “Sakın söyleme.”

JP, “Ona sorman gerek,” dedi. “Lottie’yle yüzleşmelisin.”

İşte bu tam da düşünmekten korktuğum şeydi.

“Bir şey söylediğini sanmıyorum,” diyerek onu savundum.

“Başlangıçta Ellie’yle takılmıyor muydu? Siz ikiniz gerçek bir çift olmadan önce?” diye sordu Breaker.

“Evet, ama bir şey söylemedi.”

“İnadına bir şey söylemiş olabileceğini düşünmüyor musun?”

Başlangıçta ikimiz çok kavga ettiniz. Senden gerçekten nefret ettiğini düşündüğün zamanlar olduğunu söylediğine eminim.”

Bana zar zor bakabildiğini düşündüğüm zamanlar olmuştu. Etrafımda olmak bile istemiyordu.

Ama...

“Sözleşmesi vardı.”

“Bu bazı insanlar için önemli değildir,” dedi Breaker. Dwayne’in gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden baktı. “Her iki durumda da ona sorman gerek çünkü eğer Lottie’ye Ellie’ye tam olarak ne söylediğini bilmemiz gerek.”

“Kahretsin,” dedim kaslarım gerilirken.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum,” diye ekledi JP. “Özellikle de Lottie’yi çok sevdiğim için ama Breaker haklı. Bu işin aslını öğrenmeliyiz. Olaya bu kadar yakın olup Ellie’ye söyleyecek aklıma gelen tek kişi o.”

Ellerimi yüzümde gezdirdim. “Peki ya bir şey söylediyse? O zaman ne olacak?”

Breaker, sandalyesinde arkasına yaslandı. “O zaman bence her şeyi olduğu gibi anlatalım. Zaten boku yedik ve toplayabileceğimizden emin değilim.”

İşte tam burada damarlarımdan soğuk bir ürperti geçti. Sinirlenmiştim.

Bana siktiri çekebilirdi, tamam.

Kardeşlerime siktir çekmek ise bambaşka bir hikâyeydi.

Yirmi Birinci Bölüm

LOTTIE

“Bu elbise hakkında ne düşünüyorsun?” diye Kelsey’e sordum. Elbiseyi vücuduma doğru tutup aynada bakıyordum.

“Bu renk sana hiç yakışmamış ki bu da beni şaşırttı çünkü Huxley, senin en iyi özelliklerini ortaya çıkaracak kıyafetleri seçme konusunda mükemmel görünüyor.”

“Bu benim elbiselerimden biri.”

“O zaman mantıklı.”

Gözlerimi devirerek elbiseyi ona fırlatınca güldü.

“Akşam yemeği için neden süslendiğini bana tekrar hatırlatır mısın? Yaşadığın bu çılgın ve rüya gibi hayattaki sıradan bir gece değil mi?”

Ortası derin V kesimli mor bir elbiseyi elime alıp vücuduma doğru tuttum. Bu gözlerimi öne çıkarıyordu ve çok seksi duruyordu. Yani tam da istediğim gibiydi.

Sırtarak elbiseyi askıdan aldım. “Özel bir nedeni yok.”

“Buna bir saniye bile inanmıyorum.”

Kız kardeşimin beni sutyenim ve külodumla görmesini umursamadan Huxley’den ödünç aldığım tişörtü çıkarıp yatağa

benim. Sonra elbiseyi kalçalarımın üzerinden geçirip yukarı doğru kaydardım. Askıları omzuma yerleştirdim, göğüslerimi ayarladım ve sonra aynaya baktım.

Evet, işte bu kadardı.

"Fermuarımı çekebilir misin?" Kelsey'in fermuara kolayca çekilmesi için saçımı yana yatırdım.

Yataktan kalkınca elbisemin fermuarını tuttu ama hemen yukarı çekmedi. "Bu gece ne planlıyorsun?"

O elbisenin fermuarını çekerken ben de kumaşın bedenime yapışmasını izledim. Tanrım, bu mükemmeldi. Huxley'in bunu sanıyolar içinde yırtıp atacığına hiç şüphem yoktu.

"Bir şey yok," dedim, gerçek bu olmasa da.

Kelsey, sezgileri kuvvetli bir kız kardeş olarak beni kendisine doğru çevirdi ve omuzlarımı kavradı. "Anlat bana. Hemen."

İç çekerek yatağıma uzandım ve tavana baktım. "Onu seviyorum, Kels."

"Ne?" diye sorduğunda sesi tiz çıkmıştı. "Ne dedin sen?"

Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalktım. "Onu seviyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptırırken çenesi düştü. "Onu seviyorsun. Sahte nişanlın Huxley Cane'i mi seviyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Onu seviyorum."

"Ne? Ne zaman? Nasıl? Yani, çıktığınızı ve işlerin ilerlediğini biliyorum ama âşık olmak mı?"

Başımı salladım, bundan tamamen emindim. "Evet, onu seviyorum. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi hissediyorum ama aklımda hiç şüphe yok. Haklıydın, aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var. Ben o çizgiyi aştım."

"Vay canına, sadece..." Duraksadı ve gözlerim onunkilerle birleştiğinde gülümsedi. Sonra da yanıma uzanıp bana sarıldı.

"Senin adına çok mutluyum, Lottie."

Ben de ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Ona söylemeyi mi düşünüyorsun? Bu yüzden mi böyle yindin?"

“Evet.” Dudağımı ısırdım ve biraz gerildiğimi hissettim. “Sence bu çok mu ileri gitmek olur?”

“Hayır.” Kelsey başını salladı. “Çünkü bence o da sana karşı aynı hisleri besliyor.”

Hareketlendim. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Onu siz birlikte olmadan önce de gördüm, şimdi de ve sana söylüyorum; Huxley’in sana ilgi duyduğu kadar bir kadına ilgi duyan bir erkek görmedim. Sana tapıyor, Lottie.”

“Sanırım tapmak abartılı bir kelime.” Ama yine de sırtıttım. Bu sabah duşta onunla oynadıktan sonra beni bırakmaya nasıl isteksiz olduğunu düşündüm. Vibratörümü taşaklarında gezdirirken ve o da göğsüme boşalırken çıkardığı derin iniltileri hâlâ duyabiliyordum.

Gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Tanrısal vücudu kasıyor ve geriliyordu. Tüm duyularının kontrolünü kaybederken her kası titriyordu. Bütün gün bu görüntüyü kafamda canlandırmıştım ve eve döndüğünde ona tam olarak ne yapmak istediğimi bildiren müstehcen bir mesaj göndermiştim. Henüz cevap vermemişti çünkü çok meşgul bir adamdı.

“Eve ne zaman gelmesi gerekiyor?”

Komodininin üzerindeki saate baktım. “Her an gelebilir.”

“Gerçekten mi?” Kelsey yataktan atladı. “O zaman gitmeliyim. Özel bir eve dönüş partisini yarıda kesen kişi olmak istemem.” Çantasını kaptıktan sonra beni kucakladı. “Senin adına sevindim. Huxley iyi bir adam. Bunu en başından beri söylüyorum. Birbirinize rastladığınız için ikiniz de şanslısınız.” Kıkırdadı. “Zengin bir koca aradığına ve gerçekten bir koca bulduğuna hâlâ inanamıyorum.” Bununla birlikte bana son bir kez sarıldı ve sonra çekip gitti.

Aynada kendime bir kez daha baktım. Giymem gereken elbisenin bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Huxley, buna bayılacaktı.

Tek soru... Ayakkabılarla mı kombinleyecektim yoksa yalınayak mı gidecektim?

Huxley'i tanıyorsam topuklu isterdi.

Geniş dolaba gidip birkaç çift denedikten sonra seveceğini bildiğim yüksek, siyah topuklu ayakkabıda karar kıldım. Parfümümü koyduğum şifonyerime doğru yürüyüp birkaç kez sıktım. Ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Eve gelmişti.

Midemde kelebekler uçuşuyordu. Bunun benim için büyük bir adım olduğunu biliyordum. Duyguları kabul eden ilk kişi olmak şöyle dursun, daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylememiştim. Ama Huxley'in benimle bu kadar dürüstçe konuşmasında bir şeyler vardı. Güven, rahatlık ve kendimi ifade edebileceğim güvenli bir alan sağlıyordu. Ona nasıl hissettiğimi söylemeden bir gün daha geçirebileceğimi hiç sanmıyordum. Tanrı biliyordu ya, adama birkaç kez ondan nefret ettiğimi bile söylemiştim.

Onu sevdiğimi söylemenin zamanı gelmişti.

Topuklu ayakkabılarla kaymamaya dikkat ederek merdivenlerden indim ve Huxley'i telefonuna bakarken yakaladığım girişe doğru ilerledim.

"Hey, sen," dedim ona doğru yürürken. Elimi göğsüne koydum ve çenesine bir öpücük kondururken ona doğru kıvrıldım.

Normalde yaptığı gibi kolunu belime dolamak ya da dudaklarından öpmem için beni zorlamak yerine orada kaskatı, neredeyse isteksiz bir şekilde duruyordu.

Gergin bir şekilde geri çekildim ve "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Yavaşça başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirdi ve işte o zaman bakışlarındaki kopukluğu gördüm. Daha önce benimle neredeyse hiç konuşmadığında, benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde gördüğüm kopukluğu.

Bu sabah ayrıldığım adam bu değildi.

Bu sabah bana mesaj atan ve işe gitmek zorunda olmamayı dilediğini söyleyen adam bu değildi.

Onu sevdiğimi söylemeyi planladığım adam da bu değildi.

“Huxley,” diye fısıldadım. “Ne... Neler oluyor?”

Telefonunu pantolonunun cebine sokup gözlerini bana dikerken çenesindeki kasların gerilmesini izledim.

“Ona ne söyledin?”

“Kime ne söyledim?” Kafam tamamen karışmıştı. “Kelsey’e mi?”

Tanrım! Konuştuğumuz hiçbir şeyi ona söylememişti, değil mi?

Hayır, asla bir şey söylemezdi.

“Hayır, Ellie’ye.”

“Ellie’ye mi?” Yüzümün tam bir şaşkınlıkla buruştuğunu hissettim. Bu adam neden bahsediyordu?

Hırlayarak “Evet, Lottie. Ellie’ye ne dedin?” Sesi zehir gibi geliyordu. Bana doğru tükürerek saldırıyordu.

Huxley eve geldiğinde beklediğim şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse onu gördüğümde telefonuna bakmıyor olsaydı, onu gördüğüm için çok heyecanlanarak kollarına atardım. Ama ondan yayılan öfke, düşmanlık... Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bil... Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Sesim gerginlikten titriyordu.

“Bir şey söylemiş olmalısın,” diye bağırdı. Ensesini tutarken beni itti. “Çünkü Dave biliyor.”

Dave biliyor muydu?

“Yani bizi mi biliyor?” diye sordum.

“Evet, biliyor ve tahmin et ona kim söyledi? Ellie. O yüzden bana ona ne dediğini söyle çünkü her ne dediysen bilmem gerek ki hasar kontrolü yapabileyim.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Huxley. Ona bizim hakkımızda hiçbir şey söylemedim.”

“Benimle kafa bulma, Lottie,” diye bağırdı. Gözleri bana

karşı sevgi dolu şefkatten yoksundu. Sanki beni çoktan silmiş gibi boş bakıyordu. “Ellie’yle yalnız kalan tek kişi sensin. Tüm bunların başında, benden nefret eden sendin. Yine de ona güvenerek bir şeyler söylemeni beklemezdim.”

Bekle...Bir saniye bekle.

Gerçekten de beni Ellie’ye nişanımızın bir aldatmaca olduğunu söylemekle mi suçluyordu? Bunu yapıyor olamazdı.

Gözlerinin içine baktığımda aldığı ağır nefesleri, çenesinin sertliğini, gözlerinin boşluğunu... Yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu gördüm.

“Ellie’ye bir şey söylediğimi mi düşünüyorsun?” Sadece varsayımını doğrulamak için sordum.

“Evet,” dedi bıkkın bir ses tonuyla. “Dave insanlara sahte nişanlılığımızı anlatıp itibarımı zedeliyor ve ben de Ellie’ye ne söylediğini bilmek istiyorum ki gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu görebileyim.”

Evet, beni suçluyordu.

Arkasından iş çevireceğimi düşünüyordu. Ona bu kadar kolay ihanet edeceğimi düşünüyordu.

Sözleşme hakkındaki tüm o konuşmalardan, tüm o tehditlerden sonra; gerçekten de umursamayacağıma, yine de bir şey söyleyeceğime inanıyordu.

Bu beni sadece inanılmaz derecede kızdırmakla kalmadı, aynı zamanda... Bir duygu dalgası boğazımı tıkadı; çünkü bu kalbimi kırmıştı. Benim hakkımda bu kadar aşağılık düşünmesi çok kırıcıydı.

Onunla bu konuşmayı yapacak cesareti toplayamadığım için topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşmaya başladım. Nefesim daralırken ve göğsüm sıkışırken panik atağın ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı.

Bir şey söyleyeceğimi düşündüğüne inanamıyordum. Bana güvenmediğine...

Merdivenlerden yukarı çıktım.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye seslendiğini duydum.

Durmadım, ayaklarım bedenimden daha hızlı hareket etmesi için tökezlemedim bile.

Bunun yerine kendimi zorladım ve odama ulaştığımda kapımı çarpıp arkamdan elbisemin fermuarına uzandım. Birkaç saniye boyunca ona ulaşmak için mücadele ettim ve tam onu tutup aşağı çekerek elbisemin fermuarını açtığım sırada yatak odamın kapısı açıldı.

“Bana cevap verecek misin?” diye sordu Huxley. Elbisemden ve topuklu ayakkabılarımdan sıyrılıp onları yerde bıraktım.

Dolaba dönüp üzerime bir kot şort ve oradaki tek sade tişörtü, yani bana aldığı Fleetwood Mac tişörtünü geçirdim. İşimi görürdü. Sandaletimi giydim ve komodinden telefonumu aldım. Tam yanından hışımla geçmek üzereydim ki kapıyı kapattı.

“Lottie, bilmem gerek.”

“Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?” diye sordum. “Bana öyle geliyor ki sen kararını çoktan vermişsin.”

“Hiçbir şey söylemediğini mi söylüyorsun?”

“Bunu sormak zorunda olman bile inanılmaz derecede aşağılayıcı.”

“Bu bir cevap değil,” dedi.

“Bir cevap mı istiyorsun?” Elimden geldiğince soğukkanlılığımı korumaya çalışarak cevap verdim. “Peki, işte cevabın: Hayır, Ellie’ye hiçbir şey söylemedim çünkü hakkımda ne düşünürsen düşün; tüm bunların başlangıcında bana ne kadar kötü davranmış olursan ol, yine de sadık kalmayı ve sırrımızı sadece bizim sırrımız olarak tutmayı uygun buldum.”

Yanından geçmek için hamle yaptığımda beni durdurdu. Yüz hatları yumuşamıştı, sesi de öyle. “Sen... Gerçekten bir şey söylemedin mi, Lottie?”

“Hayır. Söylemedim.”

Gözleri gözlerimi aradı ve ifadesi yavaşça pişmanlığa döndüştü.

“Kahretsin, Lottie. Ben...”

“Yapma.” dedim elimi kaldırarak. “Hiç zahmet etme.” Onu hazırlıksız yakalamayı başararak yanından geçip merdivenlerden indim. O da arkamdan geldi.

Durmam için yalvarışını kendi kalbimin çarpıntısından, çatlamasından, parçalanmasından zar zor fark ettim.

Birbirimize güvendiğimizi sanmıştım. Bir bağ kurduğumuzu sanmıştım. Benim için öyle güçlü bir bağdı ki hiçbir şey onu delip geçemezdi. Daha fazlasına doğru ilerlediğimizi sanıyordum ama görünüşe göre yanılmıştım çünkü bir anda bana sırt çevirmişti.

Beni nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirdi? Kendimi kanıtlamamış mıydım? İsteddiği her şeyi son derece iyi yapmamış mıydım? Bana güvenebileceğini göstermemiş miydım?

Huxley bana yetişirken ön kapıya doğru ilerledim.

“Lottie, bekle.” Kapının önüne geldiğinde nefes alışverişi zorlaşmıştı. “Özür dilerim. Tamam mı? Bunu sormakla aptallık ettim.”

“Sadece sormadın, Huxley. Beni suçladın.”

“Biliyorum.” Saçını çekiştirdi. “Şaşırdım, tamam mı? Dave’in sahte nişandan haberdar olduğunu duymayı beklemiyordum.”

“Ve yaptığın ilk şey beni suçlamak mı oldu?”

“Hayır. Ellie’nin ona söylediğini duydum. Ne düşünmem gerekiyordu ki?”

“Ne düşünmen mi gerekiyordu?” İnanamayarak sordum. “Bana güvenmen gerekiyordu. Sorununu bana anlatmalıydın ki ben de sana çözüm bulmanda yardımcı olabileyim. Buraya gelip beni suçlamamalıydın. Tam da şey zamanında değil...” Bu gece ona söyleyeceğim şeyi itiraf etmeden önce kendimi tuttum.

“Ne zamanında değil?” diye sordu.

Başımı salladım. "Yok bir şey." Çenemi kaldırıp sakın olmaya çalışarak "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu, sonunda bir şekilde bana zarar vereceğini bilmeliydim," dedim.

Bir adım geri attı. "Siktiğimin varsayımlarından bahsediyoruz."

"Ah... Bunu az önce yapmadın mı? Beni incitmedin mi?"

"Bilerek yapmadım. Şu anda boku yemiş durumdayım, Lottie. Fark etmediysen söyleyeyim. Bu bütün işimi mahvedebilir."

"Belki de bunu herkese hamile bir nişanlın olduğu yalanını söylemeye başlamadan önce düşünmeliydin. Bu senden başka kimsenin suçu değil."

"O anlaşılmayı güvence altına almak için her şeyi yapardım," dedi Huxley ters ters.

"Asla yapmayacağımı bilmen gereken bir şey için beni suçlamak da dâhil."

Elini yüzünde gezdirdi. "Benden en başında nefret ettin, Lottie. Bu sormam gereken bir soruydu."

"Hayır, değildi." Aramızdaki mesafeyi kapatıp göğsünü dürttüm. "Kimseye kazık atmayacağımı bilmelisin. Özellikle de iş söz konusu olduğunda. Güvenebileceğimi düşündüğüm biri tarafından kazıklandıktan sonra. Her şeyimi kaybettim, Huxley. Angela iyi olduğumu düşündüğüm tek şeyi elimden aldı. Kendimi küçük ve beş para etmez hissetmeme neden oldu. Beni aşağıladı. Bu kadar kötü muamele gördükten, her şeyim elimden alındıktan sonra, gerçekten dönüp bunu bir başkasına yapacağımı mı düşünüyorsun?" Utanç içinde ayaklarına baktığında, "Hayır, yapmazdım. Başlangıçta senden hoşlanmamış olabilirim ama bu hoşnutsuzluk beni asla Ellie'ye aramızdaki gerçeği söylemek gibi alçakça bir şey yapmaya itmezdi," dedim.

Yanından geçip kapıyı açtım.

"Lottie, dur. Nereye gidiyorsun?"

Kelsey'e bir mesaj yazıp gelip beni almasını söyledim. Soru sormayacağını biliyordum. Gelip beni alacak ve soruları daha

sonra soracaktı. Sadece buradan gitmem gerekiyordu. Onun yanında kalmam mümkün değildi.

“Kelsey, beni almaya geliyor.”

“Özür dilerim, tamam mı? Sinirimi kontrol edemedim. Bunu konuşalım.”

“Konuşacak bir şey yok, Huxley.” Çıkışa doğru yürümeye devam ettim.

“Yani gidiyor musun? Öylece gidiyor musun?”

Yüzümü ona döndüm. “Sence burada kalabilir miyim?”

“Bir yanlış anlaşılma oldu.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Bu konuda nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun?”

“Duyarsız değilim. Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum.”

“O zaman bunu kafana sok, Huxley. Bu gece sana olan duygularımı ifade etmeyi planlıyordum ama sen bunu yapmak yerine suçu olmaması gereken bir yere attın, aramızda inşa ettiğimiz güveni yerle bir ettin ve kalbimi kırdın.”

“Bekle... Ne?” diye sordu. Bakışları pişmanlık doluydu. “Duyguların mı? Ne duyguları?”

“Artık bir önemi yok,” dedim yanağımdan bir damla yaş süzülürken. Ağladığımın farkında bile değildim. Yüzümü çabucak sildim ama Huxley görmüştü.

“Kahretsin, Lottie. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bu akşam söylediklerimi söylememeliydim.”

Çıkışa doğru ilerlerken kalbimin uğultusundan onu dinleyemiyordum.

“Lütfen kal. Bunu çözebiliriz.”

“Yapamam.” Başımı salladım. Şu anda kendimi çok kırılgan hissediyordum. “Biraz zamana ihtiyacım var.”

“Zamana mı?” Kapıdan geçip Kelsey’i beklediği
nma doğru yürürken bana yetişti. “Zamana ihtiyacı
ne demek? Lottie, lütfen bunu yapma. Beni bırakma. İleride
Kelsey’in arabası görüldü.

“Lottie.” Huxley elime uzandığında onu geri ittim.

“Yapma.”

“Sadece konuş benimle, lütfen. Bunun üstesinden gelebiliriz. Zamana ihtiyacımız yok.”

Biriken gözyaşlarım yeniden dökülmeye başlarken arkamı dönüp ona baktım. “Şu anda sana zar zor bakabiliyorum, Huxley. Seninle kalmak istediğimi düşündüren ne?”

Gözyaşlarıma hazırlıksız yakalanınca geri çekildi ve Kelsey arabayı yanaştırdığında kaçmam için gereken tek şey buydu. Arabanın kapısını açıp binerken Huxley, “Lütfen Lottie. Bebeğim, gitme,” dedi. Dinleyemiyordum. Arabaya bindikten sonra kapıyı kapattım ve kemerimi bağladım.

Kelsey, hiçbir şey söylemeden sadece arabayı sürdü. Dairesine kadar sessizce gittik.

Telefonum Huxley’den gelen mesajlarla çınlayıp durduğunda bile bir şey söylemedi.

Dairesine girene kadar ağzını açmadı.

“Tanrım! Lottie, çok üzgünüm.” Bu noktada gözlerim şişmişti.

Ağlayacak gözyaşım kalmamıştı.

Kelsey’in dairesinde top gibi kıvrılmış, battaniyelerinden birine sarılmış durumdaydım.

“Anlamıyorum,” dedim sessizce. “Bana güvendiğini sanmıştım. Bana güvendiğini sanıyordum.”

“Hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor.”

Ona uyarıcı bir bakış attım. Ellerini savunmak için kaldırdı. “Onu haklı göstermiyorum, sadece bu fikrin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Yani, bunu duyduğunu hayal edebiliyor musun? O kadar çok çalıştı ve her şey mahvolduğu için stresli olmalı.”

"Büyük olasılıkla öyle ama bu ona bana bağırp çağırma hakkını vermez. Beni suçlamak yerine eve gelip benden yardım istemeliydi. Sanki... Sanki onun işi benden daha önemliymiş gibi, aramızda inşa ettiğimiz her şeyi pencereden dışarı attı." İşte o anda aklıma geldi. "Belki de... Belki de işi benden daha önemliydi. Belki de onun için sandığım kadar önemli değildim." Dudağım titredi. "Belki ben onu, onun beni sevdiğinden daha çok sevdim."

"Hayır." Kelsey başını salladı. "Durum böyle değil. Senden hoşlanıyor, Lottie. Senin peşinden geldi. Yüzünü gördüm. Yıkılmıştı."

Keşke durum böyle olsaydı.

"Belki dışarıdan önemsiyormuş gibi görünüyordu ama birini önemseyince ona böyle davranmazsın."

Kelsey, iç geçirip yatağında arkasına yaslandı. "Benden nefret etmeyeceksen bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır. Ağzından çıkan her şey için senden nefret etmeye hakkım var."

Kelsey, nefesinin altından bir şeyler homurdandıktan sonra "Bence olaya bir de onun açısından bakmalısın. Sırrının aslında bir sır olmadığını yeni öğrendi. Şimdi de yalancı olduğu dedikodusu yayılıyor. Büyük olasılıkla zihni kapandı ve tek yönlü düşünebildi. Daha doğrusu düşünmedi, sadece tepki verdi."

Yerde toplanmış pozisyonumdan doğrulup Kelsey'in gözlerinin içine baktım. "Anlamadığın şey de bu, Kelsey. Düşünmeden tepki verdi ve tepkisi bana güvenmemek oldu. Onu sevdiğimi söylemek üzereydim. Beni inanılmaz derecede mutlu ettiğini ve her gün onun kollarında uyandığım için minnettar olduğumu söyleyecektim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. "Ama onun için ben, bir varsayım yüzünden kenara atmaya razı olduğum bir şeyim. Sorunu anlıyor musun?"

Kelsey yavaşça başını salladı. "Evet, sorunu anlıyorum. Bu şekilde düşünmemiştim." Yerde sürünerek bana doğru gelip sa-

nıldı. “Özür dilerim, Lottie. Şu anda ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.”

“Çok fazla,” dedim burnumu çekerek. “Hem de çok fazla.” Gözyaşlarımı sildim. “Keşke bunların hiçbirini kabul etmeseydim. Keşke blöfünü görmezden gelseydim. Keşke bu işe hiç bulaşmasaydım çünkü şimdi kendimi toparlanmış değil, her zamankinden daha kırılmış hissediyorum.”

Kelsey, saçımı okşamaya başladığında tekrar ağlamaya başladım. Huxley’e Angela hakkında söylediklerim yanlış değildi. Karakterine uygun davranıyor olsa da ihaneti beni derinden yaralamıştı. O omurgasız, çıkarıcı bir yalancıydı. Ama Huxley’in karakterine güvenmiştim. Onun kararlı, ciddi doğasına. *Acımasız ama dürüsttü.* Şimdi insanlara onun için yalan söylemeleri için para ödeyen birine nasıl âşık olabileceğimi merak ediyordum. İşi onun için her şey demekti çünkü. Bunu görmezden gelebildiğime göre bende çok yanlış bir şeyler vardı. *Bu bizim temelimizdi.*

Yine de kalbim ve ruhum mahvolmuş gibi hissediyordum.

Omzuna doğru burnumu çekerek “Neden beni kırmak zorundaydı, Kels?” diye sordum

“Bilmiyorum,” dedi sessizce. “Ama ne kadar güçlü olduğunu hatırlamalısın.”

“Bu sefer değil,” dedim yanağımı silerken. “Bundan kurtulmanın kolay olacağını sanmıyorum. En ufak bir şekilde bile.”

Kelsey’in kahve makinesinin gürleyen sesi beni uyandırdı. Gözlerimi açmaya çalıştığımda sabaha kadar ağladığım için şiştiklerinin farkındaydım. Sırtımdaki ağrı da üzerinde uyumaya çalıştığım yastıklardan oluşan güzel yataktan kaynaklanıyordu.

Kelsey mutfaktan “Kahvem seni uyandırdı mı?” diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. Sesim sanki dün gece bir kutu
açarak çıkmışım gibi çıkmıştı. "Ama kalkmam gerek."

Tak Tak.

"Kapı mı çaldı?" diye sordum.

"Sanırım," dedi kapıya gidip açmadan önce. Kapıyı açtığı-
nda "Huxley, burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum.
Kahretsin!

"Lottie'yle konuşmayı umuyordum." Arkama baktığımda
sanki göz göze geldim. Görünüşümü fark ettiğinde yüzünü
hızla bir endişe kapladı. "Bebğim, lütfen. Seninle konuşabilir
miyim?"

"Biliyor musun, gerçekten duşa girmem gerekiyor," dedi
Kelsey. "Ayrıca bu tür garip durumlarla nasıl başa çıkacağımı
bilmiyorum. İyi bir kız kardeş olmak istiyorum ama erkeklerin
küpek yavrusu gibi bakmasını da kaldıramıyorum ve o çok aci-
ması gözüküyor. Bu yüzden kısacası, ben kaçıyorum." Aynen de
öyle yaptı.

Koşarak banyoya gidip kapıyı kapattı ve suyu açtı.

Kapının kapandığını duyduğumda Huxley'in daireye girdi-
ğini anladım ama ona bakmayı reddettim. Gözlerim yeniden su-
lanmaya başlamışken olmazdı.

Onu görmek istemiyordum, kendimi hâlâ çok kötü hissediy-
ordum ama onun başka planları vardı.

Yanımda diz çöküp elini yanağıma koydu. Bakışlarımız bu-
lunduğunda gözleri sadece kan çanağı değil, aynı zamanda en-
düşle doluydu. Ama kariyeri için mi endişeleniyordu, yoksa
benim için mi bilmiyordum.

"Dün gece yerde mi uyudun?"

"Altımda yastıklar vardı." Ben kıpırdanınca onlar da hareket
etmiş ve beni kısmen yerde bırakmışlardı ama bunu bilmesine
gerek yoktu.

"Lottie, özür dilerim." Sesi gergindi. "Dün gece yaptığımı

şeyin affedilemez olduğunu biliyorum. Sana asla o şekilde davranmamalıydım ve çok utanıyorum.” Sertçe yutkundu. “Sadece kardeşlerimin geleceğini mahvettiğim için çok korkuyorum. Sana güvenmek yerine sinirimi senden çıkardım.” Başparmağı yanağını okşadı. “Özür dilerim.” Yanından bir çanta aldı ve bana yaklaştırdı. “Burada giyecek ya da yatacak bir şeyin olup olmadığından emin değildim ama sana bazı eşyalarını getirebileceğimi düşündüm.” Bu sinir bozucu derecede düşünceli bir davranıştı. “Hasar kontrolü yapmak için ofise gitmem gerekiyor ama önce seni görmek istedim. Bu akşam yemek yiyebilir miyiz?” Ben bir şey söylemeyince “Lütfen, Lottie,” dedi. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken yavaşça başımı salladım.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak gözyaşımı sildi. “Kahretsin, özür dilerim.” Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Detayları sana mesaj atarım.” Tek yaptığım başımı sallamak oldu.

Daireden çıktığında benim için hazırladığı çantanın fermuarını açtım ve en üstte Fleetwood Mac konserinde birlikte çektiğimiz fotoğraf duruyordu. Kolunu sahiplenircesine bana dolamış, elini cebimin ön tarafına sokmuştu. Ben de onun geniş göğsüne yaslanmıştım, bir kolum yukarıdayken elim ensesini kavıyordu.

Bunu çektiğimizi ve çekerken hissettiğim duyguyu hatırlıyordum. Çok mutlu olmuştum.

Şimdi o duyguyu tekrar hissetmek için her şeyimi verirdim. Bunun yerine hissettiğim tek şey... Boşluktu.

Yirmi İkinci Bölüm

HUXLEY

“Ona ne söyleyeceksin?” diye sordu Breaker. O sırada ofisimde volta atıyordu.

“Açıkça söyleyeceğim. Bilip bilmediğini açık açık soracağım. Lafı dolandırmanın ne faydası var?”

JP, ofisimin oturma bölümündeki sandalyelerden birine tünerken bacaklarını aşağı yukarı sallıyordu. “Bence doğrudan konuşmak çok önemli. Bunu daha çok takdir edeceğine inanıyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye ekledi Breaker. “Bunu yaptığın komik bir şey olarak mı geçiştireceksin? Yoksa ciddiye mi alacaksın?”

Aklım Lottie’ye kaydığı sırada “Ciddiye alacağım,” dedim.

Onu lanet olası yerde yatarken, gözlerinden yaşlar akarken görmek midemi acıtıyordu. Aldığım her nefeste içim içimi yiyordu. Benimle kalmak yerine yerde uyumak zorunda olduğu kız kardeşinde kalmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. İşte bu kadar etrafımda olmak istemiyordu. İşte bu kadar utanmalıydım. Kadınımla benimle aynı yatağı paylaşmaktansa yerde uymayı tercih ediyordu. *Hatta koridorun karşısındaki yatağının için bir seçenek olmamıştı.*

"Sanırım ciddi bir tonla girersem ve şaka yapmak yerine her şeyi açıklarsam kışımı kurtaracağım."

"Akıllıca bir yaklaşım," dedi Breaker. Sonra da derin bir nefes verdi. "Kahretsin, umarım kimseye fazla bir şey söylememiştir."

JP, "Hâlâ nasıl bildiğini anlamıyorum," dedi. "Nasıl öğrendiler? Kimseye tek kelime etmedik ve diğer herkesin de gizlilik sözleşmesi var." JP başını kaşıdı. "Sence Kelsey mi yaptı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Lottie bu sabah seni gördüğüne sevinmiş görünüyordu mu?" JP yüzünü buruşturdu.

Lottie dün gittikten sonra kardeşlerime bir mesaj göndermiştim. Lottie olmadığını söylemiş ve sonra onunla her şeyi nasıl berbat ettiğimi ayrıntılarıyla anlatmışım. Ben onları suçlamış, onlar beni suçlamıştı. Sonundaysa sorumluluğu üstlenmişim çünkü dürüst olmak gerekirse tüm bu karmaşa benim hatamdı. Bir şeyi kanıtlamak için hastalıklı bir dürtüm mü vardı? Bir anlaşmayı güvence altına alabileceğimi mi kanıtlıyordum? Sonunda benim için en önemli olan insanları inciteceksem bir anlaşmayı güvence altına almanın ne anlamı vardı?

Kardeşlerimi incitmişim.

Lottie'yi incitmişim.

Hiçbir anlaşma bundan daha büyük olamazdı.

"Hayır," dedim yüzündeki kederli ifadeyi hatırlayarak. "Pek bir şey söylemedi bile."

"Özür diledin mi?" diye sordu JP.

"Tabii ki özür diledim. Oraya öylesine gittiğimi mi sanıyorsun?"

"Sadece kontrol ediyorum," dedi JP savunmacı bir tonda. "Son zamanlarda çok hata yaptın. Sadece bunu da batırmadığından emin olmak istedim."

"Hayır, batırdım. Hem de çok fena batırdım. Tek şansım bu akşam benimle yemek yiyeceğini söylemiş olması."

Breaker "Siktir, gerçekten mi?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

"Beni affetmesi için yalvaracağım. Yapacak başka ne var ki?"

"Ona ne kadar üzgün olduğunu kanıtla."

"Teki, bunu nasıl yapacağım?" diye sordum.

Breaker omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Bu yüzden bir ilişkim yok. Kadınlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Sebebin bu olduğunu sanmıyorum," dedi JP. "Sen sadece bir aptalsın."

"Bunu ilişkisi olmayan diğer adam söylüyor," dedi Breaker.

"Kendi seçimim," diye karşılık verdi JP. "Eğer bir ilişkim olmasını isteseydim zaten olurdu."

"Hı hı." Breaker onu baştan aşağıya süzdü. "Bu arada Kelsey ile flörtün nasıl gidiyor?"

"İyi. Eğer bir adım daha atsaydım üzerine atlardı."

Breaker alay etti. "Evet... Tamamen sana yanık." Gözlerini devirdi. Ben de tam kardeşlerime çıkışacakken Karla ofisime geldi.

Parmaklarını kapının pervazına vurarak "Az önce resepsiyondan, Bay Toney'nin gelmek üzere olduğunu söylediler," dedi.

"Teşekkür ederim, Karla." Başını salladı ve gözden kayboldu. "İkinizin buradan defolup gitmesi gerek." Bu işi kendi başıma halletmeliydim.

Eşyalarını toplayıp kapıya doğru yöneldiler. "İyi şanslar dostum," dedi Breaker başını sallayarak. JP de başıyla hızlıca selam verdi ve sonra ofisimde yalnız kaldım.

Boş boş sandalyemde oturup bilgisayar ekranıma baktım. Şanslıydım ki kardeşlerim itibarımızı zedelediğim için beni öldürmek yerine bana destek oluyorlardı. Geçim kaynağımızı ve şirket çalışanlarını önemsiyorlardı. Pislik yapabilirlerdi ama yapmamayı tercih ettikleri için gerçekten minnettardım. Lottie ile ilişkiye zarar verdiğimi bilmek yeterince zordu. Bir de kardeşlerim olmadan ne yapacağımı bileceğimden emin değildim. Evet, ilişkiye zarar verdiğimi söyledim ama daha bitmemişti. Lottie'yi geri alacaktım. O benim olacaktı. Sonsuza kadar.

Karla, Dave geldiğinde onu ofisime göndereceğini biliyordu. O yüzden kapım çalındığında onu gördüğüme şaşırmadım.

“Dave.” Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve sıkıca tokalaştık. “Buraya kadar geldiğin için teşekkürler.”

“Geç kalacağımı sanıyordum.” Gülerken midemin nasıl kendi içine döndüğünden tamamen habersizdi. “405. yolda büyük bir kaza oldu. Park yeri gibi bir trafiğe girmeden önce bir çıkışta inebildim.”

“O yolda ne zaman kaza olmaz ki?” diye sordum.

“Çok doğru.”

Arkasından kapımı kapatırken ofisimdeki oturma alanını işaret ettim. “Otursana. Sana içecek bir şey getireyim mi?”

“Teşekkürler. Buraya gelirken bir kahve içtim. Merak etme, gelmeden önce tuvalete de gittiğim için kişisel tuvaletini kullanmaya ihtiyacım olmayacak.”

Gülerek karşısına oturdum. “Kişisel tuvaletim her zaman hizmetindedir.”

Elini göğsüne bastırdı. “Bu beni çok etkiledi.”

Boğazımı temizlerken gülümsemem kayboldu. Hemen konuya girsem iyi olur diye düşündüm. “Bugün seninle dürüst bir konuşma yapmayı umuyordum.”

Dave’in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Sanırım bunun ne hakkında olduğunu biliyorum.”

Emin olmak için “Biliyor musun?” diye sordum.

Başını salladı. “Biliyor musun, Ellie bana ilk söylediğinde ona önce inanmadım ama bebek sınıfından sonra Ellie’nin haklı olduğunu hemen anladım.”

Boğazımı tekrar temizledim. Kravatımı çekip gevşetmek istedim ama kendimi tuttum. “Peki, hangi konuda haklıydı?”

“Açık konuştuğum için özür dilerim ama Lottie ile ilişkin gerçek değildi.” Evet, işte buydu.

Utanç ve mahcubiyet damarlarımda dolaşp bedenimi ısıttı.

Şahretsin, keşke bu konuşma için takım elbisemin ceketini çıkarmayı akıl etseydim. Artık çok geçti.

Bir şey söyleyecek oldum ama Dave devam etti. “Bizim evdeki yemekten sonra bana söyledi. İkinizin numara yaptığınızdan şüphelenmiş. İlk başta hamilelik hormonu falan sandım çünkü neden yalan söylediğinizi anlayamadım. Özellikle de bir ilişki hakkında. Ellie, Lottie sana dokunduğunda omuzlarındaki sertliğe, birbirinizle robotik bir şekilde konuşmanıza dikkat çekti. Eksik bir şeyler vardı ve oldukça inandırıcı olmana rağmen orada burada seni ele veren küçük bir şeyler vardı.”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Dinle Dave. Açıklayabilirim.”

“Dürüst olmak gerekirse her şeyi oldukça komik buldum. Huxley Cane ne kadar ileri gidebilirdi? İşimi isteyen adam ne kadar etik dışı biriydi?” Duraksadığında kusacak gibi hissettim.

Etik dışı.

Hiç de hatalı değildi. Tanrım, utanıyordum. Özellikle de artık öğrendiği için.

“Ellie, yapacak çılgınca şeyler bulup duruyordu ve sizi de peşinden sürüklemenin eğlenceli olacağını düşündü.”

Biraz daha dik oturdum. “Yani bizi bilerek mi davet ettin?”

Dave güldü. “Evet. Muhtemelen tanıdığım en asabi adamsın ve kabul ediyorum, bu seni iş hayatında çok ileriye götürdü. Ama anlaşma yapmaktan daha fazlası var Huxley ve bunu görmeni istedim. Bu maskaralığa devam edersek belki bir şeyler çıkarır, diye düşündüm. Lottie’yle aranızda bir bağ vardı ve Ellie’yle ben bunun güçlendiğini görmeyi umuyorduk.” Gülmüsedü. “Ve öyle de oldu.” Güldü. “Seni temin ederim, Ellie’yle tanışmamış olsaydım ben de gerçek aşkın ne olduğunu asla bilemeyebilirdim.”

Söylediği her şeyi anlamaya çalışarak “Nasıl? Ne?” diye sordum.

“Yanılıyorsam düzelt ama onu seviyorsun, değil mi?”

Dişlerim alt dudacağımın üzerinde gezindi ve birbirine geçmiş ellerime bakarak başımı salladım. “Evet, seviyorum.”

“Biliyordum.” Dave bacağına vurdu. “Ellie, ilk çözülenim Lottie olduğunu düşünüyor. Senden daha çok hoşlanıyor gibiydi ama Ellie’ye duygularını maskeleyemekte profesyonel olduğunu söyledim. Bahse girmem gerekirse senin duygularının onun sana karşı duygularından daha önce geliştiğini söyleyebilirim.”

Konuştuğumuz konu bu olduğuna göre “Sanırım onunla karşılaştığım anda başladı,” dedim.

“Ki Georgia’da değil...” Başımı salladım.

“Ellie de bundan etkilenmişti. Lottie Georgia hakkında çok şey bildiği konusunda pek ikna edici değildi.”

İrkildim. “Oraya hiç gitmedi.”

“O zaman tam olarak nasıl tanıştınız?”

“Benim mahallemdeki bir sokakta. O kaybolmuştu, ben de stres atmak için yürüyüşteydim. İkimizin de birbirimize ihtiyacı vardı.” Başımın arkasını tuttum. “*Beklenmedik sevimli bir tanışma.*”

“Biliyor musun, ben olsam alay etmezdim. Sokakta buluşmanın bir cazibesi var.”

“İkimizin de neyin peşinde olduğunu ekersen yok. Benim sahte bir nişanlıya, onun da birilerini etkilemek için zengin bir kocaya ihtiyacı vardı. Bu pek romantizmi çağrıştırmıyor.”

“Bazen romantizm diye bağırın şey başlangıç değil, yolculuktur. Ayrıca söylemeliyim ki senin yolculuğunu izlemek oldukça ilginçti.” Dave, yüzünün yan tarafını kaşıdı. “Yine de merak ediyorum... Bunu neden yaptın?”

Derin bir iç çekerek sandalyemde arkama yaslandım ve “Çünkü ben aptalın tekiyim,” dedim.

“Bu kadarı doğru ama bana gerçek nedeni söyle.”

Gerçek neden. Bu yeterli değil miydi? Aptal olduğum söylenmez miydi? Dave şimdiye kadar her yanıtı anlayışla karşıladığı için bu benim aslında ne kadar çıkarıcı ve ne kadar yalancı olabileceğimi göstermiş olsa da artık her şey ortadaydı.

“Breaker ve JP seninle bir anlaşma yapmayı asla başaramayacağımı söylediler; çünkü sen ilişki kurulabilir bir adamdın.

Sevimsiz Bir Tanışma

Bir iş anlaşmasında sadece paraya değil, bağlantıya da önem verirdin. Seninle ilişki kuramayacağımı söylediler. Yanıldıklarımı kanatlamak istedim. Seni şarküterinin dışında gördüğümde ve seni Ellie ile tanıştırdığında kendimi durduramadan ağzımdan yalanlar döküldü. Belki başka bir düzeyde bağlantı kurabilirsek benimle bir anlaşma yaparsın diye düşündüm.”

“Peki, anlaşma yapsaydık ne olurdu... Lottie’ye ne olurdu?”

“Yollarımızı ayırırdık. Muhtemelen sana hiçbir şeyden bahsetmezdim.”

“Anlıyorum.” Gülümsemesi soldu. “Çok güvenilmez bir durum gibi görünüyor.”

“Biliyorum.” Elimi alnımda gezdirdim. “İnan bana, biliyorum amına koyayım. Kardeşlerim en başından beri bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylediler ve kararlılığımın ötesine bakabildiğimde yaptığımız şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Yine de o kadar stresliydim ki anlaşmanın ötesine bakamadım. Sonunda kardeşlerime zarar verdim ve daha da kötüsü... Lottie’yi kaybettim.”

“Ne oldu?” Dave, endişeli bir ifadeyle sordu. “Seni terk mi etti?”

Başımı salladım. “Dün gece. Biriyle konuştum ve bana nişanımızın sahte olduğunu bildiğini söyledi. Nasıl bildiğini anlayamadığım için Lottie’yi suçladım. Ellie’ye ağzından kaçırmanın o olduğunu düşündüm. Baktan şeyler söyledim ve o da gitti.” Başımı salladım, kendimden tamamen iğreniyordum. “Her şeyi mahvettim çünkü imajıma, itibarıma o kadar kaptırmıştım ki bir şeyi unuttum. Hayatımı paylaşacağım biri yoksa bunların hiçbir önemi yoktu. O da kız kardeşinin yanına gitti.” Burnumun kenarına vurdum. “Benimle uyumak yerine yerde uyumayı seçti. Eğer bu sana ne kadar berbat durumda olduğumu anlatmıyorsa ne anlatıyor bilmiyorum.”

“Sana şunu sorayım ve cevap verirken gözlerimin içine bak. Eğer birini seçme şansın olsaydı Lottie ile olmayı mı, yoksa benimle çalışmayı mı seçerdin?”

“Lottie.” Gözlerinin içine baktım. “Lottie. O her şeyim. **Nasıl** bu hâle geldi, bir kadına nasıl bu kadar hızlı ve bu kadar **tutkulu** âşık oldum bilmiyorum. Onu kaybettiğim için canım acıyor **ama** işte buradayım. Onu geri almak için her şeyi yapmaya hazır, **çaresiz** bir pisliğim.”

Bu onun yüzüne bir gülümseme getirdi. Dave öne doğru eğildi ve elini bana doğru uzatarak konuştu. “Bu seni şaşırtabilir Huxley, bazı açılardan beni de şaşırtıyor ama bir anlaşmamız var.”

“Ne?” Garip bir şekilde elini tuttum ama neyin üzerinde el sıkıştığımızdan emin değildim. Dwayne araziyi onunla işleyeceğini söylemişti.

Bu nasıl oluyordu?

Dave, sandalyesinden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. “Kardeşlerin haklıydı. Tam olarak tanımadığım biriyle anlaşma yapmak istediğimden emin değildim. Arazileri bilinçli olarak kabul edebileceğim bir şeye dönüştüreceğinden emin değildim. Geçmişte yaptığım anlaşmalarda ve tutulmayan sözlerde inanılmaz hayal kırıklığına uğradım. Bu yüzden Dwayne ile konuştum. Onunla çalışacağını biliyordum. Planlarının uygulanabilir olup olmadığını görmek istedim. Sen ve Lottie’den haberi var mı görmek istedim. Kendimi nasıl bir anlaşmanın içine sokabileceğimi görmek istedim. Ama Dwayne, sen ve Lottie’yi duyunca gerçekten şaşırmış görünse de ve yalan söylüyor olsan da beni alay konusu yapmadığını anladım.”

“Siktir. Asla böyle bir şey yapmam. Gülünecek biri varsa o da benim. Tüm çalışanlarıma gizlilik sözleşmesi imzalattım, Lottie bile gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Gizlilik sözleşmesi olmayanlar da gerçekten nişanlandığımızı inandılar. Benim evime taşındı. İnan bana, bunun ortaya çıkmasını istemedim.”

“Sana inanıyorum,” dedi Dave kendinden emin bir şekilde. “Bu yüzden arsalar senin. Avukatlarım ayrıntılar üzerinde senin avukatlarıyla çalışacak. Şu anda bana yalan söylemediğine ve anlaşmamızın şartlarını yerine getireceğine güveniyorum.”

“Tabii ki. Yalan söylemek benim doğamda yok Dave. Senin yanında her rol yaptığımızda kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Lottie de ben de. Bu yüzden bana olan güvenini boşa çıkarmayacağım.”

“Sana güveniyorum. Şimdi. Belki başka bir erkek sana siktir olup gitmeni söylerdi ama ben tüm bu senaryoyu oldukça etkileyici buluyorum ve senin değişimini görmekten keyif alıyorum. Önceden anlaşılması zor bir adamdın ama Lottie senin pürüzlerini düzeltti. Artık önceliklerini anlıyorsun ve açıkçası, daha bağ kurulabilir birisin. Sadece senin mücadeleni izlerken değil, aynı zamanda seninle dürüst konuşmalar yaparken de eğlenceli zamanlar geçirdim. Büyüdün Huxley ve bazı yanlış iddialar altında olsa bile seni bir arkadaş olarak görüyorum. Umarım Lottie’yle aranı düzeltebilirsin çünkü arkadaşlığınızdan gerçekten keyif aldık.”

“Vay canına!” dedim. “Açıkçası bunu söylemeni beklemiyordum. Bu konuşmanın tamamen farklı bir yöne gideceğini düşünmüştüm ve sana yalvarıp yakarmaya hazırdım.”

Dave, saatine baktı. “Dizlerinin üzerine çöküp biraz yalvarmak istersen yaklaşık beş dakikam var.” Güldüğünde ben de sinirle güldüm; çünkü gerçekten bunu yapardım. “Ama ciddiylim, doğuma hazırlık dersinden sonra aranızdaki etkileşimi görmeyi düşünmeden edemiyorum. Değiştiğinizi biliyordum. Nazikleştğinizi biliyordum. Ciddiyetiniz kaybolmuştu ve bunu takdir ettim. Dönüşüm hoşuma gitti ve umarım devam eder. Sen iyi bir adamsın, Huxley. Şimdi Lottie’yle aranı düzeltmenin bir yolunu bul çünkü Ellie’nin ikinizi bir kutlama yemeğine çağıracağını biliyorum.”

“Bu harika olur Dave. Teşekkür ederim. Gerçekten, her şey için teşekkür ederim.”

Ofisimin kapısına doğru yöneldi. “Neredeyse her durumda neşe bulabilen oldukça anlayışlı bir adamım. Ama bil ki muhtemelen diğer iş ortaklarından aynı saygıyı görmeyeceksin. Bu yüzden sahte nişanlı ve sahte hamilelik olayını bundan sonra iş anlaşmalarından uzak tutmanı öneririm.”

“Güven bana, bir daha asla.”

“Bunu duyduğuma sevindim. İrtibatta olacağız.” Bana el salladıktan sonra gitti. Koridorun ilerisinde olduğunu anladığımda sandalyeme çöktüm ve içimde uzun süredir tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Hay!

Lanet!

Olsun!

Birkaç dakika sonra Breaker ve JP hızla ofisime girdiler.

“Siktir, iyi görünmüyor,” dedi Breaker. “Alnındaki ter mi?”

JP bir adım daha yaklaştı. “Siktir, ter bu. O hiç terlemez.”

“Ne oldu? Mahvolduk mu?” diye sordu Breaker.

Ellerimi birbirine kenetleyip güldüm.

“Gülüyor. Bu iyi bir kahkaha mı yoksa *aklını kaçırmış* bir kahkaha mı?” diye sordu Breaker.

“Kulağa biraz manyakça geliyor. Bence aklını kaçırdı,” diye yanıtladı JP.

“Anlaşmayı imzalıyor.”

“Ne?” Breaker ve JP aynı anda konuşmuştu.

“Bunun hakkında konuşacak vaktim yok. Lottie’yle işleri nasıl düzelteceğimi bulmalıyım. Umursadığım tek şey bu.” Ayağa kalktım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Bu işi yarım yamalak yapamazsın,” dedi Breaker.

JP gülererek “Onunla sözleşme yapmak için her şeyini ortaya koydun. Bir ilişki için de her şeyini ortaya koyabilirsin,” dedi.

Anında kafamda bir ampul yandı.

“Bir fikrim var,” dedim. Telefonumu ve anahtarlarımı cebime koymak için masama gittim. “Avukatlar Dave’in avukatlarıyla bağlantı kursun. Arabamdayken sizi arayıp her şeyi açıklayacağım.”

Vedalaşmadan ofisimden çıkıp Karla’nın yanından geçtim.

Bu geceden önce yapmam gereken işler vardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LOTTIE

“Ne yapıyorum ben, Kelsey?” Pencereden dışarı bakarak sordum. The Flats’teki zengin ve zarif evler önümden geçiyordu.

“Onu dinleyeceksin,” dedi telefonda. Sakinleştirici sesi öfkeli sinirlerimi yatıştırmama yetmiyordu.

Birkaç saat önce Huxley’den bir mesaj almıştım. Bir arabanın saat altı buçukta beni almak için Kelsey’de olacağını ve arabaya binmemi umduğunu söylemişti. Neredeyse ona fikrimi değiştirdiğimi, yemeğe gelemeyeceğimi çünkü bu gece onun yüzünü görme düşüncesinin midemi bulandırdığını yazacaktım.

Yine de Kelsey, bana birkaç derin nefes aldırması ve olumlu yönlerimi anlatmıştı. Bu kadar üzgün olmamın sebebinin onu sevmem olduğunu ve onun söyleyeceklerini dinleyene kadar bu üzüntü hissinin geçmeyeceğini söylemişti.

O zaman haklı olduğunu düşünmüştüm. Ancak şimdi onun evine yaklaşırken belki de yanıldığını düşünmeye başlamıştım.

“Kendimi güzel hissetmiyorum. Berbat göründüğümü düşünecek.”

“Harika görünüyorsun ve kötü gözüksen de kim umursar

ki? Eğer seni seviyorsa yanaklarına ne kadar gözyaşı dökülmüş olursa olsun güzel göründüğünü düşünecektir.”

“Güzel giyinmeliydim. Makyaj yapmalıyım.”

“Makyaj yapacak kadar uzun süre ağlamayı bırakamadın. Hatırladın mı? Denedik ama yüzüne bulaştı.”

“Bu bir hataydı, Kelsey. Gerçekten bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Hazır değilim.”

“Hiçbir zaman hazır olup olmayacağından emin olamazsın, Lottie.”

“İçim parçalanmış gibi hissediyorum,” dedim usulca. “Daha önce hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum. Angela beni kovduğunda bunun dibe vurmak olduğunu düşünmüştüm ama o duygu bunun yanında hiçbir şey. Aramızda bir şeyler olduğunu sanmıştım ve o bunu benden söküp aldı.” Tek bir damla gözyaşı yanığımdan aşağı süzülürken derin bir nefes aldım. “Bu duyguyu nasıl geçireceğini bilmiyorum.”

“Yaşadığın duyguların hepsi yerinde,” dedi Kelsey. “Ama Lottie, bu gece gelmeni istemesinin ve bu sabah uğramasının bir nedeni var. Her şeyi berbat ettiğini biliyor. Hepimiz hatalar yaparız. Kabul edelim ki onunki çoğundan daha berbat. Yine de bunu düzeltmeye çalışıyor. Eğer onu gerçekten seviyorsan bunu yapması için ona bir şans verirsin. Aşk budur, değil mi? Yani, sen ve ben gerçeği düşünmeden birbirimizin boğazına sarıldığımız için birbirimizi affetmek zorunda kalmadık mı?”

Huxley’in evini koruyan tanıdık kapıya bakarken yüzümden daha fazla gözyaşı aktı. Haksız değildi. Tanrım... Daha birkaç hafta önce aptal ağzımla, düşünmeden konuşarak Kelsey’i incitmiştim ve o da beni affetmişti. Şoför bir düğmeye basıp kapının kayarak açılmasını sağladığında derin bir nefes aldım. *Geri dönüş yoktu.* İçeri girdiğimizde Huxley’in kapının önünde, veranda beni beklediğini gördüm.

“Tanrım, onu görüyorum. Kelsey, bunu yapamam. Yapamam. Berbat hâldeyim.”

Sevimsiz Bir Tanışma

“O zaman onun önünde berbat ol. Seni seviyorum abla. Çok güzel bir kalbin var. Bunu onunla paylaş.” Şoför arabayı park ederken telefonu kapattı.

Gözyaşlarımı çılgınca sildim ama ne yazık ki Huxley arabaya yaklaşıp kapıyı açarken bile akmaya devam ediyorlardı. Beni gördüğünde elini bana uzatmadan önce bakışlarındaki perişanlığı gördüm.

Elini tutmaya hazır olmadığım için yardımı olmadan arabadan indim.

Hiçbir şey söylemese de omuzlarındaki hayal kırıklığını görebiliyordum.

Boğazını temizleyerek “Geldiğin için teşekkürler,” dedi.

Yüzümü silerek başımı salladım. Boğazım düğümlenmişti. O kadar tıkanmıştı ki o anda tek kelime etmek neredeyse imkânsızdı.

Saf, çalkantılı duygular içimi titretiyordu. Onu basit bir kot pantolon ve tişörtle, eliyle karıştırdığı saçlarıyla gördüğümde bu duygular tavan yaptı. Böylece beni bir belirsizlik çukuruna sürükledi.

Burada olmalı mıydım?

Ona ikinci bir şans vermeli miydim?

Eğer bir kalp kırıklığı yüzünden bu kadar kötü hissediyorsam gelecekte bana ne yapabilirdi?

Tam olarak neden bu kadar yoğun duygular yaşıyordum?

Muhtemelen Kelsey haklı olduğu için. Onu düşündüğümde çok daha fazla seviyordum. Kalbim ona doğru çekiliyordu. Kalbim onun yüzünden ağrıyordu. Ama kalbim aynı zamanda temkinliydi de. Kalbimi bir sağa bir sola çekiyor, onu her yandan yırtıp parçalıyor, endişe ve belirsizliği körüklüyordu.

“İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?” diye sordu. Başımı salladığımda kapıya doğru işaret etti ve önüne çıktığımda elini belime koydu. Omurgamda bir şimşek çakmış gibi hissettim.

Onu doğrulmaya, kaskatı kesilmeye zorladı. Çabucak fark edip elini çekti ve muhtemelen bunu dokunmasını istemediğim şekilde yorumladı. Benim tepkimse dokunmasını istemediğimden değil, ne kadar özlediğimin farkına varmamdandı.

Kapıyı açtı ve içeri girdiğimde "Yemek odasında her şeyi hazırladım," dedi.

Her şey hazır mıydı? Bu da ne demek oluyordu?

Tam olarak neyi hazırlaması gerekiyordu?

Endişeli ve gergin bir şekilde yemek odasına doğru yürüdüğümde iki kişilik masanın hazır olduğunu gördüm. Masanın üzerinde iki büyük servis tabağı, su dolu iki bardak ve içinde iki kalem bulunan bir dosya duruyordu. Işıklar kısılmış, arka planda Fleetwood Mac çalıyordu. Evde benden ve Huxley'den başka kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Her zaman oturduğum yere doğru yanımdan geçip sandalyeyi çekerek oturmamı bekledi. Kafamdaki her şeyi sorgulayarak oturdum ve dosyaya doğru baktım. *İçinde ne vardı?*

Huxley de oturduğunda tabağına bakmak yerine sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve bana doğru döndü.

"Lottie."

Derin bir nefes alarak ben de ona doğru döndüğümde yanımdan bir damla yaş süzüldü.

"Bebeğim..." dedi sessizce. Elini uzatıp gözyaşımı sildi. "Lütfen ağlama."

"Ne... Ne istiyorsun, Huxley?" Kelimeleri zar zor çıkarmıştım.

Endişeli bir bakışla daha dik oturdu ve "Seni istiyorum, Lottie," dedi.

"Bunu berbat ettin."

"Biliyorum. İnan bana, bunu ne kadar berbat ettiğimi biliyorum. Hayatımın en büyük hatasıydı. Evimize girmek ve senin asla yapmayacağını bildiğim bir şey için suçu sana atmak..." Evimiz dediği gözünden kaçmamıştı. "Bunu nasıl telafi edeceğimi."

Sevimsiz Bir Tanışma

Ben ne kadar üzgün olduğumu nasıl göstereceğimi düşündüm ve fark ettim ki belki de başladığımız yere geri dönmeliyim.”

Biraz kafam karışmıştı, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Dosyanın içinden zımbalanmış bir yığın kâğıt çıkardı. Gözlerim ona takıldığında bunun bizim sözleşmemiz olduğunu fark ettim.

Sandalyesinden kalkıp yemek odasının köşesine doğru yürüdü. Duvarda bir büfe masası vardı. Masanın üzerinde fişe takılı bir kâğıt öğütücü duruyordu. Hiç duraksamadan sözleşmeyi kâğıt öğütücüye attığında sözleşmemizi yiyip bitiren öğütücünün kulakları sağır eden sesi odada yankılandı.

Bazı nedenlerden dolayı bu acı vericiydi. Bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Beni öğrenci kredilerimden kurtaran şeydi. *O da mı gitmişti?* Beni Huxley’e yaklaştıran şey buydu ve gözünü kırpmadan onu yırtıp atmıştı.

“Bunu neden yaptın?” diye sorarken hissettiğim acı sesimden belli oluyordu.

“Çünkü yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyor, Lottie.” Masaya geri dönerek oturdu. Elime uzandı ama tutmasına izin vermedim. Yenilgiyle başını eğerek “Lottie, lütfen. Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun,” dedi.

“Sence kolaylaştırmalı mıyım?” diye sordum. “Çünkü dün gece beni Ellie’ye doğruyu söylemekle suçlarken de sen benim işimi hiç kolaylaştırmadın.”

“Biliyorum, ama...”

“Bana karşı duyduğun mutlak küçümsemeyi görmenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hayır, ama...”

“Güvendiğim, büyüsüne kapıldığım adamın sırtımızı saklamam konusunda bana güvenmediğini bilmek benim için kolay mıydı sanıyorsun?”

“Hayır. Ama, Lottie...”

“Buraya neden geldiğimi bilmiyorum.” Sandalyemden kalktım. Huxley de ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Gidiyorum,” dedim. “Bu aptalcaydı.”

Girişe doğru yöneldim ama Huxley elimi çekerek beni geri çevirdi. Gözlerinde öfkeyle “Otur, Lottie,” dedi.

“Pardon?”

“Otur dedim. Otur.” Dişlerinin arasından konuştuğu o anda üzüntüm öfkeye dönüştü.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Bana doğru ilerledi ve beni nazikçe yemek odasının duvarına doğru iterek sözlerimi kesti. Bir eliyle beni sabitlerken diğer elini duvara koyduğunda nefesim boğazımda düğümlendi.

“Özür dilemeye çalışıyorum, lanet olsun,” dedi öfkesi kabarak.

“Özür dilemenin yolunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “O kadar inatçısın ki seni kızdırmak sözümü dinlemeni sağlamanın tek yolu gibi görünüyor.”

“Beni incitiyorsun, Huxley. Dinlemek istemiyorum.”

“Eğer istemeseydin burada olmazdın.” İçimi görüyordu. “Burada olmak istemeseydin o arabaya asla binmezdin çünkü seni tanıyorum Lottie. Beni seviyorsun...”

“Hayır.” Başımı salladım. “Sevmiyorum.”

Üzerime daha çok geldiğinde nefesimi ciğerlerime hapsedti. “Sakin bana yalan söylemeye cüret etme. Böyle duyguları bir gecede kaybetmezsin. Şimdi bu konuşmayı böyle mi yapmak istiyorsun, ben seni böylece sahiplenirken? Şahsen ben, sana karşı medeni olmayı tercih ederim, eski iletişim yöntemlerimize geri dönmeyi değil. Ama gerekirse sen dinleyene kadar bütün gece seni burada böyle tutarım.” Vücudum şehvetle ısınırken dudaklarımı ıslattım.

Sevimsiz Bir Tanışma

~~Lezzet olsun.~~

Onu arzulamak istemiyordum.

Doğru düzgün iletişim kurmamı beklerken beni bu pozisyon-
da nasıl lezzetli bir işkenceye maruz bırakabileceğini hayal et-
mek istemiyordum.

“Beni dinleyecek misin?” diye sordu kendini tekrarlayarak.

“Peki.” demeden önce birkaç nefes aldım.

Beni bırakıp elimi tuttu. Ben de ona izin verince beni masaya
geri götürdü ve birlikte oturduk.

Yerleştiğimizde “İnatçılığın bitti mi?” diye sordu.

“Pislik yapmayı bıraktın mı?”

Bir anda dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Tıpkı
ilişkimizin başlangıcında olduğu gibi yine sıfır noktasındaydık.
Ben sinirliydim, o bundan bir tür keyif alıyordu.

Sırtışından rahatsız olarak kollarımı göğsümde kavuşturarak
sordum. “Bunda komik bir şey mi buluyorsun?”

“Evet. Bana ilk günlerimizi hatırlatıyor.” *Bana da.*

Başka tarafa baktım. “Ben daha çok sonraki günlerimizden
yanaydım.”

“Beni yanlış anlama, ben de öyleydim ama her şeyi başa sar-
mak güzel. Sence de öyle değil mi?”

“Sanırım sunumunu yapman gerekiyor ki ben de yoluma de-
vam edebileyim.”

Gözlerinin kısılmasına ve çenesinin sıkılmasına bakılırsa bu
onu kızdırmıştı. İlişkimizdeki değişim göz önüne alındığında ilk
birlikte olduğumuz zamanlardaki hâlimize dönmemizin mür-
kün olmadığını düşünüyordum ama yanılmıştım. O noktaya
lebilirdik.

Nefret ettiğim şey bunun beni canlandırmasıydı.

Uzanıp ellerimden birini tutarken çenesi seğirdi ve bu **sefer**
ona izin verdim. Elim sıkıca tutarak bana baktı ve sakince “**Seni**
seviyorum,” dedi. Kelimeleri beni sersemletti.

Nefesimi kesti.

Aynı zamanda tamamen gerçek de hissettirmedi.

“Sana inanmıyorum,” dedim. “Bunu öylesine söylemediğini nereden bileceğim?”

Dosyaya uzanıp açtığında gözlerinden hayal kırıklığı akıyordu. Ardından ortaya başka bir sözleşme çıktı. Ama bu daha az resmiydi. Yasal jargon yerine sanki kendisi yazmış gibi görünüyordu ve tek bir kâğıt üzerinde sadece maddelerden oluşuyordu.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Yeni sözleşmemiz.”

“Seninle yeni bir sözleşme imzalayacağımı mı sanıyorsun?”

Gözleri benimkilere kaydı. “Küstahlığı bırak da beni bir dinle.”

“Beni geri kazanmanın bir yolu da bu.” Gözlerimi devirdim.

“Şunu kesmen için seni bu masanın üzerine mi yatırmam gerekiyor?”

Vücudum ısındı ve bu düşünce yüzünden gözlerimin açıldığını hissedebiliyordum.

Hemen anladı.

Entrikayı.

Özlemi.

İhtiyacı.

“Yapma,” dedim elimi kaldırarak. Yerinde hareketlenmeye başlamıştı. “Aklından bile geçirme.”

“O zaman beni dinle ki aşırı önlemler almak zorunda kalmayayım.”

Tanrım, bu kadar buyurgan olması sinir bozucuydu.

Otoriterdi.

Sahipleniciydi.

Ama aynı zamanda hoşuma da gidiyordu. *Neyim vardı benim böyle?*

“Özür dilerim Lottie, pek çok şey için. Seni suçlamaya hakkım olmayan bir konuda suçladığım için özür dilerim. Güvenimizi kırdığım için özür dilerim. Sana güvenmem gerekirken

güveremediğim için özür dilerim. Ve en önemlisi, seni incittiğim için üzgünüm. Seni ağlarken, bu kadar üzgün görmek ve bu acıya neden olanın ben olduğumu bilmek... Beni öldürüyor.”

İşte böylece onun yatıştırıcı sesiyle, omuzlarımdaki gerginlik azalırken içimdeki öfke boşaldı... Artık tamamen onu dinliyordum.

“Sen gitmeye başladığında hatamı hemen anladım. Kız kardeşinin arabasına bindiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Uzaklaştığını gördüğümde benden kocaman bir parçayı da yanında götürdüğünü anladım. Gittiğini görmek beni çok üzdü. Bu da seni sevdiğimi anlamamı sağladı. Seni birini sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum. Bu gerçek, bana bir ton tuğla gibi sert çarptı. Hayatımın bir parçası olmana ihtiyacım var, Lottie. Kalıcı bir parçam olmana ihtiyacım var. Bu yüzden bu sözleşmeyi yaptım.” Onu elime almadım.

Bunun yerine “Oku bana,” dedim.

Boğazını temizleyerek “Yasal konularda bilgim yeterli değil. O yüzden benimle dalga geçme,” dedi. Bu beni içten içe gülmsetti. “Bu sözleşme Huxley Cane ve Lottie Gardner’ı şartlar kabul edildiğinde ve imzalar atıldığında bağlar.”

“Haklısın, terminolojin çok yanlış.”

“Bunu yazarken aklıma bir şey gelmedi. Biraz sabırlı ol.” Omuzlarını geriye attı ve biraz daha okudu. “Aşağıdaki talepler her iki tarafça da yerine getirilmelidir. Bir numaralı talep: Lottie, biraz düşünüp taşındıktan sonra, Huxley’i koca bir pislik olduğu için affetmeyi kabul edecek.”

“Koca bir pislik tanımlamasını kullanmanı takdir ediyorum; çünkü gerçekten de öyleydin.”

“Öyleydim,” diye kabul ettiğinde gerginlik biraz daha azaldı.

“İki numaralı talep: Lottie’nin istediği her şeyi içeren sağlam bir makyaj seansından sonra...” Buna sııttım. “Lottie’nin kalıcı olarak Huxley’in yanına taşınması ve onun kıyafetleri için dolapta zaten yer açtığı yatak odasına geçmesi gerekecek.”

“Kıyafetlerim mi yoksa benim için seçtiğin kişisel eşyalar mı?” diye sordum.

“Sen ne istersen.”

“İkisinin karışımını tercih ederim.”

“Tamamdır.” Devam ederken yüz ifadesi hafıfledi. “Üç numaralı talep: Huxley tüm bunların ne kadar kötü bir fikir olduğunu anladığı ve Dave’le arasını çoktan düzelttiği için Lottie önceki tüm sahte nişanlı ve sahte hamile kadın rollerini bırakacak. Lottie’den artık sahte rollerden arınarak hayatının en güzel zamanlarını yaşaması isteniyor.”

“Hayatının en güzel zamanları mı?” Kaşlarımı kaldırarak sordüğümde başını salladı. “Dave’le aranız düzeldi mi? Gerçekten mi?”

“Evet, bugün onunla konuştum. Seninle işleri berbat ettiğimi söylediğimde pek de mutlu olmadı ve bana seni geri kazanmam gerektiğini söyledi. Ona niyetimin bu olduğunu ve seninle bir akşam yemeği planladığımı söyledim.”

“Dave, akıllı bir adam.” Karıncalanan ellerimi meşgul etmek için saçlarımı omzumun üzerinden ittim.

“Dört numaralı talep: Önceki sözleşme yok edilmiş olsa da Huxley hâlâ Lottie’ye borçlu ve bu nedenle eski patronuna gününü göstermesine yardımcı olmak için her türlü sosyal etkinliğe katılacak ancak bu sefer onun gerçek nişanlısı gibi davranmayı tercih ediyor.”

Gözlerini bana dikti.

Doğru mu duymuştum? *Gerçek nişanlısı mı?*

“Beş numaralı talep: Lottie, Huxley’in onsuz içi boş bir adam olduğunu fark edecek. Huxley onu sadece arzulamıyor, aynı zamanda ona ihtiyaç duyuyor. O artık kalıcı bir parçası hâline geldiği için onun hayatında olmaması tartışılmaz. Bu da beni, altı numaralı istek; Lottie Huxley’i çatıya kadar takip etsin kısmını okumama getiriyor.” Huxley, ayağa kalkıp elini uzattı.

Hemen tutmadım.

Sevimsiz Bir Tanışma

Bu kadar titrerken tutabileceğimden bile emin değildim.

“Lottie...”

Aklımda birkaç kelime toparlayarak “Ben, ah... Avukatımın o sözleşmeye bakması gerekecek.”

Gülümsemesi neredeyse beni yıkıp geçecekti. O kadar yakışıklı ve neşe doluydu ki... Elimi tutup beni evin içine, merdivenlerden yukarı ve çatıya doğru yönlendirdi. Huxley, kapıyı iterek açtığında önce benim geçmeme izin vererek güzel manzarayı karşıma çıkardı.

İki ahşap koltuk, gül yapraklarıyla süslenmişti ve ortamı kurmaya yetecek kadar ışık veren sahte mumlarla çevrili alanın ortasını işgal ediyordu.

“Vay canına,” dedim her şeye göz gezdirerek.

Kapı arkamızdan kapandı ve döndüğümde Huxley’i tek dizinin üzerine çökmüş, elinde bir yüzük kutusu tutarken buldum.

Bu gerçek olamazdı. Cidden şu anda yaşadığım hayat bu olamazdı. Ama ağzını açıp nefes nefese bir ses tonuyla adımı söylediğinde bunun fazlasıyla gerçek olduğunu anladım.

“Lottie, seni seviyorum. Çok sinir bozucusun, çoğu zaman rahatsız edecek kadar haklısın ve bana, hak ettiğimden daha fazla neşe veriyorsun. Asık suratlı tavrımı tamamlıyorsun. İhtiyacım olduğunda bana haddimi bildiriyorsun ve dinleyecek bir kulağa ihtiyacım olduğunda beni dinliyorsun. Her şey açık ve basit. Beni tamamlıyorsun, ben bu hayatı sensiz yaşayamayacağımdan eminim.” Yüzük kutusunu açınca ortaya güzel, prenses kesim ve kordonunda pırlanta vurguları olan bir yüzük çıktı. Parmağımdaki yüzükten farklıydı. Daha keskindi, tıpkı benim gibi. “Seni çok seviyorum. Lütfen, sözleşmeyi kabul edip kar olmanın onurunu bana bahşeder misin?”

Ona baktığımda o derin, gizemli gözler içimi delip geçti ve beni esir aldı.

Ne zaman ona baksam böyle olacaktı.

En başından beri kalbimin onda olduğuna inanıyordum. İnış çıkışlarımızda bile beni ona doğru çeken bir bağ, amansız bir bağ vardı. Bu adamı sevdiğimi inkâr edemezdim, onu her zaman seveceğimi de. Benim için o tekti. Bunun farkındaydım. Ama...

“Beni incittin, Huxley.”

Ayağa kalkıp hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. “Biliyorum Lottie ve gerçekten çok üzgünüm. Seni bir daha incitmeyeceğime söz veremem; çünkü her zaman anlaşmazlıklarımız olacak ama sana şunun sözünü verebilirim. Sen benim önceliğimsin, güvendiğim kişisin ve her zaman yanımda olacağını, beni destekleyeceğini ve ne zaman bir pislik olsam bunu bana söyleyeceğini bildiğim kişisin. Seni mutlu etmek için mümkün olan her şeyi yapacağım. Seni bir daha asla bilerek ağlatmadığımdan emin olmak için de her şeyi yapacağım.” Eli yüzüme doğru yaklaştı ve başparmağı yanağımı hafifçe okşadı. “Seni seviyorum bebeğim.”

Dudaklarımı ıslattım. O gözlerde kayboluyordum ve bir anda ben de söyledim. “Ben de seni seviyorum.”

“Siktir,” dedikten sonra çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kollarım anında boynuna dolanırken öpücüğü derinleştirip içimdeki öfke ve gerginliği bıraktım.

Garip bir şekilde o şimdiye kadar istediğim her şey olmuştu. Bana meydan okuyordu. Benimle dalga geçiyordu. Beni tutkuyula seviyordu.

Uzaklaştığında yanaklarımı kavradı ve alnını benimkine bastırdı. “Lütfen bana evet de. Lütfen sonsuza dek benim olacağını söyle.”

Onunla bakışlarımızı kilitleyerek “Sonsuza dek seninim, Huxley,” dedim.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu ve “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra parmağımdaki sahte nişan yüzüğünü çıkarıp gerçeğiyle değiştirdi. Ona da bir öpücük kondurup “Sevdin mi?” diye sordu.

Sevimsiz Bir Tanışma

Gülümsedim. "Sevdim, tıpkı seni sevdiğim gibi."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra sessizce konuştu.

"Görünüşe göre kendine zengin bir koca bulmuşsun."

Kıkırdadım. "Sanırım örgüler yüzündendi."

"Kesinlikle örgülerdi."

Beni kucakladıktan sonra kaldırdı ve ikimiz de gülerken etrafımızda döndü.

Tam da dibe vurduğunuzu düşündüğünüzde, mutluluğu bulmak için dağa tekrar tırmanmanın hiçbir yolu olmadığını düşündüğünüzde, yara berelerle dolu da olsa sizi muhteşem bir akıbet taşıyan bir yola rastlarsınız. Huxley'e ve onun çılgın planına *evet* demenin sonucunu bilmiyor olabilirdim ama iyi ki demiştim; çünkü onsuz bu hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Bitis

HUXLEY

“Kıçım iyi görünüyor mu?”

“Onuncu kez söylüyorum, kıçın harika görünüyor,” dedim ama bu sefer bakma zahmetine bile girmedim. Son bir dakika içinde değişmediğinden emindim ve ona baktıkça daha da sertleşecektim. Lottie’nin lise buluşması ise sertleşmek isteyeceğim son yerdi.

“Bu elbise çok gösterişli değil mi? Çok abartılı gibi geliyor.”

Onu durdurdum ve kendime doğru döndürdüm. Vücudunun her kıvrımına yapışan ve göğüslerini kaldırarak inanılmaz dekolte veren koyu mor bir elbise giyyordu. Banyomuzdan çıktığında çenem yere düşmüştü ve sikim saniyeler içinde büyümüştü. Elbiseyi benim favorim olan on santimlik siyah stiletlerle eşleştirmişti. Hemen ona uzanmıştım ama sert bir itişle beni engellemişti. Buluşma bitene kadar ona cinsel olarak dokunmama izin vermeyeceğini çünkü saçını ve makyajını mahvedeceğimden korktuğunu söylemişti.

Evde ona dokunamamıştım ama arabaya bindiğimiz anda gizlilik kalkanını kaldırarak bacaklarını omuzlarıma almış ve iki kez boşalana kadar onu yalayıp emmiştim. Karşılığında o da bana hayatımın en hızlı saksolarından birini çekmişti. Dudaklarımdaki tadından dolayı hazır olduğum için uzun sürmemişti. *Normalde yapmayı sevdiğim gibi saçlarını tutmama izin vermese bile.* İkimiz de tatmin olmuş bir şekilde Beverly Hills’i Oteli’ne doğru yol almıştık. İlişkimizin başlangıcı ve *Pretty Woman* havası Lottie’yi güldürmüştü.

Sevimsiz Bir Tanışma

“Elbisen mükemmel, bebeğim. Gerçekten muhteşem görünüyorsun.” Yanağından öptükten sonra kulağına doğru eğildim. “O kadar muhteşem ki seni bu koridorda sikmemek için tüm kontrolümü zorluyorum.”

Elimi kalçasının kıvrımına bastırarak onu duvara yasladım.

“Huxley,” dedi nefes nefese.

“Adımı böyle söyleyemezsin. Beni sertleştireceksin,” diye fısıldadım ve boynuna bir öpücük kondurdum.

Başını yana doğru eğerek “Bebeğim, benimle alay ediyorsun,” dedi.

“Alay eden sensin,” dedim, kulağının altındaki noktayı öperken. Hafifçe inledi.

“Lottie... Seni tam burada sikmemi ister misin?”

“Affedersiniz, burada bir lise buluşmasına ev sahipliği yapıyoruz,” dedi tiz bir ses.

Geri çekildiğimde sakız renginde elbise giymiş bir kadınla karşılaştım. Kolunda bir adam vardı ve ikisi de gerçekten sahte görünüyorlardı. Gözlerinde hiçbir bağlantı yoktu, umursamazdı. Sanki sadece orada öylece duruyormuş gibiydi. Sonunda bizimle konuşan kadını fark ettiğimde onun Angela olduğunu anladım.

“Ah, Lottie,” dedi Angela elini göğsüne koyarak. Gözleri nişanlımın üzerinde gezinirken onu izledim. Dudakları büzüldü ve o anda kışkırandığını fark ettim. Lottie’nin eli benimkini kavradığında onun da bunu gördüğünü anladım. “Sen olduğunu fark etmemiştim.” Angela bana döndü. “Huxley, nasılsın?” Arkadaş olduğumuzu düşünmesinden nefret ediyordum.

“Harika,” diye cevap verdikten sonra Lottie’nin elini * Al- rıp parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurdum. Nişan yüzüğünü taşıyan elini kaldırmıştım. Angela’nın gözleri yüzüğe takılınca çok zor anlar yaşadı. Kıskançlık içini kemirirken duygularını maskeliyordu. “Gösteri için özür dilerim ama kadını bu elbisenin içinde çok güzel görünüyor ve ellerimi ondan uzak tuta-

miyorum. Saçımı ve makyajımı mahvetmeyeceğime dair bana söz verirdi. Sanırım arabada iyi iş çıkardım, sence de öyle değil mi?"

Gözleri kısıldı ama sonra bir gösteri yapması gerektiğini fark etmiş olmalıydı ki doğruldu ve ne yazık ki Angela'dan başka bir kadını inceleyen erkeğine yaslandı.

"Ah, evet. Brad ve ben de arabada kendimizi kontrol etmekte zorlandık. Adam her zaman azgın."

Brad onu onaylamak yerine yanından sarışın bir kadın geçerken dudağının kenarını ısırды.

"Ken'e ne oldu?" diye sordu Lottie.

Angela umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sıkıcı biri oldu." *Yani, ondan ayrılmıştı.*

"Ama Brad ve ben çok iyi vakit geçiriyoruz. Öyle değil mi?" Brad'ın kolunu çekiştirdi.

Brad ise "Ben tuvalete gidiyorum," dedikten sonra başka bir şey söylemeden sarışının peşinden gitti.

Angela hâlâ mutlu bir yüz ifadesi takınarak "Peki, siz ikiniz henüz bir tarih belirlemediniz mi?" diye sordu.

"On Aralık," dedi Lottie. "En yakın arkadaşlarımız ve ailemizle Tulum'da iki hafta sürecek bir düğün kutlaması için uçak ayarladık."

"Ah, ne kadar heyecan verici." Angela neşelendi. Belli ki davet edilmediğini anlamamıştı. "Uçuş rezervasyonumu şimdi mi yapmalıyım?" Gerçekten çok kalın kafalıydı.

"Hayır, gerek yok. Sensiz de evlenebiliriz."

Kaşlarını çatı. "Lottie, ben senin en iyi arkadaşını."

"Hayır, değilsin." Lottie başını salladı. Kendine güveni beni şu anda çok azdırıyordu. Bu buluşmada çok uzun süre kalmayı planlamadığını umdum. "Ama benim hakkımda bu kadar *nazık* düşündüğün için teşekkür ederim." Lottie gülümsedi. "Ah, bir de şey... En iyi iki sponsorunun reklamdan çekildiğini duyduğuma üzüldüm. Senin için çok zor olmalı."

Angela'nın kaşları biraz daha çatıldı.

"O müşterileri mutlu etmenin ne kadar zor olduğunu biliyo-

nam, çünkü ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağlayan hep bendim. Çok yazık. Ama üzülme.” Lottie göz kırptı. “En azından vasat çalışanları işe almak söz konusu olduğunda paradan tasarruf ediyorsun.” Kaşları daha çok çatıldı.

“Kelsey ve benim artık iş dünyasında olduğumuzu gördün mü?” Dave Toney ile bir milyon dolarlık bir sözleşme imzaladık. Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık ve işi halletmemize yardımcı olması için birkaç kişiyi işe almayı planlıyoruz. Merak etme, vasat çalışanları sana bırakacağız. Biz sadece en iyisini istediğimiz için onlara hak ettikleri ücreti ödüyoruz. Her neyse.” Lottie, uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Burada işim bitti sayılır. Hamburger yemeye gidelim mi?”

Sırıttım. “Portland’a uçmak ister misin? Canım Killer Burger çekiyor.”

“Daha mükemmel bir şey düşünemezdim.” Lottie Angela’ya döndü. “Seni tekrar görmek hiç hoş değildi. Kendine iyi bak, Angela.”

Böylece el ele otelden çıkıp doğruca arabamın yanına gittik. Pilotumu arayıp bizi havaalanında karşılamasını söyledim. Kadının hamburger istiyorsa ona alacaktım.

Şehrin içinden geçerken ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Pek çok açıdan yanılmıştım. Bir iş anlaşması yapmanın yolunun, apaçık bir aldatmaca olduğunu öne sürmüştüm. Her zaman dürüst bir adam olarak tanıdığım Dave’in, Cane Enterprises’a başından beri inanmadığını düşünmüştüm. Kollarımdaki bu muhteşem kadının eskiden beklediğim türden bir ihanet yapabileceğine inanmıştım. Çok saçmaydı. Çok şanslıydım. Kısa süreli küçük şeylere takılmak zorunda kalmıştım ama onu bir daha asla hafife almayacaktım. Anlaşma yapmak için bir hikâye de uydurmayacaktım.

Lottie, kucağıma doğru eğilip dudaklarını nazikçe doğru kaydırdı. “Seni seviyorum, Huxley.”

“Ben de seni seviyorum bebeğim. Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum.”

“Çok şirret değildim, değil mi?”

“İnanılmaz derecede şirrettin ve buna bayıldım.”

Kıkırdadı. “Son lafım belki yersizdi ama kendimi tutamadım.”

“Sonunda kapanışını yaptın mı?”

Başını salladı. “Evet, yaptım. Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok, bebeğim. Bunu kendi başına başardın.”

“Yani, The Flats’te gelişigüzel kaybolup zengin bir koca kapmayı mı?”

Hayatımın en güzel günüydü. Tanrıya şükür Angela gerçekten de Lottie’yi kovacak kadar aptal biriydi.

“Aynen öyle. O gün yolunu kaybettiğin ve çılgın teklifime evet dediğin için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin.”

“Son teklifini daha çok sevdiğimi söylemeliyim.”

“Sen de evet dedin.”

“Evet dedim.”

Tanrı’ya şükür.

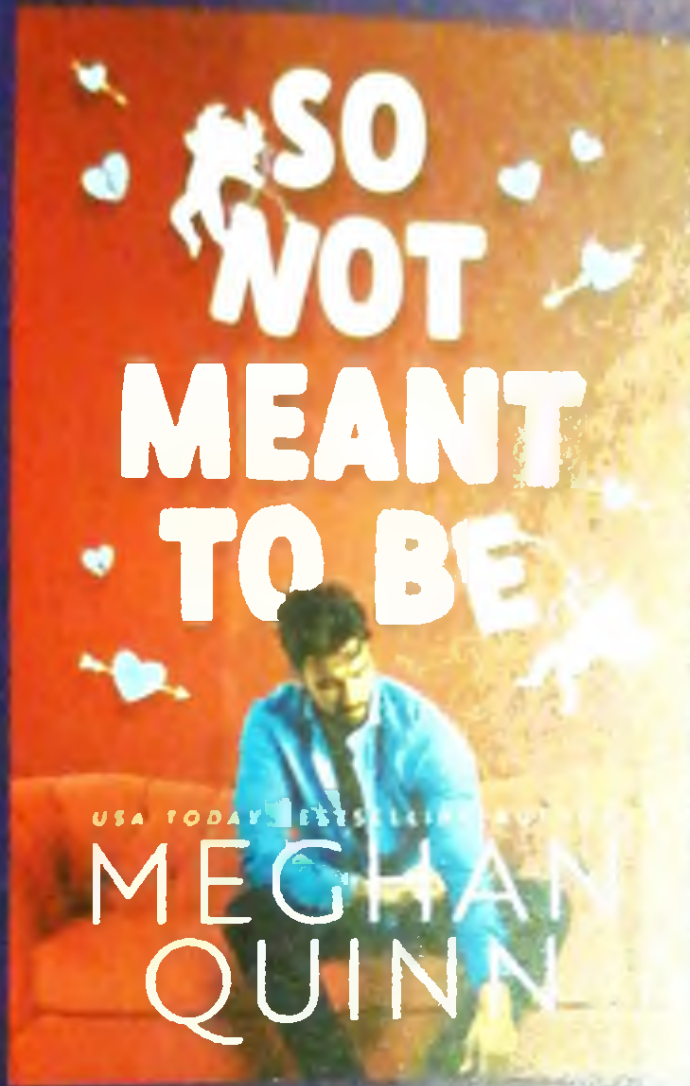
“Angela birçok konuda yanılıyordu, biliyorsun.”

“Biliyorum ama ne demek istiyorsun?”

“Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lottie. Hayatım sadece bunun sayesinde bile daha iyi. Seni seviyorum, müstakbel eşim.”

“Ben de seni seviyorum müstakbel eşim, tüm çılgınlıklarına rağmen.”

Güldükten sonra derin ve tutkulu bir öpücükle aklını başından aldım. *Benim muhteşem, seksi, inanılmaz kadını. Bu seçti kadın yanımdayken hayat asla sıkıcı olmayacaktı. Yağmurlu günler asla kasvetli olmayacaktı. Hayat eğlenceli, maceralı, çılgın ve olabileceğini düşündüğümde daha iyi olacaktı. Hem de hiç hak etmediğim kadar iyi.*

Cane Kardeşler serisinin devamı olarak
yakında sizlerle...